

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாத திவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம:

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

(இரண்டாம் ப்ரகரணம் : சூர்ணைகள் 87 – 149)

(ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் வ்யாக்யான மூலம், எளிய நடை)

(ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் மூலப்பொருளாம் நம்மாழ்வார்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

இரண்டாம் ப்ரகரணம்

87. அணையலூர்புணைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பார்கள்.

அவதாரிகை - இனிமேல் ஆத்மநிரூபக சேஷத்வாநுகூல ஜந்மமே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்னுமத்தை அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரும் முமுக்ஷுக்களுமான மஹாத்மாக்களாதர முகேந ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் - (அணையவென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அடுத்து “ஆத்மா இன்னது” என்று உணர்ந்தவல்ல தன்மையாக உள்ளதான “ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைத்தனம் செய்தல்” என்பதற்கு ஏற்றதான ஒரு பிறவியே உயர்த்த பிறவி என்பதை, இந்த உலகில் ஸம்ஸார தொடர்பு அற்றவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் மற்றும் முமுக்ஷுக்கள் போன்ற மஹாத்மாக்களின் ஈடுபாடு மூலம் இந்தச் சூர்ணையில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது” என்று பிராட்டி திருமேனி ஸ்பர்சத்தோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி அத்யந்த ஸுக ஸ்பர்சமாய், சைத்ய மார்த்வ ஸௌரப்யங்களை ப்ரக்ருதியாக வுடையதாய்க் கொண்டு ச்ரிய:பதியானவன் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காயிருக்கும் திருவரவணையாயும், “ஊரும் புள்” என்கிறபடியே ஆர்த்த ரக்ஷணத்துக்கும் அநுகூலரை அநுபவிப்பிக்கைக்கும் தன் உகப்புத்தனக்குமாக அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைக்கு வாஹனமான கருளப்புள்ளாயும், “தோளிணை மேலும் நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய்” என்கிறபடியே அவனாதரித்துச் சாத்துகைக்கு அர்ஹமான திருத்துழாயாயமிருக்கும் திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை “பெருமக்களுள்ளவர்” என்கிறபடியே “அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்ய” ராகையாலே “அஸந்நேவ” என்பது “ஸந்தமேநம்” என்பதாக வேண்டாதபடி, என்றுமொக்க வுளரா யிருக்கிற மஹாத்மாக்களான நித்யஸூரிகள், பகவத் கைங்கர்யேச்சையாலே பரிக்ரஹித்தார்கள்.

விளக்கம் - (அணையப் பெறுகிற திர்யக் ஜந்மத்தை) - திருவாய்மொழி (2-8-1) - அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது - என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியின் திருமேனி தீண்டுதலால் ஏற்படும் இன்பத்திற்கு இணையாகக்

கூறலாம்படியாக எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதாகவும், குளிர்ச்சி - மென்மை - நறுமணம் ஆகிய தன்மைகளை இயல்பாகக் கொண்டதாகவும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரன் கண்வளர்வதற்கு ஏற்றபடி பாங்காக அமைந்துள்ளதும் ஆகிய ஆதிசேஷன் என்ற பிறவியையும். (ஊரப் பெறுகிற திர்யக் ஜந்மத்தை) - திருவாய்மொழி (10-2-3) - ஊரும் புள் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது அடியார்களுடைய துன்பங்களை நீக்குவதற்காகவும், தன்னை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணும் அடியார்கள் தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதற்காகவும், தனது மகிழ்வுக்காகவும் பலமுறை வீற்றிருந்து செல்லக்கூடிய வாகனமாக உள்ள கருடன் என்ற பிறவியையும். (புனையப் பெறுகிற ஸ்தாவர ஜன்மத்தை) - திருவாய்மொழி (1-9-7) - தோளிணை மேலும் நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் மிகவும் மகிழ்வுடன் தன் மீது சார்த்திக் கொள்வதற்கு ஏற்றவிதத்தில் துளசியாக உள்ள செடிகளுடைய பிறவியையும். (பெருமக்கள் பரிக்ரஹித்து) - திருவாய்மொழி (3-7-5) - பெருமக்களுள்ளவர் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-33) - அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்ய - கைங்கர்யம் என்ற செல்வத்தை இயற்கையாகவே உடைய நித்யசூரிகள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதால், தைத்திரீயம் - அஸந்நேவ - ப்ரஹ்மத்தை உள்ளது என்று அறியாதவன், இல்லாத பொருள் ஆகிறான் - என்று கூறப்படும் நிலையானது பின்னர் மனம் திருந்தி, தைத்திரீயம் - ஸந்நமேநம் - ப்ரஹ்மத்தை உள்ளது என்று அறிந்தவன் உள்ள பொருள் என்றாகிறான் - என்று மாறவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், எப்போதும் ஒரே போன்று ப்ரஹ்மத்தை அண்டி நிற்கும் மஹாத்மாக்களாகிய நித்யஸூரிகள், [முன்பு கூறப்பட்ட விலங்கு, பறவை, செடி என்னும் மூன்றுவிதமான பிறவிகளை] ஸர்வேச்வரனுக்குத் தாங்களும், அந்தப் பிறவிகளும் செய்யும் கைங்கர்யத்தின் மேல் காண்பிக்கப்படும் இச்சை காரணமாக மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

வ்யாக்யானம் - “பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசுநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் கந்தோ வா யமுநா தடே” என்று ப்ரஜாபதி பசுபதிகளுடைய ஐச்வர்யத்தையும் வேண்டேன்; “பூத்தநீள் கடம்பேறி” என்றும், “பூங்குருந்தேறி யிருத்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே யமுனைக்கரையில் அவன் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்பாதல், குருந்தாதலாவேனாக வேணுமென்றும், “ஆஸாமஹோ சரணரேணு ஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிமபி குல்மல தெளஷதீநாம், ய துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்ய பதஞ்ச ஹித்வா பேஜூர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம்” என்று ச்ருதிகளாலே தேடப்படுமதான க்ருஷ்ணன் போன வழியை ஸ்வஜநாதிகளையும் அதிக்ரமித்து யாவர் சில பெண்கள் பின்

தொடர்ந்தார்கள், அவர்களுடைய பாத ரேணுவை பஜித்திருப்பனவாய் ப்ருந்தாவனத்தி லிருக்கும் சிறுசெடிகள், கொடிகள், ஓஷதிகளில் வைத்துக் கொண்டு ஏதேனுமொன்றாவேனாக வேணுமென்றும்; “கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே”, “மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே னாவேனே”, “செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையே னாவேனே”, “தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையே னாவேனே”, “எம்பெருமான் பொன்மலை மேலேதேனு மாவேனே” என்று திருமலையாழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தமுடைய திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களில் ஏதேனுமொன்றாகப் பெறுவேனாக வேணுமென்றும்; “தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம் பவநேஷ வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே” என்று தேவரீருடைய தாஸ்ய ஸுகமொன்றிலுமே ஸங்கதையுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளிலே உத்பத்தி விநாசங்களிரண்டும் அங்கேயாம்படியான கீடஜந்மமே எனக்குண்டாக வேணுமென்றும்,

விளக்கம் - (அடிபடப் பெறுகிற தாவர ஜந்மத்தை) - பத்யு: ப்ரஜாநாமைச்வர்யம் பசூநாம் வா ந காமயே, அஹம் கதம்போ பூயாஸம் கந்தோ வா யமுநா தடே - நான்முகனின் செல்வம் மற்றும் சிவனுடைய செல்வம் ஆகியவற்றை நான் விரும்பவில்லை, யமுனை நதியின் கரையில் கடம்பமரம் அல்லது குருந்த மரம் என்று நிற்பதை அடைவேனாக - என்று நான்முகன், சிவன் போன்றவர்களுடைய செல்வத்தை நான் வேண்டமாட்டேன்; நாச்சியார் திருமொழி (4-4) - பூத்தநீள் கடம்பேறி - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (3-3) - பூங்குருந்தேறி யிருத்தி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப யமுனை நதியின் கரையில் க்ருஷ்ணன் தனது திருவடிகள் கொண்டு மிதித்து மேலே ஏறிய கடம்பமரம் அல்லது குருந்தமரம் என்றாக வேண்டும் என்றும் உள்ளதான பிறப்பையும்; (பொடிபடப் பெறுகிற தாவர ஜந்மத்தை) - ஸ்ரீமத் பாகவதம் (10-48-61) - ஆஸாமஹோ சரணரேணு ஜுஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவநே கிம்பி குல்மல தெளஷதீநாம், ய துஸ்த்யஜம் ஸ்வஜநமார்ய பதஞ்ச ஹித்வா பேஜூர் முகுந்தபதவீம் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாம் - எந்தக் கோபிகைகள், விட இயலாத உறவினர்கள் மற்றும் பெரியோர்கள் சென்ற வழியை விட்டு அகன்று, க்ருஷ்ணன் சென்ற வழியைப் பின்பற்றி நடந்தார்களோ, அத்தகைய கோபிகைகளுடைய பாதத்துளிகள் படிந்ததான ப்ருந்தாவனத்தில் உள்ள புதர்கள், கொடிகள், மரங்கள் என்பவற்றில் நான் ஏதேனும் ஒன்றாக ஆவேனாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ச்ருதிகளாலும் தேடப்படும் க்ருஷ்ணன் சென்ற வழியில், தங்களுடைய உறவினர்களையும் விட்டு கோபிகைகள் சென்றனர்; இப்படிப்பட கோபிகைகளுடைய பாதத்துளிகளை எப்போதும் வணங்கியபடி உள்ளதும், ப்ருந்தாவனத்தில் உள்ளதுமாகிய

சிறுசெடிகள், கொடிகள், மரங்கள் ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றாக வேண்டும் என்று உள்ளதான பிறப்பையும்; (பர்வதத்தில் ஏதேனுமாக பெறுகிற திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை) - பெருமாள் திருமொழி (4-1) - கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (4-2) - மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே னாவேனே - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (4-4) - செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையே னாவேனே, பெருமாள் திருமொழி (4-5) - தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையே னாவேனே - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (4-10) - எம்பெருமாள் பொன்மலை மேலேதேனு மாவேனே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருவேங்கட திருமலையின் தொடர்பு உள்ளதான விலங்குகள், தாவரங்கள் என்பதான ஏதேனும் ஒன்றாகப் பிறக்கவேண்டும் என்பதான பிறப்பையும். (பவநங்களிலே ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக் ஜந்மத்தை) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (55) - தவ தாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிநாம் பவநேஷ வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே - உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதன் மூலம் கிட்டவல்ல இன்பம் என்பதை மட்டுமே விரும்புகின்றவர்களுடைய வீடுகளில், பிறப்பு இறப்பு என்ற இரண்டுமே எனக்கு ஏற்படும்படியாக உள்ள புழு போன்ற தாழ்ந்த பிறவியாவது எனக்கு வேண்டும் என்பதான பிறப்பையும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அவனடிப்படவும், அவனையணைந்தாரடியில் பொடிப்படவும், அவனுக்கந்தருளின நிலத்திலேயாதல், அவனடியார் அபிமாநமுள்ள நிலத்திலேயாதல் வர்த்திக்கவுமீடாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களை, “பேராளன் பேரோதும்” பெரியோரான ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மர்ஷி, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், பெரியமுதலியார் முதலான முழுசுகுக்கள் ப்ரார்த்தித்தார்களென்றபடி.

விளக்கம் - (பெரியோரும் ப்ரார்த்திப்பர்) இப்படியாக அவனுடைய திருவடிகள் படும்படியாகவும், அவனை அண்டி நிற்பவர்களுடைய திருப்பாதத்துளிகள் படும்படியாகவும், அவன் மிகவும் உகப்புடன் வசிக்கின்ற திவ்யதேசத்தில் உள்ளபடியாகவும், அவனுடைய அடியார்கள் விருப்பத்துடன் வசிக்கின்ற இடத்தில் உள்ளபடியாகவும் இருக்கின்றதான விலங்கு, தாவரம் போன்ற பிறவிகளை, பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களான ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மம், குலசேகராழ்வார், ஆளவந்தார் போன்றவர்கள் வேண்டி நின்றனர்.

வ்யாக்யானம் – இத்தால் “வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம் மாநலைரந்த்ய ஜாதிதாம், சரீரஜை: கர்மதோஷைர் யாதி ஸ்தாவரதாம் நர:” என்ற இந்த விபூதியில் திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்கள் வாசிக காயிக பாப பலன்களாக சாஸ்த்ர சொல்லாநிற்க, அப்படியன்றிக்கே பகவத் விநியோகார்ஹமாக இந்த ஜந்மங்களை நித்யஸூரிகள் ஸ்வேச்சையாலே ஏறிட்டுக் கொள்ளுவர்களென்றும், தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான முமுக்ஷுக்கள் தத் ஸம்பந்த ததீய ஸம்பந்தமுள்ள திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை ப்ரார்த்திப்பர்களென்றும் சொல்லுகையாலே தாஸ்யாநுகுண ஜந்மமே உத்க்ருஷ்ட மென்றதாய்த்து.

விளக்கம் – மநுஸ்மருதி (12-9) – வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம் மாநலைரந்த்ய ஜாதிதாம், சரீரஜை: கர்மதோஷைர் யாதி ஸ்தாவரதாம் நர: - சொற்கள் மூலம் ஏற்பட்ட தோஷங்கள் காரணமாகப் பறவை மற்றும் விலங்கு போன்ற பிறவிகள், மனதால் ஏற்பட்ட தோஷத்தால் சண்டாளப் பிறப்பு, சரீரத்தால் ஏற்பட்ட தோஷத்தால் தாவரப் பிறவி ஆகியவற்றை ஜீவாத்மா அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி, இந்த உலகில் விலங்குகள் பறவைகள், மரங்கள், செடிகள் என்பதான பிறவிகள், வாக்கு மற்றும் சரீரம் போன்றவற்றால் உண்டாகும் தோஷங்களுடைய பலன்கள் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன; ஆனால், இதனை விடுத்து ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்குத் தகுதியாக இந்தப் பிறவிகளை நித்யஸூரிகள் தங்களுடைய விருப்பத்தின் காரணமாக ஏற்பார்கள் என்றும், ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ளதன் சுவையை அறிந்த முமுக்ஷுக்கள், ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அவன் அடியார்களுடைய ஸம்பந்தம் உள்ளதான விலங்கு மற்றும் தாவர பிறவிகளை வேண்டி நிற்பர்கள் என்றும் இந்தச் சூர்ணையில் கூறுவதால், ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவல்ல பிறப்பே உயர்ந்த பிறப்பு என்றாகிறது.

88. சேஷத்வ பஹிர்ப்பூத ஜ்ஞாநாநந்த மயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களே.

அவதாரிகை - பகவத் விநியோகார்ஹ மாகையாலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை நித்யஸூரிகள் பரிக்ரஹிக்கை ப்ராப்தம்; அங்ஙனன்றிக்கே, முமுக்ஷுக்களான விவர்கள் பகவத் பாகவத சேஷத்வ வாஞ்சையாலே திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை ப்ரார்த்தித்தார்களாகிலும், உத்க்ருஷ்டதயா சாஸ்த்ரஸித்தமான வர்ணத்தை இப்படி கழிக்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வேத்யாதி).

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதாகையால் விலங்கு, தாவர பிறவிகளை நித்யஸூரிகள் விரும்பி ஏற்பது தக்கதே ஆகும். ஆனால் ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்காக முமுக்ஷுக்கள் விலங்கு மற்றும் தாவர பிறவிகளை வேண்டினாலும், உயர்ந்தது என்று சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட வர்ணங்களைத் தள்ளுவது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுகம் அசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ஃபூதம் நாத ச்ஷணமபி ஸஹேயாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம்” என்று தேவரீருடைய சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான தேஹாதிகளொன்றை ச்ஷணமும் ஸஹியேன், அவ்வளவன்றியே ஜ்ஞாநாநந்தமயமான ஆத்வஸ்துவையும் ஸஹியேன், ஆக சத்தாவாக விநாசத்தையடைவதாக; இந்த விண்ணப்பம் அஹ்ருதயமன்று ஸத்யம், திருமுன்பே பொய் சொன்னேனாகில், தேவரீர்க்குப் பொய்யான மது பட்டது படுகிறேனென்கையாலே, ஷேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானபோது “ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா” என்று ஜ்ஞாநாநந்த மயத்வத்தாலே ச்லாக்யமாயிருக்கு மாத்மாவையும் ஸஹியாதவர்கள், சேஷத்வ விரோதி பூத அஹங்கார ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்யமாய் கர்மநிபந்தனமாகையாலே ஓளபாதிகமா யிருக்கிற வர்ணத்தை ஆதரிப்பார்களோவென்கை. ஓளபாதிகமானவித்தை உபாதியென்றது கார்யே காரணோபசாரம்.

விளக்கம் - (சேஷத்வ பஹிர்ஃபூத ஜ்ஞாநாநந்த மயனையும் ஸஹியாதார்) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (57) - ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுகம் அசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ஃபூதம் நாத ச்ஷணமபி ஸஹேயாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம் - மதுஸூதனா! உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஒத்துழைக்காத எனது இந்தச் சரீரம், ப்ராணன், உலக இன்பங்கள், ஆத்மா போன்ற எதனையும் நான் விரும்பவில்லை. இவை அனைத்தும் நூறு துண்டுகளாக அடையாளம் இன்றிச் சிதைந்து போகக்கூடவது. எனது இந்த விண்ணப்பம் அடியேன் மனம் அறிந்து செய்வதாகும், இது சத்தியம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலுக்குப் புறம்பாக உள்ள சரீரம் போன்ற எதனையும், ஒரு நொடிப்பொழுது கூட என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது; அது மட்டும் அல்லாமல்,

ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாக உள்ள ஆத்மாவையும் பொறுக்க இயலாது; அவை நூறு துகள்களாக அழியட்டும்; இந்த விண்ணப்பம் எனது இதயத்தினால் அறியப்படாதது அல்ல, அறிந்து கூறுகின்ற சத்திய வாக்காகும்; உன் முன்பாக நான் மெய் உரைக்காமல் பொய்யாக உரைத்தேன் என்றால், மது என்ற அரக்கன் அழிந்தது போன்று அழியக்கடவேன் - என்று கூறினார். ஆகவே, அடிமைத்தனத்திற்குப் புறம்பாக உள்ளபோது, ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா - ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமான ஆத்மா - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாக உள்ளதால் போற்றத்தக்கதான ஆத்மாவைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளாதவர்கள், (த்யாஜ்ய உபாதியை ஆதரியார்களே) - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள தன்மைக்கு விரோதமாக உள்ளதான அஹங்காரத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதால் கைவிடத்தக்கதாகவும், கர்மம் காரணமாக வந்தது என்பதால் வந்தேறியதாகவும் உள்ள வர்ணத்தை ஆதரிப்பார்களோ? மாட்டார்கள் இங்கு “வந்து சேர்ந்தது” என்பதை உபாதி என்பதாகக் கொள்க.

89. இதன் ஓளபாதிகத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனாக்கினவன் நீசனாக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கமேற்றினபோதே தெரியும்.

அவதாரிகை - வர்ணத்தினுடைய ஓளபாதிகத்வந்தன்னை உதாஹரண முகேந தெளிவிக்கிறார் மேல் (இதினெளபாதிகத்வம் ஒரு ராஜாவென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - வர்ணம் என்பது ஜீவாத்மாவுக்கு இயல்பானது அல்ல, அது வந்தேறியதாகும் என்பதை ஓர் உதாரணம் மூலம் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வர்ணத்தினுடைய ஓளபாதிகத்வம் குசிக வம்ச்யனாய் ராஜாவான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மருஷித்வ காமனாய், நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணின தன்னை “மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன்” என்னும்படி ப்ரஹ்மருஷியாக்கின சக்திமானான வஸிஷ்டன் தன் வார்த்தை கேளாமல் தன்னை அவமதி பண்ணிப்போனது கொண்டு ஸ்வபுத்ரர்கள் பண்ணின சாபத்தாலே மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதமே வாராம்படி சண்டாள னாக்குவித்த இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனாயிருந்துள்ள த்ரிசங்குவாகிற ராஜாவை அந்த வார்தானே யஜ்ஞாங்கமான உறுப்புத் தோலாகக் கொண்டு தன்னுடைய தபோ பலத்தாலே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்காரோஹணம் பண்ணுவித்தபோதே ஸுஸ்பஷ்ட மென்மை. இத்தால், ஒரு க்ஷத்ரியன் ஸுக்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந் தன்னோடே

ப்ரஹ்மருஷிகையாலும், ஒரு ச்ஷத்ரியன் துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரந் தன்னோடே சண்டாளனாகையாலும், ச்ஷத்ரியத்வம் போய் ப்ரஹ்மருஷியானவன் தான் ப்ரஹ்மருஷியாவதுக்கு முன்பே ச்ஷத்ரிய வேஷம் போய் சண்டாள வேஷமாய் நிற்கிறவனை, அந்த வேஷந் தன்னோடே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றுக்கையாலும் வர்ணத்தின் கர்மோபாதிகத்வம் எல்லார்க்கும் தோன்றுமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (இதன் ஒளபாதிகத்வம்) - வர்ணங்கள் என்பது வாழும்போது நடுவில் வந்து தோன்றியவை என்பது, (ஒரு ராஜா) - குசிக குலத்தில் வந்த அரசனாகிய விச்வாமித்ரன். (தன்னை) - தான் ஒரு ப்ரஹ்மரிஷி ஆகவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டு நீண்டகாலம் தவம் செய்த தன்னை. (மறைமுனிவன் ஆக்கினவன்) - பெருமாள் திருமொழி (10-2) - மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி ப்ரஹ்மரிஷி ஆக்கிய சக்தி வாய்ந்த வசிஷ்டன். (நீசன் ஆக்குவித்த ராஜாவை)- தனது [வசிஷ்டர்] சொற்களைக் கேட்காமல் தன்னை [வசிஷ்டன்] அவமதித்தான் என்ற காணத்தால், தனது [திரிசங்குவின்] புதல்வர்கள் அளித்த சாபம் காரணமாக மார்பில் அணிந்துள்ள யஜ்ஞோபவீதம் என்பதே வாராகும்படி சண்டாளன் ஆக்கிய இஷ்டவாகு குலத்தில் வந்த திரிசங்கு என்ற அரசனை, (வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து) - அப்படிப்பட்ட வார் என்பதையே யாகத்திற்கு உறுப்பாக உள்ள உறுப்புத்தோலாகக் கொண்டு விச்வாமித்திரனாகிய தனது தவ வலிமை மூலம் யாகத்தை முடித்து, (ஸ்வர்க்கம் ஏற்றினபோதே தெரியும்) - ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும்படிச் செய்தான். இதன் மூலம், ச்ஷத்ரியனாகிய ஒரு அரசன், தனது புண்ணிய பலன்கள் காரணமாக அந்தச் சரீரத்தில் உள்ளபோதே ப்ரஹ்மரிஷி ஆனதாலும்; ச்ஷத்ரியனாகிய திரிசங்கு என்ற அரசன் தனது பாவ பலன்கள் காரணமாக அந்தச் சரீரத்தில் உள்ளபோதே சண்டாளன் ஆனதாலும்; ச்ஷத்ரியனாய் நின்ற விச்வாமித்ரன், தான் ப்ரஹ்மரிஷி ஆவதற்கு முன்பாகவே, ச்ஷத்ரியத் தன்மை மறைந்து சண்டாளனாய் நின்ற திரிசங்கு என்ற அரசனை, அப்படிப்பட்ட பிறவியிலேயே யாகம் செய்து ஸ்வர்க்கத்தில் ஏற்றியதாலும் - வர்ணங்கள் என்பது புண்ணிய பாவ கர்மங்கள் மூலம் வந்து சேர்வதாகும் என்பது தெளிவாகிறது.

90. மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல், ஸர்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம், தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி, ச்வபசரில் பத்திபாசனமுற்றிவார் ஆராரமரரென்ன வேற அறியாதார் சாதியந்தனர் களேலும் தகர விழுவர்.

அவதாரிகை - இனிமேல் ப்ராகரணிகமாய் வருகிற ப்ரமாத்ரு வைபவ ஸ்தாபநத்துக்கு உறுப்பாக ப்ரமாண ப்ரமேயங்களையும் கூட்டிக் கொண்டு மூன்றிலும் த்யாஜ்யோபாதே யாம்சங்க ளுண்டென்னு மிடத்தை விபஜித்துச் சொல்லி இவ்விசேஷமறிவார் பெறும் பேற்றையும், இதறியாமல் பாகவத ஜன்ம நிரூபணம் பண்ணுவார் அத:பதிக்கும் படியையும் அறிவிக்கிறார் (மாவுருவிலித்யாதியாலே).

விளக்கம் - அடுத்து, ப்ரமாண வாக்கியங்கள் உரைக்கத்தக்கவராகிய ப்ரமாத்ரு என்று கொண்டாடப்படத் தக்கவராகிய, நம்மாழ்வாரின் மேன்மையை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு, ப்ரமாணம் மற்றும் ப்ரமேயம் ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்துக்கொண்டு, ப்ரமாணம் - ப்ரமேயம் - ப்ரமாதா என்றுள்ள மூன்றிலுமே, ஏற்கத்தக்கவையும் உண்டு, தள்ளத்தக்கவையும் உண்டு என்பவற்றை வேறுபடுத்தி உரைத்து, இந்த வேறுபாட்டினைக் குறித்து அறிபவர்கள் அடையும் பேறு இன்னது என்றும், இதனை அறியாமல், பாகவதர்களின் பிறவி குறித்து ஆராய முற்படுபவர்கள் தாழ்ந்த நிலையை அடையும் தன்மை இன்னது என்றும் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய்” என்கிறபடியே எல்லா ரூபமும் அப்ராக்ருதமாகையாலே ச்லாக்யமுமாய் இச்சாக்ருஷீதமுமா யிருக்கும். பகவதவதார விக்ரஹங்களில் வைத்துக் கொண்டு வேதா ப்ராமாண்யத்தை உபபாதித்து வைதிக ருசியைக் குலைக்கக்காக “யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி புத்த:” என்கிறபடியே “கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு” என்னும்படி பரிக்ரஹித்த புத்தமுனியான விக்ரஹமும்,

விளக்கம் - (மாவுருவில் கள்ளவேடம்) - திருவாய்மொழி (5-8-2) - எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றாலாவாய் - என்பதற்கு ஏற்ற ஸர்வேச்வரனுடைய அனைத்து ரூபங்களும் இந்த உலகியல் பொருள்களுடனான தொடர்பு அற்றவை என்பதால் கொண்டாடத் தக்கவையாகவும், தனது விருப்பம் காரணமாகவே எடுக்கப்பட்டவையாயும் உள்ளவை ஆகும். இப்படிப்பட்ட அவனுடைய ரூபங்களில் ஒன்றாக உள்ளதும், வேதங்கள் ப்ரமாணம் அல்ல என்று உபதேசித்து வேத மார்க்கத்தில் உள்ள விருப்பத்தைத் தகர்க்கும் பொருட்டு, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (109-33) - யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி புத்த: - கள்ளர்கள் போன்றே, வேத மார்க்கத்திற்குப் புறம்பான புத்தனும் தள்ளத்தக்கவன் -

என்று கூறுவதற்கு ஏற்பவும், திருவாய்மொழி (5-10-4) – கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு – என்பதற்கு ஏற்பவும் கொண்டதும் ஆகிய புத்தமுனி ரூபம் தள்ளத்தக்கது.

வ்யாக்யானம் - பகவத் ஸ்வரூபாதிகளை யதாவாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே கட்டளைப் பட்டிருந்துள்ள வேதத்தில் “நஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேதமந்த்ரோப்ய வைஷ்ணவ:” என்கிறபடியே ஸ்மரிக்கவுமாகாதபடி மலாம்சமான “மானிடம் பாடலென்னாவது” என்கிறபடியே சேஷத்ரஜ்ஞரை ப்ரசம்ஸிக்கிற வாக்யங்களும்,

விளக்கம் - (திருந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல்) – ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவை குறித்து உள்ளது உள்ளபடி உரைப்பதால் கட்டளைப்பட்டுள்ள வேதத்தில், நஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேதமந்த்ரோப்ய வைஷ்ணவ: - வேத மந்த்ரமாகவே உள்ளபோதிலும் மஹாவிஷ்ணுவின் தொடர்பு இல்லாத மந்த்ரங்கள் விசேஷமாக எண்ணத்தக்கவை அல்ல – என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றைக் குறித்து எண்ணுவதும் கூடாது என்னும்படியான தோஷம் பொருந்திய பகுதியான, திருவாய்மொழி (3-9-3) - மானிடம் பாடலென்னாவது – என்பதற்கு ஏற்ப கர்மம் காரணமாக உண்டானதும், தொடர்ந்து கர்ம வசப்பட்டதும் ஆகிய மற்ற ஜீவாத்மாக்கள் குறித்து உரைக்கும் வாக்யங்கள் தள்ளத்தக்கவையே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “ந சூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா: ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே” என்று எல்லா வர்ணங்களிலும் பகவத் பக்தரல்லாதார் சூத்ரத்வமுமாகிற - ப்ரமேயத்திலும் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமாதாக்களிலு முண்டான த்யாஜ்யாம்சங்களும்

விளக்கம் - (ஸர்வ வர்ண சூத்ரத்வம்) - மஹாபாரதம் அச்வமேதிகபர்வம் (118-32) - ந சூத்ரா பகவத் பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா: ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே - பகவானின் அடியார்கள் சூத்திரர்கள் அல்லர்; அவர்கள் அந்தணர்களோடு ஒத்தவர் என்றும் பாகவதர்கள் என்றும் கூறப்படுவர். அனைத்து வர்ணங்களிலும், யார் ஒருவருக்கு பகவத் பக்தி இல்லாமல் உள்ளதோ அவரே சூத்திரர் ஆவர் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அனைத்து வர்ணங்களிலும், பகவானுடைய அடியார்கள் அல்லாதவர் சூத்திரரே ஆவர் [ஆக நான்கு வர்ணங்களிலும், இவ்விதம் சூத்திரராக உள்ள

தன்மை தள்ளத்தக்கது என்று கருத்து]. இப்படியாக ப்ரமேயம், ப்ரமாணம், ப்ரமாதா ஆகியவற்றில் உள்ள தள்ளத்தக்கவற்றைக் குறித்து அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் – “காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான்” என்று ஊர்மனையில் வஸியாமல் பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள காடுகளிலே வர்த்திக்கையாலே “காடுவாழ் சாதி” என்கிற கோபஜாதியில் ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து நிற்கிற க்ருஷ்ணனுடைய “காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்” என்று தாமநுபவித்துப் பிறர்க்குமழைத்துக் காட்டும்படி பசு மேய்த்து வருகிறபோதையலங்காரத்தோடே கூடியிருக்கிற விக்ரஹமும்.

விளக்கம் - (காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம்) – நாச்சியார் திருமொழி (12-8) – காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஊருக்குள் உள்ள வீட்டில் வசிக்காமல், பசுக்களுக்குத் தேவையான புல்லும் நீரும் நிறைந்துள்ள காடுகளில் வசிப்பதால், நாச்சியார் திருமொழி (12-8) – காடுவாழ் சாதி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஆயர்குலத்தில், அவர்கள் இனத்தில் ஒருவனாக உள்ளபடி தான் வந்து அவதரித்து நிற்கும் க்ருஷ்ணனுடைய, பெரியாழ்வாழ் திருமொழி (3-3-1) - காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர் - என்பதற்கு ஏற்ப, பெரியாழ்வாராகிய தான் அனுபவித்து மற்றவர்களுக்கும் அழைத்துக் காண்பிக்கும்படி உள்ளதான, பசு மேய்த்து வரும்போது காணப்படுவதான அலங்காரத்துடன் கூடிய திருமேனி கொண்டாடத்தக்கது.

வ்யாக்யானம் – “தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு” என்கிறபடியே தக்ஷிண திக் வர்த்தியானது கொண்டு தென்னுரை என்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிட பாஷையான ப்ரபந்தங்களில், “ஹரிகீர்த்திம் விறைவாந்யத்” இத்யாதிப்படியே பகவத் ப்ரதிபாதகமானவையும்,

விளக்கம் - (தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி) - பெரியதிருமடல் (6) - தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப, தெற்குத் திசையில் நிலைத்து நிற்பதன் காரணமாக “தென்னுரை” என்று கூறப்படுவதான தமிழில் உள்ள ப்ரபந்தங்களை, மத்யய புராணம் - ஹரிகீர்த்திம் விறைவாந்யத் - மஹாவிஷ்ணுவின் புகழ் நிறைந்தவை அல்லாமல் மற்ற

பாசுரங்களை பாடுதல் ஆகாது - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் குறித்துள்ள பாடல்கள் என்பதால் பாடத்தக்கவை.

வ்யாக்யானம் - “ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:” என்கிறபடியே ச்வபசரில் “பெறர்கரிய நின்ன பாத பத்தியான பாசனம்” என்று ஸ்வயத்நத்தால் பெறுதற்கரிதாயிருந்துள்ள பகவத் பாத கமல பக்தியாகிற தனமுடையவர்களுமாகிற ப்ரமேயாதி த்ரயத்தி லுபாதேயாம்சங்களுமான இவ்விபாகமறிவார் “ஆராரமரர்” என்கிறபடியே ஏதேனும் ஜந்ம வருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும் ஸூரி ஸமரென்னும்படி ச்லாக்யராய், “இலங்குவான் யாவரு மேறுவர்” என்கிறபடியே அத்யுஜ்ஜ்வலமான பரமபதத்தை ப்ராபிக்க,

விளக்கம் - (ச்வபசரில் பக்தி பாசனமும்) - ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: - விஷ்ணுவிடம் பக்தி கொண்டவன் நாய் இறைச்சி உண்பவன் என்றாலும், அவன் அந்தணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பதற்கு ஏற்ப நாய் இறைச்சி உண்பவர் என்றாலும், திருச்சந்தவிருத்தம் (100) - பெறர்கரிய நின்ன பாத பத்தியான பாசனம் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது முயற்சியால் பெறுவதற்கு மிகவும் கடினமான “ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகள் மீது கொள்ளும் பக்தி” என்னும் செல்வத்தைப் பெற்றவர்கள் கொண்டாடத்தக்கவர்களே ஆவர். இப்படியாக ப்ரமேயம் தொடக்கமாக உள்ள மூன்றிலும் ஏற்கத்தக்கவற்றைக் குறித்து உரைத்தார். (அறிவார் ஆர் ஆர் அமரர் என்ன ஏற) - இப்படியாக இந்த மூன்றிலும் தள்ளத்தக்கவை மற்றும் கொள்ளத்தக்கவை என்பதில் உள்ள வேறுபாட்டினை அறிபவர்கள், திருவாய்மொழி (10-5-8) - ஆராரமரர் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்கள் எப்படிப்பட்ட பிறவியைக் கொண்டிருந்தாலும், எப்படிப்பட்ட ஒழுக்கங்கள் கொண்டிருந்தாலும், அவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கு ஒப்பானவர் என்னும் சிறப்பு உடையவர்களாக, திருவாய்மொழி (3-8-11) - இலங்குவான் யாவரு மேறுவர் - என்பதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த ப்ரகாசம் நிறைந்ததான பரமபதத்திற்குச் செல்வர்.

வ்யாக்யானம் - இப்ப்ரமேயாதி த்ரயத்திலும் கீழ்ச்சொன்னவாசி யறியாதாராய்க் கொண்டு பாகவத ஜந்மநிருபணம் பண்ணுவார் “அமரவோரங்கமாறும்” என்கிற பாட்டில் “ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களையும் அத்யயனம் பண்ணி ததீய ச்ரேஷ்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும் தேவரீர் திருவடிகளின் ஸம்பந்தைக

நிருபணீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, ஜந்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பார்களாகில் காலந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே, அப்போதே அவ்விடந்தன்னிலே அவர்கள் தாங்கள் சண்டாளராவர்கள்” என்கிறபடியே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களே யாகிலும் கர்ம சண்டாளராய் இனியொரு காலமும் கரையேற யோக்யதையில்லை யென்னும்படி அத:பதிப்பார்களென்கை. “அநாசாராந் துராசாராந் அஜ்ஞாத்தூந் ஹீந ஜந்மந: மத் பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (அறியாதார் சாதி அந்தணர்களேலும் தகர விழுவர்) - ப்ரமேயம் என்பதான மூன்றில் உள்ளதும், கீழே உரைக்கப்பட்டதும் ஆகிய வேறுபாட்டினை அறியாமல், பாகவதர்களின் பிறப்பு போன்றவற்றைச் சிலர் ஆராயக்கூடும். அவர்கள், திருமாலை (43) - அமரவோரங்கமாறும் - என்னும் பாசுரத்தில், “வேதங்கள் அனைத்தையும் அவற்றின் அனைத்து அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்து, அடியார்கள் அனைவரும் கொண்டாடும்படி உயர்ந்தவர்களாகவும், உயர்ந்த பிறவினராயும் சிலர் இருக்கக்கூடும். ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்கள், உன்னுடைய திருவடிகளின் தொடர்பு கொண்டவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, அவர்களுடைய பிறவி போன்றவற்றை ஆராய்ந்து நிந்திப்பார்கள் என்றால், வேறு ஏதோ ஒரு காலம் அல்லது வேறு ஏதோ ஒரு இடம் என்றில்லாமல், அந்த நேரத்திலேயே, அந்த இடத்திலே அவர்கள் சண்டாளர்கள் ஆகிவிடுவர்”, என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உயர்ந்த பிறப்பு கொண்டவர்கள் என்றாலும், கர்மசண்டாளர்களாக இனி எந்த ஒரு காலத்திலும் கரையேறும் தகுதி இல்லாத தாழ்ந்த நிலையை அடைவார்கள். ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் - அநாசாராந் துராசாராந் அஜ்ஞாத்தூந் ஹீந ஜந்மந: மத் பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் - எனது அடியார்கள் ஒழுக்கத்தை இழந்தவர்கள் என்றாலும், ஞானம் அற்றவர்கள் என்றாலும், தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவர்கள் என்றாலும், அவர்களைப் பழிப்பவன் அந்தணர்களில் உயர்ந்தவன் என்றபோதிலும், அவன் அந்த நொடியிலே சண்டாளன் ஆகிறான் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஆக, “வீட்டின்ப வித்யாதி” வாக்யந் தொடங்கி, “நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ் விழிந்தார்” என்னுமளவும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்து தத் ஸ்தாபநார்த்தமாக “ம்லேச்சனும் பக்தனானால்” என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம்

ஸாமாந்யேந பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரகாசிப்பித்து உபக்ரம வாக்யத்திற் போலே, ப்ரமாண ப்ரமேயங்களுடனே சேர்த்து ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை நிகமித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - ஆக சூர்ணை(75) - வீட்டின்பம் - என்பது தொடங்கி, சூர்ணை (84) - நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ் விழிந்தார் - என்பது முடிய உள்ளவற்றில், நம்மாழ்வாரின் வைபவத்தை அருளிச்செய்தார். அந்த வைபவத்தை மேலும் விளக்கும்விதமாகவும், உறுதிபட உரைக்கும் விதமாகவும், சூர்ணை (85) - ம்லேச்சனும் பக்தனானால் - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய உள்ளவற்றில், பாகவதர்களுடைய வைபவத்தை விரிவாக அருளிச்செய்தார். மேலும் சூர்ணை (75) - வீட்டின்பம் - என்பதில் அருளிச்செய்தது போன்று, ப்ரமாணம் மற்றும் ப்ரமேயம் என்பவற்றுடன் சேர்த்து ப்ரமாத்ரு வைபவத்தையும் கூறி முடிந்தார்.

91. தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித் க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம் கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்.

அவதாரிகை - இப்படி பாகவதத்வ ஸாமாந்ய ப்ரயுக்த வைபவ மாத்ரமன்றிக்கே “ஜனக தசரத” இத்யாதி வாக்யந் தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலே கீழ்ச் சொன்ன வைபவ விசேஷ த்யோதகமான ப்ரமாணமேதென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (தமிழ் மாமுனி யென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இவ்விதம் பாகவதர்களுக்கு உரியதான பொதுவான வைபவத்தால் ஏற்படும் மேன்மை மட்டும் அல்லாமல், சூர்ணை (82) - ஜனக தசரத - என்று தொடங்கும் மூன்று வாக்கியங்கள் மூலம் கூறப்பட்ட மேன்மையை விளக்கவல்ல ப்ரமாணம் ஏதேனும் உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே) “தக்ஷிணா திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா” என்று “வண்தமிழ் மாமுனி” என்கிறபடியே த்ராவிட சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனான அகஸ்த்யனிருக்கிற திக்கு ஸர்வர்க்கும் புகலிடமென்ற மஹர்ஷிகளாலே. இப்போது இது சொல்லிற்று - வைதிகரான ருஷிகள் த்ராவிட ப்ரபந்த வக்தாவானவிவரை இப்படி பஹுமதி பண்ணிச் சொல்லக்கூடுமோவென்று

சங்கிப்பார்க்கு ஒரு த்ராவிடஜ்ஞனாலே தசஷிண திக்குக்கு நன்மை சொன்னவர்கள் த்ராவிட ப்ரபந்த முகேந லோகோஜ் ஜீவநகரரான இவரையும் இப்படி பஹுமாநம் பண்ணிச் சொல்லக் குறையில்லையென்று தோற்றுகைக்காக.

விளக்கம் - (தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே) – தசஷிணா திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகர்மணா - புண்ணிய கர்மங்களையே செய்கின்ற எந்த அகஸ்திய முனிவரால் தெற்குத் திசை அனைவரும் சரணம் புக ஏற்ற இடமாக ஆனதோ - என்றும், பாசுரப்படி இராமாயணம் ஆரண்ய காண்டம் - வண்தமிழ் மாமுனி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தமிழ்மொழியில் அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் எடுத்து உபதேசித்த அகஸ்திய முனிவர் வசிக்கும் தெற்குத்திசை அனைவருக்கும் புகலிடம் என்று மஹரிஷிகளாலே. இப்போது இங்கு அகஸ்த்யர் குறித்து ஏன் கூறப்பட்டது - வைதிகர்களாக உள்ள ரிஷிகள், தமிழில் அமையப் பெற்ற நம்மாழ்வாரின் ப்ரபந்தங்களையும், அவற்றைச் செய்தருளிய நம்மாழ்வரையும் இப்படியாகத் துதித்து உரைப்பார்களோ என்ற சிலர் ஐயம் கொள்ளலாம். தமிழை அறிந்த ஒரு முனிவனால் தெற்குத்திசைக்கே நன்மை உண்டு என்று கூறியவர்கள், தமிழ் ப்ரபந்தம் மூலம் உலகினைக் கரையேற்றக்கூடிய நம்மாழ்வாரையும் இவ்விதம் புகழ்ந்து உரைப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை - என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (க்வசித் க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம்) “க்ருதாதிஷு நரா ராஜந் கலா விச்சந்தி ஸம்பவம், கலெள கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா: க்வசித் க்வசித் மஹாராஜ த்ராவிடேஷு ச பூயச:, தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீச மஹாநதீ, யேபிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர, தேஷாம் நாராயணே பக்திர் பூயஸீ நிருபத்ரவா” என்று ஜ்ஞாதாக்கள் வந்து ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஸ்தல விசேஷங்களை தத்தந்நதீ விசேஷங்களாலே ப்ரகாசிப்பித்து அந்த நதீ விசேஷங்களில் ஜலத்தைப் பாநம் பண்ணுமவர்களுக்கு பகவத் பக்தி அதிசயிக்கும்படியையும் சொல்லுகிறவளவில் ப்ரதமத்திலே “தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர” என்று இவராவிர்ப்பாவ ஸ்தலத்தைச் சொல்லுகையாலே இவ்வாழ்வாருடைய ஆவிர்ப்பாவமானது, (கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்) இவர்தாம் மயர்வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே “கலியும் கெடும்” என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்து கலியுக ஸ்வபாவமும் கழியுமென்று மேல்வருமம்சத்தை தர்சித்தருளிச் செய்தாப்போலே த்ரிகாலஜ்ஞாரான ஸ்ரீசுகாதிகளாலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதென்கை.

விளக்கம் - (க்வசித் க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம்) - ஸ்ரீமத்பாகவதம் (11-5-38, 39) – க்ருதாதிஷு நரா ராஜந் கலா விச்சந்தி ஸம்பவம், கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராயணா: க்வசித் க்வசித் மஹாராஜ த்ராவிடேஷு ச பூயச:, தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீ ச மஹாபாகா ப்ரதீசீச மஹாநதீ, யேபிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மநுஜா மநுஜேச்வர, தேஷாம் நாராயணே பக்திர் பூயஸீ நிருபத்ரவா – அரசனே! க்ருதயுகம் தொடக்கமாக உள்ள யுகங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் கூட கலியுகத்தில் பிறவியை விரும்புகிறார்கள்; நாராயணனே அடையத்தக்கவன் என்று பறை சாற்றுகின்ற சான்றோர்கள் கலியுகத்தில் இங்கும் அங்கும் தோன்றுவார்கள்; எங்கு தாமிரபரணி, க்ருதமாலா, பாலாறு, பெருமை நிறைந்த காவேரீ, மேற்குக்கடலில் சென்று கலக்கும் பெரியாறு ஆகிய நதிகள் ஓடுகின்றனவோ அங்கு அவர்கள் பிறப்பார்கள்; எந்த மனிதர்கள் அந்த நதிகளுடைய புண்ணிய நீரைப் பருகுகிறார்களோ அவர்களுக்கு எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி நாராயணனிடம் பக்தி ஏற்படும் - என்பதன் மூலம் சான்றோர்கள் அவதரிக்கும் இடங்களை, அந்தந்த இடங்களில் உள்ள நதிகள் மூலம் சிறப்பித்து உரைத்து, அந்த நதிகளில் உள்ள தண்ணீரைப் பருகுவர்களுக்குப் பகவானிடம் பக்தி பெருகுவதும் உரைக்கப்பட்டது; இவற்றில், தொடக்கத்திலேயே - தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர - தாமிரபரணி எங்கு உள்ளதோ - என்று நம்மாவார் அவதரித்த இடத்தை உரைப்பதால், நம்மாழ்வாருடைய அவதாரம் என்பது, (கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்) - நம்மாழ்வார் மதிநலம் பெற்றவர் என்பதால், திருவாய்மொழி (5-2-1) – கலியும் கெடும் – என்பதற்கு ஏற்ப திருமங்கையாழ்வார், எம்பெருமானார் போன்றவர்கள் அவதரிக்க, அதனால் கலியுகத்தின் தன்மை நீங்கும் என்று எதிர்காலத்தில் நடக்க உள்ளதை முன்பே அறிந்து நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தது போன்று, நம்மாழ்வாருடைய அவதார ஸ்தலம் குறித்து முக்காலமும் நன்குணர்ந்த ஸ்ரீசுகப்ரஹ்மம் போன்ற ரிஷிகளால் உரைக்கப்பட்டது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் – “க்ருரே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீ க்ருதே, விஷ்ணோ ரம்சாம்சஸம் பூதோ வேத வேதார்த்த தத்வவித் ஸ்தோத்ரம் வேதமயம் கர்த்தும் த்ராவிட்யாபிச பாஷ்யா, ஜநிஷ்யதி ஸ்தாம் ச்ரேஷ்டோ லோகாநாம் ஹித காம்யயா” இத்யாதி வசநங்களும் இவராவிர்ப்பாவ ஸூசகங்களாகையாலே, இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள். கேவல ஜந்ம வாசக சப்தங்களிலொன்றைச் சொல்லாதே அவதார சப்த பர்யாயமான ஆவிர்ப்பாவ சப்தத்தைச் சொல்லிற்று இவர் பிறப்பும் ஈச்வரன்

பிறப்போபாதி பரார்த்தமென்று தோற்றுகைக்காக. இத்தால் இவர் ஓரவதார விசேஷமென்ற தாயிற்று.

விளக்கம் - க்ருரே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீ க்ருதே, விஷ்ணோ ரம்சாம்சஸம் பூதோ வேத வேதார்த்த தத்வவித் ஸ்தோத்ரம் வேதமயம் கர்த்தும் த்ராவிட்யாபிச பாஷ்யா, ஜநிஷ்யதி ஸதாம் ச்ரேஷ்டோ லோகாநாம் ஹித காம்யயா - [வேதமார்க்கமானது] நாஸ்திகர்களால் கலங்கும்படியான கொடிய கலியுகம் வந்தபோது, மஹாவிஷ்ணுவின் அம்சத்திற்கு அம்சமாக உள்ளவரும், வேதங்களை அதன் ஆழ்பொருளுடன் அறிந்தவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார், வேதங்களின் உருவில் உள்ள ஸ்துதிகள் அனைத்தையும் தமிழ் மொழியில் உலகிற்கு நன்மை அளிக்கும் விதமாகச் செய்தருளப் போகிறார் - என்பது போன்று வாக்கியங்களும் நம்மாழ்வாருடைய அவதாரத்தை மறைமுகமாகக் கூறுவதால், அவற்றையும் இங்கு கொள்ளவேண்டும். சாதாரணமாக “பிறப்பு” என்பது போன்றதை உணர்த்தவல்ல “ஜனனம்” போன்ற பதத்தை கூறாமல், அவதாரத்தை உணர்த்தவல்லதான “ஆவிர்ப்பாவம்” என்ற பதத்தை இட்டது காண்க. இதன் மூலம் இவருடைய பிறப்பு என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய பிறப்பு போன்று, மற்றவர்களுக்காக என்பது வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இதனால் நம்மாழ்வார் ஓர் அவதார புருஷர் என்பது தெளிவாகிறது.

92. அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு நந்தஸுநுவானவனுடைய யுக வர்ண க்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவதாவேசமோ? மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பர்கள்.

அவதாரிகை - இப்படி அவதரித்தவிவர் தாம் ஆரென்னு மாகாங்ஷையிலே பேரளவுடையாரும் இவரை இன்னாரென்று அளவிடமாட்டாமை அதிசங்கை பண்ணும்படியை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (அத்ரியென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாகக் கொண்டாடப்படும்படி அவதரித்த நம்மாழ்வார்தான் யார் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடையாக, மிகவும் உயர்ந்த ஞானிகள் கூட நம்மாழ்வார் இன்னார் என்று அளவிட்டுக் கூற இயலாதபடி ஐயத்துடன் உள்ள நிலையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, க்ருதயுகத்திலே அதரியும் ஜமதக்நியுமாகிற ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய்க் கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய், த்ரேதாயுகத்திலே சஷத்ரியனான தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய். த்வாபரயுகத்திலே யயாதி சாபத்தாலே அபிஷேக ப்ராப்தியற்ற யதுகுலோத்பவராகையாலே சஷத்ரியரில் தண்ணியராய் வைச்யப்ராயரா யிருக்கிற வஸுதேவர்க்கும் “க்ருஷி கோரசஷ வாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்” என்கிறபடியே கோரசஷணாதி தர்மத்தையுடைய ஸாஷாத் வைச்யரான ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும் புத்திரனாய், இப்படி க்ருதாதி யுக க்ரமத்திலே ப்ராஹ்மணாதி வர்ண க்ரமேண அவதரித்து வந்த ஸர்வேச்வரன் சதுர்த்தமான கலியுகத்திலே சதுர்த்த வர்ணத்திலே வந்தவதரித்தபடியோ வென்கை.

விளக்கம் - [அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு நந்தஸுநுவானவனுடைய யுக வர்ண க்ரம அவதாரமோ] (அத்ரி ஜமதக்நி ஸுநுவாய்) - க்ருதயுகத்தில் அத்ரி என்ற அந்தணருக்குப் புத்ரனான தத்தாத்ரேயனாயும், ஜமதக்நி என்ற அந்தணருக்குப் புத்ரனான பரசுராமனாயும். (பங்க்திரத ஸுநுவாய்) - த்ரேதாயுகத்தில் இராமனாயும். (வஸு நந்த ஸுநுவாய்) - த்வாபர யுகத்தில் யயாதியின் சாபம் காரணமாக முடிகுடிக் கொள்ளும் தகுதி இழந்த யதுகுலத்தில் பிறந்தவராகையால், சஷத்ரியங்களில் தாழ்ந்தவராகவும், வைச்யர்களை ஒத்தவராகவும் உள்ள வஸுதேவர் மற்றும், கீதை (18-44) - க்ருஷி கோரசஷ வாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் - உழவு செய்தல், பசுக்களைக் காத்தல், பொருட்களை வாங்கி விற்பதில் ஸத்யத்துடன் இருத்தல் போன்றவை வைச்யர்களுடைய இயல்பான கர்மங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பசுக்களைக் காப்பாற்றுதல் போன்ற தர்மங்கள் உள்ளதன் காரணமாக இயல்பாகவே வைச்யராய் உள்ள நந்தகோபருடைய புத்திரனாயும், இப்படியாகப் பலவாக அவதரித்த ஸர்வேச்வரன். (யுக வர்ண க்ரம அவதாரமோ) - இவ்விதம் க்ருதயுகம், த்ரேதாயுகம், த்வாபரயுகம் என்ற வரிசையில் அந்தணர், சஷத்ரியர், வைச்யர் என்ற முறையில் அவதரித்து வந்த ஸர்வேச்வரன், நான்காம் யுகமான கலியுகத்தில், நான்காம் வர்ணத்தில் வந்து அவதரித்தானோ?

வ்யாக்யானம் - பூர்வ யுக த்ரயத்திலும் அடைவே வர்ணத்ரயத்திலும் அவதரித்து வருகையாலும், “கலெள புந: பாபரதாபிபூதே ஸ உத்பபூவாச்ரித வத்ஸலத்வாத், பக்தாத்மநா ஸர்வ ஜநாந் ஸுகோப்தும் விச்வாதிகோ விச்வமயோஹி விஷ்ணு:” என்று

கலியுகத்திலே ஸர்வேச்வரன் பக்தரூபேண அவதரித்தானென்று ருஷிகள் சொல்லுகையாலும் இவர் வைபவம் கண்டவர்களுக்கு இப்படி சங்கிக்க யோக்யதை யுண்டிதே.

விளக்கம் - முதல் மூன்று யுகங்களில் முறையே மூன்று வர்ணங்களில் அவதரித்து வந்தாலும், கலெள புந: பாபரதாபிபூதே ஸ உத்பபூவாச்ரித வத்ஸலத்வாத், பக்தாத்மநா ஸர்வ ஜநாந் ஸுகோப்தும் விச்வாதிகோ விச்வமயோஹி விஷ்ணு: - உலகில் உள்ள அனைத்தையும் விட உயர்ந்தவனும், உலகமே உருவமானவனும் ஆகிய மஹாவிஷ்ணு, பாவம் செய்வதில் மட்டுமே பற்றுதல் கொண்ட மனிதர்களால் சூழப்பட்ட இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்து உயிர்களையும் காப்பாற்றும் பொருட்டு, அடியார்களிடம் அதிக வாத்ஸல்யம் உள்ளவன் என்பதால், ஒரு விஷ்ணுபக்தனாகவே கலியுகத்தில் அவதரித்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கலியுகத்தில் ஸர்வேச்வரன் பக்தரூபத்தில் அவதரித்தான் என்று ரிஷிகள் உரைப்பதாலும், நம்மாழ்வாருடைய மேன்மைகளைக் கண்ணுற்றவர்களுக்குக் கடந்த பத்தியின் இறுதியில் கூறப்பட்ட சந்தேகம் எழுவதற்கு வாய்ப்பு உள்ளது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (வ்யாஸதிவதாவேசமோ) அதாவது “க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்” என்றும், “ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாஷ்டாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதங்களை வ்யஸிக்கை முதலான கார்யங்களை நிர்வஹிக்கைக்காக வ்யாஸாதிகள் பக்கல் ஆவேசித்தாப்போலே இவரைக் கொண்டு த்ராவிட வேதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தானோ வென்கை. இவரைக் கொண்டு லோகத்தைத் திருத்துகைக்காக இவர் பக்கலிலே ஆவேசித்து நிற்கவும் கூடுமாகையாலே இப்படியும் சங்கிக்கலாமிதே.

விளக்கம் - (வ்யாஸாதிவத் ஆவேசமோ) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-4-5) - க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் - க்ருஷ்ண த்வைபாயநர் என்று வழங்கப்படும் வ்யாஸரை ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணன் என்றே அறிவாயாக - என்றும், மஹாபாரதம் - ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாஷ்டாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி - இப்படிப்பட்ட வ்யாஸர் என்ற மஹாமுனிவர் நாராயணனே ஆவார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வ்யாஸர் போன்றவர்கள் ரூபத்தில் ஸர்வேச்வரன் அவதரித்தது போன்று நம்மாழ்வார் மூலமாகத் தமிழ் வேதத்தை வெளிப்படுத்த எண்ணியவனாக, நம்மாழ்வார்

ரூபத்தில் அவதரித்தானோ என்று கருத்து. நம்மாழ்வாரைக் கொண்டு உலகத்தைத் திருத்துவதற்காக நம்மாழ்வார் ரூபமாக அவதரித்திருக்கலாம் என்பது பொருந்தும் என்ற காரணத்தினால் இவ்விதம் ஐயப்படலாம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ) அதாவது, “விண்ணாட்டவர் மூதுவர்” என்று பரமபதத்துக்கு நிலத்தாளிகளான நித்யஸூரிகளிலே இவ்விபூதியைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வர நியோகத்தாலே அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே “கரை கண்டோர்” என்று ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டிருக்கும் முக்தரிலே ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதாக பகவந் நிதேசத்தால் அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே, “முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் ச்வேத த்வீப நிவாஸிநாம்” என்கிறபடியே முக்தப்ராயராய், “பாற்கடல் பாம்பணை மேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியர்” என்கிற ச்வேத த்வீப வாஸிகளிலே இவ்வருகுள்ளாரைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வரேச்சையாலே அவதரித்தா ரொருவரோ வென்கை. இவருடைய வைபவம் பார்த்தால் எல்லாப்படியும் சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே இப்படியும் தனித்தனியே சங்கிப்பார்க்கு சங்கிக்கலாமிறே. “பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்” என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடு சேர்த்துப் பார்க்கும்படியிறே யிருப்பது; மற்றும்ள்ள ததீயருடன் பின்னை சொல்ல வேண்டாவிறே.

விளக்கம் - [மூதுவர் கரைகண்டார் சீரியரிலே ஒருவரோ] (மூதுவரில் ஒருவரோ) - திருவிருத்தம் (2) - விண்ணாட்டவர் மூதுவர் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் எப்போதும் வசித்து வருகின்ற நித்யஸூரிகளில் ஒருவர், இந்த உலகத்தைத் திருத்துவதற்காக ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்கு இணங்க நம்மாழ்வாராக அவதரித்தாரோ? (கரைகண்டாரில் ஒருவரோ) - திருவாய்மொழி (8-3-10) - கரை கண்டோர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரம் என்னும் பெரும் ஸமுத்ரத்தைக் கடந்து அக்கரையில் சேர்ந்த முக்தர் ஒருவர், ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதற்காக ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைக்குட்பட்டு நம்மாழ்வாராக அவதரித்தாரோ? (சீரியரிலே ஒருவரோ) - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் ச்வேத த்வீப நிவாஸிநாம் - ச்வேத தீபகற்பத்தில் வசிப்பவர்களும், முக்தர்கள் போன்று உள்ளவர்களும் ஆகியவர்களுக்கு இதுவே லக்ஷணம் - என்பதற்கு ஏற்ப முக்தர்கள் போன்றவர்களாகவும், திருவிருத்தம் (79) - பாற்கடல் பாம்பணை மேல் பள்ளிகொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார்

விண்ணுளாரிலும் சீரியர் - என்று கூறப்படுகின்ற ச்வேத தீபகற்பத்தில் வசிப்பவர்களாகவும் உள்ள ஒருவர், இந்த உலகில் உள்ளவர்களைத் திருத்துவதற்காக, ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பம் காரணமாக நம்மாழ்வாராக அவதரித்தாரோ? நம்மாழ்வாருடைய மேன்மையை ஆராயும்போது, இவர்கள் அனைவருடைய தன்மைகளும் காணப்படுவதால், இவ்விதம் தனித்தனியாகச் சந்தேகம் கொள்வது பொருத்தம் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (6-5-10) - பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் - என்பதற்கு ஏற்ப பிராட்டிகளுடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டாலும், அவரவர்களுடன் தனித்தனியாக உள்ளவன் என்று ஐயம் கொள்ளும்படியாக உள்ளான் அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது அவனுடைய அடியார்கள் ஒவ்வொருடனும் தனித்தனியாக அவன் உள்ளதைத் தனித்து மீண்டும் கூறவேண்டுமோ?

வ்யாக்யானம் - (முன்னம் நோற்ற அநந்தன் மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) அதாவது, கீழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகள் தன்னிலே “முன்னம் நோற்ற விதி கொலோ” என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர ஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருத பலமாய்க் கொண்டு இப்படி திருந்தினாரொருவரோ? அன்றிக்கே, “அநந்தன் மேல் கிடந்த வெம்புண்ணியா” என்று நிர்ஹேதுக கடாசுஷ விசேஷத்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரியை நித்யஸூரி கல்பமாக்கவல்ல அநந்தசாயியான ஸநாதந புண்யம் முழு நோக்காக பலித்து இப்படி திருந்தினார் ஒருவரோவென்று சங்கிப்பர்கள். அதாவது, இப்படிக்கீழ்ச்சொன்ன வகைகளாலே இவரை இன்னாரென்று நிச்சயிக்கமாட்டாமல் பேரளவுடையாரும் சங்கியா நிற்பர்க ளென்றபடி.

விளக்கம் - (முன்னம் நோற்ற புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) - மேலே கூறப்பட்டவர்களில் யாரும் இல்லாமல், ஸம்ஸாரிகளாகிய இந்த உலகத்தில் வாழ்கின்றவர்களில், திருவாய்மொழி (6-5-7) - முன்னம் நோற்ற விதி கொலோ - என்பதற்கு ஏற்ப ஆயிரக்கணக்கான முற்பிறவிகளில் கிட்டிய புண்ணிய பலன்கள் காரணமாகத் திருத்திய ஒருவர் இவ்விதம் நம்மாழ்வாராக அவதரித்தாரோ? (அனத்தன் மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) - திருச்சந்தவிருத்தம் (45) - அநந்தன் மேல் கிடந்த எம் புண்ணியா - என்பதற்கு ஏற்ப எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷம் கிட்டியதன் விளைவாக, நித்ய ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளவர்களை நித்யஸூரிகளுக்குச் சமமாகச் செய்யவல்ல ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தவன், எப்போதோ செய்த புண்ணியத்தை

பலிக்க வைத்ததன் விளைவாகத் திருந்திய யாரோ ஒருவர் நம்மாழ்வாராக அவதரித்தாரோ? இதுவரை கூறப்பட்ட பலரில், நம்மாழ்வார் யார் என்று அறியாத காரணத்தால், அதனை உறுதியாக உரைக்க இயலாமல் சான்றோர்களும் சந்தேகத்துடனே உள்ளார்கள் என்று கருத்து.

93. இதுக்கு மூலம் - யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தின மொருவகைக் கொப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சேர்ந்தமைக் கடையாளமுளவாக உகந்துகந்து திமிர் கொண்டாலொத்து நாட்டியல் பொழிந்து சடரையோட்டி மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய்த் தீயனமருங்கு வாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றிப் பட்டெழு போதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்.

அவதாரிகை - இப்படி இவரை ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் சங்கிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னு மாகாங்கசையிலே இதுக்கு மூலம் இவருடைய ப்ரபாவமென்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - இப்படியாக நம்மாழ்வார் குறித்து ஞானிகள் ஐயம் கொள்வதற்குக் காரணம் என்ன என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்குக் காரணம் நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபாவமே ஆகும் என்று விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுக்கு மூலம்) அதாவது, இவரைக் கண்ட ஜ்ஞாநாதிகர் “இவர் இன்னார்” என்று நிர்ணயிக்கமாட்டாமை இங்ஙன் சங்கிக்கைக்கு ஹேது, (யான் நீயென்று மறுதலைத்து) “புவியுமிருவிசும்பும்” என்று தொடங்கி உயப விபூதியும் உன் ஸங்கல்பத்திலே கிடக்கின்றன; ஏவம்பூதனான நீ என்னுடைய ச்ரோத்ரேந்த்ரிய த்வரா புகுந்து விச்சேதமின்றிக்கே என் ஹ்ருதயத்திலே உளையாகா நின்றாய். இப்படியான பின்பு விபூதியையுடைய நீயோ விபூதிமானையுடைய நானோ பெரியா ராரென் றறிவாரார். அப்ரதிஹத சக்தியான நீதான் இத்தை நிரூபித்தறிந்து காண் என்று உயப விபூதி யுத்தனோடே மறுதலைக்கிற விபவத்தையுடையராய்.

விளக்கம் - (இதற்கு மூலம்) நம்மாழ்வாரைக் கண்ட ஞானிகள் “இவர் இன்னார்” என்று உறுதியாக உரைக்க இயலாமல் இவ்விதம் ஐயம் கொள்வற்கான காரணம், (யான் நீ என்று மறுதலைத்து இருந்த ப்ரபாவம்) - பெரியதிருவந்தாதி (75) - புவியும் இரு விசும்பும் - என்று தொடங்கி, “நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி என்ற இருவகையான செல்வங்களும்

உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தில் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட நீ எனது செவி வழியாக என்னுள் புகுந்து கொண்டு, பிரிவு என்பது இன்றி, எனது இதயத்தில் எப்போதும் நிலையாக நிற்கிறாய். இப்படியாக உள்ளதால், இந்தச் செல்வங்கள் அனைத்தையும் கொண்டவனாகிய நீயா அல்லது இந்தச் செல்வங்கள் அனைத்தையும் கொண்டவனாக உள்ள உன்னைக் கொண்டுள்ள நானா - நம் இருவரில் யார் பெரியவர் என்று யாரால் கூற இயலும்? ஆனால் எந்த ஒரு தடையும் இல்லாத சக்தி கொண்ட நீயே ஆவாய் என்பதை ஆராய்ந்து அறிந்து காண்பாயாக”, என்று இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரனோடு மறுத்துப் பேசும்படியான வைபவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி) “யாவர் நிகரகல் வானத்தே” என்றும், “மாறுளதோவிம் மண்ணின் மிசையே” என்றும் அவனுடைய உபயவிபூதி யோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியாகவும் ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஒன்றுக்கும் விக்குதனாகாதவன், தம்முடைய உக்தி ச்ரவண ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே தெகுடாகும்படியாகவும், திருவாய்மொழி பாடுகிற நாவீறுடைமையாலே உபயவிபூதியிலும் உபமாந ரஹிதராய்,

விளக்கம் - (வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகரும் இன்றி இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (4-5-8) - யாவர் நிகரகல் வானத்தே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-4-9) - மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவனாகும் தன்மை மற்றும் மென்மைத் தன்மை ஆகிய இரண்டிற்கும் தகுதியாகும் விதத்திலும்; ஸர்வேச்வரனாக உள்ளதால், தான் விரும்பும் அனைத்தையும் அடைந்ததன் காரணமாக நிறைவு பெற்றவனாக உள்ளவனும், வேறு எதனையும் நாடாதவனும் ஆகிய அவன், தனது திருவாய்மொழியைக் கேட்டவுடன் எழுந்த மகிழ்ச்சி காரணமாக தெகுடு ஆடும் விதத்திலும் உள்ளதான திருவாய்மொழியை உரைக்கின்ற நாக்கு கம்பீரம் கொண்ட காரணத்தால் இந்த உலகம், அந்த உலகம் என்று இரண்டிலும் ஒப்பு கூற இயலாதவராக உள்ள ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (நிலையிடம் தெரியாதே) கலவியும் பிரிவும் கலசி நடக்கையாலே கலவியால் வந்த ரஸமேயாய்ச் செல்லும் அங்குள்ளார் படியுமன்றி, பகவத்குணைக தாரகதையாலே அந்ந பாநாதிகளால் தரிக்குமிங்குளார் படியுமன்றி, இப்படி

உபயவிபூதியிலும் அடங்காமையாலே “வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடம்” என்று வாஸ ஸ்தலம் தெரியாதபடியாய்,

விளக்கம் - (நிலை இடம் தெரியாதே இருந்த ப்ரபாவம்) – ஸர்வேச்வரனுடைய சேர்க்கை என்ற இன்பம் மட்டுமே எப்போதும் உள்ளதான பரமபதம் போன்று அல்லாமலும், இங்கு சேர்க்கையும் பிரிவும் கலந்து உள்ளதால், ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அனுபவித்தபடி இருத்தல் என்பதை மட்டுமே கொண்டு உயிர் தாங்கி நிற்பதால் இந்த உலகில் உள்ள மற்றவர்கள் போன்று உணவு நீர் முதலியவைகளால் உயிர் தாங்கி நிற்பது அல்லாமலும் – ஆக இப்படியாக இந்த உலகம் மற்றும் பரமபதம் ஆகிய இரண்டு பிரிவுகளிலும் சேராமல் உள்ளதன் காரணமாக, திருவிருத்தம் (75) – வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடம் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வார் வாழும் இடம் இன்னது என்று அறிய இயலாதபடியான ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (தெய்வத்தின மொருவகைக் கொப்பக) “தெய்வத்தினமோரனை யீர்களாய்” என்று ஒருவரிருவரன்றிக்கே நித்யஸூரிகளெல்லாம் கூடினாலும் தமக்கு ஒரு வகைக் கொப்பாம்படியாய்,

விளக்கம் - (தெய்வத்து இனம் ஒருவகைக்கு ஒப்பாக இருந்த ப்ரபாவம்) – [இங்கு தெய்வத்து இனம் என்றால் நித்யஸூரிகள் என்று பொருள்] திருவிருத்தம் (23) – தெய்வத்தினமோரனை யீர்களாய் – என்பதற்கு ஏற்ப ஒருவர், இருவர் என்று அல்லாமல், நித்யஸூரிகள் அனைவரும் சேர்ந்து நின்றாலும், நம்மாழ்வாரகிய தன் ஒருவருக்கு மட்டும், அவர்கள் ஓரளவிற்கு ஒப்பாகும்படியான ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்ய) “வானோரினத் தலைவன்” என்று அனந்த ஸூரி ஸங்க நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன் “அந்தாமத்தன்பு செய்து” என்று அழகிய தாமமான பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை யடையத் தம் பக்கலிலே ஒரு மடைகொள்ளப் பண்ண,

விளக்கம் - (இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்ய இருந்த ப்ரபாவம்) – [இனத்தலைவன் என்றால் பரமபதநாதன், அந்தாமம் என்றால் பரமபதம்] பெரியதிருவந்தாதி (25) – வானோரினத் தலைவன் - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணற்ற நித்யஸூரிகளுடைய

நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன், திருவாய்மொழி (2-5-1) - அந்தாமத்தன்பு செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் அழகான இடமான பரமபதத்தில் கொள்ளும் மயக்கம் முழுவதையும், நம்மாழ்வாராகிய தன்னிடம் மட்டுமே கொள்ளும்படியான ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (சேர்ந்தமைக்கு அடையாளமுளவாக) “திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்தவுள்” என்று மேன்மேலும் அவன் விஷயீகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு ஸுவ்யக்தலாஞ்சநமான ராகம் வாய்கரையிலே தோன்றுகை முதலான கலவிக் குறிகளுண்டாய்ச் செல்ல,

விளக்கம் - (சேர்ந்தமைக்கு அடையாளமுளவாக இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (8-9-6) - திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்தவுள் - என்பதற்கு ஏற்ப மேன்மேலும் அவனுடைய கடாஷ்டங்களைப் பெற்றதற்கு அடையாளமாக உதடுகளில் சிவந்த நிறம் தோன்றுதல் போன்றதான, சேர்க்கைக்கே உரிய தன்மைகள் நிறைந்த ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (உகந்துகந்து திமிர் கொண்டாலொத்து) “உகந்துகந்து மகிழ்ந்து குழையும்” என்றும், “திமிர் கொண்டாலொத்து நிற்கும்” என்றும், அவன் ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளை அநுஸந்தித்து உத்தரோத்தரம் விளைகிற பாஹ்யாப்யந்தர ஹர்ஷத்தாலே சிதிலராவது, “ஸ்தப்தோஸ்யுத தமாதேசமப்ராஷ்டய:” என்கிறபடியே ஸர்வநியாமக பரப்ரஹ்ம ஸாஷ்டாத்தாரம் பிறந்தாரைப்போலே ஸ்திமிதராவதாய்.

விளக்கம் - (உகந்துகந்து திமிர் கொண்டாலொத்து இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (6-5-4) - உகந்துகந்து மகிழ்ந்து குழையும் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-5-2) - திமிர் கொண்டாலொத்து நிற்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுடைய ஸௌந்தர்யம், எளிமை போன்ற பல திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி, அதன் விளைவாக உள்ளும் புறமும் மேன்மேலும் அதிகரித்தபடி உள்ளதான மகிழ்ச்சி காரணமாக உடல் தளர்ந்து நின்றவர், சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸ்தப்தோஸ்யுத தமாதேசமப்ராஷ்டய: - பரம்பொருள் குறித்து அறிந்தாயோ, அதனால் திமிர் கொண்டு காணப்பட்டாயோ - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் நியமிக்கின்ற பரம்பொருளை நேரடியாகக் கண்டவர்கள்

போன்று திமிர் நிறைந்தவராக உள்ள ப்ரபாவம் கொண்டவர் [இங்கு திமிர் என்றால் ஆணவம் என்று பொருள் அல்ல; அறிந்து கொண்ட பெருமிதம், மகிழ்ச்சி என்று பொருள்].

வ்யாக்யானம் - (நாட்டியல்வொழிந்து) “நாட்டாரோடியல் வொழிந்து” என்று, “உண்டியே உடையே” யுகந்தோடி, “யானே யென்றனதே” என்று அஹங்கார மமகார வச்யராயிருக்கிற லௌகிகரோடு ஸம்பந்தமற்று,

விளக்கம் - (நாட்டியல்வொழிந்து இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (10-6-2) - நாட்டாரோடியல் வொழிந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, பெருமாள் திருமொழி (3-4) - உண்டியே உடையே - என்று அவற்றின் பின்னால் ஓடி, திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானே யென்றனதே - என்பதற்கு ஏற்ப “நான், என்னுடையது” என்பதான கர்வத்தின் பிடியில் சிக்குண்ட உலகத்தவர்களுடன் ஸம்பந்தம் இல்லாத ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (சடரையோட்டி) சடகோபராகையாலே “வேதசாஸ்த்ரா விரோதிநா” என்கிறபடியே ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கங்களாலே மத்யஸ்தமாக வர்த்தத்தை ஸாதிக்கையன்றிக்கே ஸ்வபுத்த்யா கல்பித சுஷ்க தர்க்கங்களாலே ஸ்வஸ்வ மத ஸ்தாபனம் பண்ணும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளாகிற சடரை, ச்ருத்யந்த தாத்பர்யமான ஸ்வோக்தி விசேஷங்களாலே ஸ்வஸந்நிதானத்தில் நில்லாதபடி துரத்தி.

விளக்கம் - (சடரை ஓட்டி இருந்த ப்ரபாவம்) மநுதர்மத்தில் - வேதசாஸ்த்ரா விரோதிநா - வேத சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரண்படாமல் - என்பதற்கு ஏற்ப, ப்ரமாணங்களுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள விதிமுறைகள் கொண்டு நடுவு நிலைமை தவறாமல் நின்று வேதங்களின் ஆழ்பொருளை உறுதி செய்யாமல், தங்களுடைய புத்தியில் தோன்றுவதற்கு ஏற்ப வீண் கற்பனை வாதங்கள் கொண்டு தங்களுடைய மதங்களை நிலைநிறுத்த முயலும் மற்ற மதத்தவர்களும், வேதங்களின் ஆழ்பொருளை உள்ளது உள்ளபடி அறியாதவர்களும் ஆகிய வஞ்சனை நிறைந்தவர்களை, இவர் சடகோபர் என்பதால், வேதாந்தத்தின் தாத்பர்யமாகவே உள்ளதான தனது திருவாய்மொழிகள் கொண்டு, தன் முன்பாக நிற்க இயலாதபடி விரட்டிய ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு) பராங்குசராகையாலே “வித்யாமதோ தநமதஸ் த்ருதீயோ பிஜநோமத: ஏதே மதாவலிப்தாநாம்” என்று மத ஹஸ்திபோலே அபிஜந வித்யாதி மதத்ரயா வலிப்தராய்த் திரியுமவர்களுக்கு நிர்மதராய்த் தலைவணங்கும்படி உபதேச ரூபாங்குசமிட்டு.

விளக்கம் - (மத ஆவலிப்தர்க்கு அங்குசம் இட்டு இருந்த ப்ரபாவம்) - வித்யாமதோ தநமதஸ் த்ருதீயோ பிஜநோமத: ஏதே மதாவலிப்தாநாம் - கல்வி காரணமாக ஏற்பட்ட களிப்பு, செல்வம் காரணமாக ஏற்பட்ட களிப்பு, பிறந்த குலம் காரணமாக ஏற்பட்ட களிப்பு ஆகிய மூன்றும், கர்வம் கொண்டவர்களுக்கு மதத்தை ஏற்படுத்துகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, கர்வம் கொண்ட யானை போன்று பிறந்த குலம், கல்வி மற்றும் செல்வம் ஆகியவற்றால் ஏற்படும் மூன்றுவிதமான மதங்களுடன் மேலும் கர்வம் கொண்டு திரிபவர்கள், தங்களுடைய கர்வம் நீங்கப் பெற்றவர்களாகி, தலைவணங்கி நிற்கும்படியாக, பராங்குசராக உள்ளதால் உபதேசம் வடிவமான அங்குசம் கொண்டு, அவர்களை அடக்கும் ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (நடாவிய கூற்றமாய்) “பறவையின் பாகன் மதன செங்கோல் நடாவிய கூற்றம்” என்று வேதவேத்யத்வ த்யோதகமாம்படி வேதமய கருடவாஹனான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே “நின்கண் வேட்கை யெழுவிப்பன்” என்று எல்லார்க்கும் பக்தியை யுண்டாக்கி நடத்தா நின்று கொண்டு தம் தர்சனத்திலகப்பட்டவர்களின் ஸம்ஸாரத்துக்கு ம்ருத்யுவாய்,

விளக்கம் - (நடாவிய கூற்றமாய் இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவிருத்தம் (6) - பறவையின் பாகன் மதன செங்கோல் நடாவிய கூற்றம் - என்பதற்கு ஏற்ப, வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படக்கூடியதான தன்னுடைய தன்மையை உணர்த்தும்படியாக, வேதமயமாகவே உள்ள கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில், திருவிருத்தம் (96) - நின்கண் வேட்கை யெழுவிப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைவருக்கும் பக்தியை வளர்த்து, தனது பார்வையில் அகப்பட்டவர்கள் அனைவருடைய ஸம்ஸாரம் என்பதற்கு யமனாக நிற்கும் ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (தீயனமருங்கு வாராமல்) “கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம்” என்று சரீரத்தை முடித்து ப்ராணனை அபஹரிக்கக் கடவதான வ்யாதி சாத்ரவ சஷுதாதி தோஷங்களும், ஸாம்ஸாரிக ஸகல துக்க ஹேதுவான பாபங்களும், “வன்துயரை - மருங்கு - கண்டிலமால்” என்னும்படி அருகும் வாராதபடியாய்,

விளக்கம் - (தீயனமருங்கு வாராமல் இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (5-2-6) - கொன்று உயிர் உண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரத்தை வீழ்த்தி, ப்ராணனை அபகரித்துச் செல்வதாகிய நோய், பகை, பசி போன்ற தோஷங்களும், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளதன் காரணமாக உண்டாகிற அனைத்துவிதமான துன்பங்களுக்கும் காரணமான பாவங்களும், பெரியதிருவந்தாதி (54) - வன்துயரை - மருங்கு - கண்டிலமால் - என்பதற்கு ஏற்ப சிறிதும் அருகில் வாராதபடியாகத் தடுக்கும் ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (கலியுகம் நீங்கிக் கித்யுகம் பற்றி) “திரியும் கலியுகம் நீங்கி” என்று, “பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்” என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் மாறாடும்படி பண்ணுவதாய், “கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம், நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:” என்கிறபடியே பகவத் ருசி விரோதியான கலியுகம் போய், “பெரிய கதியுகம் பற்றி” என்கிறபடியே கேவல வைஷ்ணவ தர்மமே நடக்குமதாய், யுகாந்தர வ்யவதாநமின்றிக்கே ஒரு போகியான க்ருத்யுகம் ப்ரவேசிக்கும்படியாக,

விளக்கம் - (கலியுகம் நீங்கிக் கித்யுகம் பற்றி) - மஹாபாரதம் - பவிஷ்யத்யதரோத்தரம் - பொருள்களின் தன்மைகள் அனைத்தும் முற்றிலும் தலைகீழாக மாற உள்ளன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துப் பொருள்களின் தன்மைகள் அனைத்தும் மாறும்படியாகவும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-50) - கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம், நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா: - மைத்ரேயரே! உலகம் அனைத்திற்கும் தலைவனும், எங்கும் பரவி உள்ளவனும், அனைத்தையும் படைப்பவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, கலியுகத்தில் பாவங்களால் பீடிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் வணங்கமாட்டனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள பக்திக்கு விரோதம் ஏற்படும்படியாகவும் உள்ளதான கலியுகமனாது, திருவாய்மொழி (5-2-3) - திரியும் கலியுகம் நீங்கி - என்று

கூறுவதற்கு ஏற்ப நீங்கி, திருவாய்மொழி (5-2-3) - பெரிய கதியுகம் பற்றி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மம் மட்டுமே நிறைந்ததும், மற்ற யுகங்களுடைய இடையூறு இன்றி இன்பம் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய க்ருதயுகம் ஏற்படும்படியான ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (பட்டெழு போதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்) “பட்டபோதெழு போதறியாள் விரை மட்டலர் தண்டுழா யென்னும்” என்று பகவத்விஷயத்தில் போக்யதாநுஸந்தானத்தால், “நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவெள” என்று ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே த்ரவ்யார்ஜந காலம் வந்ததென்று உகப்பார்கள், அவன் அஸ்தமித்தவாறே அபிமத விஷயங்களோடே ரமிக்கைக்கு காலம் வந்ததென்று உகப்பர்களென்றும், “ப்ராதர் மூத்ரபூரீஷாப்யாம் மத்யாஹ்நே சஷுத் பிபாஸயா, ஸாயம் காமேந பாத்யந்தே ஜந்தவோ நிசி நித்ரயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாட்டார்க்குப் புறம்பே காலசேஷபத்துக் குடலாய்ச் செல்லுகிற திவா ராத்ர விபாகமு மறியாதே அகால கால்யமான தேசத்திற் போலே, பகவதநுபவைக பரரா யிருந்த ப்ரபாவம். [இதுக்கு மூலம் இப்படியிருந்த ப்ரபாவம்] என்று வாக்ய லம்பந்தம். இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன சங்கைக்குக் காரண மின்னதென்று எல்லாரு மறியும்படி அருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (பட்டெழுபோது அறியாது இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (2-4-9) - பட்டபோதெழு போதறியாள் விரை மட்டலர் தண்டுழா யென்னும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ள மனம் கொண்டு, அந்த இன்பத்திலேயே மூழ்கியபடி உள்ளவர் என்பதால், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (105-24) - நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவெள - சூரிய உதயத்தின்போது பொருள் ஈட்டும் காலம் வந்தது என்று மகிழ்வர், சூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் மனைவியுடன் இன்பமான உள்ள காலம் வந்தது என்று மகிழ்வர் - என்பதற்கு ஏற்ப சூரியன் உதித்தவுடன் பொருள் ஈட்டும் காலம் வந்ததாக மகிழ்வர், சூரியன் மறைந்தவுடன் தங்களுக்கு விருப்பமாக விஷயங்களில் ஈடுபடுவதற்கான காலம் வந்தது என்று மகிழ்வர் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-62) - ப்ராதர் மூத்ரபூரீஷாப்யாம் மத்யாஹ்நே சஷுத் பிபாஸயா, ஸாயம் காமேந பாத்யந்தே ஜந்தவோ நிசி நித்ரயா - காலைப்பொழுதில் மலமூத்திரத்தாலும், உச்சிப்பொழுதில் பசி தாகத்தாலும், மாலைப்பொழுதில் காமத்தாலும், இரவில் தூக்கத்தாலும் மனிதர்கள் துன்பம் அடைகிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப

உள்ள இந்த உலகினர் போன்று இவர் அல்லாமல், பொழுதுபோக்குவதற்குத் துணை நிற்கின்ற இரவு பகல் வேறுபாடு அறியாமல், காலம் என்பதன் பிடியில் சிக்காமல் உள்ள பரமபதத்தில் உள்ளது போன்று பகவத் அனுபவம் என்பதில் மட்டுமே எப்போதும் நிலைத்தவராக உள்ள ப்ரபாவம் கொண்டவர். சூர்ணையில் “இதுக்கு மூலம் ... இப்படியிருந்த ப்ரபாவம்” என்று முடிக்கவேண்டும். இப்படியாகப் பலவிதமாக மேலே எழுந்த சந்தேகத்திற்குக் காரணம் இன்னது என்று அனைவரும் அறியும்படியாக அருளிச்செய்தார்.

94. இதுக்கு ஹேது - ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றளி மகிழ்ந்து முற்றுமாய் நின்று நூலுரைத்து யோகு புணர்ந்து கண்கான வந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினதியல்வை நல்வீடு செய்ய இணக்குப் பார்வை தேடிக் கழலலர் ஞானமுருவின் முழுதுமோட்டின பெருங்கண் எங்குமிலக்கற்று அன்போடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபடப் பக்க நோக்கறப் பண்ணின விசேஷ கடாஷும்.

அவதாரிகை - இவர்க்கு இந்த ப்ரபாவத்துக்கு அடியேதென்னுமாகாங்குஷையிலே இதுக்கு ஹேது, பகவந் நிர்ஹேதுக கடாஷுமென்கிறார் மேல். இப்படிக் கடாஷுத்ததுதான் இந்த லோகத்தை இவரைக் கொண்டு திருத்துகைக்காக வென்னுமத்தையும், இவர் தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையும், இவரைக் கடாஷுத்த ப்ரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லுகிறது இச்சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - நம்மாழ்வாருடைய இத்தகைய ப்ரபாவத்திற்கான காரணம் என்ன என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்குக் காரணம் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வருவதான பகவத் கருணையே ஆகும் என்கிறார். இவ்விதம் இவருக்குக் கடாஷுப்பதன் காரணம் - இந்த லோகத்தை இவரைக் கொண்டு திருத்துவதற்காக என்பதையும், நம்மாழ்வாருடைய முந்தையை நிலை மற்றும் ஸர்வேச்வரன் கடாஷுத்த விதம் ஆகிய பலவற்றையும் இந்தச் சூர்ணையில் விரிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுக்கு ஹேது) இவருடைய இந்த ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது. (ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றளி மகிழ்ந்து) “ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்து” என்றும், “சோம்பாதிப் பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த” என்றும் சொல்லுகிறபடியே,

பண்ணின க்ருஷிகள் தப்பினாலும் சோம்பிக் கைவாங்காதே பின்னையும் க்ருஷி தன்னையே பண்ணும் க்ருஷிகளைப்போலே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க முசியாதே மிகவுமொருப்பட்டு, என்றேனுமொருநாள் ப்ரயோஜனப் படுமென்று க்ருஷியை யுகந்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி.

விளக்கம் - (இதுக்கு ஹேது) - நம்மாழ்வாருடைய இந்த ப்ரபாவத்திற்கான காரணம். (ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருள் என்று அளி மகிழ்ந்து) - திருவாய்மொழி (10-7-9) - ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்து - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (18) - சோம்பாதிப் பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த - என்றும், திருவாய்மொழி (3-9-10) - ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைத்தான் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-10-11) - பொருள் என்று இவ்வுலகம் படைத்தவன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-4-8) - அளி மகிழ்ந்து உலகம் எல்லாம் படைத்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, முன்பு செய்த விவசாயம் தவறிப் போனாலும் அதனால் சோம்பியபடி பின்வாங்காமல் மீண்டும் அதே போன்று விவசாயம் செய்யும் விவசாயி போன்று, ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் அனைத்தையும் படைத்தாலும், அந்தப் படைப்புகள் தன்னை நாடாமல் உள்ளது கண்டு, “தனது படைப்பு பயன் பெறவில்லையே” என்று சேர்ந்துவிடாமல், “இவை என்றாவது ஒருநாள் பயன் அளிக்கும்” என்று தான் செய்வதை மிகவும் விருப்பத்துடன் செய்து உலகைப் படைத்தபடி.

வ்யாக்யானம் - (முற்றுமாய் நின்று) “நில நீரெரிகால் விண்ணுயிரென்றிவைதான் முதலா முற்றுமாய் நின்ற” என்று, “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநு ப்ராவிசத்” இத்யாதிப்படியே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாம பாக்த்வங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்திகளுக்குமாக அநுப்ரவேசித்து இவற்றைச் சொல்லும் வாசக சப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி ப்ரகாரியாய் நின்று. (நூலுரைத்து) “அன்ன மதாயிருந்தங்கற நூலுரைத்த” என்கிறபடியே, கேட்பார் உபஸத்தி பண்ண மாட்டாமையாலே இழக்கவெண்டாதபடி திர்யக் ரூபேண தன்னைத் தாழவிட்டு நின்று ஜ்ஞாதவ்ய தர்மப்ரகாசகமான சாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்து. (யோகு புணர்ந்து) “குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோல செந்தாமரைக்கண், உறைபவன் போல வோர் யோகு புணர்ந்த வொளி மணிவண்ணன்” என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலேயேறிப் படுக்கை வாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறாப்போலே ஜகத் ரக்ஷணோபாய சிந்தை பண்ணிக் கண்வளர்ந்து. (கண்காண வந்து) சிந்திதோபாயாநு குணமாக “துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண்காண

வந்து” என்கிறபடியே, “ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்” என்றும், “ந மாம்ஸ சக்ஷுரபி வீக்ஷதே தம்” என்றும், “கட்கண்ணால் காணாத வவ்வுரு” என்றும் சொல்லப்படுகிறதான துக்கோத்தரமான மநுஷ்யருடைய பிறவியிலே ஆவிர்ப்பவித்தருளி, அவர்கள் மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாம்படி வந்து. (ஆள்பார்க்கிறவன்) இப்படி அவதாராதிகளாலே “ஆள் பார்த்துழி தருவாய்” என்கிறபடியே “எனக்கடிமை யாவாருண்டோ” என்று இதுவே வேளாண்மையாகத் தேடித் திரிகிறவன்.

விளக்கம் - (முற்றுமாய் நின்று) - திருவாய்மொழி (7-6-2) - நில நீரெரிகால் விண்ணுயிரென்றிவைதான் முதலா முற்றுமாய் நின்ற - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் - தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநு ப்ராவிசத் - அனைத்தையும் படைத்து, அவற்றினுள் புகுந்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு, ஏற்ப தன்னால் படைக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்தும் “ஒரு பொருள்” என்று கூறுவதற்கான தகுதியை அடைவதற்கும், “இதற்கு இன்ன பெயர்” என்று கூறுவதற்கான தகுதியை அவை பெறுவதற்கும், அவை தங்களுடைய கர்மங்களை இயற்றுதல் மற்றும் இயற்றாமல் இருத்தல் போன்ற நிலையை அடைவதற்கும் என்பதற்காக அவற்றினுள் புகுந்து, அவற்றைக் குறிக்கும் பெயர்கள் அனைத்தும் தன்னையே குறிப்பதாகச் செய்யும்படி அவற்றின் உயிராக நின்று. (நூல் உரைத்து) - பெரியதிருமொழி (11-4-8) - அன்னமதாயிருந்தங்கற நூலுரைத்த - என்பதற்கு ஏற்ப தனது உபதேசங்களைக் கேட்பவர்கள் அனைவரும் அவற்றை உணரமாட்டார்கள் என்பதன் காரணமாக, அவர்கள் அதனை இழந்து விடக்கூடாது என்று திருவுள்ளம் பற்றியவனாக, அன்னப்பறவையாகத் தான் தாழ்ந்த பிறவியில் அவதரித்து, அனைவரும் அறிந்து கொள்ளவேண்டியதான தர்மங்கள் அனைத்தையும் தன்னுள் வெளிப்படுத்தியபடி உள்ள சாஸ்த்ரங்களை உபதேசம் செய்து, (யோகு புணர்ந்து) - திருவாய்மொழி (3-10-3) - குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோல செந்தாமரைக்கண், உறைபவன் போல வோர் யோகு புணர்ந்த வொளி மணிவண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப திருப்பாற்கடலிற்கு வந்து ஆதிசேஷன் மீது ஏறி, சயனித்துக் கிடப்பதற்கு ஒரு மெத்தை கிட்டியது என்பதைக் காரணமாக வைத்து உறங்குவது போன்று பாசாங்கு செய்து, உலகத்தைக் காப்பது எப்படி என்று எப்போதும் கண்களை மூடியபடி சிந்தித்து. (கண் காண வந்து) - சிந்தித்த உபாயத்திற்கு ஏற்றபடி, திருவாய்மொழி (3-10-6) - துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண்காண வந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, கடோபநிஷத் - ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் - இந்தப் பரமபுருஷனை யாரும் மாமிசக்கண் கொண்டு காண இயலாது -

என்றும், ந மாம்ஸ சக்ஷுரபி வீக்ஷதே தம் - மாமிசக் கண்கள் கொண்டு அவனைக் காண்பதற்கு இல்லை - என்றும், பெரிய திருவந்தாதி (28) - கட்கண்ணால் காணாத வவ்வுரு - என்றும் கறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேச்வரனாகிய தான், துக்கங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள மனிதப்பிறவியில் தோன்றி, அவர்களுடைய மாமிசக் கண்களால் தன்னைக் காணும்படியாக நின்று. (ஆள் பார்க்கிறவன்) - இவ்விதமான அவதாரங்கள் மூலமாக, நான்முகன் திருவந்தாதி (60) - ஆள் பார்த்துழி தருவாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “நமக்கு அடிமையாக உள்ளவர் யாரும் உள்ளனரோ” என்று இதனையே தொழிலாகச் செய்தபடி உள்ளவன் [அதாவது இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் செய்வது என்னவென்றால் ...]

வ்யாக்யானம் - (உலகினதியல்வை நல்வீடு செய்ய) “ஓ ஓ உலகினதியல்வே” என்று தத்வ வித்துக்கள் கண்டால் ஸஹிக்கமாட்டாமல் விஷண்ணரம்படி “பெற்றதாயிருக்க மணை வெந்நீராட்டு”வாரைப்போலே உத்பாதகனாய் ஸர்வ ப்ரகார ரக்ஷகனாய்ப் போருகிற பரதேவதையான தன்னை விட்டு, கிடந்தவிடம் தெரியாதபடி அப்ரஸித்தமான சக்ஷுத்ர தேவதைகளை ஆட்டையறுத்தல், ப்ரஜையை அறுத்தல், அத்யந்த நிஷித்தமான மதிராதிகளை நிவேதித்தலாகிற பரஹிம்ஸாதி ஸாதந முகத்தாலே பஜித்து, தத் பலமாக துக்கமிசீரமான ஸுகத்தைத் தருமவையாய், அநாதியாய் துஸ்தரமா யிருக்கிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தநமான ஜந்மங்களினின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்குறுப்பாய், பலவகைப்பட்டுத் தப்பவரிதா யிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே துக்கப்பட்ட முந்துகிற லோக ஸ்வபாவத்தை “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்யும்” என்று, அநாதி வாஸனையாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றை அவலம்பித்துத் தன்னை விட்டகலுகையே ஸ்வபாவமான ஸம்ஸாரி சேதனன் வ்ரதத்தை நன்றாக விடுவிக்க மென்கிறபடியே ஸவாஸநமாகப் போக்குகைக்காக.

விளக்கம் - (உலகினது இயல்வை நல்வீடு செய்ய) - உண்மையானவற்றை உள்ளது உள்ளபடி அறியும் சான்றோர்கள் கண்டால், திருவாசிரியம் (6) - ஓ ஓ உலகினதியல்வே - என்று பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் துன்பம் அடையும் விதத்தில்; பெரியதிருமொழி (11-6-6) - பெற்ற தாயிருக்க மணை வெந்நீர் ஆட்டுதிரோ - [பெற்ற தாய் போன்று பரிஷுடன் தனது திரு வயிற்றிலே நிறுத்திப் பிழைக்க வைத்தருளின ஸர்வேச்வரனும் வெறுக்கும்படியாக வேறு ஒரு தாழ்ந்த தேவதையைக் கொண்டாடுவது என்பது, அறிவற்ற

மணைக் கட்டையை வெந்நீரில் நீராட்டுவது போன்று ஆகும் - பெண்கள் பிரசவித்தவுடன் பெற்ற அத்தாயையும் பிறந்த குழந்தையையும் நீராட்டுதல் என்பது மலைநாட்டு வழக்கமாக முன்பு இருந்தது; ஆனால் பிரசவித்தவுடனேயே தாயை நீராட்டுவது பலவகையான துன்பங்களுக்குக் காரணமாவதால் அத்தாய்க்குப் பதிலாக ஒரு மணைக் கட்டையை நீராட்டுதல் என்னும் வழக்கம் உள்ளது. அதனைத் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார்] என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்துப் பொருள்களையும் படைத்தவனும், அவற்றை அனைத்துவிதத்திலும் காப்பாற்றுபவனும் ஆகிய உயர்ந்த தெய்வமான தன்னை விட்டு அகன்று சென்று; உள்ள இடம் தெரியாதபடி இருக்கின்ற ப்ரஸித்தம் அற்ற தாழ்ந்த தெய்வங்களை, ஆட்டை அறுத்தும் குழந்தைகளை வெட்டியும் பலி அளித்தும், மது போன்ற தாழ்ந்த பொருட்களை அளித்தும் என்பதான மற்ற உயிர்களைத் துன்புறுத்துதல் போன்ற வழிகளால் பூஜித்து, அதன் விளைவாகத் துக்கம் கலந்த இன்பத்தை அளிப்பதாகவும், எல்லையற்ற காலங்களாகக் கடப்பதற்கு அரியதாகவும் உள்ள இந்த உலகின் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படும் பிறவி எனபவற்றிலிருந்து நீங்குவதற்கு இயலாமல் உள்ளதன் காரணமாகவும் இருக்கின்ற உலகவிஷயங்களில் துக்கப்பட்டு அழுந்தியபடி உள்ள இந்த உலகத்தினரின் தன்மையை; திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்யும் - என்பதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான வாசனை காரணமாக, இந்த உலகில் உள்ள பொருள்களுடன் தொடர்பு கொண்டபடி அவற்றை மட்டுமே விடாமல் பற்றிக்கொண்டு, ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை விட்டு அகலுதல் என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டுள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள மனிதர்களுடைய எண்ணங்களை முழுவதுமாக விடுவித்துவிடும் என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றை வாசனையுடன் நீக்குவதற்காக.

வ்யாக்யானம் - (இணக்குப் பார்வை தேடி) ம்ருக பக்ஷிகளைப் பிடிப்பார் ஸஜாதீய புத்தியாலே தன்னோடே இணக்கவற்றான ம்ருக பக்ஷிகளைப் பார்வையாக வைத்துப் பிடிப்பாரைப்போலே பார்வையைத் திணக்குவதாக, அதுக்காவார் ஆரென்று தேடி. (கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண்) “கழறலம்” என்று தொடங்கி ஒரு திருவடித்தலமே பூமி யடையத் தானாயிற்று, ஒரு திருவடி பூமியிலே இடமில்லாமையாலே போய், ஸர்வர்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை நினைத்துத் தன்னிழலில் ஒதுங்கலாம்படி நிழலைக் கொடுக்கக்காக ஊர்தவ லோகங்க ளெல்லாத்திலும் நிறைந்தது. பரப்பையுடைத்தான அவ்வண்டத்தை யடையப்புக் குழறுகையாலே

விகலிதமா யிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாச ரூபமான தீபத்தை யுடையனாயென்கிறபடியே கழல்தலமும், உழறலர் ஞானமும் மறுபாடுருவின பரப்பெங்கு மோட்டிப் பார்த்த “அழறலர் தாமரை” போன்ற செவ்வியையுடைய “பெருங்கண்மலர்” என்கிற பெரிய திருக்கண்களானவை. (எங்குமிலக்கற்று) ஓரிடத்திலும் அதுக்கு ஆவாரைக் காணாமல் ஒரு விஷயத்தை அப்படிக் காக்குவதாகப் பார்க்கிறவளவிலே, (அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குமுன்று மாறிப் படிந்து துளங்குகிறவர் மேலே பட) “அன்போடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிக் கொள்ளும்” என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் விஷயமாக எப்போதும் ஸ்நேஹமாகப் பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கையாலே தனக்குப் பள்ளமடையான தக்ஷிண திக்கிலே “யாதானுமோராக்கையில் புக்கு” என்றும், “ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்” என்றும், “மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்றும், “பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்” என்றும், “பிறவிக் கடலுள் நின்ற நான் துளங்க” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜாதி நியமமாதல் வர்ணநியமமாதலின்றிக்கே, கர்மாநுகுணமாக ஏதேனுமொரு சரீரத்திலே ப்ரவேசித்து, அந்த சரீரத்தின் வழியே போய் ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி அவ்வநர்த்தத்தில் வெறுப்பின்றிக்கே அதிலே அவகாஹித்துத் தரை காணவொண்ணாத ஸம்ஸார ஸாகர மத்யஸ்தராய்க் கொண்டு நடுங்குகிற விவர் மேலே பட, (பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷ கடாசஷம்) இப்படி இவர் மேலே பட்டவித்தை “நம்மேலோருங்கே பிறழ வைத்தார்” என்கிறபடியே ஒருமடைப்படுத்தி, “பக்கநோக்கறியான்” என்று நாச்சிமார் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கி யணைத்தாலும் புரிந்து பார்க்க வறியானென்னும்படி “நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசந” என்றும், “நிர்ஹேதுக கதிம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வேச்சயாலே நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணப்பட்ட விசேஷ கடாசஷம். “இதுக்கு ஹேது - இப்படிப் பண்ணின விசேஷ கடாசஷம்” என்று வாக்யாந்வயம். ஆகக் கீழுத்தமான இவருடைய ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிதமாயிற்று. இத்தாலே சங்கா வாக்யத்திற் சொன்ன சங்கைகளெல்லாம் கிடக்க “அனந்தன் மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவர்” இவரென்று நிர்ணீதமாய்விட்டது.

விளக்கம் - (இணக்குப் பார்வை தேடி) - விலங்குகள் மற்றும் பறவைகள் ஆகியவற்றைப் பிடிக்க எண்ணுபவர்கள், அவைகள் “தங்களுடைய இனம்” என்று எண்ணுவதற்காக அவற்றின் இனத்துடன் ஒத்தபடி உள்ள விலங்குகளையும் பறவைகளையும் பார்வையாக

வைத்துப் பிடிப்பது போன்று, ஸம்ஸாரிகளும் தங்களில் ஒருவர் என்று எண்ணவேண்டும் என்பதற்காக, அப்படிப்பட்ட ஒருவர் யார் என்று தேடி. (கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண்) திருவிருத்தம் (58) - கழலலம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு திருவடித்தலம் இந்தப் பூமி முழுவதையும் பரவி நின்றது, மற்றொன்று இந்தப் பூமியில் இடம் இல்லாத காரணத்தால் அனைவருக்கும் எப்போதும் இப்படிப்பட்டதான தனது ஸம்பந்தத்தை எண்ணியபடி “அவன் திருவடி நிழலில் ஒதுங்கலாம்” என்பதற்கு ஏற்ப நிழலை அளிப்பதற்காக மேல் லோகங்கள் அனைத்திலும் பரவி நின்றது. மிகுந்த பரப்பளவு கொண்டதான அண்டம் முழுவதும் பரவி நிற்கும்படியாக உள்ளதால் மலர்ந்து காணப்படும் ஞானம் என்ற ஒளி கொண்ட தீபம் ஏந்தியவன் என்பதற்கு ஏற்ப திருவடித்தலமும், மலர்ந்த ஞானம், மறுபாடு உருவின பரப்பு முழுவதும் அலசியபடி நோக்கியதும், சூரியனைக் கண்ட மலர்ந்துள்ள தாமரை போன்றும் அழகைக் கொண்ட திருவிருத்தம் (45) - பெருங்கண் மலர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பெரிய திருக்கண்கள். (எங்கும் இலக்கு அற்று) - எந்த ஒரு இடத்திலும் இப்படிப்பட்ட செயலுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள ஒருவர் அகப்படாமல் உள்ளதால், அது போன்று ஒருவரைப் புதியதாக உருவாக்கலாம் என்று தீர்மானித்து நோக்கும் நேரத்தில். (அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குமுன்று மாறிப் படிந்து துளங்குகிறவர் மேலே பட) - பெருமான் திருமொழி (1-10) - அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிக் கொள்ளும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாக எப்போதும் அவன் உள்ள திசையான தெற்குத்திசையை நோக்கியபடி உள்ளதால், தனது பார்வை என்னும் வெள்ளம் ஓடுவதற்கு ஏற்றபடி பள்ளமாக உள்ளதான தெற்குத்திசையில், திருவிருத்தம் (95) - யாதானுமோராக்கையில் புக்கு - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-1) - ஆக்கையின் வழியுழல்வேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-6-8) - மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-2) - பல்பிறவியில் படிகின்ற யான் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-9) - பிறவிக் கடலுள் நின்ற நான் துளங்க - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இன்ன வர்ணம் என்றோ அல்லது இன்ன குலம் என்றோ ஒரு வரையறை இல்லாமல், கர்மத்தின் காரணமாக ஏதேனும் ஒரு சரீரத்தில் புகுந்து, அந்தச் சரீரம் இட்டுச் செல்லும் வழியில் சென்று, தொடர்ச்சியாக வருகின்ற பிறவிகளில் மாறி மாறி வந்து, இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த நிலை என்ற நிலையைக் குறித்து வெறுப்பு இல்லாமல், அந்த ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியதன் காரணமாகத் தரை காண இயலாதபடி உள்ள பிறவி என்ற பெருங்கடலின் நடுவில் இருந்தபடி நடுங்கும் நம்மாழ்வார் மீது ஸர்வேச்வரனின் பார்வை பட்டது. (பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷ கடாசஷம்) -

இவ்விதம் இவர் மேல் விழுந்த பார்வையை, திருவிருத்தம் (45) – நம்மேலோருங்கே பிறழ வைத்தார் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஒரு நிலையில் வைத்து, திருவாய்மொழி (2-6-2) – க்கநோக்கறியான் – என்னும்படி பிராட்டிமார்கள் தங்களுடைய ஸ்தனங்கள் கொண்டு இவனை நெருக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாலும் அதனை உணர்ந்து காணாமல் உள்ளான் என்னும்படியாக, பாஞ்சராத்தர் - நாலெள புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசந - பகவானாகிய நான் சிபாரிசு காரணமாகவோ, மற்ற உபாயங்கள் காரணமாகவோ யாரையும் கடாசுஷிப்பதில்லை; எனது விருப்பம் காரணமாக மட்டுமே ஒருவனைக் கடாசுஷிக்கிறேன் - என்றும், பாஞ்சராத்தர் - நிர்ஹேதுக கதிம் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்படுவதான எனது கடாசுஷம் காரணமாக ஏற்பட்டதான ஆசார்யனுடைய அங்கீகாரம் என்ற உயர்ந்த பேற்றினை அடைகிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது விருப்பம் காரணமாகவும், மற்ற எந்தவிதமான காரணம் இன்றியும் ஸர்வேச்வரனால் செய்யப்பட்ட சிறப்பான கடாசுஷம். அதாவது “இதுக்கு ஹேது” என்று தொடங்கப்பட்ட சூர்ணை வாக்கியமானது “இவ்விதம் செய்யப்பட்ட விசேஷமான கடாசுஷம்” என்று முடிகிறது. ஆக இப்படியாக மேலே கூறப்பட்ட இவருடைய ப்ரபாவத்தின் காரணம் இன்னது என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட சந்தேகங்கள் பலவற்றில் உள்ளதான “அனந்தன் மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவர்” இவரே ஆவார் என்று உணர இயல்கிறது.

95. ச்ரமணீ விதுர ரிஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாசுஷன் நெடுநோக்கு சாபமிழிந் தென்னப் பண்ணுமிறே.

அவதாரிகை – நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர்க்கு பகவத் கடாசுஷ விஷயமான வளவிலே நிகில பாபங்களும் நீங்கி இப்ரபாவமெல்லா முண்டாகக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையிலே பகவத் கடாசுஷ வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ச்ரமணீ யென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஒருவருக்குப் பகவத் கடாசுஷம் கிட்டிய உடனேயே, அவருடைய அனைத்து பாவங்களும் நீங்கப் பெற்று, இப்படிப்பட்ட ப்ரபாவங்கள் பலவும் ஏற்படுமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடையாக, பகவத் கடாசுஷத்தின் பெருமையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ச்ரமணீம் தர்மநிபுணாம் அபிகச்ச” என்று கபந்தன் சொன்ன வநந்தரம் “ஸோப்ய கச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம்” என்கிறபடியே ஸ்வயமேவ சென்று விஷயீகரித்த வேடுவிச்சியான ச்ரமணியை, “சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம்” என்று தேவரீருடைய அழகிய திருக்கண் பார்வையாலே என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போய்ப் பரிசுத்தையானேனென்று சொல்லும்படியாகவும்,

விளக்கம் - (ச்ரமணீ பூதராக்கின புண்டரீகாஷ்டன் நெடுநோக்கு) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-57) - ச்ரமணீம் தர்மநிபுணாம் அபிகச்ச - ஸந்யாஸினியும், தர்மத்தில் நிலை நிற்பவளும் ஆகிய சபரியை அடைவாயாக - என்று கபந்தன் கூறியவுடன், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-57) - ஸோப்ய கச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம் - மிகுந்த தேஜஸ் பொருந்திய சபரியை இராமன் அடைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இராமன் தானாகவே சென்று ஏற்றுக் கொண்ட வேட்டுவிச்சியும், அனைத்தும் துறந்தவளும் ஆகிய சபரியை, இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (74-12) - சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம் - ரகுலத்தில் அவதரித்தவனே! உனது குளிர்ந்த திருக்கண்களால் நான் தூய்மை அடைந்தேன். உனது திருவடிகள் காரணமாக நான் மீண்டும் வருதல் என்பது இல்லாத உலகத்தை அடைய உள்ளேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, “உம்முடைய அழகான திருக்கண்களின் கடாஷ்டம் காரணமாக என்னுடைய பேற்றுக்குத் தடையாக இருந்த பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்று தூய்மை அடைதேன்”, என்று கூறும்படியாகச் செய்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனுடைய கடாஷ்டம்.

வ்யாக்யானம் - வெள்ளமானது பள்ளத்திலே தானே சென்று விழுமாபோலே அபிஜநாத்யஹங்கார அயோக்யதையு மில்லாமையாலே “நிவாஸாய யயௌ வேச்சம் விதுரஸ்ய மஹாத்மந:” என்று தானே சென்று க்ருஹத்திலே புக்கு “விதுதாந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச” என்று தம்முடைய ஸ்பர்சமுள்ளவற்றை விரும்பி அமுது செய்யப்பெற்ற ஸ்ரீவிதுரரை, “பீஷ்டம் த்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாஷ்ட! புத்தம் வ்ருஷல போஜனம்” என்று எதிரியானவன் சீறிச் சொல்லச் செய்தேயும், “புண்டரீகாஷ்ட” என்னும்படி அழகிய திருக்கண்களில் கடாஷ்டத்தாலே ஸகல ஸாம்ஸாரிக தோஷங்களும் போய் பரிசுத்தராம்படியாகவும்,

விளக்கம் - (விதுரரைப் பூதர் ஆக்கின புண்டரீகாஷன் நெடுநோக்கு) வெள்ளம் தானாகவே பள்ளத்தை நோக்கி ஓடிச் சென்று விழுவது போன்று, உயர்ந்த குலத்தில் பிறவி போன்றவற்றால் ஏற்படுவதான அஹங்காரம் போன்றவை தோன்ற எந்தவிதமான வாய்ப்பும் இல்லாத காரணத்தால், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - நிவாஸாய யயௌ வேச்ம விதுரஸ்ய மஹாத்மந: - மஹாத்மாவாகிய விதுரரின் இல்லத்தில் தங்குவதற்காக க்ருஷ்ணன் சென்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தானாகவே வலியச் சென்று விதுரரின் இல்லத்தில் புகுந்தான். தொடர்ந்து, மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - விதுதாந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச - எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராத சிறந்த குணம் கொண்ட விதுரர் அளித்த உணவை உண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப உண்ட பின்னர், தான் தொட்டு அளித்த உணவை மிகுந்த விருப்பத்துடன் உண்ட விதுரர், “மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாஷ! புக்தம் வ்ருஷல போஜனம் - மதுஸூதநா! தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனே! பீஷ்மர், துரோணர், துரியோதனனாகிய நான் என்று பலரும் உள்ளபோது, நீ ஏன் தாழ்ந்த விதுரர் வீட்டிற்குச் சென்று உண்டாய்?”, என்று எதிரியான துரியோதனன் மிகுந்த சீற்றத்துடன் உரைத்தபோதிலும், புண்டரீகாஷ - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது அழகான திருக்கண்களின் கடாஷம் காரணமாக, பிறவியால் ஏற்பட்ட அனைத்து குற்றங்களும் நீங்கப்பெற்று தூய்மை அடையும்படியாகச் செய்த கடாஷம்.

வ்யாக்யானம் - “வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளு”கிறபோதை நெடுநோக்காலே பக்த விலோசனத்தில் ருஷிபத்நிகளிலே ஒருத்தியை “தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஹ்ருதோபகூஹ்ய விஜஹௌ தேஹம் கர்ம நிபந்தநம்” என்று ஸ்வவிஷய ப்ராவண்யத்தாலே அப்போதே ஸம்ஸாராந் முக்தையாம்படியாகவும், அல்லாதாரை ஷ்ணீண பாபராய் முக்த்யர்ஹராம்படி பரிசுத்தராகவும் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய கடாஷமானது

விளக்கம் - (ரிஷிபத்நிகளை பூதர் ஆக்கின புண்டரீகாஷன் நெடுநோக்கு) - நாச்சியார் திருமொழி (12-6) - வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது கடாஷப்

பார்வையால் ரிஷிகளுடைய மனைவிகளில் ஒருவளை, ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-22-34) – தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம், ஹ்ருதோபகூஹ்ய விஜஹௌ தேஹம் கர்ம நிபந்தநம் – [ராஸலீலை நடைபெற்ற இடமான] அங்கு ஒருவள் தனது கணவனால் தடுக்கப்பட்டவளாக, க்ருஷ்ணனைத் தனது மனதால் வரித்தவளாக, கர்மத்தால் ஏற்பட்ட சரீரத்தை அப்போதே விட்டாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னிடம் கொண்ட ப்ரேமையால் அப்போதே அவள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டவள் என்றாகும்படியாகவும், மற்றவர்களைத் தங்கள் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்று மோக்ஷம் பெறத் தகுதியானவர்கள் என்று பரிசுத்தராகும்படியாகவும் செய்யும் ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்ஷம் [செய்வது என்ன என்று அடுத்து உரைக்கிறார்]

வ்யாக்யானம் – “அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள் மேல் சாபமிழிந்து” என்று அழகிய திருக்கண்களாலே எங்களைப் பார்த்தருளினாயாகில் சாபோபஹதரைப்போலே அநுபவித்தாலல்லது நசியாத வெங்கள் பாபம் போய்விடு மென்கிறபடியே அநுபவ விநாச்யமான ஸகல பாபங்களும் நிவ்ருத்தமாம்படி பண்ணுமிறே யென்கை. பகவத் கடாக்ஷந்தான் ஸகல பாபக்ஷபண நிபுணமாகையாலே, பட்டவிடம் “அமலங்களாக” என்னும்படி நிர்தோக்ஷமாமிறே.

விளக்கம் - (சாபம் இழிந்து என்னப் பண்ணுமிறே) திருப்பாவை (22) - அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள் மேல் சாபமிழிந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அழகான திருக்கண்கள் கொண்டு எங்களைப் பார்த்து அருளினால், சாபத்தில் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் போன்று “அநுபவித்தால் அல்லாமல் கழியாது” என்றபடி உள்ள எங்களுடைய அனைத்துவிதமான பாபங்களும் அழியும்படிச் செய்யும் அல்லவோ [கடந்த பத்தியின் இறுதியில் உள்ள “ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்ஷம்” இவ்விதம் செய்யும் அல்லவோ என்று கூட்டவேண்டும்]? ஸர்வேச்வரனுடைய பார்வை என்பது அனைத்து பாவங்களையும் அழிக்கவல்லது என்பதால், அந்தப் பார்வை பட்ட இடமானது திருவாய்மொழி (1-9-9) – அமலங்களாக – என்பதற்கு ஏற்ப, தோக்ஷம் இல்லாத இடம் அல்லவோ?

96. கோவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் ஜகத்திதார்த்தமாக எனக்கே நல்லவருள்க ளென்னும்படி ஸர்வ ஸௌஹார்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து இவரைத் தன்னாக்க லோகமாகத் தம்மைப்போலே ஆக்கும்படியானார்.

அவதாரிகை - இப்படி இவரை ஈச்வரன் நிர்ஹேதுகமாக விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணிற்று ஏதுக்காக? விசேஷ கடாசுஷ வேஷந்தானேது? இவர்தாம் பின்பு ஆனபடி எங்ஙனே யென்னு மபேசையிலே அருளிச்செய்கிறார் மேல் (கோவ்ருத்திக்கென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இவ்விதம் இவரை ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி சிறப்பாகக் கடாசுஷித்தது ஏன்? அத்தகைய சிறப்பான கடாசுஷத்தின் தன்மை என்ன? அதன் பின்னர் இவர் எவ்விதம் ஆனார்? இது போன்ற கேள்விகளுக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி” என்று பரமபதத்திற் காட்டிலும் பசுநிரை மேய்க்கையை விரும்பியிருக்குமவனாகையாலே “ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநா க்லிஷ்ட கர்மணா, சுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்திமபீப்ஸதா” என்கிறபடியே கோரசுஷணத்துக்காக நெரிஞ்சிக்காட்டை, “உத்பந்ந நவசஷ்பாட்யா” என்கிறபடியே தத் போக்யமான புல்லாம்படி பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநமான திருவுள்ளத்தாலே ஸங்கல்பித்த ஸர்வ சக்தியானவன்,

விளக்கம் - (கோவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன்) - திருவாய்மொழி (10-3-10) – திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி – என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தில் வீற்றுள்ளதைக் காட்டிலும் பசுக்கூட்டத்தை மேய்ப்பதை மிகவும் விரும்புவன் என்பதால், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் (5-6-28) – ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநா க்லிஷ்ட கர்மணா, சுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்திமபீப்ஸதா - பசுக்களுடைய நன்மையை எண்ணும் மனம் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய நல்ல மனத்தால், நெரிஞ்சில் முள் நிறைந்த காடாகக் கிடந்த ப்ருந்தாவனம், செழிப்பாக மாறும்படியாக எண்ணப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, பசுக்களை காப்பாற்றும் பொருட்டு நெரிஞ்சில் காடாகக் கிடந்த ப்ருந்தாவனத்தை, ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்(5-6-37) – உத்பந்ந நவசஷ்பாட்யா – புதியதாகப் புற்கள் நிறைந்தன – என்பதற்கு ஏற்ப, பசுக்களுக்கு இன்பம் அளிக்கவல்ல புல்லாக மாறும்படி மற்றவர்களுடைய மனநிறைவு என்பதையே தனது பலனாக எண்ணும் திருவுள்ளம் கொண்டு ஸங்கல்பித்த ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் – “நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய கோ ப்ராஹ்மண ஹிதாய ச, ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோ நம:” என்கிறபடியே, கோரசுஷணத்தோபாதி ஜகத் ரசுஷணத்துக்கும் கடவன் தானே யாகையாலே ஜகத்தினுடைய ஹிதார்த்தமாக,

விளக்கம் - (ஜகத்திதார்த்தமாக) - மஹாபாரதம் - நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய கோ ப்ராஹ்மண ஹிதாய ச, ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோ நம: - அந்தணர்கள், பசுக்கள் ஆகியவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்வனாகிய அந்தணர்களுடைய தலைவனாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம்; உலகிற்கு நன்மையைச் செய்யும் க்ருஷ்ணா! கோவிந்தா! உனக்கு நமஸ்காரம் - என்பதற்கு ஏற்ப பசுக்களை எவ்விதம் பாதுகாக்கிறானோ அது போன்றே உலகில் உள்ளவர்களைக் காப்பதற்கு உரியவன் பகவானாகிய தானே என்பதால் உலகின் நன்மைக்காக.

வ்யாக்யானம் – “எனைத்தோர் பிறப்பும் - எதிர்கூழல் புக்கு - எனக்கே யருள்கள் செய்ய - அம்மான் திருவிக்கிரமனை - விதி சூழ்ந்தது” என்று அநேக ஜந்மங்கள் நான் பிறந்த ஜந்மங்களுக்கு எதிரே பிறந்து வந்து எனக்கே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படி ஸர்வேச்வரனை க்ருபை கால் கட்டிற்றென்றும், “நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள் செய்வான்” என்றும் இத்தலையில் குற்றமாதல், (அஜ்ஞாத்வமாதல்,) தன் ஸார்வஜ்ஞயமாதல் பாராதே தன் பேறாகப் பண்ணுமதான வருள்களை நமக்கே அஸாதாரணமாகத் தந்தருளுகிறவனென்றும் இவர் பேசும்படி.

விளக்கம் - (எனக்கே நல்ல அருள்கள் என்னும்படி) - திருவாய்மொழி (2-7-6) – எனைத்தோர் பிறப்பும் ... எதிர்கூழல் புக்கு ... எனக்கே யருள்கள் செய்ய ... அம்மான் திருவிக்கிரமனை ... விதி சூழ்ந்தது - என்பதற்கு ஏற்ப, நான் பிறந்த பல பிறவிகளிலும் தானும் பிறந்து வந்து, எனக்காக மட்டுமே தனது அருளைச் செய்யும்படியாக ஸர்வேச்வரனை அவனுடைய கடாசுஷமானது காலைக் கட்டியது - என்றும், திருவாய்மொழி (8-6-1) – நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள் செய்வான் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மிடம் உள்ள தோஷங்களை ஆராய்தல், அறிவற்ற தன்மையைக் காணுதல், முற்றும் உணர்ந்த தனது மேன்மையைக் கருத்தில் கொள்ளுதல் போன்ற எதனையும் செய்யாமல், கடாசுஷித்தல் என்பதைத் தனது பேறாகச் செய்து, அந்தக் கடாசுஷங்களை நமக்கே உடைமையாக அளிப்பவன் என்றும் நம்மாழ்வார் உரைக்கும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ பூதாநாம்” என்கிறபடியே ஸர்வபூதங்களின் பக்கலிலும் நடக்கிற தன்னுடைய ஸௌஹார்த்த பலமான ப்ரஸாதமாகிற க்ருபையை இவரொருவர் விஷயமாகவும் ஒரு மடைப்படுத்தி, “என்னைத் தன்னாக்கி” என்கிறபடியே அஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு எல்லையாயிருக்கிற விவரைத் தன்னோடொத்த ஜ்ஞான சக்திகளை யுடையரம்படி பண்ண, இப்படி அவனால் திருந்தினவிவர், “ஊரும் நாடு முலகமும் தன்னைப் போலே வனுடைய பேரும் தார்களுமே பிதற்றி” என்கிறபடியே தம்மோடந்வயித்த லோகத்திலுள்ளவர்களை யெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவதேக பரராகப் பண்ணும்படியானா ரென்கை.

விளக்கம் - (ஸர்வ ஸௌஹார்த்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து) - கீதை (5-29) - ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ பூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களுடைய நன்மையை எண்ணுகின்ற என்னை - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து உயிர்களிடமும் காண்பிக்கின்ற ப்ரியத்தின் விளைவான தனது கடாசஷத்தை, நம்மாழ்வார் ஒருவர் விஷயமாக மட்டுமே ஆகும்படி ஒரு நிலைப்படுத்தி, (இவரைத் தன்னாக்க) - திருவாய்மொழி (7-9-1) - என்னைத் தன்னாக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப அறியாமை மற்றும் ஆற்றல் இன்மை ஆகியவற்றுக்கு எல்லையாக உள்ள இவரைத் தனக்குச் சமமான ஞானம் மற்றும் சக்தி உள்ளவராக மாற்ற, (லோகமாகத் தம்மைப்போலே ஆக்கும்படி ஆனார்) - இவ்விதம் அவனால் திருந்தின நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி (6-7-2) - ஊரும் நாடு முலகமும் தன்னைப் போலே வனுடைய பேரும் தார்களுமே பிதற்றி - என்பதற்கு ஏற்ப தம்முடன் உள்ள அனைவரும் தன்னைப் போன்றே அவனைக் குறித்து மட்டுமே அனுபவித்தபடி உள்ளது போன்று ஆனார்.

97. அதாவது மயர்வற மதிநல மருளுகை.

அவதாரிகை - தன்னாக்குகையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “தன்னாக்க” என்றால் என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதென்று, தன்னாக்கவென்றத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. “மயர்வற மதிநலம் அருளுகை”யாவது – அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி பக்தி ரூபாபந் ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கை.

விளக்கம் – சூர்ணையில் உள்ள “அதாவது” என்பதில் உள்ள “அது” என்பது கடந்த சூர்ணையில் உள்ள “தன்னாக்க” என்பதைக் குறிக்கிறது. திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருளி – என்றால், “அறிவற்ற தன்மையை அடியுடன் நீக்கி, பக்தியின் ரூபத்துடன் கூடிய ஞானத்தை அளித்தல்” என்பதாகும்.

98. இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிற அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகளற்று மலர்மிசை யெழுகிற ஞானத்தைக் காதலன்பு வேட்கை அவாவென்னும் ஸங்க காமாநூராக ஸ்நேஹாத்யவஸ்தா நாமங்களோடே பரமபக்தி தசையாக்குகை.

அவதாரிகை - அது தன்னை விசதமாகவருளிச் செய்கிறார் மேல் (இருள் துயக்கென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட “மயர்வற மதிநலம் அருளுகை” என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – மயர்வற மதிநல மருளுகையாகிறதுதான் “இருள் தருமா ஞாலம்”, “இருள் தீர்ந்திவ்வையம் மகிழ்” என்று இருள் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாநாநுதயமும், “துயக்கன் மயக்கன்” இத்யாதி ஸ்தலங்களில் “துயக்கு” என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் “ஸ்தாணூர்வா புருஷோவா” என்கிறபடியே க்ராஹ்ய வஸ்துவை இன்னதென்று நிச்சயிக்கமாட்டாத ஸம்சயமும், “மயக்கு” என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ரஜ்ஜு சுக்த்யாதி விஷய ஸர்ப்பரூப்யாதி புத்திபோலே அதஸ்மிந் தத் புத்தியாகிற விபர்யயமும், “மறப்பும் ஞானமும்”, “மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினான்” இத்யாதிகளிற்போலே மறப்பு என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் பூர்வாநுபூத விஷயமாய் அநுபவ ஸம்ஸார மாத்ரஜமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய அபாவமாகிற விஸ்ம்ருதியுமான சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று, “மனனக மலமற மலர்மிசை யெழு தரும்” என்கிறபடியே மந: பரிசுத்தியாலே விகலிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு “தாமரையாள்

கேள்வனொருவனையே நோக்கும்” என்கிறபடியே ப்ராப்த விஷயமான தன்னை நோக்கிக் கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை.

விளக்கம் - (இருள் என்கிற அநுதயம்) மயர்வற மதிநலம் அருளுகை என்பது : திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தருமா ஞாலம் - என்றும், பெரிய திருமொழி (11-4-8) - இருள் தீர்ந்திவ்வையம் மகிழ - என்றும் கூறப்படும் வரிகளில் உள்ள “இருள்” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் அறிவு தோன்றாமை என்ற நிலை. (துயக்கு என்கிற ஸம்ஸயம்) - திருவாய்மொழி (1-9-6) - துயக்கன் மயக்கன் - என்பதற்கு ஏற்ப “துயக்கு” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் “குச்சியா புருஷனா” என்று ஏதேனும் ஒன்றைக் கண்டால் அறிய வேண்டிய பொருள் இன்னது என்று உறுதியாக அறிய இயலாத சந்தேகத்துடன் உள்ள நிலை. (மயக்கு என்கிற விபர்யயம்) - “மயக்கு” என்ற சொல் மூலம் கூறப்படுவதான, கயிறு மற்றும் கிளிஞ்சல் ஆகியவற்றைப் பாம்பு மற்றும் வெள்ளி என்று எண்ணுவதான ஒன்றை மற்றொன்றாக எண்ணும் நிலை. (மறப்பு என்கிற விஸ்ம்ருதி) - திருவாய்மொழி (1-10-10) - மறப்பும் ஞானமும் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-10-10) - மறப்பறவென்னுள்ளே மன்னினான் - என்றும் உள்ள வரிகளில் காணப்படும் “மறப்பு” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதான, முன்பே அறியப்பட்ட பொருளாக உள்ளபோதிலும், அனுபவம் காரணமாக ஏற்பட்ட நினைவு இன்மை என்ற நிலை. (அற்று) - இப்படியாக உள்ள நான்கு விதமான சுருக்கம் நிறைந்த நிலைகள் இன்றி. (மலர்மிசை எழுகிற ஞானத்தை) - திருவாய்மொழி (1-1-2) - மனனக மலமற மலர்மிசை யெழு தரும் - என்பதற்கு ஏற்ப, மனதில், பரிசுத்தம் காரணமாக மலர்ந்து கொழுந்துவிட்டு, முதல் திருவந்தாதி (67) - தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப அடையத்தக்க பொருளாகிய தன்னைக் குறித்து ஓங்கி வளர்கின்ற ஞானத்தை.

வ்யாக்யானம் - “உளப்பெருங்காதல்”, “நேரிய காதல்”, “காணக்கழி காதல்”, “கழியமிக்கதோர் காதல்”, “காதல் கடல்புரைய”, “காதல் கடலில் மிகப் பெரிதால்” “காதலுரைக்கில் - நீள்விசும்பும் கழியப் பெரிதால்”, “மெய்யமர் காதல்” என்றும், “அன்பு சூட்டிய”, “அன்பிலின்பு”, “அன்பே பெருகும் மிக”, “ஆராவன்பு” என்றும், “வேவாரா வேட்கை நோய்”, “பெருகுமால் வேட்கையும்”, “ஆவியின் பரமல்ல வேட்கை” என்றும், “அவா வொருக்கா வினையொடும்”, “காண்பானவாவுவன்”, “சூடுதற்கவா”, “அதனில் பெரிய வென்னவா” என்றும் இப்படிப் பலவிடங்களிலும் காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா

என்று சொல்லப்படுகிற விஷய தர்சனத்தில் ப்ரதமபாவியாய் ஸ்நேஹாங்குரமான ஸங்கமும், “ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:” என்கிறபடியே ததநந்தர ஜாதமாய் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் தத் விபாக தசையான காமமும், தத் கார்யமாய் அநுபாவ்ய விஷய ராகாவிச்சேத ரூபமான அநுராகமும், ததநந்தரம் அவ்விஷயத்தை உத்தரோத்தர மநுபவிக்கு மதொழிய விட்டுப் பிடிக்கப் பற்றாதபடி விளையும் ஸ்நேஹமும்.

விளக்கம் - (காதல் என்னும் ஸங்கம்) - திருவிருத்தம் (59) - உளப்பெருங்காதல் - என்றும், திருவாசிரியம் (2) - நேரிய காதல் - என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (56) - காணக்கழி காதல் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-5-10) - கழிய மிக்கதோர் காதல் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-3-4) - காதல் கடல்புரைய - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-6) - காதல் கடலில் மிகப் பெரிதால் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-8) - காதலுரைக்கில் நீள்விசும்பும் கழியப் பெரிதால் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-2) - மெய்யமர் காதல் - என்றும் பல இடங்களில் “காதல்” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதான, ஒரு பொருளைக் கண்டவுடன் முதன்முதலில் மனதில் ஏற்படுவதான சிநேகத்தின் முளையாக உள்ள ஸங்கமும். (அன்பு என்னும் காமம்) - திருவிருத்தம் (2) - அன்பு சூட்டிய - என்றும், திருவாசிரியம் (2) - அன்பிலின்பு - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (8) - அன்பே பெருகும் மிக - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-2) - ஆராவன்பு - என்றும் பல வரிகளில் “அன்பு” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதும், கீதையில் (2-62) - ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: - சேர்க்கையிலிருந்து காமம் ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தச் சங்கத்தின் மூலமாகத் தோன்றுவதும், இதன் காரணமாகப் பார்க்கப்பட்ட அந்தப் பொருளை அநுபவித்தால் அல்லாமல் நிற்க இயலாது என்பதற்கு ஏற்ப சங்கத்தின் முதிர்ந்த நிலையாக உள்ள காமமும். (வேட்கை என்னும் அநுராகம்) - திருவாய்மொழி (2-1-10) - வேவாரா வேட்கை நோய் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-6-1) - பெருகுமால் வேட்கையும் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-2) - ஆவியின் பரமல்ல வேட்கை - என்றும் இவ்விதம் பல வரிகளில் உள்ளதான “வேட்கை” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படுவதும், காமத்தின் விளைவாக உள்ளதும், அநுபவிக்கப்படும் பொருள் மீது வைத்த ஆசை என்பது சிறிதும் இடைவெளி இன்றி உள்ளதும் ஆகிய அநுராகமும். (அவா என்னும் ஸ்நேஹம்) - திருவிருத்தம் (64) - அவா வொருக்கா வினையொடும் - என்றும், திருவிருத்தம் (84) - காண்பானவாவுவன் - என்றும், திருவாசிரியம் (2) - சூடுதற்கவா - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-10) - அதனில் பெரிய என் அவா - என்றும் இவ்விதம் பல வரிகளிலும் காணப்படும் “அவா” என்ற பதம் மூலம்

கூறப்படுவதும், விரும்பிய பொருளை மேன்மேலும் அனுபவித்தடி இருப்பது அல்லாமல் அதனை நழுவவிட்டு பின்னர் பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாதபடி உள்ளதும், அந்த அனுராகத்தின் விளைவாக உள்ளதும் ஆகிய சிநேகமும்.

வ்யாக்யானம் - முதலான அவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான நாமங்களையுடைத்தாய்க் கொண்டு பரமபக்தி தசா பர்யந்தமாம்படி பண்ணுகையென்கை. காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்னுமிவை ஸங்காத்யுத்தரோத்தராவஸ்தைகளுக்கு வாசகமாயிருக்க, முன்பின் கலந்து வந்ததேயாகிலும், எல்லாவவஸ்தைகளும் இவர்க்கு எப்போதும் ப்ரகாசித்திருக்கையாலே அப்போதப்போது தம்முடைய ஆற்றாமைக் கீடாகப் பேசுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை.

விளக்கம் - (ஆதி அவஸ்தா நாமங்களோடே பரபக்தி தசை ஆக்குகை) - போன்ற பலவிதமான நிலைகளுக்கு ஏற்படியான பெயர்கள் உள்ளதாகக் கொண்டு, அவற்றைப் பரமபக்தி நிலையாக மாற்றுதல் [கடந்த பத்திக்கும் முந்தைய பத்தியின் இறுதியில் உள்ள “ஞானத்தை” என்பதை இதனுடன் இணைத்துப் படிக்கவேண்டும். அதாவது அப்படிப்பட்ட ஞானத்தை, கடந்த பத்தியில் கூறப்பட்டதான ஸங்கம், காமம், அனுராகம், சிநேகம் என்ற நான்கு நிலைகளுக்கு ஏற்றபடிக் கொண்டு வந்து, பின்னர் பரமபக்தியாக மாற்றுதல் என்று கருத்து]. காதல், அன்பு, வேட்கை மற்றும் அவா ஆகியவை ஒன்றுக்கு ஒன்று மற்றொன்றின் விளைவாக இருந்தபடி, மேன்மேலும் ஏற்படுவதான ஸங்கம், காமம், அனுராகம், சிநேகம் என்ற நிலைகளை உணர்த்தக்கூடிய சொற்களாக உள்ளன; ஆனால் இவை நம்மாழ்வாரின் ப்ரபந்தங்களில் இதே போன்ற வரிசையில் வராமல், முன்னும்பின்னும் கலந்து வந்துள்ளதைப் காணலாம். இவ்விதம் இவை வந்தபோதிலும், இந்த அனைத்து நிலைகளும் நம்மாழ்வாருக்கு எப்போதுமே உள்ளபடி இருப்பதால், அவ்வப்போது இவற்றை, தம்முடைய பிரிவாற்றாமையைத் தாங்க இயலாமல், அதனைச் சரிசெய்யும் விதமாக கூறுவதால், முரண்பாடு இல்லை.

வ்யாக்யானம் - ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து, மயர்வற மதிநல மருளுகையாவது - அஜ்ஞாநபிதையாக சாஸ்த்ரஸித்தமான அநுதயாதி சதுர்வித ஸங்கோசாவஸ்தையுமற்று விகலிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு விஷயோந்முகமாய்க் கிளருகிற ஜ்ஞாநத்தை ஸ்நேஹ ப்ரதமாங்குரமான ஸங்கம் முதலான உத்தரோத்தர விபாக ரூபாவஸ்தைகளுக்கு

அநுருபமான காதலித்யாதி நாமங்களை பஜித்து ப்ரேமஸீமா பூமியான பரமபக்தி தசாபந்நமாம்படி பண்ணுகையென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - ஆக இங்கு கூறப்பட்டது என்ன? மயர்வற மதிநலம் அருளுகை என்பது என்னவென்றால் - அறியாமை என்பதன் வெளிப்பாடாகச் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படுவதான் அஜ்ஞானம் தோன்றாமை என்ற நான்குவிதமான சுருக்கமான நிலைகளும் விலகி; அடைய வேண்டிய பொருளான ஸர்வேச்வரனை நோக்கி மலர்ந்து கொழுந்துவிட்டுக் கிளர்ந்து எழுகின்ற ஞானத்தை; சிநேகத்திற்குக் காரணமாக சங்கம், அதன் விளைவான காமம், அதன் விளைவான அனுராகம், அதன் விளைவான சிநேகம் என்று ஒன்றுக்கொன்று காரண காரியங்களாக உள்ள நிலைகளுக்கு ஏற்றபடி காதல், அன்பு, வேட்கை மற்றும் அவா ஆகிய நாங்குவிதமான பெயர்களைப் பெற்று [அதாவது அந்த ஞானத்தை இவ்விதமாகப் பெயர்களைப் பெறும்படியாக]; அதன் பின்னர் ப்ரேமையின் எல்லையான பரமபக்தி என்னும் நிலையை அடையும்படிச் செய்தல் - ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆக கீழ் “அத்ரி ஜமதக்நி” இத்யாதி வாக்யத்தில் சொன்ன சங்கைக்கு மூலம் இவர் ப்ரபாவமென்றும், அது தனக்கு ஹேது பகவந் நிர்ஹேதுக கடாஷ்டமென்று - கடாஷ்டத்தினுடைய சக்தியும், இவரை இப்படி கடாஷ்டித்தது லோக ஹிதார்த்தமாகவென்றும், கடாஷ்டிக்கையாவது - மயர்வற மதிநலமருளுகை யென்றும், அது தன்னின் ப்ரகாரமும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ஆக, சூர்ணை (92) - அத்ரி ஜமதக்நி - என்பதில் எழுப்பப்பட்ட சந்தேகத்திற்கு மூலமானது, இவருடைய ப்ரபாவம் என்றும், அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி பகவானுடைய கருணை நிறைந்த கடாஷ்டம் என்ற கடாஷ்டத்தின் சக்தியும், இவ்விதம் இவரைக் கடாஷ்டித்ததன் காரணம் இவர் மூலமாக உலகிற்கு நன்மை ஏற்படுவதற்காகவே ஆகும் என்றும், கடாஷ்டித்தல் என்றால் மயர்வற மதிநலம் அருளுதல் என்றும், அப்படி அருளிய விதம் இப்படிப்பட்டது என்றும் கூறப்பட்டது.

அவதாரிகை - இனிமேல் இவருடைய இந்த பக்திதான் கர்மஜ்ஞாந ஸாத்யையாய் பகவத் ப்ராப்தி ஸாதந பூதையாயிருக்கு முபாஸகர் பக்தியிலும், ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்துப் பெறும் கைங்கர்யோபகரண பக்தியிலும் வ்யாவ்ருத்தை யென்னுமிட

மறிவிக்ைக்காக ப்ரதமம் ஸாதந பக்தி வேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஐந்மாந்தரேத்யாதி) சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - அடுத்து நம்மாழ்வாருடைய பக்தி என்பது, கர்மம் மற்றும் ஞானத்தால் அடையப்படுவதாயும் பகவானை அடைவதற்குச் சாதனமாயும் உள்ளதான உபாஸகன் ஒருவனின் பக்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும், ப்ரபந்நர்கள் ஸர்வேச்வரனிடம் வேண்டி நின்று பெறப்படுவதான கைங்கர்யத்திற்கு உபாயமாக உள்ள பக்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றும் உணர்த்த எண்ணியவராக, முதலில் சாதன ரூபத்தில் உள்ள பக்தியை இந்தச் சூர்ணையில் விளக்குகிறார்.

99. ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல் தவங்களாலே க்யாத குலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்து ஓதி உருவெண்ணு மந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக சமாதிகள் வளர எட்டு நீக்கி எட்டுமிட்டு எட்டினாய பேதப்பூவில் சாந்தொடு தேவகார்யம் செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிப் புன்புலவகத்தினுள் இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக் கண்டு யோகநீதி நண்ணி அறம் திகழமுறையேயார் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கறா ஸ்ம்ருதியாய் கனவில் மிக்க தர்சந ஸமமாய் ஆகத்துப் புல்கு மத்யர்த்த ப்ரியமாய் வைகும் சிறப்பு விட்டுக் குற்றேவலென்னாத அநந்ய ப்ரயோஜநமாய் வேதநோபாஸந ஸேவாத்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்ய ஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

வ்யாக்யானம் - (ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே) “ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் சஹீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே” என்றும், “ஒன்றி நின்று நற்றவம் செய்தாழி யூழிதோறெலாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே த்ரிவித பரித்யாக பூர்வகமாக பகவத் ஸமாராதந ரூபேண அநுஷ்டிதங்களான ஸத் கர்மங்களாலே, (க்யாத குலங்களிலே பிறந்து) “சுசீநாம் ஸீமதாம் கேஹே யோக ப்ரஷ்டோபி ஜாயதே, அதவா யோகிநாமேவ குலே மஹதி தீமதாம்” என்றும், “ஐநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாத யசஸாம் சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வ ஸ்திதி விதாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தத்வ வித்துக்களாய், பரமயோகிகளென்று ஜகத்ப்ரஸித்தரானவர்களுடைய குலங்களிலே பிறந்து,

விளக்கம் - (ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல்தவங்களாலே) - ஸ்ம்ருதியில் - ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி: நராணாம் ச஢ீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே - பல ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளில் செய்த கர்மம் மற்றும் ஈட்டப் பெற்ற ஞானம், பக்தி போன்றவை மூலம் பாவம் அனைத்தும் அழிந்ததன் விளைவாகவே ஒருவனுக்கு க்ருஷ்ணனிடம் பக்தி ஏற்படுகிறது - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (75) - ஒன்றி நின்று நற்றவம் செய்தாழி யூழிதோறெலாம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆயிரக்கணக்கான முற்பிறவிகளில், மூன்றுவிதமான த்யாகங்களை முன்னிட்டு [இவை பகவானுக்குச் செய்யும் ஆராதனத்தில் பலன் எதிர்பாராமல் இருத்தல், பற்று வைக்காமல் இருத்தல், இதனை நான் செய்கிறேன் என்று சிந்திக்காமல் இருத்தல் என்பதாகும்] ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து செய்து வந்த ஆராதனங்கள் என்று வடிவத்தில் உள்ளதான தூய்மையான கர்மங்களால், (க்யாத குலங்களிலே பிறந்து) - கீதையில் (6-41) - சுசீநாம் ஸீமதாம் கேஹே யோக ப்ரஷ்டோபி ஜாயதே, அதவா யோகிநாமேவ குலே மஹதி தீமதாம் - யோகத்திலிருந்து நமுவியர்கள் ஸ்வர்க்கம் போன்ற இடங்களில் வசித்த பின்னர் மறுபடியும் நல்லொழுக்கம் உள்ள செல்வந்தர்கள் வீட்டில் பிறக்கிறார்கள் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (61) - ஜநித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி க்யாத யசஸாம் சுசீநாம் யுக்தாநாம் குணபுருஷ தத்வ ஸ்திதி விதாம் - உலகில் உள்ளவர் அறியும்படியான கீர்த்தியைப் பெற்றவர்களும், தூய்மையானவர்களும், யோகம் இயற்றியபடி உள்ளவர்களும், குணம் - புருஷன் - ப்ரக்ருதி ஆகியவற்றினைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களும் ஆகியவர்களுடைய குலத்தில் நான் பிறந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப [முன்பு கூறப்பட்ட கர்மங்களின் விளைவாக] தத்வஞானிகள் மற்றும் பரமயோகிகள் என்று உலகினரால் போற்றப்படுவர்களுடைய குலங்களில் பிறந்து.

வ்யாக்யானம் - (எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்) “தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்” என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தை அநுஸந்தித்து தத்விஷயமான சப்தங்களை லிகிப்பது, வாசிப்பது, பிறர் சொல்லக் கேட்பதாய்க் கொண்டு இந்த சாஸ்த்ராப்யாஸ முகேந பிறந்த தத்வ ஜ்ஞானத்தையுடையராய், (குளித்தோதி யுருவொண்ணும் அந்தி யைவேள்வி யறு தொழில்களால் மிக்கு) “குளித்து மூன்றனைலை யோம்பும்” என்கிறபடியே உபாஸநாங்கமான நித்யகர்மாநுஷ்டாநோப யுக்தமாய் இருந்துள்ள காயசுத்யர்த்தமான ஸ்நாநத்தைப் பண்ணி, “ஓதியுருவெண்ணுமந்தி” என்றும், “ஐவேள்வி” என்றும் “அறு

தொழில்” என்றும் சொல்லுகிற ஸந்த்யாவந்தந காயத்ரீ ஜபமென்ன, தேவயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ மநுஷ்யயஜ்ஞ ப்ரஹ்மயஜ்ஞங்க ளாகிற ஷட்கர்மங்களென்ன, இப்படி யிருந்துள்ள நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டானங்களால் பரிபூர்ணராய்,

விளக்கம் - (எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்) - நான்முகன் திருவந்தாதி (63) - தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, அவனைக் குறித்துள்ள சொற்களை எழுதுதல், படித்தல், மற்றவர்கள் கூறக் கேட்டல் என்பதைச் செய்தபடி இருந்து, இப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ர ரூபமான பயிற்சிகள் மூலமாக ஏற்பட்ட மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொண்டவர்களாக, (குளித்து ஓதி உருவெண்ணும் அந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு) - திருமாலை (25) - குளித்து மூன்று அனலை ஓம்பும் - என்பதற்கு ஏற்ப உபாஸனம் செய்வதற்கு அங்கமாக உள்ளதான நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்களுக்கு அடிப்படையாக உள்ள சரீரத்தைத் தூய்மையாக்குவதற்காக நீராடி, முதல்திருவந்தாதி (33) - ஓதி உருவெண்ணும் அந்தி - என்று கூறப்படுவதான ஸந்த்யாவந்தனம் மற்றும் காயத்ரீஜபம்; பெரியதிருமொழி (3-8-4) - ஐ வேள்வி - என்று கூறப்படுகின்ற தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பஞ்சபூத யஜ்ஞம், மனுஷ்ய யஜ்ஞம், ப்ரஹ்ம யஜ்ஞம் என்னும் ஐந்துவிதமான மஹாயஜ்ஞங்கள்; திருவெழுக்கூற்றிருக்கை - அறு தொழில் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான வேதம் ஓதுதல், வேதம் ஓதுவித்தல், யாகம் செய்தல், யாகம் செய்வித்தல், தானம் அளித்தல், தானம் பெறுதல் என்னும் ஆறுவிதமான கர்மங்கள் என்பதான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை எப்போதும் இயற்றியவர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத்தாம் வருந்தி) “ஊன்வாட வுண்ணாதுயிர் காவலிட்டு” என்றும், “பொருப்பிடையே நின்றும் புனல் குளித்து மைந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும்” என்றும், “வீழ் கனியுமூழிலையு மென்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நித்ய கர்மாதிகளை அவிகலமாக அநுஷ்டிக்கையாலே தபச்சர்யா யோக்யதை பிறந்தவாறே காயசோஷணார்த்தமாக அந்நத்தைக் குறைத்து ப்ராண தாரணத்துக்குத் தக்கவளவாக்கி, உஷ்ண காலங்களில் பர்வதாக்கரத்திலும் பஞ்சாக்நி மத்யத்திலும் நின்றும், சீத காலங்களில் அறாக்கயமான தடாகத்திலே மூழ்கிக் கிடந்தும் ஜீர்ண பர்ண பலாசநராயும், இப்படி தபச்சர்யையாலே சரீரத்தை சோஷிப்பித்து,

விளக்கம் - (ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத்தாம் வருந்தி) - பெரியதிருவாய்மொழி (3-2-1) - ஊன்வாட உண்ணாது உயிர் காவலிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யகர்மங்களை எந்தவிதமான குறைகளும் இன்றிச் செய்வதால், தவம் இயற்றுதலுக்குரிய தகுதி ஏற்படுகிறது; இதன் காரணமாக, சரீரம் வாழும்விதமாக அதற்கு அளிக்கிற உணவினைக் குறைத்து, அத்தகைய உணவை உயிர் வாழத் தேவையான அளவு மட்டுமே எடுத்துக் கொண்டு, மூன்றாம் திருவந்தாதி (76) - பொருப்பிடையே நின்றும் புனல் குளித்து மைந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும் - என்பதற்கு ஏற்ப உஷ்ணமான காலங்கள் வந்தவுடன் மலை உச்சியிலும், ஐந்து அக்னிகளின் நடுவிலும் நின்றும், மழைக்காலங்களில் அறாக்யமான நீர் நிலைகளில் மூழ்கிக் கிடந்தும், பெரியதிருமடல் - வீழ் கனியுமூழிலையு மென்னுமிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி - என்பதற்கு ஏற்ப தானாகவே விழுந்த இலை மற்றும் கனிகளை மட்டுமே உட்கொண்டு, இவ்விதமாகத் தவங்கள் இயற்றி, அதனால் சரீரத்தை வாடும்படிச் செய்து.

வ்யாக்யானம் - (துன்ப வினைகளை விடுத்து) கீழ்ச்சொன்ன கர்மாநுஷ்டானத்தாலே, “மேவு துன்ப வினைகளை விடுத்து” என்கிறபடியே திலதைலாதிவத் ஆத்மாவோடே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற துக்க ஹேதுவான பாபங்களை “தர்மேண பாபமபநுததி” என்கிறபடியே போக்கி, (விவேக சமாதிகள் வளர) இப்படி ப்ரதிபந்தக பாப நிவ்ருத்தியாலே மனச்சக்தி ஹேதுவான விவேகாதி ஸப்தகமும், “சம தம நியதாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ” இத்யாத்யுக்த சமதமாதிகளும் அபிவ்ருத்தமாக.

விளக்கம் - (துன்பவினைகளை விடுத்து) - இதுவரை கூறப்பட்ட பலவிதமான கர்மாநுஷ்டானம் காரணமாக, திருவாய்மொழி (3-2-8) - மேவு துன்ப வினைகளை விடுத்து - என்பதற்கு ஏற்ப, எள்ளில் எண்ணெய் உள்ளது போன்று ஆத்மாவிடம் பிரிக்க இயலாதபடி உள்ளதான துக்கங்களுக்குக் காரணமான பாபங்களை, தைத்திரீயம் - தர்மேண பாபமபநுததி - அன்றாடம் செய்யும் கர்மங்களால் பாவம் போக்குகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப விலக்கி, (விவேக சமாதிகள் வளர) - தடையாக இருந்துள்ள பாபங்கள் விலகுவதன் காரணமாக, மனதின் தூய்மைக்குக் காரணமாக உள்ள விவேகம் போன்ற ஏழு தன்மைகளும் [இவை அடுத்த பத்தியில் உள்ளன], சம தம நியதாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ - மனதைத் தன்வசப்படுத்துதல், இந்த்ரியங்களை அடக்குதல்

போன்றவற்றில் மனம் பொருந்தியவன் அனைத்து உயிர்களுடமும் கருணை உள்ளவனாகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள தன்மைகளும் மேன்மேலும் வளர,

வ்யாக்யானம் - (குறிப்பு - கடந்த பத்தியில் “விவேகம் போன்ற ஏழு தன்மைகள்” என்று கூறப்பட்டது. அவையாவன - விவேகம், விமோகம், அப்யாஸம், க்ரியை, கல்யாணம், அநவஸாதம் மற்றும் அநுத்தர்ஷம் போன்றவை ஆகும். இவை இப்போது விளக்கப்படுகின்றன) இதில் விவேகமாவது - “ஜாத்யாச்ய நிமித்தாதுஷ்டாதந்நாத் காயசுத்திர் விவேக:” என்கிறபடியே ஜாதிதுஷ்டமும் ஆச்யதுஷ்டமும் நிமித்ததுஷ்டமும் மன்றிக்கே யிருந்துள்ள அன்னத்தாலுண்டான காயசுத்தி. ஜாதி துஷ்டங்களாவன களஞ்சுக்ருஞ்சுநாதிக்கள். ஆச்யதுஷ்டமாவது அபிசஸ்த பதித சண்டாளாதிகளுடைய த்ரவ்யம். ஆச்யமென்று த்ரவ்யஸ்வாமியான புருஷனைச் சொல்லுகிறது. நிமித்ததுஷ்டமாவது உச்சிஷ்ட கேசாத்யுபஹதமானது. இந்த த்ரிவித தோஷமுமில்லாத ஆஹாரத்தின் விவேசந பலமான காயசுத்தியிலே விவேக சப்தம் உபசாரேணோக்தம். அன்றிக்கே, விவிக்க்தாஹார ஸேவையாலே ராஜஸ தாமஸாஹார ஆப்யாயித தேஹத்திற் காட்டில் ஸ்வதேஹத்தினுடைய விவேசனம் விவேகமென்னவுமாம். சுத்தியாவது அசுத்தேப்யோ விவேசநமிநே, “காயசுத்தி:” என்கிறவிடத்தில் காயசப்தத்தால் அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி:” என்றிநே ச்ருதி சொல்லிற்று. ஸத்வமாவது அந்த:கரணமிநே. “அபயம் ஸத்வ ஸம்ஸுத்தி:” என்றும், “ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி” என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் ஸத்வம் அந்த:கரணமென்று, ஸத்வசப்தம் அந்த:கரணவாசியாக பாஷ்யகார ருளிச்செய்தாரிநே. ஆகையிநே விவேகமாவது “ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி:” என்கிறபடியே அந்த:கரண சுத்திக்கடியான அந்நசுத்தியென்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - இவற்றில் விவேகம் என்பது, போதாயந வ்ருத்தி - ஜாத்யாச்ய நிமித்தாதுஷ்டாதந்நாத் காயசுத்திர் விவேக: - ஜாதி, ஆச்யம், நிமித்தம் என்ற மூன்று விதமான தோஷங்களும் இல்லாத உணவு மூலம் ஏற்படும் சரீர சுத்தம் விவேகம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஜாதிதோஷம், ஆச்யதோஷம் மற்றும் நிமித்ததோஷம் போன்றவை இல்லாத உணவால் ஏற்படும் சரீரத் தூய்மை ஆகும். ஜாதிதோஷம் என்றால் வெங்காயம், காளான் போன்றவை; ஆச்யதோஷம் என்றால் மற்றவரால் இகழப்பட்டவன், தனது நிலையில் இருந்து தாழ்ந்தவன், சண்டாளன் ஆகியோர் தொடர்புடையவை, இங்கு

ஆசர்யம் என்றால் அந்தந்த பொருள்களுக்கான எஜமானனைக் குறிக்கிறது; நிமித்ததோஷம் என்றால் எச்சில், தலைமுடி போன்றவற்றுடன் கூடியவை. இத்தகைய மூன்றுவிதமான தோஷங்கள் இல்லாத உணவு எது என்று பகுத்தறிந்து, அதன் விளைவாக ஏற்படும் சரீரத்தூய்மை என்பதே விவேகம் எனப்படும். அதாவது இந்த மூன்று விதமான தோஷங்களும் இல்லாத உணவை உட்கொள்வதன் காரணமாக, ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ஆகிய உணவுகளை உட்கொண்டு வளர்க்கப்பட்ட சரீரத்தைக் காட்டிலும், தன்னுடைய சரீரத்திற்கு உள்ள வேறுபாட்டினை பிரித்து அறியும் ஞானம் என்பது விவேகம் எனப்படுகிறது. சுத்தி என்றால், அசுத்தங்கள் எவை என்று உணர்ந்து, பிரித்து அறிதலாகும். “காயசுத்தி” என்ற பதத்தில் உள்ள “காய” என்பது இங்கு அந்தகரணத்தைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி: - ஸத்வகுணத்தை வளர்க்கும் உணவை உண்பவர்களுடைய ஸத்வம் தூய்மை பெறுகிறது - என்றது காண்க; இங்கு இறுதியில் உள்ள ஸத்வம் என்பது அந்தகரணம் ஆகும். கீதை (16-1) - அபயம் ஸத்வ ஸம்ஸுத்தி: - ஸத்வத்திற்குத் தூய்மை என்பது, பயம் இன்றி இருத்தல் ஆகும் - என்றும், கீதை (17-3) - ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி - ச்ரத்தை என்பது அவரவர்களுடைய ஸத்வத்திற்கு ஏற்றபடி அமைகிறது - என்றும் கூறுகின்ற இடங்களில் “ஸத்வம் = அந்தகரணம்” என்று ஸத்வம் என்ற பதம் அந்தகரணத்தைக் குறிக்கும் என எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். ஆகையால்தான், “விவேகம் என்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஆஹார சுத்தௌ ஸத்வசுத்தி: - ஸத்வகுணத்தை வளர்க்கும் உணவை உண்பவர்களுடைய ஸத்வம் தூய்மை பெறுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, அந்தகரணத்தின் தூய்மைக்கு அடிப்படை உணவின் தூய்மையே ஆகும்”, என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - விமோகமாவது “விமோக: காமாநபிஷ்வங்க:” என்கிறபடியே காமத்தில் அநபிஷ்வங்கம். யாதொரு விகாரத்தாலே விஷயத்தை புஜியாமல் நிற்கமாட்டான், அந்த விகாரம் அபிஷ்வங்கம். அதில்லாமை அநபிஷ்வங்கம். “காமாத் க்ரோதோபி ஜாயதே” இத்யாதி வசநத்தாலே க்ரோதாத்யபாவமும் இவ்விடத்திலே பலிதம். அப்யாஸமாவது, “ஆரம்பண ஸம்சீலநம் புந புநரப்யாஸ:” என்கிறபடியே த்யாநாலம்பநமான வஸ்துவிலே பலகாலும் பரிசீலனம் பண்ணுகை. ஆரம்பணமென்றது ஆலம்பனமென்றபடி. இவ்விடத்தில் ஆலம்பனமாவது சுபாசர்யம். க்ரியையாவது “பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாத்

யநுஷ்டாநம் சக்தித: க்ரியா” என்கிறபடியே பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி நித்யகர்மங்களை வல்லவளவும் அநுஷ்டிக்கை.

விளக்கம் - அடுத்து விமோகம் என்பது என்ன? போதாயன வ்ருத்தி - விமோக: காமாநபிஷ்வங்க: - என்பதற்கு ஏற்ப, விமோகம் என்றால் காமத்தின் அநபிஷ்வங்கம்; அபிஷ்வங்கம் என்றால், தான் விரும்பிய ஒரு பொருளை அனுபவிக்காமல் நில்லாமை என்பதற்கு உறுப்பான விகாரம்; அத்தகைய விகாரம் இன்றி இருத்தல் அநபிஷ்வங்கம் ஆகும். கீதை (2-62) - காமாத் க்ரோதோபி ஜாயதே - காமம் காரணமாகவே க்ரோதம் ஏற்கிறது - என்பது போன்ற வரிகள் மூலம், க்ரோதம் இல்லாத தன்மையும் இங்கே கொள்ளப்பட வேண்டும். அடுத்து அப்யாஸம் என்றால் என்ன? போதாயந வ்ருத்தி - ஆரம்பண ஸம்சீலநம் புந புநரப்யாஸ: - என்பதற்கு ஏற்ப, த்யானத்திற்கு உறுப்பாக உள்ள வஸ்துவில் பலமுறை ஆழ்ந்திருத்தல். ஆரம்பணம் என்றால் ஆலம்பணம், அதாவது த்யானிக்கப்படும் வஸ்து என்று பொருள். அடுத்து க்ரியை என்றால் என்ன? போதாயந வ்ருத்தி - பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாத் யநுஷ்டாநம் சக்தித: க்ரியா - ஐந்து வேள்வி போன்ற நித்யகர்மங்களைத் தனது சக்திக்கு இயன்ற அளவு இயற்றுதல் என்பது க்ரியை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - கல்யாணமாவது, “ஸத்யார்ஜவ தயா தாநாஹிம்ஸாநபித்யா: கல்யாணாநி” என்கிறபடியே ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தானம், அஹிம்ஸை, அநபித்யை ஆகிறவிவை. இவற்றில், ஸத்யம் - பூதஹிதம், ஆர்ஜவம் - மநோ வாக்காயாநா மைகரூப்யம். தயை - ஸ்வார்த்த நிரபேஷ பரது:க்கா ஸஹிஷ்ணுத்வம், தாநம் - லோபராஹித்யம், அஹிம்ஸை - கரண த்ரயேண பரபீடா நிவ்ருத்தி:, அபித்யை - பரகீயே ஸ்வத்வபுத்தி:, அன்றிக்கே நிஷ்ப்பல சிந்தையாதல், பர க்ருதாபகார சிந்தை யாதலாகவுமாம், அதில்லாமை - அநபித்யை.

விளக்கம் - அடுத்து கல்யாணம் என்றால் என்ன? போதாயந வ்ருத்தி - ஸத்யார்ஜவ தயா தாநாஹிம்ஸாநபித்யா: கல்யாணாநி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தானம், அஹிம்ஸை மற்றும் அநபித்யை ஆகியவை கல்யாணம் எனப்படும். ஸத்யம் என்றால் உயிர்களுக்கு நன்மையைச் செய்தல்; ஆர்ஜவம் என்றால் மனம், வாக்கு, சரீரம் ஆகியவற்றின் செயல்பாடு ஒரே போன்று இருத்தல்; தயை என்றால் தனக்காக எந்தப் பயனையும் கருதாமல் இருத்தல் மற்றும் மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைப் பொறுத்துக்

கொள்ள இயலாமல் இருத்தல்; தானம் என்றால் கஞ்சத்தன்மை இன்றி இருத்தல், அஹிம்ஸை என்றால் மனம், வாக்கு, சரீரம் ஆகிய மூன்றாலும் யாரையும் துன்புறுத்தாமல் இருத்தல்; அபித்யை என்றால் மற்றவர்கள் பொருளைத் தனது பொருள் என்று கருதாமை அல்லது பயனற்ற சிந்தனைகளைக் கொள்ளுதல் அல்லது மற்றவர்கள் தனக்குச் செய்த தீமைகளை எண்ணியபடி இருத்தல் ஆகும்; இவை இல்லாத தன்மை அநபித்யை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அநவஸாதமாவது, “தேச கால வைகுண்யாத் சோகவஸ்த்வாத் யநுஸ்ம்ருதேச்சதஜ்ஜம் தைந்யமபாஸ்வரத்வம் மநஸோவஸாத:” என்கிறபடியே தேச காலங்களுடைய வைகுண்யத்தாலும், சோகஹேதுவாயும் பயஹேதுவாயுமுள்ள வஸ்துக்களின் அநுஸ்ம்ருதியாலுமுண்டான தைந்யமாகிற மநஸ்ஸினுடைய அபாஸ்வரத்வம் அவஸாதமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம். சோகவஸ்துவென்றது சோக நிமித்த வஸ்துவென்றபடி; அதாவது அதீதமான புத்ரமரணாதி. ஆதி சப்தத்தாலே பய நிமித்தமான ஆகாமிவஸ்து விவக்ஷிதம். சோகம் - அதீத விஷயமாய், பயம் - ஆகாமி விஷயமாயிறேயிருப்பது. அபாஸ்வரத்வமென்கிறவிது - தைந்ய சப்த விவரணம். தைந்யமாவது - அபீஷ்ட கார்ய ப்ரவ்ருத்தயக்ஷமத்வம். பாஸ்வரத்வ விரோதியென்று தைந்ய விசேஷணமாகவுமாம். அநுத்தர்ஷமாவது - “தத் விபர்ய யஜா துஷ்டிருத்தர்ஷ:” என்கிறபடியே தேசகால ஸாத்குண்யத்தாலும் ப்ரியவஸ்த்வாத் யநுஸ்ம்ருதியாலு முண்டான துஷ்டி உத்தர்ஷமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம்; அதாவது - ஹர்ஷஹேதுக்க ளுண்டானாலும் அதிப்ரீதனாகாதொழிகை.

விளக்கம் - அடுத்து அநவஸாதம் என்றால் என்ன? போதாயந வ்ருத்தி - தேச கால வைகுண்யாத் சோகவஸ்த்வாத் யநுஸ்ம்ருதேச்சதஜ்ஜம் தைந்யமபாஸ்வரத்வம் மநஸோவஸாத: - என்பதற்கு ஏற்ப இடம், காலம் ஆகியவற்றின் குணக்கேடு காரணமாகவும், சோகம் மற்றும் பயம் ஏற்படக் காரணமாய் உள்ள பொருள்கள் மீது வைத்துள்ள இடைவெளி இல்லாத நினைவு காரணமாகவும் ஏற்படுகின்ற மனதின் தெளிவற்ற நிலையாகும். மேலே உள்ள போதாயன வ்ருத்தியில் காணப்படும் “சோக வஸ்து” என்றால் துயரம் ஏற்படக் காரணமாக உள்ள பொருள், அதாவது முன்பு உண்டான புத்திர மரணம் போன்றவை ஆகும். அதே வரியில் உள்ள “வஸ்து ஆதி” என்பதில் காணப்படும் “ஆதி” என்பதன் மூலம் பயத்திற்குக் காரணமான “இனி நிகழ உள்ளது” என்று எண்ணும் எண்ணங்கள் கூறப்பட்டன. சோகம் என்பது முன்பே நிகழ்ந்த

நிகழ்வால் ஏற்படுவது, பயம் என்பது இனி நிகழ உள்ள நிகழ்வை எண்ணி ஏற்படுவது என்று கருத்து. அபாஸ்வரத்வம் என்பது தைந்யம் என்ற சொல்லுடைய விளக்கம் ஆகும். தைந்யம் என்றால், தான் விரும்பிய செயலில் முயற்சி செய்யாமல் பொறுமையுடன் இருப்பதாகும். அல்லது அபாஸ்வரத்வம் என்பதை தைந்யம் என்பதன் அடைமொழியாகக் கொள்வர்; இவ்விதம் கொண்டால், தைந்யம் பாஸ்வரத்திற்கு விரோதி என்று கருத்து. பாஸ்வரம் என்றால் விளக்கம், அபாஸ்வரம் என்றால் தெளிவற்ற நிலை. அநுத்தர்ஷம் என்றால், போதாயந வ்ருத்தி - தத் விபர்ய யஜா துஷ்டிருத்தர்ஷ: - என்பதற்கு ஏற்ப உத்தர்ஷம் இல்லாத தன்மை; உத்தர்ஷம் என்றால், இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றின் உதவி காரணமாகவும், விரும்பிய பொருள் மீது கொண்டுள்ள தடையில்லாத நினைவு காரணமாகவும் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி ஆகும்; ஆக மகிழ்ச்சி ஏற்படக் காரணங்கள் இருந்தாலும் அவற்றைக் கண்டு பெரிதும் மகிழாமல் இருத்தல் அநுத்தர்ஷம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இனி சமாதிகளில். சமமாவது - அந்த:கரண நியமநம். தமமாவது - பாஹ்ய கரண நியமநம். “சமச் சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ:” என்னக் கடவதிறே. “ஷமா ஸத்யம் தமச்சம:” என்கிறவிடத்தில், “தமோ பாஹ்ய கரணாநாமநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம்; சம: - அந்த:கரணஸ்ய ததாவித நியமநம்” என்றிறே பாஷ்யகார ரருளிச்செய்தது. மாறிச் சொல்லுமிடங்களுமுண்டு. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதானங்களிறே இவை. “சாந்தோதாந்த உபரதஸ் திதிஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யே வாத்மாநம் பச்யேத்” என்கையாலே உபாஸநத்திலிழியுமவனுக்கு ப்ரதமாபேக்ஷிதங்கள் இவை யாகவிறே ச்ருதியும் சொல்லிற்று. மற்றுமுண்டான ஆத்மகுணங்களுக்கு யதாயோகம் அர்த்தம் கண்டு கொள்வது. ஆக இப்படியிருந்துள்ள விவேகாதிகளும் சமாதிகளும் மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தமாய் வளர.

விளக்கம் - அடுத்து சமம் போன்றவை என்ன? சமம் என்றால் அந்தகரணத்தை அடக்குதல், தமம் என்றால் புற இந்த்ரியங்களைத் தன்வசப்படுத்துதல். சமச் சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ: - சமம் என்பது மனதினை அடக்குதல், தமம் எனபது இந்த்ரியங்களை அடக்குதல் - என்பது காண்க. ஷமா ஸத்யம் தமச்சம: - என்று கூறும் இடத்தில், தமோ பாஹ்ய கரணாநாமநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம்; சம: - அந்த:கரணஸ்ய ததாவித நியமநம் - தமம் என்பது இந்த்ரியங்களை ஐம்புலன்களுடைய விஷயங்களில் செல்லாமல் காத்தல், சமம் என்றால் அந்தகாரணத்தைக் காத்தல் - என்று

அல்லவோ எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இவற்றை மாற்றிப் பொருள் கூறுவதும் உண்டு. ஆத்மகுணங்களில் முதன்மையானவை இந்த இரண்டுமே ஆகும். ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - சாந்தோதாந்த உபரதஸ் திதிஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யே வாத்மாநம் பச்யேத் - மனதைத் தன் வயப்படுத்தியவனும், இந்த்ரியங்களை அடக்கியவனும், பலன் அளிக்கவல்ல கர்மங்களில் விருப்பம் அற்றவனும், பொறுமை நிறைந்தவனும், எப்போதும் மனநிறைவு கொண்டவனும் ஆகியபடி இந்த உயிர்களிடமே பரமாத்மாவைக் காண்பான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உபாஸனத்தில் ஈடுபடும் ஒருவனுக்கு, இவை இரண்டுமே முதன்மையாக இருத்தல் வேண்டும் என்று ச்ருதியும் உரைத்தது காண்க. மேலும் உள்ள பல ஆத்மகுணங்களுக்கும் பொருந்தும் விதத்தில் பொருள் கொள்க. ஆக, இப்படியாக உள்ள விவேகம் போன்றவைகளும், சமம் போன்றவைகளும் மேன்மேலும் அதிகரித்து வளர.

வ்யாக்யானம் - (எட்டு நீக்கி) “ஈனமாயவெட்டு நீக்கி” என்று ஜ்ஞாநஸங்கோசகதயா ஆத்மாவுக்கு குறையான அவித்யாதிகளைந்தும், சரீர ஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களுமாகிற எட்டையும் போக்கி. “துன்பவினைகளை விடுத்து” என்று கீழேயும் கர்ம விமோசநம் சொல்லிற்றேயென்னில்; அங்குச் சொல்லிற்று - ஜ்ஞாநோத்பத்தி விரோதி ப்ராசீந கர்ம மாத்ரமாகையால் விரோதமில்லை; அன்றிக்கே ஆத்மாவுக்குப் பொல்லாங்கைப் பண்ணுவதான காம க்ரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர் யாஜ்ஞாநாஸூயைக ளாகிற எட்டையும் போக்கியென்னவுமாம். காமமாவது - அர்த்தித்த பதார்த்தம் அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத தசை. க்ரோதமாவது - அதின் கார்யமாய் அர்த்தித்த பதார்த்தாலாபத்தில் ஸந்நிஹிதர் பக்கல் பிறக்கும் சீற்றம். லோபமாவது - ஸந்நிஹித பதார்த்தத்தி லதிப்ராவண்யம். மோஹமாவது - கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களை விவேகிக்க மாட்டாதொழிகை. மதமாவது - அர்த்திதார்த்த லாபத்தால் வரும் களிப்பு. மாத்ஸர்யமாவது - ப்ரஸம்ருத்தி பொறாமையை அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக நடத்துகை. அஜ்ஞானமாவது - இவற்றால் மேல்வருமனர்த்தம் நிரூபியாமை. அஸூயையானது - குணங்களிலே தோஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்கை. ஏவம் பூதங்களான விவற்றைப் போக்கி யென்றபடி.

விளக்கம் - (எட்டும் நீக்கி) திருச்சந்தவிருத்தம் (114) - ஈனமாயவெட்டு நீக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானச்சுருக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதால், ஆத்மாவிற்குக் குறைபாடாக உள்ள

அவித்யை போன்ற ஜந்தும் [ஐந்து = அவித்யை, அஸ்மிதை, ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேசம்], சரீரத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படும் மூன்றுவிதமான துன்பங்களும், ஆக மொத்தம் எட்டையும் நீக்கி. ஆனால், “துன்பவினைகளை விடுத்து” என்று முன்பு கூறப்பட்டதே என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அங்கு கூறப்பட்டது - ஞானம் ஏற்படுவதற்குத் தடையாக உள்ள இரண்டு வினைகளைக் குறித்து மட்டுமே என்பதால், கூறுவது கூறல் என்ற தோஷம் இல்லை. அல்லது “எட்டு” என்பதற்கு ஆத்மாவிற்ருக் கெடுதல் ஏற்படுத்துவதான காமம், க்ரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாத்ஸர்யம், அஜ்ஜானம், அஸூயை என்பதான எட்டையும் கொள்ளலாம். இவற்றை விலக்கி என்று பொருள். இவற்றை இப்போது விளக்குகிறார். காமம் என்றால் - விரும்பும் பொருள் கிடைத்தால் அன்றி ஓயாத நிலை; க்ரோதம் என்றால் - காமத்தின் செயல் காரணமாக விளைவதான தான் விரும்பிய பொருள் கிட்டாமல் போனால் அந்தப் பொருள் யாருக்குக் கிட்டியதோ அவர்கள் மீது ஏற்படும் கோபம்; லோபம் என்றால் - தன்னிடம் உள்ள பொருள்கள் குறித்த பேராசை; மோகம் என்றால் - செய்யக்கூடியது எது, செய்யக்கூடாதது எது என்று பிரித்து அறிய இயலாத நிலை; மதம் என்றால் - பொருள் போன்றவற்றைப் பெற்றதன் காரணமாக உண்டாகும் களிப்பு; மாத்ஸர்யம் என்றால் - மற்றவர்களிடம் உள்ள பலவற்றையும் நோக்கி பொறாமைப்படுதல் மற்றும் அதனை வெளியிலும் காண்பித்தல்; அஜ்ஞானம் என்றால் - இவற்றின் காரணமாக வரக்கூடிய தீயவற்றை உணராமை; அஸூயை என்றால் - நல்ல குணங்களிலும் குற்றங்களை ஆராய்தல். இப்படியாக உள்ள எட்டு தோஷங்களை நீக்கி.

வ்யாக்யானம் - (எட்டுமிட்டு) “இனமலரெட்டுமிட்டு” என்றும், “கந்தமாமல ரெட்டுமிட்டு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஓரோவக்ஷரங்கள் பரிமளோத்தரமான புஷ்பம்போலே அவனுக்கு போக்யமாம்படி யிருக்கையாலே அஷ்டவிதமான புஷ்பத்தை ஸமர்ப்பிப்பாரைப் போலே திருமந்தரத்தை யநுஸந்தித்து. “அவன் பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்றும், “ஆர்வமோடிறைஞ்சி நின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே” என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. அன்றிக்கே “அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ: ஸர்வ பூத தயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம் விசேஷத: ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத்” என்கிறபடியே அஹிம்ஸாத் யஷ்டவித புஷ்பங்களையு மிட்டென்றுமாம். கீழே “விவேக சமாதிகள்”

என்றதிலந்தர்ப்பூதங்களானவை இதிலேயும் வந்ததாகிலும், ஈச்வரனுக்கு இவற்றை போக்யத்வேந அநுஸந்தித்து அநுஷ்டிக்கையைச் சொல்லுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை. ஆகையிறே இவற்றைப் புஷ்பஸமர்ப்பணமாகச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (எட்டுமிட்டு) - பெரியதிருமொழி (1-2-7) - இனமலரெட்டுமிட்டு - என்றும், பெரியதிருமொழி (3-5-6) - கந்தமாமல ரெட்டுமிட்டு - என்றும் கறுவதற்கு ஏற்ப, திருவஷ்டாசுஷரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தும் மிகுந்த பரிமளம் பொருந்திய மலர்கள் போன்று அவனுக்கு இன்பமாக உள்ளதன் காரணமாக, எட்டுவிதமான மலர்களைச் சமர்ப்பிப்பவர்கள் போன்று திருமந்திரத்தை ஓதி. திருச்சந்தவிருத்தம் (77) - அவன் பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (78) - ஆர்வமோடிறைஞ்சி நின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே - என்றும் கூறுவது காண்க. அல்லது இதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்திரிய நிக்ரஹ: ஸர்வ பூத தயா புஷ்பம் சஷமா புஷ்பம் விசேஷத: ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத் - மற்ற உயிர்களைத் துன்புறுத்தாமை முதல் மலர், இந்திரியங்களை அடக்குதல் இரண்டாவது மலர், அனைத்து உயிர்களிடமும் தயை காண்பிப்பது மூன்றாவது மலர், பொறுமை என்பது நான்காவது மலர், ஞானம் என்பது ஐந்தாவது மலர், தவம் என்பது ஆறாவது மலர், த்யானம் என்பது ஏழாவது மலர், ஸத்யம் என்பது எட்டாவது மலர் என்று இப்படியாக உள்ள எட்டுவிதமான மலர்கள், மஹாவிஷ்ணுவிற்கு ப்ரீதியை ஏற்படுத்துகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள எட்டு மலர்களை இட்டு - என்றும் கொள்ளலாம். ஆனால் முன்பு கூறப்பட்டதான “விவேக சமாதிகள்” என்பதில் உள்ள பல தன்மைகளும், இந்த எட்டிலும் மீண்டும் காணப்படுகின்றனவே என்று கேட்கலாம். இங்கு இவை ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்படக்கூடிய இன்பத்தைக் கருத்தில் கொண்டு நடக்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டதால், கூறியதுகூறல் என்ற தோஷம் இல்லை. அதனால்தான் இவற்றினை “புஷ்ப ஸமர்ப்பணம்” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (எட்டினாய பேதப்பூவில் சாந்தோடு தேவகாரியம் செய்து) “எட்டினாய பேத மோடிறைஞ்சி” என்கிறபடியே “மனோ புத்த யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய தராதலே கூர்மவச்சதுர: பாதாந் சிரஸ் தத்ரைவ பஞ்சமம்” என்கிறபடியே பக்நாபிமாநனாய் விழுகையும், மனோபுத்திகளுக்கு ஈச்வரனே விஷயமாகையும், பாத த்வயங்களும் கர த்வயங்களும் சிரஸ்ஸும் பூமியிலே பொருந்துகையுமாகிற அஷ்டாங்க ப்ரணாமத்தைப் பண்ணி, “பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து”, “சாந்தோடு விளக்கம் தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்லவாய்ந்து கொண்டு” என்கிறபடியே புஷ்பாங்கராகாதிகளான ஸமாராதநோபகரணங்களை பல ஸங்க கர்த்ருத்வங்களாகிற தூராலும் மயிரும் புழுவும் படாதபடி ஆராய்ந்து மிகவும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டு “தேவகாரியம் செய்து” என்கிறபடியே பகவத் ஸமாராதநத்தைச் செய்து.

விளக்கம் - (எட்டினாய பேதப்பூவில் சாந்தோடு தேவகாரியம் செய்து) (எட்டினாய பேத) – திருச்சந்தவிருத்தம் (27) – எட்டினாய பேத மோடிறைஞ்சி - என்பதற்கு ஏற்பவும், மனோ புத்த யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய தராதலே கூர்மவச்சதுர: பாதாந் சிரஸ் தத்ரைவ பஞ்சமம் – மனம், புத்தி, செருக்கு என்பவற்றோடு, இரண்டு கைகள், இரண்டு கால்கள் மற்றும் ஐந்தாவதாக தலை ஆகியவற்றைப் பூமியில் வைத்து - என்பதற்கு ஏற்பவும், கர்வம் அற்றவனாக விழுகையும், மனம் மற்றும் புத்தி ஆகியவற்றுக்கு ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே விஷயமாக்குகையும், இரண்டு கால்கள், இரண்டு கைகள் மற்றும் தலை ஆகியவை பூமியில் பொருந்துகையும் என்றுள்ள அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து. (பூவில் சாந்தோடு) – திருவாய்மொழி (5-2-9) - பூவில் புகையும் விளக்கும் சாந்தமும் நீரும் மலிந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (10-2-10) - சாந்தோடு விளக்கம் தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்லவாய்ந்து கொண்டு – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மலர்கள் போன்றவைகளான் ஆராதனைக்கு உரிய பொருள்களை, “பலன், பற்றுதல், நாம் செய்தோம்” என்பதுடன் கூடிய செருக்கு என்ற நிலை, தலைமுடி, புழு போன்றவை இன்றி, சிறப்பாகக் கொண்டு வந்து (தேவகாரியம் செய்து) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-1) – தேவகாரியம் செய்து – என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் ஆராதனையைச் செய்து.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளம் தூயராய்) “ஒன்றி நின்று நற்றவம் செய்து ஊழியூழிதோறெலாம் நின்று நின்றவன் குணங்களுள்ளி யுள்ளம் தூயராய்” என்கிறபடியே, நித்ய கர்மாநுஷ்டாநம் தொடங்கி பகவதாராதந பர்யந்தமாகப் பண்ணும் த்ரிவித பரித்யாக

பூர்வகமான கர்மாநுஷ்டாநந்தாலும் பகவத்குணாநுஸந்தாநந்தாலும், “கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநயோகார்ஹமாம்படியே ம்ருதித கஷாயராகையாலே பரிசுத்தாந்த:கரணராய்.

விளக்கம் - (உள்ளம் தூயராய்) - திருச்சந்தவிருத்தம் (75) - ஒன்றி நின்று நற்றவம் செய்து ஊழியூழிதோறெலாம் நின்று நின்றவன் குணங்களுள்ளி யுள்ளம் தூயராய் - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யகர்மங்கள் இயற்றியபடி இருத்தல் என்பது தொடக்கமாக, பகவத் ஆராதனை என்பது முடிய இயற்றப்படுவதும், பலனை எண்ணாமை - பற்று வைக்காமை - நான் செய்தேன் என்ற எண்ணம் இல்லாமை - என்ற மூன்றுவிதமான தியாகங்களை முன்னிறுத்திச் செய்யப்படுவது ஆகிய கர்மங்களாலும், பகவானுடைய திருக்கல்யாண கணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதாலும், கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே - அன்றாடம் இயற்றப்பட வேண்டிய கர்மங்களை இயற்றுவதன் காரணமாகப் பாவங்கள் அழிந்து ஞானம் வெளிப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானயோகத்தைத் அடைவதற்குத் தகுதியாக உள்ளதான பாவங்கள் நீங்கப் பெற்றவர் என்பதால் பரிசுத்தமான உள்ளம் உடையவர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (வாரிப் புன்புல வகத்தி னுளிளைப்பினை யடைவே விளக்கினைக் கண்டு) “ப்ரகீர்ணே விஷயாரண்யே ப்ரதாவந்தம் ப்ரமாதிநம், ஜ்ஞாநாங்குசேந க்ருஹ்ணீயாத் வச்ய மிந்த்ரிய தந்திநம்” என்று விஸ்தீர்ணமான விஷயாடவியிலே ஓடாநிற்பதாய், அகப்பட்டாரைக் கொல்லுமதான இந்த்ரியமாகிற வானையை த்யாஜ்யோபாதேய விவேக ஜ்ஞாநமாகிற அங்குசத்தாலே வச்யமாகப் பண்ணுவானென்கிறபடியே. “வாரி சுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும் சேரி தரியாமற் செந்நிறீஇ” என்று மதித்தவானைகளைத் தண்ணீரிலே செறுப்பிக்குமாபோலே இந்த்ரியங்களாகிற மதஹஸ்திகளை விஷயாநுபவ மாகிற போகத்தைத் குலைத்து. அவ்வளவுமன்றிக்கே விஷயங்கள் நடையாடுமிடத்தில் போகாதே ப்ரத்யக் வஸ்து விஷயமாகையாகிற செவ்வையிலே நிறுத்தி யென்றும், “புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புலவழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ” என்று அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமான சஷுத்ர விஷயங்களைப் பற்றிப்போகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை நிரோதித்து அவற்றினுடைய சஷுத்ரதாநுஸந்தாநந்தாலே வாஸநாநு வ்ருத்தியு மறும்படி அதை உறைப்பித்து, விலகண விஷயத்தில் இந்த்ரிய மார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து. நன்றான ஜ்ஞாந ப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கி யென்றும்,

“ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து” என்று ச்ரோத்ராதீந்த்ரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமே உள்ளேயடக்கி யென்றும் சொல்லுகிறபடியே நிக்ருஹீதேந்த்ரிய க்ராமராய்,

விளக்கம் - (வாரி) - ப்ரகீர்ணே விஷயாரண்யே ப்ரதாவந்தம் ப்ரமாதிநம், ஜ்ஞாநாங்குசேந க்ருஹ்ணீயாத் வச்ய மிந்த்ரிய தந்திநம் - எங்கும் பரந்துள்ள உலகவிஷயங்கள் என்னும் காட்டில் ஓடியபடி உள்ளதும், அகப்பட்டவர்களை அழிப்பதும் ஆகிய இந்த்ரியங்கள் என்ற யானையை, விலக்கத்தக்கது எது மற்றும் ஏற்கத்தக்கது எது என்று பகுத்தறியும் ஞானம் என்ற அங்குசம் கொண்டு அடக்கவேண்டும் - என்பதகு ஏற்ப, முதல் திருவந்தாதி (47) - வாரி சுருக்கி மதக்களி ரைந்தினையும் சேரி தரியாமற் செந்நீஇ - என்று மதம் பிடித்த யானைகளை தண்ணீரில் நிறுத்தி ஆற்றுவது போன்று, இந்த்ரியங்கள் என்ற மதயானையை விஷயங்களை அனுபவித்தல் என்பதான உலகவிஷயங்கள் நிறைந்துள்ள பொருள்கள் உள்ள இடத்திற்குப் போகவிடாமல், ஆத்மாவைக் காணுதல் என்பதான நேர்வழியில் நிலை நிறுத்தி என்றும். (புன்புலம்) - திருச்சந்தவிருத்தம் (76) - புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புலவழி திறந்து ஞான நற்சுடர் கொளீஇ - என்று தாழ்ந்தவை, நிலையற்றவை போன்ற தோஷங்களை உடையதான சிற்றின்பம் அளிக்கவல்ல பொருள்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்லும் இந்த்ரியங்களுடைய வழியை அடைத்து, அவற்றின் தாழ்ந்த எண்ணம் காரணமாகத் தலை தூக்கும் வாசனைகளையும் அறும்படியாக அவற்றை உறைவித்து, மேன்மையான ஆத்ம பரமாத்ம விஷயத்தில் இந்த்ரியங்கள் செல்வதற்கான பாதையை அமைத்து, சிறப்பான ஞானச்சுடரை கொழுந்து விட்டு எரியும்படி உண்டாக்கி என்றும். (அகத்தினுள்) - திருவெழுகூற்றிருக்கை - ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து - என்பதற்கு ஏற்ப செவி முதலான இந்த்ரியங்கள், ஐந்து புலன்களுக்கான விஷயங்களில் செல்லாமல் உள்ளே அடக்கி என்றும். இவ்விதம் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளே அடைக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்களைக் கொண்டவர்களாக.

வ்யாக்யானம் - “இளப்பினை யியக்கம் நீக்கி” என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறவடைவிலே “அவித்யாஸ்மிதா ராக த்வேஷாபி நிவேசா: பஞ்ச க்லேசா:” என்றும் சொல்லுகிற ச்லேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து, “நாத்யுச்சரிதம் நாதிநீசம்” இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே ஓராஸநத்தேயிருந்து, “ஸம்ப்ரேக்ஷய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சா நவலோகயந்” என்னும்படியே நாஸாக்ரந்யஸ்த லோசநராய், ஓரளவில் நில்லாத இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யக்காக்கி, த்யேயமான பகவத் விஷயத்திலே ஸ்நேஹத்தை வைத்து

விடாம லநுஸந்தித்து, சுடர் விட்டுத் தோன்றுகிற ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை சாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரத்தாலே ஸாஷ்டாத்தகரித்து ஸத்கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே ஷ்ணீண பாபனாய், நிர்மலாந்த:கரண னானவனுக்கு பகவத் ஸாஷ்டாத்தகாரத்துக் குறுப்பாக விளையும் யோகஜந்ய ஜ்ஞாநந்தான் ப்ரதமம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தர்சித்துக் கொண்டிறே மேல்போவது.

விளக்கம் - (இளைப்பினை அடைவே விளக்கினைக் கண்டு) – திருக்குறுந்தாண்டகம் (18) – இளைப்பினை யியக்கம் நீக்கி - என்ற பாசரத்தில் கூறப்படுவது போன்று, அவித்யாஸ்மிதா ராக த்வேஷாபி நிவேசா: பஞ்ச க்லேசா: - அறியாமை, கர்வம், ஆசை, த்வேஷம், அபிமானம் என்னும் இவை ஐந்தும் துன்பங்கள் - என்று கூறப்படும் துன்பங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தை தவிர்த்து, கீதை (6-11) - நாத்யுச்சரிதம் நாதிநீசம் – அதிகமான உயரமும் தாழ்வும் இல்லாத ஆசனம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்து, கீதை (6-13) - ஸம்ப்ரேஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சா நவலோகயந் - தனது மூக்கின் நுனியை மட்டும் நன்றாக நோக்கியபடியும், திசைகளை நோக்காதபடியும் - என்பதற்கு ஏற்ப மூக்கின் நுனியில் மட்டும் தனது பார்வையைக் கொண்டவராகவும், ஓர் இடத்தில் நிலைநிற்காத இந்த்ரியங்களை உள்நோக்கும்படிச் செய்து, த்யானத்திற்கு இலக்காக உள்ள பகவானிடம் ஸ்நேஹத்தை வைத்து, இடைவிடாமல் அவனை எண்ணி, [அதன் மூலமாக] சுடர்விட்டு எரிகின்ற ஞானத்தால் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்தவல்ல ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சாஸ்த்ரங்களில் கூறியுள்ள முறையில் தரிசித்து, இதன் மூலம் நல்ல கர்மங்களை இயற்றியபடி உள்ளதால் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்று, தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாத மனம் கொண்ட ஒருவனுக்கு, ஸர்வேச்வரனை நேருக்குநேர் காண்பதற்கு ஏற்றபடியாக உண்டாகின்ற யோகம் மூலம் பிறக்கும் ஞானம் என்பது, முதலில் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து தெளிந்து மேன்மேலும் ப்ரகாசிக்கும் - என்பதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “விளக்கினை விதியில் காண்பார்” என்கிறவிது பகவத் ஸாஷ்டாத்தகாரமாக பூர்வர்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணி வைத்தார்களாகிலும், இவர் ஆத்மபரமாகவே அருளிச் செய்தாரென்று கொள்ளவேணும்; பகவத் த்யாந தர்சநங்களை மேலே சொல்லுகையாலே “விதியில் காணும் ப்ரதம மத்யம தசைகளை” யென்று ஆத்மபரமாகவிநே கீழும் இவரருளிச் செய்தது. யோஜநா பேதங்களுண்டா யிருக்குமிநே.

விளக்கம் - மேலே எடுக்கப்பட்ட திருக்குறுந்தாண்டகம் (18) - விளக்கினை விதியில் காண்பார் - என்ற பாசுர வரிக்கு “ஸர்வேச்வரனை நேரே காணுதல்” என்றே பூர்வர்கள் வ்யாக்யானம் செய்தபோதிலும், இவர் ஆத்மபரமாகவே அருளிச்செய்கிறார் என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? காரணம், தொடர்ந்து இனி வரும் வரியில் - யோக நீதி நண்ணி- என்று தொடங்கி ஸர்வேச்வரனை த்யானித்தல், காணுதல் போன்றவற்றைத் தனியாகக் கூறுவதால் ஆகும். மேலும் சூர்ணை (23) - விதியில் காணும் ப்ரதம மத்யம தசைகளை - என்று ஆத்மபரமாக அல்லவோ ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இப்படியாகக் கருத்து வேறுபாடு வருவது இயல்பானதே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (யோகநீதி நண்ணி) “யோகநீதி நண்ணுவார்கள்” என்கிறபடியே யோகமாகிற உபாயத்தாலே கிட்டி. (அறத்திகழு மறையோர் மனந்தன்னு ளமர்ந்துறையும் அரும் பெருஞ்சுடரை) “மறந்திகழு மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி யிடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான அறந்திகழு மனத்தவர்தம் கதியை” என்று கொலையும் சினமும் கொடுமையுமாகிற மறத்தால் விளங்கா நின்றுள்ள மநஸ்ஸை வாஸனையோடே போக்கி, பொய்யைத் தவிர்ந்து, வன்புலச்சேக்களைப் பட்டி புகாமே கட்டி மிக்க துக்கத்தை விளைப்பதான “பாரமாய பழவினையைப் பற்றறுத்து” ச்லாக்யமா யிருந்துள்ள ஆதிநடுவந்தியாகிற மூன்றுபொழுதிலுமேத்தி அளவிறந்த பழைய மர்யாதையிலே சிலவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி நிலைநின்ற வைஷ்ணவர்களான ஆந்ருசம்ஸ் யோஜ்ஜ்வல சித்தர்க்குப் பரமப்ராப்யனானவனை யென்றும், “மறையோர் மனந்தன்னுள் விண்ணுளார் பெருமானை” என்று ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸ ஸ்தாநமாக வுடையனா யிருக்கும் “அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியை” என்றும், “மாதவமானவர் தங்கள் நிந்தை யமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை” என்று மஹா தபஸ்ஸை யுடையரா யிருக்கும் மனுஷ்யர்களுடைய ஹ்ருதயங்களிலே அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியென்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத் தாந்த:கரணரான பரமயோகிகள் ஹ்ருதயங்களிலே “ஆரமார்வ னரங்கனென்னு மரும் பெரும் சுடரொன்றினைச் சேரும் நெஞ்சினர்” என்னும்படி ஆபரணாத் யலங்க்ருதமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தோடே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரனை.

விளக்கம் - (யோகநீதி நண்ணி) - திருச்சந்தவிருத்தம் (63) - யோகநீதி நண்ணுவார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப யோகம் என்னும் உபாயத்தால் அடைந்து, (அறம் திகழும்) - பெருமாள் திருமொழி (1-7) - மறந்திகழு மனமொழித்து வஞ்சமாற்றி வன்புலன்களடக்கி யிடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து இருமுப்பொழுதேத்தி யெல்லையில்லாத் தொன்னெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான அறந்திகழு மனத்தவர்தம் கதியை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான கொலை, சினம், கொடுமை செய்தல் என்பதான மறம் காரணமாக மலராமல் உள்ளதான மனத்தினை, அந்த வாசனைகளை அடியுடன் போக்கி, பொய்யை விலக்கி, மிகுந்த வலிமை பொருந்திய இந்திரியங்களை அவற்றின் விஷயங்களில் மேய விடாமல் கட்டி வைத்து, மிகுந்த துன்பங்களை ஏற்படுத்தவல்லதும், அமலனாதிபிரான் - பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து - என்று கூறுவதும் ஆகிய பழவினைகளை வேருடன் அறுத்து, மிகவும் மேன்மையான காலை நண்பகல் அந்தி என்னும் மூன்று வேளைகளிலும் தொழுது, முன்னோர் வகுத்த அளவற்ற நெறிமுறைகளில் சிலரால் கலக்க இயலாதபடி நிலை நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகவும், பேரருள் காரணமாக மலர்ந்துள்ள சித்தம் கொண்ட சித்தர்களாகவும் உள்ளவர்களுக்கு அடையப்படும் பெரும் இலக்காக உள்ளவனை என்றும். (மறையோர் மனம் தன்னுள்) - பெரியதிருமொழி (7-3-7) - மறையோர் மனந்தன்னுள் விண்ணுளார் பெருமானை - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தணர்களுடைய மனங்களே தனக்கு ஏற்ற இருப்பிடம் என்று அமர்ந்துள்ள நித்யஸூரிகளின் அதிபதியை என்றும். (அமர்ந்து உறையும்) பெரியதிருமொழி (2-1-1) - மாதவமானவர் தங்கள் நிந்தையமர்ந்துறைகின்ற வெந்தை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் பெரிய தவங்களைக் கொண்ட மனிதர்களுடைய இதயங்களில், அவர்களிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் எப்போதும் வசிக்கின்ற ஸ்வாமி என்றும். இவ்விதமாகக் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரிசுத்தமான அந்தகரணத்தைக் கொண்டு உயர்ந்த யோகிகளுடைய இதயங்களில், (அரும் பெரும் கூடரை) - பெருமாள் திருமொழி (2-7) - ஆரமார்வன் அரங்கன் என்னும் அரும் பெரும் கூடரொன்றினைச் சேரும் நெஞ்சினர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆபரணங்கள் போன்ற பலவற்றாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாக மிகுந்து ப்ரகாசத்துடன் கூடிய திருமேனியுடன் எழுந்தருளியுள்ள ஸர்வேச்வரனை.

வ்யாக்யானம் - (கண்கள் சிவந்தில்படியே மனவுட்கொண்டு) “கண்கள் சிவந்து” என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே அவயவசோபை ஆபரணசோபை ஆயுதசோபைகளோடே கூடி, காளமேக நிபச்யாமமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹத்துடனே “கற்றவர் தந்தம் மனவுட்

கொண்டு” என்று அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தந்தாமுடைய ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு என்கிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே த்யானம் பண்ணி, (நிரந்தரம் மறவாமை துடக்கறா ஸ்ம்ருதியாய்) “நிரந்தரம் நினைப்பதாக” என்றும், “மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த த்யானத்துக்கு விச்சேதமும் விஸ்ம்ருதியுமற்று, “சோர்விலாத காதலால் துடக்கறா மனத்தராய்” என்று ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தை யுடையராகையாலே தத் ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுகதுக்கராம்படி “ஸத்வ சுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:” என்கிறபடியே த்யேய வஸ்துவில் துடக்கறாமல் நடக்கும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய்.

விளக்கம் - (கண்கள் சிவந்தில்படியே) திருவாய்மொழி (8-8-1) – கண்கள் சிவந்து - என்ற பாசுரத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவயங்களின் அழகு, ஆபரணங்களின் அழகு மற்றும் ஆயுதங்களின் அழகு ஆகியவற்றுடன் கூடியுள்ள காளமேகம் போன்ற கரியநிறம் பொருந்திய திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துடன். (மனம் உட்கொண்டு) – பெரியதிருமொழி (7-3-1) - கற்றவர் தந்தம் மனவுட் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப அறிவு நிறைந்த யோகிகள் தங்களுடைய இதயத்திலே கொண்டு என்கிறபடியே இதயக்கமலத்தில் உள்ளதாக த்யானம் செய்து. (நிரந்தரம் மறவாமை) - திருச்சந்தவிருத்தம் (101) - நிரந்தரம் நினைப்பதாக - என்றும், பெரியதிருமொழி (3-5-4) – மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய த்யானத்திற்கு எந்தவிதமான தடை மற்றும் மறதி இன்றி. (துடக்கு அறா மனத்தராய்) - திருச்சந்தவிருத்தம் (78) - சோர்விலாத காதலால் துடக்கறா மனத்தராய் – என்பதற்கு ஏற்ப, எந்த நேரத்திலும் உலக விஷயங்களால் ஈர்க்கப்படாத அன்பு கொண்டவர் என்பதால் அவனுடைய சேர்க்கை மற்றும் பிரிவு என்பதான சுகம் மற்றும் துக்கத்தை மட்டுமே கொண்டவர்களாக, சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸத்வ சுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி: – ஸத்வம் என்ற அந்தகரணம் தூய்மை அடைந்தால் தடையில்லாத த்யானம் கைகூடும் - என்பதற்கு ஏற்ப த்யானிக்கப்படும் பொருள் குறித்து தடையில்லாமல் உள்ள சிந்தனையுமாய்.

வ்யாக்யானம் - (கனவில் மிக்க தர்சன ஸமமாய்) “கனவில் மிகக் கண்டேன்” என்று இந்த்ரியங்களால் கலக்கவொண்ணாதபடி மாநஸ ஜ்ஞாநத்தாலே அழகிதாகக் கண்டே னென்னலாம்படி “ஸா ச ஸ்ம்ருதிர் தர்சந ஸமாநாகாரா” என்கிறபடியே, அதுதான் ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாய். (ஆகத்துப் புல்கு மத்யர்த்தப் ப்ரியமாய்) அப்படி தர்சந

ஸமமானவதுதான், “நாடோறும் ஞாநத்தா லாகத்தணைப்பார்க்கு”, “ஆகத்தணைப்பா ரணைவரே”, “எல்லை யிலந் நலம் புல்கு”, “ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புல்கில்” என்னும்படி அங்கநா பரிஷ்வங்கம் போலே “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாந நோத்யர்த்த மஹம்” என்கிற ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே தானும் அத்யர்த்த ப்ரியமாய்.

விளக்கம் - (கனவில் மிக்க தர்சன ஸமமாய்) இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) - கனவில் மிகக் கண்டேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த்ரியங்கள் கொண்டு சேர இயலாதபடி மனத்தில் ஏற்படும் ஞானம் என்ற உணர்வு மூலம் “அழகியதாகக் கண்டேன்” என்று உரைக்கும்படியாக, ஸா ச ஸ்ம்ருதிர் தர்சந ஸமாநாகாரா - அத்தகைய நினைவு என்பது நேரடியாகக் காண்பது போன்று இருப்பது - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தச் சிந்தனை என்பது அவனை நேருக்குநேர் காண்பது போன்றே உள்ளதாய். (ஆகத்துப் புல்கும் அத்யர்த்த ப்ரியமாய்) - அவ்விதம் நேரடியாகக் காண்பது போன்றுள்ள அதுதான், திருவாய்மொழி (10-4-6) - நாடோறும் ஞாநத்தா லாகத்தணைப்பார்க்கு - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (32) - ஆகத்தணைப்பா ரணைவரே - என்றும், திருவாய்மொழி (1-2-4) - எல்லையில் அந்நலம் புல்கு - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (50) - ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புல்கில் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அணைப்பதாகவும், புல்குவதாகவும் கூறப்படுவதால், பெண்களை அணைப்பது போன்று, கீதை (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாந நோத்யர்த்த மஹம் - நான் ஞானிகளுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன் - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணப்படுகிற விஷயம் அளிக்கும் இன்பம் காரணமாகத் தானும் மிகவும் ப்ரியமாய்.

வ்யாக்யானம் - (வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலென்னாத அநந்ய ப்ரியோஜநமாய்) “நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென் றருளும் வான்” என்று உன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலே விச்சேதமின்றியே சொல்லுகிற சிந்தையிலுங் காட்டில் இனிதோ நீ அவர்க்கு நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பரமபதமென்றும், “உலகு படைத்தித்யாதி - அமுத வெள்ளத்தானாம் சிறப்புவிட்டு ஒரு பொருட்கசைவோரசைக ... நல்வீடு பெறினும் கொள்ளவதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பு” என்று பரத்வ ஸௌலப்பயாதிகளால் பரிபூர்ணனான ஸர்வேச்வரனுக்கு நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை அநுபவிக்கையிலுண்டான அபிநிவேசத்தாலே த்ரவீபூதமாய் ஓரவவியாக்கிக் காணவொண்ணாதபடி மங்கின ஆத்மவஸ்துவிலே அந்த ஆதரமடியாகப் பிறந்த விலக்ஷணமான ஸங்க காமாத்யவஸ்தைகளையுடைய பக்தியால் விளைகிற

நிரதிசய ரஸத்திலே உளனாகையாகிற லாபத்தை விட்டு சஷுத்ர புருஷார்த்தங்களுக்கு க்லேசப்படுவார் அங்ஙனே க்லேசப்படுக; ச்லாக்யமான ஐச்வர்யம், அதில் விலக்ஷணமான ஆத்மாநுபவம், அவ்வளவன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷம், இவற்றைப் பெறுமளவானாலும் ஸாராஸார விவேகஞ்ஜரானவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அவற்றை ஸ்வீகரிக்கவும் நினைவுண்டோவென்றும், “உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு” என்று உன்னுடைய ஸ்மர்யமான தசையே தொடங்கி இனிதான குணங்களிலே பழுத்தொழிந்தேன்; பின்பு ஒருகால் பிறவாமை பெற்றுத் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்று எனக்கு வேண்டுவது, பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு மறப்பில்லாமை எனக்கு வேண்டும் தனமானது - என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வநுஸந்தாந்தாலே தேசவிசேஷத்தி லநுபவத்தையு முபேக்ஷிக்கும்படி தானே பரம ப்ரயோஜனமாம்படி ரஸிக்கையாலே அநந்ய ப்ரயோஜனமாய்.

விளக்கம் - (வைகும்) - பெரியதிருவந்தாதி (53) - நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென் றருளும் வான் - உனது திருக்கல்யாண குணங்களின் மீது எப்போதும் எந்தவிதமான தடையும் இன்றி உள்ளதான சிந்தனையைக் காட்டிலும் நீ அவர்களுக்கு நன்மை பயக்கும் என்று திருவுள்ளம் கருதி அளிக்கின்ற பரமபதம் இனிமையாக இருக்குமோ - என்றும், (சிறப்பு விட்டு) - திருவாசிரியம் (2) உலகு படைத்தித்யாதி - அமுத வெள்ளத்தானாம் சிறப்புவிட்டு ஒரு பொருட்கசைவோரசைக ... நல்வீடு பெறினும் கொள்ளவதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பு - பரத்வம், ஸௌலப்யம் போன்ற பலவற்றாலும் பரிபூர்ணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற காரணத்தால் ஏற்படும் எல்லையற்ற ஆசையின் விளைவாக நீர்ப்பண்டமாக உருகி, “இதுவும் ஓர் உருவமோ” என்று காண்பவர் வியக்கும்படி மங்கிப்போன ஆத்மவஸ்துவில், அத்தகைய ஆசை காரணமாகப் பிறந்த வேறுபட்ட சிறப்பினைக் கொண்டதான சேர்க்கை, காமம் போன்ற நிலைகளை உடைய பக்தியால் விளைவதான எல்லையற்ற இன்பத்தில் நிலைத்து நிற்பது என்ற லாபத்தைக் கைவிட்டு, தாழ்ந்த சில புருஷார்த்தங்களை வேண்டி நின்று அதற்காகத் தங்களை வருத்தியபடி சிலர் இருப்பர், அவர்களைத் தள்ளுக; மிகுந்த மேன்மையான ஐச்வர்யம், அதனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட சிறப்பினைக் கொண்டதான ஆத்ம அனுபவம், அதனைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷம்

போன்றவற்றை ஒருவன் பெறக்கூடியவன் என்ற நிலை வந்தாலும், நன்மை எது தீமை எது என்று பிரித்து அறியக்கூடிய அறிவாளிகளுடைய மனதில் அவற்றை ஏற்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் வருமோ - என்றும். (குற்றேவலென்னாத அநந்ய ப்ரயோஜநமாய்) - பெரியதிருவந்தாதி (58) - உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மை பெற்றடிக் கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு - உன்னைக் குறித்து எண்ணத் தொடங்கிய காலம் முதலாக உனது இனிமையான திருக்கல்யாண குணங்களில் மட்டுமே நான் பழுத்து நின்றேன்; இனி நான் வேண்டுவது என்பது மீண்டும் பிறக்காமல் இருந்து, உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்தபடியே இருத்தல் வேண்டும் என்பது அல்ல; எனக்கு இப்போது பிறந்த உன்னைக் குறித்த ஞானம் மறக்காமல் இருத்தல் வேண்டும் என்ற செல்வத்தையே வேண்டுகிறேன் - என்றும். இவ்விதம் கூறுவது போன்று ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து இடைவிடாதுள்ள சிந்தனை காரணமாக, பரமபதத்தையும் வெறுத்துத் தள்ளும்படி, ஸர்வேச்வரனாகிய தானே மிகவும் உயர்ந்த பலனாக இனிமையாக உள்ளதால், மற்ற எந்த ஒரு பயனையும் அவர்கள் எண்ணாதபடியாக.

வ்யாக்யானம் - (வேதநோபாஸந ஸேவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம்) வேதநமென்றும், உபாஸனமென்றும், ஸேவையென்றும், த்யாநமென்றும் ஏவமாதி சப்தங்களாற் சொல்லப்படுகிற பக்தியானது “உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய” என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞான ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்கும தொன்றாகையாலே சேதந ஸாத்யமாய் பகவத்ப்ரஸாதநோபாயதயா தத் ப்ராப்தி ஸாதநமான பக்தியான ஸோபப்ரீம்ஹண வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்ட தென்கை.

விளக்கம் - (வேதநோபாஸந ஸேவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதந பக்தியாக சாஸ்த்ர ஸித்தம்) - வேதனம், உபாஸனம், ஸேவை, த்யானம் போன்ற பலவிதமான சொற்கள் மூலம் கூறப்படும் பக்தி என்பது, ஆத்மஸித்தி - உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டாலும் நிரப்பப்பட்ட அந்தகரணம் உள்ளவனுக்கு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை மூலம் பக்தி செய்வதற்குத் தகுதி நிறைந்த மனம் கொண்ட ஒருவனுக்குப் பிறப்பதாகும். ஆகவே சேதநர்களால் இயற்றப்படுவதாய், ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையைப் பெறுவதற்குக்

காரணமாக இருப்பதால், அவனைப் பெறுவதற்கு உபாயமான பக்தியாக, இதிகாச புராணங்களும் கூடியதான வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டது என்று கருத்து (அதாவது சாதன பக்தியின் தன்மையை இவ்விதமாகக் கூறினார்).

100. ஸ்வீக்ருத ஸித்த ஸாதநர் இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி உபாஸநரூபமாய் (உபாயமுமாயும்) இருந்துள்ளவிது போலன்றிக்கே உபேயபூத கைங்கர்யோபகரணமாக, ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அபேக்ஷித்துப் பெறும் பக்தி விஷயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார் (ஸ்வீக்ருதேத்யாதியால்).

விளக்கம் - இப்படியாக உபாஸன வடிவில் உள்ள (அல்லது சாதனபக்தி) பக்தி போன்று அல்லாமல், பலனாக உள்ள கைங்கர்யம் ஏற்படுவதற்குச் சாதனமாகவும், ப்ரபந்நர்கள் ஸர்வேச்வரனிடம் வேண்டி நின்று பெற்றுக் கொள்வதும் ஆகிய ஸாத்ய பக்தியைக் கூறுகிறார் (ஸாத்ய பக்தி - மோக்ஷத்தை சாதித்துக் கொள்ள உதவும் பக்தி).

வ்யாக்யானம் - அதாவது “த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே” என்றும், “த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட சித்த ஸாதநத்தையுடையவர்கள், இந்த பக்தியை போஜநத்துக்குக் கூடித்துப் போலே கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமாகையாலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோபாதி இதுவும் நமக்கு ப்ராப்யமென்று புத்தி பண்ணி, “பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே” என்றும், “ஸ்தாந த்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பகவான் பக்கலிலே அர்த்திக்க, “இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபாம் விஸ்ருஜ்ய ததாநீமேவ” இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே சரீர வியோகஸு மநந்தரம் பகவத் ப்ராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே ஸித்திக்கு மென்கை.

விளக்கம் - (ஸ்வீக்ருத ஸித்த ஸாதநர்) - ஸ்தோத்ரரத்னம்(22) - த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே - உன்னுடைய திருவடிகளில் சரணம் அடைகிறேன் - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே - உன்னுடைய தாமரை போன்ற

திருவடிகளில் சரணம் அடைகிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தங்களுக்கு மோஷும் என்ற பலனை சாதித்துக் கொடுக்கவல்லதைச் சாதனமாக உள்ளவர்கள். (இத்தை) - இத்தகைய பக்தியை. (ஸாத்யமாக இரக்க) - உணவுக்குப் பசி என்பது எப்படிக்காரணமாக உள்ளதோ அது போன்று, பக்தி என்பது கைங்கர்யத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதால் [அல்லது சாதனமாக, உபகரணமாக உள்ளதால்], அடையப்படவேண்டிய இலக்கான கைங்கர்யம் போன்று, இந்தப் பக்தியும் நம்மால் அடையப்படவேண்டிய இலக்கே ஆகும் என்று தீர்மானித்து, ஸ்தோத்ரரத்னம் (54) - பகவந் பக்திமபி ப்ரயச்ச மே - எனக்கு பக்தியை அளிக்கவேண்டும் - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - ஸ்தாந த்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ - மூன்று இடங்களில் கூறப்பட்ட பரபக்தி கொண்டவனாக என்னை நீ மாற்றவேண்டும் - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ - பரபக்தி, பரஜ்ஞானம், பரமபக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டவனாக நீ மாற்றவேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பகவானிடம் ப்ரார்த்தித்து நிற்கையில். (ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்) - சரணாகதி கத்யம் - இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபாம் விஸ்ருஜ்ய ததாநீமேவ - ஸ்தூலமாகவும், ஸூக்ஷ்மமாகவும் உள்ள இந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிட்டு அந்த நேரத்திலேயே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சரீரத்தை விட்டு ஸர்வேச்வரனை அடையும் முன்பாகக் கைகூடும்.

101. இது உபயமுமன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து தழுவி நின்று கட்டமே நோயாயுலர்த்தி வீழ்ந்தலப்பாய் த்யாக ஸ்வீகாரநிஷ்டா ஹாநிகளாக்கி ஸத்தா போக வ்ருத்த யுபகரணமாவ தொன்று.

அவதாரிகை - இனி இவ்வாழ்வாருடைய பக்தி விசேஷமிருக்கும்படியை அறிவிக்கிறார் (இதுவென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இனி நம்மாழ்வாருடைய பக்தி விசேஷம் எத்தகையது என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்க்கையான இவ்வாழ்வாருடைய பக்தி ஸ்வயத்தந ஸாத்யையாய் உபாயபூதையாயிருக்கும் பக்தியும், உபாய பரிக்ரஹாநந்தர மபேக்ஷிக்க

உபாய பலமாய் வரும் பக்தியுமாகிற நடுவிற் சொல்லுகிற விரண்டு மன்றிக்கே, “அறியா காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்பு செய்வித்து” என்று “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்கிறபடியே அறிவுக்கு ஸம்பாவநையில்லாத பால்யத்திலே ப்ராப்தி பலமான வடிமையிலே அதிப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்தென்னும்படி திருத்துழாய்க்கு மணம் போலே ஒக்கப் பிறந்து “தழுவி நின்ற காதல்” என்று விடுவேனென்றாலும் விடவொண்ணாதபடி உடன்வந்தியாய் “கட்டமே காதல்”, “வேட்கை நோய் கூர” என்று அநுபாவ்ய விஷயத்தை யதா மநோரத மநுபவிக்கப் பெறாதபோது, போஜநம் பெறாத தசையில் பசி போலே கஷ்டமென்பது, வ்யாதியென்பதாம்படி வெறுப்பை விளைத்து, “வேவாரா வேட்கை மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த” என்றும், “உன்னைக் காணுமவாவில் வீழ்ந்து” என்றும், “உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அசோஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைக் குருத்து வற்றாம்படி சோஷிப்பித்துக் கடலிலே விழுந்தாப்போலே கரையேறவொண்ணாதபடி அபிநிவேச ரூபமான தன்னுள்ளே யாழ்ந்து போக்யமான அவ்விஷயத்தைக் காணவேணுமென்று அலமாக்கப் பண்ணி.

விளக்கம் – (இது) - சூர்ணை 97ல் கூறப்பட்ட நம்மாழ்வாருடைய பக்தியானது, (உபயமும் அன்றிக்கே) தனது முயற்சியால் செய்யப்படுவதான உபாயமாக உள்ள ஸாதன பக்தியும் [சூர்ணை 99], ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய பின்னர் விரும்பி உபாயத்தின் பலனாக வரும் ஸாத்ய பக்தியும் [சூர்ணை 100] ஆகிய இரண்டும் அல்லாமல். (அறியாக் காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து) – திருவாய்மொழி (2-3-3) – அறியா காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்பு செய்வித்து – என்றும், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - இராமனிடம் லக்ஷ்மணன் தொட்டில் பருவம் தொடங்கியே பக்தியுடன் இருந்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அறிவானது முழுமை பெறாத பாலபருவம் முதலாகவே பேற்றின் பலனாகிய அடிமைத்தனம் குறித்து மிகவும் ஆழ்ந்த காதலை உண்டாக்கி என்னும்படியாக, துளசியில் நறுமணம் போன்று பக்தியும் ஒன்றாகவே பிறந்து. (தழுவி நின்று) - திருவாய்மொழி (4-7-11) – தழுவி நின்ற காதல் - என்பதற்கு ஏற்ப “விட்டுவிடுவேன்” என்றாலும் விட இயலாதபடி தொடர்ந்து உடன் வருவதாய். (கட்டமே நோயாய்) – திருவாய்மொழி (7-2-4) – கட்டமே காதல் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-6-7) - வேட்கை நோய் கூர - என்பதற்கு ஏற்ப, வரும்போது அனுபவிக்கும் விஷயத்தை விருப்பத்தின்படி அநுபவிக்க இயலவில்லை என்றால், உணவு கிட்டாதபோது பசி போன்று, இந்தக் கஷ்டம் என்பது நோய் என்று வெறுக்கும்படியான நிலையை

ஏற்படுத்தி. (உலர்த்தி) - திருவாய்மொழி (2-1-10) - வேவாரா வேட்கை மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த - என்பதற்கு ஏற்ப உலர்த்த இயலாத ஆத்மாவை, குருத்து போன்று உலர வைத்து. (வீழ்ந்து) - திருவாய்மொழி (5-7-2) - உன்னைக் காணாமவாவில் வீழ்ந்து - என்பதற்கு ஏற்ப கடலில் விழுந்தது போன்று கரையேற இயலாதபடி ஆழ்ந்த காதலே உருவமான தன்னுள்ளே ஆழ்ந்து. (அலப்பாய்) - திருவாய்மொழி (5-8-4) - உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய் - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு இன்பமான ஸர்வேச்வரனைக் காணவேண்டும் என்று தவிக்க வைத்து.

வ்யாக்யானம் - “உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன்” என்கிறபடியே இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக அவனே உபாயமென் றறுதியிட்டிருக்கு மிவரை “குதிரியாய் மடலூர்தும்”, “யாமடலூர்ந்து மெம்மொழி யங்கைப் பிரானுடைய தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்” என்னும்படி த்யஜித்த உபாயத்திலே மூட்டுகையாலே த்யாக நிஷ்டா ஹாநியையும், “ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்”, “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட”, “அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்”, “நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண்”, “அடிக்கீழ்மர்ந்து புருந்தேனே” என்று அடுத்தடுத்து ப்ரபத்தி பண்ணும்படி யாக்குகையாலே “ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்”, “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமான ஸ்வீகாரத்தில் நிஷ்டா ஹாநியை யுண்டாக்கி.

விளக்கம் - (த்யாக நிஷ்டா ஹாநி ஆக்கி) - திருவாய்மொழி (5-8-3) - உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு அவன் மட்டுமே உபாயம் என்று உறுதியுடன் உள்ள நம்மாழ்வாரை, திருவாய்மொழி (5-3-9) - குதிரியாய் மடலூர்தும் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-3-10) - யாமடலூர்ந்து மெம்மொழி யங்கைப் பிரானுடைய தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப கைவிட்ட உபாயத்தில் ஈடுபடும்படி வைத்து, இவருடைய “மற்ற உபாயங்களைத் துறந்தார்” என்ற நிலைக்குக் கேட்டினை ஏற்படுத்தியும். (ஸ்வீகார நிஷ்டா ஹாநி ஆக்கி) - திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-1) - கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட - என்றும், திருவாய்மொழி (5-9-11) - அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-11) -

நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அடிக்ஶீழமர்ந்து புகுந்தேனே - என்றும் அடுத்தடுத்து நம்மாழ்வார் ப்ரபத்தியைச் செய்யும்படிச் செய்வதாகையாலே, லக்ஷ்மீ தந்தர்ம் (17) - ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம் - சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதான இந்த ப்ரபத்தி என்பது ஒருமுறை மட்டுமே இயற்றப்பட்ட வேண்டியதாய், பிறவிக்கடலைத் தாண்ட வைப்பதாய் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்தவன் விஷயத்தில் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒருமுறை மட்டுமே செய்யப்பட வேண்டிய ப்ரபத்தியின் நிலைக்குக் கேட்டினை ஏற்படுத்தியும்.

வ்யாக்யானம் - பகவத் விஷயத்தை நினையாமையென்றும் ஸத்தா ஹாநியென்றும் இரண்டில்லை யென்றிருக்கு மிவர்க்கு அநவரத தத்விஷய ஸ்மரண ஹேதுவாகையாலே ஸத்தைக்கும், “எல்லாம் கண்ணன்” என்றிருக்குமிவர்க்கு தத்விஷயாநுபூஷையை மேன்மேலும் விளைக்கையாலே போகத்துக்கும், “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்” என்றிருக்குமிவர்க்கு அசேஷ சேஷதைக ரதித்வத்துக் குடலாகையாலே வருத்திக்கும் உபகரணமாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - (ஸத்தா போக வருத்தி உபகரணம் ஆவது ஒன்று) - பகவத் விஷயத்தைத் தவிர மற்றொன்றை நினையாமை என்றும், அவ்விதம் எண்ணினால் தனது இருப்புக்குக் களங்கும் என்றும், அந்த விஷயம் அல்லாமல் இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லை என்றும் இருக்கின்ற நம்மாழ்வார்க்கு, எப்போதும் அவன் விஷயம் குறித்து எண்ணியபடி உள்ள நிலைக்குக் காரணமாக உள்ளதால் இருப்பு என்ற நிலைக்கும்; திருவாய்மொழி (6-7-1) - எல்லாம் கண்ணன் - என்று உள்ள நம்மாழ்வாருக்கு, அவனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று மேன்மேலும் ஆர்வத்தை அதிகரிப்பதால் இன்பத்துக்கும்; திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் - என்று உள்ள நம்மாழ்வாருக்கு, அனைத்து விதங்களிலும் கைங்கர்யத்தின் சுவையை அனுபவிப்பதற்கு உறுப்பாகையால் கைங்கர்யத்துக்கும் உதவியாக உள்ளது ஒன்றே என்று கருத்து [அதாவது மேலே கூறப்பட்ட “உலர்த்தி, தவிக்க வைத்து, புலம்ப வைத்து” என்று பலவிதமான நிலைக்கு ஆளாக்குவது இந்தப் பக்தி ஒன்றே ஆகும் என்று கருத்து].

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, ஸத்தாபோகேத்யாதிக்கு “நாகிஞ்சித் குர்வதச் சேஷத்வம்” என்று கிஞ்சித்கரியாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வமில்லை யென்கையாலே சேஷத்வைக நிருபணீயனான இவனுடைய ஸத்தை கிஞ்சித்காரத்தாலே யாதலால் இவனுக்கு ஸத்தா ஹேதுவாய், “தனக்கேயாக”, “உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும்”, “கதா ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி” இத்யாதிகளிற்படியே இதுதான் பரமப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதாகையாலே அவனுக்கு போகமாயிருக்குமதான கைங்கர்ய வ்ருத்திக்கு உபகரணமாயிருப்ப தொன்றென்னவுமாம்.

விளக்கம் - அடுத்து “ஸத்தா போக வ்ருத்தி உபகரணம்” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். நாகிஞ்சித் குர்வதச் சேஷத்வம் - தொண்டு செய்யாத எந்த ஒரு ஜீவனுக்கும் அடிமை என்னும் தகுதி இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, கைங்கர்யம் செய்யாத ஆத்மாவுக்கு அடிமைத்தனம் என்பது இல்லை என்பதால், “அடிமைத்தனம்” என்பதை மட்டுமே கொண்டு அறியத்தக்கவனாகிய ஜீவாத்மாவுடைய இருப்பு என்பது கைங்கர்யம் செய்வதால் மட்டுமே கைகூடுவதால், ஜீவாத்மாவின் இருப்பு என்பதற்குக் காரணமாகவும்; திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக - என்றும், திருவாய்மொழி (10-3-9) - உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (46) - கதா ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி - நான் உன்னை எப்போதும் மகிழ்விப்பேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்தக் கைங்கர்யம் என்பதே மிகவும் உயர்ந்த ப்ரயோஜனம் ஆகும் என்று செய்யப்படுவதால், அவனுக்கு இன்பத்தை விளைவிப்பதான கைங்கர்யத்தைச் செய்வதற்கு உதவியாகவும் உள்ள ஒன்று - எனவும் பொருள் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக கீழ்ச்செய்தாயிற்றது, இவருடைய பக்தி - ஸாதித்துப் பெற்றதுமன்று, அபேக்ஷித்துப்பெற்றதுமன்று. ஸஹஜையாய் ஸத்தாதிகளுக்கு உபகரணமாயிருப்ப தொன்றென்றதாய்ந்து.

விளக்கம் - ஆகவே நம்மாழ்வாருடைய பக்தி என்பது ஒரு உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு, அதனால் விளைந்தது அல்ல. இவராக விரும்பிப் பெற்றுக் கொண்டதும் அல்ல. இவருடன் அதுவும் கூடவே பிறந்து, இவரை எப்போதும் தழுவி நிற்பதாகவும், இவருடைய இருப்பு - இன்பம் - கைங்கர்யம் ஆகியவற்றுக்கு உதவியாக இருப்பதும் அந்தப் பக்தி ஒன்றே என்கிறார்.

102. இடகிலேன் நோன்பறிவிலேன் கிற்பன் கீழ்நாள்க ளென்கையாலே ஸாதந த்ரய பூர்வ அப்யாஸஜமல்ல.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே, இவருடைய இந்தப் பரமபக்தி - கர்ம ஜ்ஞான பக்திகளாகிற ஸாதந த்ரயத்தையும் இஜ்ஜந்மத்திலே அநுஷ்டிக்கையாலேயாதல், பூர்வ ஜந்மங்களி லப்யாஸத்தாலேயாதல் உண்டானதானாலோவென்கிற சங்கையிலே இரண்டுபடியாலும் வந்ததன்றென்னுமிடத்தை இவர் தம்முடைய உக்திகளாலே ஸாதிக்கிறார் (இடகிலேனென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - மேலே கூறியபடி அல்லாமல், நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள இத்தகைய பரமபக்தி என்பது, கர்மம் - ஞானம் - பக்தி ஆகிய மூன்று சாதனங்களையும் இந்தப் பிறவியில் கைக்கொண்டதால் ஏற்பட்டது என்றோ அல்லது கடந்த பிறவிகளில் இவற்றைக் கைக்கொண்ட பயிற்சி காரணமாக ஏற்பட்டது என்றோ கூறலாம் அல்லவா என்று ஒரு கேள்வி எழலாம். இந்தக் கேள்விக்கு, “இரண்டு விதங்களிலும் வந்தது அல்ல” என்பதை ஆழ்வாருடைய திருவாக்கு கொண்டே கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “இடகிலேன்” இத்யாதியாலே பசித்தார்க்குச் சோற்றையிடுதல், தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர் வார்த்தல் செய்தேனாகில் “யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம” என்கிறடியே தாநமும் கர்மயோகாந்தர்ப்பூதமாகையாலே கர்மயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அது செய்ய மாட்டுகிறிலேன். இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடி நியமித்தேனாகில் ஜ்ஞாநயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்ய மாட்டுகிறிலேன். நியதனாய்க் கொண்டு சாஸ்த்ரோக்தமான காலங்களிலே புஷ்பாத் யுபகரணங்களை ஸம்பாதித்து ஆராதித்து ஸ்துதித்தேனாகில் பக்தி சரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்ய மாட்டுகிறிலேனென்றும், “நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்” என்று பலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டிதமான கர்மயோகமுடையே னல்லேன். அதில்லாமையாலே ஸூக்ஷ்மரூபமான ஜீவ பர விஷய ஜ்ஞாநயோகத்தையு முடையேனல்லேன். ஆகையாலே உபய ஸாத்யையான பக்தியில்லை என்னுமிடம் அர்த்தாத் ஸித்தமென்று மருளிச்செய்கையாலே வர்த்தமாந ஜந்மத்தில் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளாகிற ஸாதந த்ரயாநுஷ்டானத்தா லுண்டானதல்ல.

விளக்கம் - (இடகிலேன் என்கையாலே) - திருவாய்மொழி (4-7-9) - இடகிலேன் - என்பதன் மூலம் கூறுகிறார். பசியுடன் வந்தவர்களுக்கு உணவு அளித்தல், தாகம் கொண்டு வந்தவர்களுக்கு நீர் அளித்தல் போன்றவற்றைச் செய்திருந்தேன் என்றால், கீதையில் (18-5) - யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம - யஜ்ஞம், தானம், தவம் போன்றவை தூய்மைப்படுத்தவல்ல கர்மங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, தானம் என்ற அவை அனைத்தும் கர்மயோகத்தில் அடக்கம் என்பதால் கர்மயோகத்தில் இழிந்தேன் எனலாம்; ஆனால் அதனைச் செய்யவில்லை. இந்திரியங்களை வசப்படுத்தி, அவை உலகவிஷயங்களின் மீது செல்லாமல் அடக்கினேன் என்றால் ஞானயோகத்தில் இழிந்தேன் எனலாம்; அதனையும் செய்யவில்லை. தகுந்த விதிகளுக்கு உட்பட்டு, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட அந்தந்த நேரத்தில் மலர்கள் போன்றவற்றைக் கொண்டு ஆராதனை செய்து பகவானைத் துதித்தேன் என்றால் பக்தியோகத்தில் இழிந்தேன் எனலாம்; அதனையும் செய்யவில்லை. மேலும், (நோன்பு அறிவிலேன் என்கையாலே) - திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் - பலனுடன் கூடியதான கர்மயோகத்தைக் கொண்டவன் அல்லேன். அதன் காரணமாக மிகவும் நுண்ணியதான ஜீவாத்மா - பரமாத்மா விஷயங்கள் குறித்த ஞானயோகத்தையும் கொண்டவன் அல்லேன். ஆகவே கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றால் சேர்க்கப்படுவதான பக்தியும் இல்லை என்பது தானகவே விளங்கும். இப்படியாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த காரணத்தால் (ஸாதந த்ரயஜம் அல்ல) - நம்மாழ்வாருக்குள்ள பரமபக்தி என்பது இந்தப் பிறவியில் அவர் இயற்றிய கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் ஆகியவற்றால் ஏற்பட்டது அல்ல என்று தேறுகிறது.

வ்யாக்யானம் - “கிற்பன்கில்லே னென்றிலன் முனநாளால்” என்று முன்புண்டான காலமெல்லாம் “குர்யாத்” என்று நன்மை செய்யவடுக்குமென்றால் வல்லேனென்று இசைந்திலேன். “ந குர்யாத்” என்று தீமை செய்யலாகாதென்றால் மாட்டேனென்று தவிர்ந்திலேன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமல், நிஷித்தத்தைச் செய்து போந்தே னென்றும், “தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால் தீவினையேன் ... ஆழியங்கை யம்மாணையேத்தாதயர்த்து ... வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்” என்று பகவத் விஷயத்தை ஆராயும் ஜ்ஞாநமொன்று மில்லாமையாலே பகவதநுபவ யோக்யமான காலத்தைப் பாழே போக்கின பாவியான நான், பிராட்டி சொன்னது செய்தல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே மாயாம்ருகத்தை அன்று பின்பற்றிப்போன அருகாழியைத்

திருக்கையிலேயுடைய ஸர்வேச்வரனை மங்களாசாஸநம் பண்ணப் பெறாதே அறிவு கெட்டு வ்யர்த்தமேயிருந்து விட்டேன் கீழுள்ள காலமெல்லாமென்று மருளிச் செய்கையாலே பூர்வ ஜந்மங்களி லப்யாஸத்தா லுண்டானதுமல்லவென்கை.

விளக்கம் - (கிற்பன் என்கையாலே) - திருவாய்மொழி (3-2-6) - கிற்பன்கில்லே னென்றிலன் முனநாளால் - எனபதைக் கூறுகிறார். அதாவது இதுவரை கழிந்த நாட்களில் - குர்யாத் - செய்வதற்கு ஏற்றது - என்பதற்கு ஏற்ப நன்மையைச் செய்ய இயலும் என்றாலும், “என்னால் அதற்கு இயலாது” என்று செய்யாமல் இருந்தேன். ந குர்யாத் - செய்யக்கூடாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தீமையைச் செய்தலாகாது என்றால், “சரி, செய்யவில்லை” என்று செய்யாமல் விட்டதில்லை. இப்படியாக விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யாமலும், தவிர்க்கப்பட்டதைச் செய்தபடியும் இருந்தேன் என்றார். மேலும் கூறுகிறார். (கீழ்நாள்கள் என்கையாலே) - பெரியதிருவந்தாதி (82) - தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால் தீவினையேன் ... ஆழியங்கை யம்மாளை யேத்தாதயர்த்து ... வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம் - எனபதைக் கூறுகிறார். பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து ஆராய்ந்து தெளியும் ஞானம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால், பகவானைப் பற்றிச் சிந்தித்து அந்த அனுபவம் கொண்டு மகிழ்வதற்கு ஏற்றதான காலம் இருந்தபோதிலும் அதனை வீணாக நான் கழித்தேன். சீதை விண்ணப்பித்தாள் என்ற காரணத்தால் அதனை நிறைவேற்றாமல் இருத்தல் ஆகாது என்பதால், மாயமான் ஒன்றைப் பின்தொடர்ந்து போனவனும், அருள் சுரக்கும் சக்கரத்தைத் திருக்கரத்தில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைப் புகழ்ந்து தொழாமல், எனது அறிவை இழந்து, இதுவரை கழிந்த காலங்கள் அனைத்திலும் ஏதும் செய்யாமல் இருந்தேன். இப்படியாகக் கூறுவதால், நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள பரமபக்தி என்பது முற்பிறவிகளில் இவர் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகத்தைக் கைக்கொண்ட பயிற்சியாலும் வந்தது அல்ல என்று தேறுகிறது.

103. இப்பிறப்பே சில நாளிலென்றபோதே இரண்டும் கழியும்

அவதாரிகை - இன்னமும் இவர் தம்முடையதொரு திவ்யஸூக்தி விசேஷத்தாலே இது தன்னை வ்யக்தீகரிக்கிறார் (இப்பிறப்பே யித்யாதியால்).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதை மேலும் ஒரு பாசரம் கொண்டு விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “குறிக்கொள் ஞானங்களாலெனை யூழி செய் தவமும் கிறிக்கொண்டிப் பிறப்பே சில நாளிலெய்தினன் யான்” என்று யம நியமாத்ய வஹிதராய்க் கொண்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டும் வேதந த்யானோபாஸ நாத்யவஸ்தா விசேஷங்களான ஜ்ஞாநங்களாலே அனேக கல்பம் கூடி ச்ரவணமாய் மநநமாய் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய் வரக் கடவ பக்தியோகமாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை ஒரு யத்நமு மின்றிக்கே யிருக்க, நல்விரகான வவனாலே இஜ்ஜந்மத்திலே அது தன்னிலும் அல்பகாலத்திலே பெற்றே னென்கையாலே ஜந்மாந்தராப்யாஸஜமென்றும், இஜ்ஜந்மந் தன்னிலே ஸாதந த்ரயாநுஷ்டானஜமென்றும் சொல்லுகிற விரண்டும் போமென்றபடி. “இப்பிறப்பே” என்றும், “சில நாளில்” என்றுமிரண்டு மருளிச் செய்தது, ஜந்மாந்தரங்களி லப்யாஸத்தையும் இஜ்ஜந்மந் தன்னிலே சிரகால ஸாத்யமான வவற்றி லந்வயத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கைக்காகவிநே.

விளக்கம் - (இப்பிறப்பே சிலநாளில் என்றபோதே) - திருவாய்மொழி (2-3-8) - குறிக்கொள் ஞானங்களாலெனை யூழி செய் தவமும் கிறிக்கொண்டிப் பிறப்பே சில நாளிலெய்தினன் யான் - என்ற பாசரத்தை கூறுகிறார். யமம், நியமம் போன்ற யோக பயிற்சிகள் மூலம் அடையவேண்டுவதான வேதநம், த்யானம், உபவாஸம் போன்ற பலவிதமான நிலை வேறுபாடுகளாக உள்ள ஞானங்கள் மூலம், பல கல்ப காலங்கள் இணைந்து கேட்பதாலும், மனனம் செய்வதாலும், இடைவிடாமல் எண்ணியபடி உள்ளதாலும் வரக்கூடியது இந்த பக்தியோகம் ஆகும். இத்தகைய பக்தியோகம் என்ற தவத்தின் பலனை எந்தவிதமான முயற்சியும் இல்லாமல், நல்லவழி காண்பிக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் மூலமாக இந்தப் பிறவியிலேயே, இதிலும் மிகவும் சில நாட்களிலேயே பெற்றேன் என்று கூறுவதால், (இரண்டும் கழியும்) - இத்தகைய பக்தி என்பது முற்பிறவிகளில் கைக்கொண்ட பயிற்சியின் விளைவால் ஏற்பட்டது என்றும், இந்தப் பிறவியிலேயே கர்மம் - ஞானம் - பக்தி என்ற மூன்றுவிதமான உபாயங்களைக் கைக்கொண்டதால் ஏற்பட்டது என்று கூறுகின்ற இரண்டுவிதமான கருத்துகளும் மறைகின்றன. மேலே கூறப்பட்ட பாசரத்தில் உள்ள “இப்பிறப்பே” மற்றும் “சிலநாளில்” போன்ற இரண்டு சொற்களை அருளிச்செய்தது ஏன்? இதன் மூலம் முறையே, முற்பிறவிகளில்

கைக்கொண்ட பயிற்சி, இந்தப் பிறவியிலேயே பலகாலமாக கர்மம் - ஞானம் - பக்தி ஆகியவற்றை இயற்றியபடி இருத்தல் போன்றவற்றில் தான் ஈடுபடவில்லை என்ற இரண்டையும் உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (இடகிலேன்) இத்யாதி வாக்யத்திலே யெடுத்த சந்தைக ளெல்லாத்தாலும் பூர்வஜந்ம ஸித்தமான ஸாதந த்ரயாப்யாஸ பலமல்லாமையை ஸாதித்ததாய், அதில்லையாகில் இஜ்ஜன்மந் தன்னிலே அவற்றை யப்யஸித்து வந்ததானலோ வென்கிற சங்கை வர, பூர்வஜந்மத்திலும் இஜ்ஜன்மத்திலும் இவர்க்கு அவற்றி லந்வயமில்லை யென்னுமிடத்தை, “இப்பிறப்பே” இத்யாதியான விவருடைய ஸூக்தி விஷேத்தாலே தர்சிப்பியா நின்று கொண்டு உபயசங்கையும் சேரத் தள்ளுகிறா ரென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனையைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே இதனுடைய பட்டோலையான பெரியபடிக்குச் சேருவது.

விளக்கம் - அல்லது வேறு ஒரு கேள்வி எழுப்பலாம். கடந்த சூர்ணையில் - இடகிலேன் - என்பதன் மூலம், முற்பிறவிகளில் கர்மம் - ஞானம் - பக்தி ஆகிய உபாயங்களைக் கைக்கொண்ட பயிற்சி காரணமாக இவருக்கு இந்தப் பரமபக்தி ஏற்படவில்லை என்று உரைத்தார். சரி; அப்படி வரவில்லை என்றால், அந்த மூன்றுவிதமான சாதனங்களையும் இவர் இந்தப் பிறவியில் செய்தபடி உள்ளதால் இந்தப் பக்தி இவருக்கு ஏற்பட்டது என்று ஏன் கூறக்கூடாது என்று கேட்கலாம். முற்பிறவியிலும், இந்தப் பிறவியிலும் நம்மாழ்வாருக்கும் அந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதைத் திருவாய்மொழி (3-2-8) - இப்பிறப்பே - என்பதான இவருடைய பாசரம் மூலம் தெளிவுபடுத்தி, அதனுடன் சேர்த்து இந்த இரண்டு சந்தேகங்களையும் ஒன்றாகத் தள்ளுகிறார் என்றும் கூறலாம். ஆனால் இந்தக் கருத்தைவிட முதலில் கூறப்பட்ட கருத்தே திருவாய்மொழியின் பட்டோலையாக உள்ள பெரியபடிக்குச் சேரும்விதமாக உள்ளது

104. பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன் பெரும்செய் கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கிப் படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணாப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் திரித்து வீழ்த்தி வலித்தெற்றி அருவி யறுத்துக் கடனாயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தற மன்னி ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றை வேறுவித்துத்

தீக்கொளீஇக் கவ்வை யெருவிட்டு அமுதவாறுதலைப் பற்றி ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே ஈரநெல் வித்தி எழு நாற்றுக்களையையும் வேர் முதல் மாய்த்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல் புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றாரறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமையுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டலடித்துப் பதரறுத்துப் போர்த்த தோல் விடுத்து ஸூசுஷ்ம வொட்டும் நீரிலே கழுவி வேறோர் கலத்திட்டுப் பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி வானோர்க்கு ஆராவமுதானவாறே முற்றுமுண்ண முன்னம் பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷீ பலமிறே.

அவதாரிகை - ஆனால் இவர்க்கு இந்த பக்தியுண்டாகைக்கு ஹேதுவென்? என்னு மாகாங்ஷையிலே பல போக்தாவன ஈச்வரன் க்ருஷி பலமென்னுமத்தை சேஷத்ரமும் கர்ஷகனும் க்ருஷியும் தத்பலமுமாக ரூபித்துக் கொண்டு அருளிச் செய்கிறார் (பெரும்பாழி லித்யாதி சூர்ணையாலே).

விளக்கம் - இத்தகைய பக்தியானது நம்மாழ்வருக்கு உண்டாகக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கான காரணம், இவருடைய பக்தியின் பலனை அனுபவிப்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் செய்த முயற்சியின் பலனே ஆகும் என்று விடை அளிக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டார். ஆகவே, அதற்கு ஏற்றபடி விளைநிலம், உழவன், பயிர், பலன் என்று கூறி விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன் பெரும்செய்) “முடிவில் பெரும்பாழ்” என்று நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய் சேதனர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதி தத்தவத்தில் சேஷத்ரஜ்ஞனாகிற பத்தசேதநனுடைய “நெஞ்சப் பெரும்செய்” என்று பக்திக்கு விளைநிலமான மனஸ்ஸானது, (பாழ்த்த விதியானவாறே) என்றத்தோடு இதுக்கு ஸம்பந்தம். பாழ்படுகைக்கு அடி சொல்லுகிறது நடுவுள்ள தடங்கலும். (கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறி) “ஏவினார் கலியார் நலிகவென்று என் மேல்” என்கிறபடியே கலியுகமாகிற வன்னியன் “இவனை நலியுங்கோள்” என்று ஏவ, “மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர்” என்கிறபடியே சேதந சேஷமான மனஸ்ஸை தங்களுக்கு சேஷமாக்கிக் கொண்டு நடத்துமவர்களாய், முன்கை மிடுக்கராய், அத்விதீயரா

யிருந்துள்ள இந்த்ரியங்களாகிற குறும்பர். “கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி” என்கிறபடியே இச்சேதநனுக்கு நியாமகராய்க் கொண்டு தேஹத்திலே குடி புகுந்து. (கலியாரேவ) என்றது, இத்ரியங்களினுடைய நலிவுக்குக் கலிகாலம் ப்ரவர்த்தக மாகையாலே. “கலியார்” என்றும், “ஐவர்” என்றும் சேதந ஸமாதியாலே சொல்லுகிறது தனக்கென்ன ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே நலிகிற கொடுமையைப் பற்ற. கலியாரென்று ரேபாந்தமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தது கலிகாலத்துக்கு அஞ்சின படியாலேயிறே.

விளக்கம் - (பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன் பெரும்செய்) - திருவாய்மொழி (10-10-10) - முடிவில் பெரும்பாழ் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் உள்ளதாகவும், அளவிடுவதற்கு அரியதாகவும், அனைத்து சேதநர்களுக்கும் இன்பம் மற்றும் மோசஷத்தை ஏற்படுத்தல்லதாகவும் உள்ள இடமான ப்ரக்ருதியில், அறிபவனான ஆத்மாவாகவும், பந்தப்பட்டும் உள்ள சேதநனுடைய, திருவாய்மொழி (5-3-4) - நெஞ்சப் பெரும்செய் - என்று கூறப்படும் பக்திக்கு விளைநிலமாக உள்ள மனமானது, (கலியாரேவ) - பெரியதிருமொழி (1-6-8) - ஏவினார் கலியார் நலிகவென்று என் மேல் - என்பதற்கு ஏற்ப கலியுகம் என்ற பகைவன், “இந்த மனதைக் கலங்குங்கள்” என்று ஏவி விட, (ஆளும் வன்குறும்பர்) - பெரியதிருவந்தாதி (51) - மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதான மனத்தினை, தங்களுக்கு உடைமை என்று எடுத்தபடி, அதனை வழிநடத்துபவர்களாகவும், ஒப்பற்றவர்களாகவும் உள்ள இந்த்ரியங்கள் என்னும் குறும்பர். (குடி ஏறி) - பெரியதிருமொழி (7-7-9) - கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தச் சேதனை நியமிப்பவர்கள் போன்று அவனுடைய சரீரத்தில் புகுந்து. இந்த்ரியங்கள் மனத்தினைக் கலக்குவதற்குக் காரணம் கலிகாலம் என்பதால் ஆகும் என்பதை விளக்கவே “கலியார் ஏவ” என்றார். “கலியார், ஐவர்” என்று இவற்றை ஏன் உயர்திணையில் கூறினார்? தனக்கு என்று பகைமை பூண்டது போன்று வந்து செய்கின்ற கொடுமையை எண்ணி “கலியார்” என்றார். இதே கருத்தினை “ஐவர்” என்று இந்த்ரியங்களைக் கூறியதற்கும் கொள்ள வேண்டும். “கலியார்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது, கலிகாலத்துக்கு அஞ்சிய காரணத்தால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கி) முன்னின்று முறைபோக்கும் பெருங்குடிபோலே தங்களுக்கு ப்ரதாநமான மனஸ்ஸையும் “ஐம்புலன் கருதும் கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை” என்கிறபடியே தங்கள் நினைத்த வழியே ஒழுகும்படியாகப் பண்ணி. (படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணாப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து) “புலன் படிந்துண்ணும் போகம்” என்று விஷயங்களிலே அவகாஹித்து புஜிக்கிற போகத்திலே “தூராக்குழி” என்கிறபடியே ஒருகாலும் பூர்ணமாகாதே “பொறுத்துக் கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணாப் போகமே நுகர்வான்” என்கிறபடியே இவற்றால் வந்த நலிவை ஆற்றியிருப்போமென்றால் ஆற்றவொண்ணாதபடியான விஷய போகங்களை புஜிக்கவேணுமென்று “கடியார் காளையரைவர் புகுந்து காவல் செய்த” என்கிறபடியே க்ரூரராய் நலிய நலிய இளகிப் பதியா நின்ற பருவத்தை யுடையராய்க் கொண்டு இவனைச் சிறை செய்து.

விளக்கம் - (பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கி) - முன்னின்று முறைபோக்கும் பெருங்குடி போன்று, தங்களைக் காட்டிலும் முதன்மையாக உள்ள மனத்தினைக் கூட, பெரியதிருமொழி (1-1-8) - ஐம்புலன் கருதும் கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தை - என்பதற்கு ஏற்ப இந்திரியங்களாகிற தாங்கள் எண்ணிய வழியில் செல்லும்படியாகச் செய்து. (படிந்து உண்ணும் போகத்தே) - பெரியதிருமொழி (1-6-2) - புலன் படிந்துண்ணும் போகம் - என்பதற்கு ஏற்ப உலகவிஷயங்கள் என்பவற்றில் மூழ்கி அனுபவிப்பதான இன்பத்தில், (தூராதே) - திருவாய்மொழி (5-8-6) - தூராக்குழி - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் த்ருப்தி அடையாமல். (பொறுக்கொணாப் போகத்துக்கு) - பெரியதிருமொழி (7-7-7) - பொறுத்துக் கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணாப் போகமே நுகர்வான் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த விஷயங்கள் மற்றும் இந்திரியங்களால் ஏற்பட்டபடி உள்ள துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொள்வோம் என்றால் கூட, பொறுக்க இயலாதபடி “விஷயங்களை அனுபவிக்கவேண்டும்” என்று எண்ண வைத்து, (காவல் செய்து) - பெரியதிருமொழி (7-7-8) - கடியார் காளையரைவர் புகுந்து காவல் செய்த - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் கொடியவராகவும், துன்புறுத்தத் துன்புறுத்தச் சிறிதும் இரக்கம் கொள்ளாமல் உள்ள பருவம் கொண்டவராகவும் இருக்கின்ற இந்திரியங்கள் இவனைச் சிறைப் பிடித்து.

வ்யாக்யானம் - (குமைத்துத் திரித்தி வீழ்த்தி வலித்தெற்றி யருவி யறுத்துக் கடனாயின விறுப்பிக்க) “கூறைசோறிலை தாவென்று குமைத்துப் போகார்”, “செக்கிலிட்டுத் திரிக்கு

மைவர்”, “கொடு வன்குழியினில் வீழ்க்கு மைவர்”, “ஐவர் திசைதிசை வலித்தெற்றுக்கின்றனர்”, “ஐவர் அருவித் தின்றிட” என்கிறபடியே தனக்கபீஷ்டமான வற்றைத் தாவென்று துகைத்திழுத்து, சரீரமாகிற செக்கிலேயிட்டுச் சுழற்றி க்ரூரமாய் கரையேற வொண்ணாதபடியாயிருக்கும் விஷயங்களாகிற படுகுழியிலே தள்ளி, அவைதான் அனேகங்களாகையாலே ஸ்வஸ்வவிஷயங்களிலே கொடுபோகைக்காக நாலு திக்கிலுமிழுத்து நலிந்து அருவித் தின்னுமா போலவும், அறுத்துத் தின்னுமாபோலவும், “என் விஷயத்தைக் காட்டு, என் விஷயத்தைக் காட்டு” என்று நெருக்கி, இப்படி பஹுவிதமாகத் தண்டித்து, “பொருளின்பமென விரண்டு மிறுத்தேன் ஐம்புலன்கட் கடனாயின” என்று ச்ரோத்ராதிகளுக்கு ப்ராப்தமாயிருக்கிற அர்த்தகாமங்களென்று சொல்லப்படுகிற விரண்டையும் கடமையிறுப்பாரைப்போல அவற்றாலே பரிபூதனாய்க் கொடுத்துப் போந்தேனென்னும்படி தங்களுக்கு ப்ராப்த கரங்களை யிறுப்பித்துக் கொள்ள. (பாழ்த்த விதியானவாறே) இப்படியாகையாலே “வாழ்த்தியவனடியைப் பூப்புணைந்து நின் தலையைத் தாழ்த்து இருகை கூப்பென்றால் கூப்பாத பாழ்த்த விதி” என்கிறபடியே வகுத்த சேஷியானவனை வாழ்த்தி ஆரதித்து வணங்கிக் கும்பிடுகைகளாகிற இவற்றிலொன்றிலும் அந்வயியாமையாலே ததங்கீகாரப் பற்றாசான ஸுக்ருத கந்தமற்று மனஸ்ஸு பாழ்பட்டவாறே.

விளக்கம் - (குமைத்து) - பெரியதிருமொழி (7-7-9) - கூறைசோறிவை தாவென்று குமைத்துப் போகார் - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களுக்கு விருப்பமானவற்றைக் கொடு என்று துகைத்து இழுத்து. (திரித்து) - திருவாய்மொழி (7-1-5) - செக்கிலிட்டுத் திரிக்கு மைவர் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரம் என்ற செக்கில் இட்டுச் சுழற்றி. (வீழ்த்தி) - திருவாய்மொழி (7-1-9) - கொடு வன்குழியினில் வீழ்க்கு மைவர் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் கொடூரமாகவும், கரை ஏற முடியாதபடியும் உள்ளதான உலகவிஷயங்கள் என்ற படுகுழியில் தள்ள. (வலித்து ஏற்றி) - திருவாய்மொழி (7-1-10) - ஐவர் திசைதிசை வலித்தெற்றுக்கின்றனர் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த இந்திரியங்கள் பலவாக உள்ளதால், ஒவ்வொன்றும் இவனைத் தங்கள் தங்கள் விஷயங்களில் கொண்டு செல்வதற்காக நான்கு திசைகளிலும் இழுத்துத் துன்புறுத்தி. (அருவி அறுத்து) - பெரியதிருமொழி (7-7-1) - ஐவர் அருவித் தின்றிட - என்பதற்கு ஏற்ப அருவியும் அறுத்தும் உண்பது போன்று, “எனக்கு விருப்பமான விஷயத்தை எனக்குக் காட்டு, எனக்கு விருப்பமான விஷயத்தை எனக்குக் காட்டு” என்று பலவந்தப்படுத்தி, இப்படியாக இவனைப் பலவிதமாகத் தண்டித்து. (கடனாயின இறுப்பிக்க) -

பெரியதிருமொழி (6-2-1) - பொருளின்பமென விரண்டு மிறுத்தேன் ஐம்புலன்கட் கடனாயின - என்பதற்கு ஏற்ப செவி போன்ற இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாக உள்ளதான பொருள், இன்பம் [அர்த்தம், காமம்] என்று கூறப்படும் இரண்டையும், கடமையைச் செய்வதில் ஆழ்ந்த பற்று உள்ளவைகள் போன்று இந்த்ரியங்களை இவனைக் கட்டாயப்படுத்த, அவற்றால் அடக்கப்பட்ட இவனும் “அப்படியே அளித்தேன்” என்று உரைக்கும்படியாகத் தங்களுக்கு ஏற்ற கப்பத்தை எடுத்துச் செல்ல. (பாழ்த்த விதியானவாரே) - இதன் காரணமாக, பெரியதிருவந்தாதி (84) – வாழ்த்தியவனடியைப் பூப்புனைந்து நின் தலையைத் தாழ்த்து இருகை கூப்பென்றால் கூப்பாத பாழ்த்த விதி - என்பதற்கு ஏற்ப இவனுடைய மனமானது, தனக்கு இயல்பான எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை வாழ்த்தி, ஆராதித்து, வணங்கி, இரு கரங்கள் குவித்து என்பது போன்றதான எந்தவிதமான செய்கைகளிலும் நாட்டம் இல்லாததால், அந்த ஸர்வேச்வரனும் இவனை ஏற்றுக்கொள்ளக் காரணமாக இவனிடம் புண்ணியம் போன்ற எந்தவிதமான நற்செயலும் சிறிதும் இன்றிப் பாழடைந்தபோது.

வ்யாக்யானம் - (தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தற மன்னி) “தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி” என்கிறபடியே இந்த்ரிய வச்யதையாலே இப்படிப் பாழ்பட்ட மனஸ்ஸைப் பயிர்ப்பும்படி தன்பக்கலிலே வைக்கப் பண்ணுகைக்காக, “எனதேழை நெஞ்சாளும் திருந்தாதவோ ரைவரைத் தேய்ந்தற மன்னி இருந்தான்” என்கிறபடியே கண்டதெல்லாத்திலும் சபலமாயிருக்கிற மனஸ்ஸை அதுவே பற்றாசாகப் பொதியெடுத்து ஆளாநிற்பாராய், எத்தனையேனும் பலவான்கள் திருத்தப் புக்காலும் திருந்தாதே இனி இப்படி ஓரைவரில்லை யென்னும்படியிருக்கிற இந்த்ரியங்களாகிற ஐவர் சூயித்து முடிந்துபோம்படி ஆஸந பலத்தாலே குறும்பரை அழிக்கும் ராஜாக்களைப் போலே ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டை யாயிருந்து. (ஒள்வாளுருவி வினைத்தாற்றை வேரறுவித்து) “நீ பணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி” என்கிறபடியே “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று என்னுடைய ப்ரஸாதத்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக அத்யவஸி யென்ன, “ஸ்திதோஸ்மி கத ஸந்தேஹ” என்னும்படி ஸகல ஸந்தேஹங்களையும் துணித்துப் பொகடவற்றாய் “ஸர்வ பாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அருளிச்செய்தபடியே ஸர்வ பாபங்களையும் சேதிக்கைக்கு ஸமர்த்தமுமான ஒண்மையையுடைய க்ருபையாகிற வாளை அப்ரதிஹதமாக்கி.

விளக்கம் - (தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாக) திருவாய்மொழி (1-5-10) - தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்ட காரணத்தால் இவ்விதம் பாழ்பட்ட மனம் என்ற வயலை ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னிடம் ஈடுபடுதல் என்பதாகிய பயரிடும்படியாகச் செய்வதற்காக, (தேய்ந்து அற மன்னி) - திருவாய்மொழி - (8-7-2) - எனதேழை நெஞ்சாரும் திருந்தாதவோ ரைவரைத் தேய்ந்தற மன்னி இருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப எதனைக் கண்டாலும் அதன் மீது ஆசை கொள்ளும் எனது மனத்தினை, அந்த ஆசைகளையே காரணமாகக் கொண்டு இந்திரியங்கள் அழுத்தத் தொடங்கும்; அப்போது எத்தனை வலிமை கொண்டுள்ளவர்களாக இருந்தாலும், அதனைத் தடுக்க முயன்றால் திருந்தாமல் இருக்கும்; இந்திரியங்கள் என்னும் இப்படிப்பட்ட கொடூரமான வேறு ஓர் ஐவரை இனிக் காண இயலாது என்னும்படி உள்ள அவை, தேய்ந்து முடிந்து போகும்படி ஸர்வேச்வரன் செய்கிறான்; எப்படி என்றால், அரசர்கள் தங்களுடைய அரியணையில் அமர்ந்துள்ள பதவி என்னும் பலம் காரணமாக விரோதிகளை அழிப்பது போன்று, “ஸர்வேச்வரனாகிய நம்முடைய இருப்பால்தான் இந்த இந்திரியங்களை வெல்ல வேண்டும்” என்று எண்ணியவனாக நம் உள்ளே புகுகிறான். (ஒள்வாள்) - பெரியதிருமொழி (6-2-4) - நீ பணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி - என்பதற்கு ஏற்ப, கீதையில் (18-66) - மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே சரணம் புகுவாய் - என்று “நீ பிழைப்பதற்கு வழியாக எனது இரண்டு திருவடிகளை மட்டுமே உறுதியாக நம்பி இருப்பாயாக” என்று கூறுகிறான். இதனைக் கேட்டவுடன், கீதையில் (18-73) - ஸ்திதோஸ்மி கத ஸந்தேஹ - எனது சந்தேகங்கள் அனைத்தும் நீங்கி நான் திடமாக உள்ளேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதமான ஐயங்களும் நீங்கும்படியாக, கீதையில் (18-66) - ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - நான் உன்னை அனைத்து பாபங்களிருந்தும் விடுவிக்கிறேன் - என்று அருளிச்செய்தபடி, அனைத்துவிதமான பாபங்களையும் அறுப்பதற்கு வலிமை கொண்டதான தகுதியான அருள் என்ற வாளைத் தடையின்றி நமக்கு அளித்து.

வ்யாக்யானம் - பக்தியாகிற பயிருக்கு வினைநிலமாகக் கல்பிதமாயிருந்துள்ள மனஸ்ஸு பாழே கிடந்து போம்படி “கொடு வினைத்தூறு” என்கிறபடியே இவனா லடிகாணவும் அறுக்கவு மொண்ணாதபடி மூடின பாபமாகிற தூற்றை “வினைகளை வேரற” என்றும், “வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மறுகினை யுண்டாகாதபடி வாஸநா ருசிகளாகிற ஊசி வேரோடும் பக்க வேரோடும் அறுப்பித்து.

வினைத்தூற்றை வேரறுத்தென்னாதே, “வேரறுவித்து” என்கையாலே ணிஜர்த்தமும் தோற்றுகிறது; வினையறுக்கையில் ப்ரயோஜக கர்த்தருத்வம் ஈச்வரனுக்கும், ஸாக்ஷாத் கர்த்தருத்வம் க்ருபைக்கு மாகலாமிறே.

விளக்கம் - (வினைத்தூற்றை) - பக்தி என்னும் பயிர் தழைத்து வளரக்கூடிய வினைநிலமாக உள்ள மனம் பாழடைந்து கிடக்கும்படி, திருவாய்மொழி (3-2-9) - கொடு வினைத்தூறு - என்பதற்கு ஏற்ப சேதநனால் இதன் அடிவேர் என்று காண இயலாமலும், அறுக்க இயலாமலும் மூடிக்கிடக்கும் பாபம் என்கிற புதர்களை, (வேர் அறுவித்து) - திருவாய்மொழி (3-2-1) - வினைகளை வேரற - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-2) - வல்வினைத் தொடர்களை முதலரிந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மேலும் அவற்றிலிருந்து பல கிளைகள் தோன்றாதபடி, வாசனை மற்றும் ருசி என்பதான ஊசிவேர் மற்றும் பக்கவேருடன் அறுப்பித்து. இங்கு “வினைகளை வேரறுத்து” என்று கூறாமல் “வேர் அறுப்பித்து” என்று, தான் செய்யாமல் யாரையோ கொண்டு செய்வித்தது போன்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதன் கருத்து - தனது அருள் என்பதை அவ்விதம் அவற்றை அறுக்கும்படிச் செய்கிறான் - என்பதாகும். அதாவது, வினைகளை அறுப்பதில் ஸர்வேச்வரன் இயக்கும் பணியைச் செய்கிறான்; அவனுடைய திருவருள் என்பது அறுப்பதைச் செய்கிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (தீக்கொளிஇ) வெட்டின காட்டைச் சுட்டுப் பொகடுமாபோலே “மோக்ஷ யிஷ்யாமி” என்கிற க்ருபா ப்ரயுக்த ஸங்கல்பத்தால் முந்துற அடியறுத்தவற்றை “இறவு செய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளிஇ வேகின்றதால்” என்று இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்மஸந்தாநம் நெருப்புக் கொளுந்தி வேகாநின்ற தென்னும்படி “யதேஷிக தூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்தூயேத; ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே” என்கிறபடியே உருமாய்ந்து போம்படி தக்தமாக்கி.

விளக்கம் - (தீக்கொளிஇ) - வெட்டிய காட்டினைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துவது போன்று, கீதை (18-66) - மோக்ஷயிஷ்யாமி - மோக்ஷம் அளிப்பேன் - என்று அவன் தனது க்ருபையை மூலமாகக் கொண்டு, தனது ஸங்கல்பத்தால் முதலில் அடியுடன் அறுத்த அனைத்தையும் [இவை வினைகள் ஆகும்], பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-2) - இறவு செய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளிஇ வேகின்றதால் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த ஆத்மாவின்

இயல்பான தன்மையை அழிக்கவல்லதான “கர்மங்களின் தொடர்ச்சி” என்னும் நெருப்பைக் கொளுத்தி அவற்றை வேகும்படிச் செய்து; அதாவது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-24-3) – யதேஷிக தூலமக்நௌ ப்ரோதம் ப்தூயேத; ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே - தீயில் இடப்பட்ட பஞ்சானது எவ்விதம் உடனே எரிகிறதோ அது போன்று உபாஸகனுடைய அனைத்து பாபங்களும் எரிகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றின் உருவத்தை அழித்துச் சாம்பலாக்கி.

வ்யாக்யானம் - (கவ்வையெருவிட்டு) “ஊரவர் கவ்வை எருவிட்டு” என்கிறபடியே பகவதாபிமுக்க்யம் பிறந்தவளவிலே இவன் பாகவதனானானென்று ஸம்ஸாரிகள் சொல்லும் பழிமொழியை பக்தியாகிற பயிருக்கு வர்த்தகமான எருவாக விட்டு; (அமுதவாறு தலைப்பற்றி) “அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டது” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருத நதியை வாயளவாய்த் தலைக்கு மேலே போம்படி பெருகப் பண்ணி. (ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே) “கண்ணனுக்கென்றீரியா யிருப்பாள்”, “கசிந்த நெஞ்சினளாய்” என்று சொல்லுகிறபடியே அந்த ஜ்ஞாநவாரியாலே நல்லது கண்டால் அவனுக்கென்னு மநுஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதை விளையும்படி நெஞ்சு பதம் செய்து செவ்விவாய்த்தவாரே அந்நெஞ்சிலே.

விளக்கம் - (கவ்வையெருவிட்டு) - திருவாய்மொழி (5-3-4) – ஊரவர் கவ்வை எருவிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனிடம் இவனுக்கு ஆழமாக ஈடுபட்டுத் தொழுகின்ற மனம் வந்த உடனேயே “இவன் பாகவதன் ஆகிவிட்டான்” என்று ஸம்ஸாரிகள் கூறுகின்ற சொல்லைப் பக்தி என்னும் பயிரை வளர்க்கவல்ல எருவாக இட்டு. (அமுத ஆறு தலைப்பற்றி) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-2) – அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டது - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானம் என்னும் அமிர்த நதியை வாய் அளவிற்குச் செல்லும்படியாகத் தலைக்கு மேல் செல்லும்படிப் பெருக்கி. (ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே) – திருவாய்மொழி (6-7-9) – கண்ணனுக்கென்று ஈரியா யிருப்பாள் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-8) - கசிந்த நெஞ்சினளாய் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்த ஞான வெள்ளத்தின் காரணமாக நல்லவற்றைக் கண்ட உடனேயே ப்ரீதி விளையும்படி நெஞ்சத்தைப் பதமாக்கி, அந்த அன்பு வந்தவுடன் அந்த நெஞ்சத்தில்.

வ்யாக்யானம் - (ஈரநெல்வித்தி) ஸங்கமாகிற நெல்லை விரைத்து. (எழுநாற்றுக் களையையும் வேர்முதல் மாய்த்து) “செய்த்தலை யெழுநாற்று” என்கிறபடியே தத்ப்ரத்யாஸந்நமாய் ததேக பரதந்த்ரமாய் ததேக போக்யமாய் வளருகிற இப்பயிரில் கர்த்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ புத்தியை விளைக்கும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற களையையும், “நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து” என்கிறபடியே ஊசிவேரோடே பறித்து பொகட்டு. (பட்டி சேவதக்கி) களை பறித்தாலும் போராதே, பட்டி புகாமல் நோக்கினாலிறே பயிர் தலைப்பெற்றுச் செல்லுவது. ஆகையாலே “வன்புலச்சேவை அதக்கி” என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களில் ப்ரவணமாய் பகவத்பக்தியைத் தலை யழிக்கையாலே பக்தியாகிற இப்பயிருக்குப் பட்டியான இந்த்ரியங்களாகிற சேக்களினுடைய ஸ்வைர ஸஞ்சார ஹேதுவான கர்வத்தைப் போக்கி.

விளக்கம் - (ஈரநெல்வித்தி) - அவனுடன் கலத்தல் என்ற நெல்லை விதைத்து. (எழுநாற்று)- பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-7-9) - செய்த்தலை யெழுநாற்று - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுக்கு அருகில் உள்ளதும், அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதும், அவனுக்கு இனிமையாக உள்ளதுமாக வளர்கின்ற இந்தப் பயிரில். (களையையும் வேர் முதல் மாய்த்து) - “நான் இதனைச் செய்கிறேன், நான் இவற்றை அனுபவிக்கிறேன்” என்ற சிந்தனைகளை உண்டாக்குவதான அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரங்களான [நான், எனது] களைகளையும், திருவாய்மொழி (1-2-3) - நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல் மாய்த்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஊசி வேருடன் பறித்து எடுத்து. (பட்டிச் சேவதக்கி) - களையை நீக்கினால் மட்டும் போதாது, ஆடுமாடு மேயாமல் இருந்தால் அல்லவோ பயிர் நன்றாக விளையும்! ஆகவே, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-3) - வன்புலச்சேவை அதக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, பகவானிடம் காண்பிக்க வேண்டிய பக்தியை அழிப்பதால், பக்தி என்னும் இந்தப் பயிருக்கு ஆடுமாடு போன்றதான இந்த்ரியங்களாகிற சேக்களுடைய தனது விருப்பத்தின்படி திரிதலுக்குக் காரணமான கர்வத்தை நீக்கி.

வ்யாக்யானம் - (மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்து) பயிர் பலபர்யந்தமானாலும் பலிதாம் சத்தை ராத்ரி சரரபஹரிக்க யோக்யதையுண்டாகையாலே ரசைஷ பண்ணி வைக்க வேணுமாய்த்து; அப்படியே “விளைந்த தானியமு மிராக்கதர் மீது கொள்ளகிலார்கள்” என்கிறபடியே அந்நயார்ஹமாம்படி “அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்” என்று ரசைஸப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுமாகச் சொல்லலாம்படியான அபாகவத

ஜனங்கள் “எங்களுக்கு இவன் ஸ்நேஹி” என்றிருக்கு மவ்வழியாலே இத்தை அபஹரிக்கைக்கு அவகாசமற பக்தியாகிற பயிர் விளைந்து கிடக்கிற நெஞ்சுக்கு, “பள்ளியறை குறிக்கொள்மின்” என்கிறபடியே காவலடைத்து, (கடல் புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே) “காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி” என்கிறபடியே எருவும் நீருமுண்டானாலும் மேல் வர்ஷமில்லாதபோது பயிர்த் தலைகுளிர்ந்து வளராதென்று காளமேக நிபச்யாமமான வடிவழகை வர்ஷித்து வளர்க்கையாலே, அந்த பக்தியாகிற பயிர் கடல்போலே அபரிச்சேத்யமாம்படி பலித்து “வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள் சாய்த்துத் தலைவணக்கும்” என்கிறபடியே பலித்த பயிரானது பரிபக்வமாய்த் தலைவணக்குமாபோலே பலிதமான அதனுடைய பரிபாக நிபந்தநமான ஆர்த்தியாலே வரும் பாரவச்யம் பிறந்தவாறே,

விளக்கம் - (மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்து) - பயிர் நன்றாக வளர்ந்து அறுவடை செய்யும் காலம் வந்தாலும், அந்தப் பலனை இரவில் அங்கு திரிபவர்கள் அவற்றை அபகரித்துச் செல்வதற்கு வாய்ப்பு உண்டு என்பதால் அவற்றைப் பாதுகாத்து வைக்க வேண்டும்; [இது போன்றே] பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-4-8) – விளைந்த தானியமு மிராக்கதர் மீது கொள்ளகிலார்கள் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அவனுக்கு மட்டுமே சொந்தமான இவனை, திருவாய்மொழி (5-2-5) – அரக்கரசுரர் பிறந்தீருள்ளீரேல் – என்பதற்கு ஏற்ப ராஷஸலர்கள் மற்றும் அஸுரர்கள் என்பவர்களாகிய பாகவதர்கள் அல்லாதவர்கள், “இவன் எங்களுக்கு நண்பன்” என்றுள்ள சிந்தனையால் கவர்ந்து செல்வதற்கு இடம் அளிக்காதபடி. (குறிக்கொள்வித்து) - பக்தி என்னும் பயிர் தழைத்துள்ள நெஞ்சுக்கு, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-9) – பள்ளியறை குறிக்கொள்மின் - என்பதற்கு ஏற்ப காவல் ஏற்படுத்தி. (கடல் புரைய விளைந்து) – திருவாய்மொழி (5-3-4) - காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி – என்பதற்கு ஏற்ப எருவும் நீரும் இருந்தால் கூட, வானத்திலிருந்து பெய்யும் மழை இல்லை என்றால் பயிரானது தலைகுளிர்ந்து வளராது என்பதால், காளமேகம் போன்ற கரிய நிறம் கொண்ட தனது வடிவழகைப் பெய்ய வைத்து வளர்ப்பதால், பக்தி என்ற அந்தப் பயிரானது கடல் போன்று அளவிட இயலாதபடி வளர்ந்து. (தலை வணக்கினவாறே) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-8) – வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள் சாய்த்துத் தலைவணக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப நன்கு விளைந்த பயிர் நன்றாகக் காய்ந்து தலைவணங்குவது போன்று, ஆத்மாவுக்கு முதிர்ந்த பக்தி ஏற்பட்டதன்

விளைவாக ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து இருக்கும் துன்பத்தால் தன் வசம் இழந்து தவிக்கின்ற நிலை உண்டாகும்போது.

வ்யாக்யானம் - (நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றாரறியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆராமையுண்டு) பக்தி பரிணாமம் சொன்னவித்தால் பலித்தது - ததாச்ரயமான ஆத்மவஸ்து பகவத் போக்யமாம்படி திருந்தினமையிறே. ஆகையாலே “நாளுநாள் வந்தென்னை மற்றவும் தானுண்டான்”, “கோட்குறைபட்ட தென்னாயிருர்”, “நின்றாரறியாவண்ணம் என்னெஞ்சு முயிருமைவ யுண்டு” என்கிறபடியே ஒருநாள் புஜித்து விடுகையன்றிக்கே, நாள்தோறும் வந்து புஜியா நிற்கச் செய்தே, பின்னையும் பர்யாப்தனன்றிக்கே படுகிற அலமாப்புக்கண்டு இத்தலையிலே சிறிது தொங்கிற்றுண்டென்று திருவனந்தாழ்வான் முதலானாரு மறியமாட்டாதபடி, பெரும் பசியரானவர்கள் விளைந்த நெல்லைச் சேரவறுத்துக் கொண்டு போய் புஜிக்கப் பற்றாமே முற்றின வளவுகளைக் குந்தங்கொண்டு புஜிக்குமாபோலே, முக்தனானவாறே பின்னைச் சேர புஜிக்கப் பற்றாத தன் அபிநிவேசத்தாலே இச்சரீரத்தோடே யிருக்கச்செய்தே விளைந்த பரிபாகாநுகுணமாக “மனக்காராமை மன்னியுண்டிடாய்” என்கிறபடியே மனஸ்ஸுக்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் விரும்பி புஜித்து.

விளக்கம் - (நாளுநாள்) - பக்தியின் முதிர்ச்சியைக் கூறிய இதனால் என்ன நிகழ்ந்தது என்றால், பக்திக்கு இருப்பிடமான அந்த ஆத்மாவானது ஸர்வேச்வரனுக்கு இனிமையாக உள்ள விதத்தில் திருந்தியமை ஆகும். ஆகவே, திருவாய்மொழி (9-6-8) - நாளுநாள் வந்தென்னை மற்றவும் தானுண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஏதோ ஒருநாள் ஸர்வேச்வரன் ஜீவாத்மாவை அனுபவித்துவிட்டு பின்னர் விடுதல் என்பது இன்றி, அன்றாடம் வந்து அனுபவித்தபடி இருந்தாலும், மனநிறைவு அடையாத காரணத்தால் அடைகின்ற தடுமாற்றத்தைக் கண்டு. (கோள் குறையாக) திருவாய்மொழி (9-6-7) - கோட்குறைபட்ட தென்னாயிருர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஜீவாத்மாவுக்கும் சிறிதளவாவது துக்கம் உண்டு என்று ஆராய்ந்து அறியும்படியாக. (நின்றார் அறியாமல்) - திருவாய்மொழி (10-7-1) - நின்றாரறியாவண்ணம் என்னெஞ்சு முயிருமைவ யுண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப இத்தகைய பந்தம் ஏற்படுவதற்குச் சிபாரிசாக நின்ற பெரியபிராட்டி, கருடன், ஆதிசேஷன் போன்றவர்கள் யாரும் அறியாதபடி. (குந்தம் கொண்டு ஆராமை உண்டு) - மிகுந்த பசி எடுத்தவர்கள், வயலில் விளைந்த நெல்லை அறுத்து எடுத்துச் சென்று, அதனைச் சமைத்து

உண்ணும்வரை தாங்க இயலாமல், நன்றாக முற்றின சிலவற்றை அந்த இடத்திலேயே அமர்ந்து, சமைக்காமல் உண்பது போன்று, இந்த ஜீவாத்மா மோசனம் அடைந்து தன்னை வந்தடைந்த பின்னர் அவனுடன் சேர்ந்து அனுபவித்துக் கொள்ளலாம் என்பதுவரை காத்திருக்க இயலாத ஸர்வேச்வரன், தனது மிகுந்த அன்பு காரணமாக, இந்தச் சரீரத்துடன் ஆத்மா உள்ளபோதே, அந்த ஆத்மாவுக்கு ஏற்பட்ட முதிர்ந்த பக்திக்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (10-10-6) – மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாய் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் மனநிறைவு ஏற்படாதபடி மேன்மேலும் இந்த ஜீவாத்மாவுடன் சேர்ந்து அனுபவித்து,

வ்யாக்யானம் - (காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்து) “காலக்கழிவு செய்யேல்” என்றும், “மண்ணும் வறுநிலத்து வாளாங்குகுத்ததுபோலே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிபக்வமான விவ்வஸ்து காலசேஷபத்தாலே தரைப்பட்டு மங்கிப் போகாமல் “வினை பற்றறுக்கும்” என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதியான கர்மங்களை யறுத்து. (தண்டாலடித்துப் பதறுத்து) அறுத்த நெற்கதிரைத் தடியாலே யடித்துப் பதரும் மணியும் பிரிக்குமாபோலே “அருளென்னும் தண்டாலடித்து” என்கிறபடியே தன்னுடைய க்ருபையாகிற த்ருடதர ஸாதநத்தாலே நெல்லோடொக்க விளைந்திருப்பதாய் அஸாரமான பதர் போலே யிருக்கிற ஆத்மாநுபவத்தில் ருசியையறுத்து; (போர்த்த தோல் விடுத்து) அந்நெல்லில் உமியை விடுவிக்குமாபோலே “போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்து” என்கிறபடியே ஆத்மாவைப் பொதிந்துகொண்டு கிடப்பதாய் ஆதிவ்யாதிகளுக்கும் ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் அடியான ஸ்தூல தேஹத்தினுடைய விமோசநத்தைப் பண்ணி,

விளக்கம் - (காலக்கழிவாலே நிலத்து உகாமல்) – திருவாய்மொழி (2-9-2) – காலக்கழிவு செய்யேல் - என்றும், பெரியதிருமடல் (89) - மண்ணும் வறுநிலத்து வாளாங் குத்ததுபோலே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பக்தியின் முதிர்ச்சியை அடைந்த இந்த ஆத்மா காலம் செல்லச்செல்ல அந்த நிலை மறந்து மங்கி விடாமல். (பற்று அறுத்து) - பெரியதிருமொழி (11-4-9) – வினை பற்றறுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப பேற்றுக்குத் தடையாக உள்ள கர்மங்கள் அனைத்தையும் அறுத்து. (தண்டால் அடித்துப் பதர் அறுத்து) - அறுவடை செய்யப்பட்ட நெற்கதிர்களைத் தடி கொண்டு அடித்து பதரையும் நெல்மணிகளையும் பிரிப்பது போன்று, பெரியதிருவந்தாதி (26) – அருளென்னும்

தண்டாலடித்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தனது அருள் என்ற உறுதியான கருவி கொண்டு நெல்லுடன் சேர்ந்து விளைந்துள்ளதான சாரம் அற்ற பதர் போன்றதான ஆத்மானுபவம் என்பதில் ஜீவாத்மாவுக்கு ஏற்படக்கூடிய ஈடுபாட்டை விலக்கி. (போர்த்த தோல் விடுத்து) - அந்த நெல்லில் உள்ள உமியை விடுவிப்பது போன்று, திருவாய்மொழி (7-5-10) - போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பிவை பேர்த்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவைத் தன்னுள் அடக்கி வைத்துள்ளதும், அனைத்துவிதமான நோய்களுக்கும் ஆறுவிதமான மாறுபாடுகளுக்கும் [கருவில் புகுதல் (அஸ்தி), பிறத்தல் (ஜாயதே), வளர்தல் (வர்த்தே), இளமை - வாலிபம் - முதுமை போன்ற மாறுபாடுகளை அடைதல் (விபரிணமதே), மூப்பின் காரணமாக தளர்ச்சி அடைதல் (அபச்சியதே), இறுதியில் மரணமடைதல் (நாசம்)] காரணமாக உள்ள ஸ்தூல சரீரத்தை விடுவித்து.

வ்யாக்யானம் - (ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலே கழுவி) அநந்தரம் தண்டலத்தைத் தவிடறக் கழுவுமாபோலே ஸ்தூல தேஹம் போனாலும், தான் போகக்கடவதன்றிக்கே ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்க் கொண்டு போந்ததாய், பகவதநுபவ விரோதியுமா யிருக்கச் செய்தே, விரஜா பர்யந்தமாந ஸாதநமாய்க் கிடந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும் “தத்தோய ஸ்பர்ச மாத்ரேண” என்கிறபடியே விரஜா ஜலஸ்பர்சத்தாலே வாஸநா ரேணுக்களோடே போக்கி. “கர்ம ஸம்பந்தமறுக்கையாலே ஸூக்ஷ்ம சரீரமிருக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையால் இங்கே கழித்து விடலாயிருக்கச்செய்தே விரஜா பர்யந்தம் இவனுக்கு கமந ஸாதநமாக ஈச்வரன் தன்னிச்சையாலே வைத்து, விரஜையிலே உள்புக்கவாறே கழித்துவிடும்” என்றிறே நம்மாசார்யர்க ளருளிச்செய்வது. ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கிடக்குமளவும் வாஸநா ரேணுவும் கிடக்கையாலே அதுவும் அப்போதாய்த்து நிவ்ருத்தமாவது”; “விரஜையைச் சென்று கிட்டி வன்சேற்றள்ளலையும் வாஸநா ரேணுவையும் கழுவி” என்றாரிறே.

விளக்கம் - (ஸூக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலே கழுவி) - தொடர்ந்து அந்த நெல்லிலிருந்து வெளிவந்த அரிசியை, தவிடு நீங்கும்படியாகக் கழுவுவது போன்று, ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதற்குக் காரணமாகவும் பகவானை அனுபவிப்பதற்கு விரோதியாக உள்ளபோதிலும் ஜீவாத்மாவை விரஜாநதி முடிய கொண்டு செல்வதற்கு உதவியாக உள்ளதும், ஸ்தூல சரீரம் நீங்கினாலும் தான் நீங்காமல் உள்ளதான ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும், தத்தோய ஸ்பர்ச மாத்ரேண - விரஜாநதியின் தீர்த்தத்தை ஸ்பர்சித்த உடனேயே - என்பதற்கு ஏற்ப விரஜாநதியின் ஜலத்தைத் தொட்டதால் வாசனைகள்

அனைத்தையும் அவற்றின் அணுக்களுடன் நீக்கி. ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அர்ச்சிராதியில் - கர்ம ஸம்பந்தமறுக்கையாலே ஸூக்ஷ்ம சரீரமிருக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையால் இங்கே கழித்து விடலாயிருக்கச்செய்தே விரஜா பர்யந்தம் இவனுக்கு கமந ஸாதநமாக ஈச்வரன் தன்னிச்சையாலே வைத்து, விரஜையிலே உள்புக்கவாறே கழித்துவிடும் - கர்மங்களுடைய ஸம்பந்தம் அறுக்கப்படுவதால் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் தொடர்ந்து உள்ளதற்குக் காரணம் இல்லை என்பதால் அதுவும் இந்த உலகிலேயே நீங்கிவிடலாம் என்றாலும், விரஜாநதி முடிய ஜீவாத்மா பயணிப்பதற்கு அந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை உபாயமாக ஸர்வேச்வரன் தனது விருப்பத்தால் வைத்து, விரஜாநதியில் நீராடிய பின்னர் கழித்து விடுகிறான் - என்று அல்லவோ அருளிச்செய்தார்! ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் உள்ளவரை கர்மவாசனை போன்றவை உள்ளதால், அந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரம் நீங்கும்போதுதான் அவையும் விலகும். அர்ச்சிராதியில் - விரஜையைச் சென்று கிட்டி வன்சேற்றள்ளலையும் வாஸநா ரேணுவையும் கழுவி - என்பது காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - (வேறோர் கலத்திட்டு) “சீரார் தயிர் கடைந்த வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார் நுதல் மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு” என்கிறபடியே ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபையான ப்ரக்ருதியில் நின்று விவேகித்து வாங்கின இவ்வாத்ம வஸ்துவை அமாநவ கர ஸ்பர்சத்தாலே அப்ராக்ருத தேஹத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து. (பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி) “அணைவர் போயமருலகில் பைந்தொடி மடந்தையர் தம் வேய்மரு தோளிணை” என்கிறபடியே, “தம் பஞ்சசதாந் யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலா ஹஸ்தா.” இத்யாதி ப்ரகாரேண வந்தெதிர் கொண்டு, “தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணா லங்குர்வந்தி” என்று தங்கள் கையாலே இவ்வாத்ம வஸ்துவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரத்தைப் பண்ணி ஸ்த்கரிக்கும் திவ்யாப்ஸரஸூக்களைக் கொண்டு தன்னுடைய போகத்துக்கர்ஹமாம்படி அலங்கரிப்பியா நின்று கொண்டு, “ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே” என்கிறபடியே ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பிறந்து, முன்பு திரோஹிதமாய்க் கிடந்த ஆத்மகுணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கப் பெற்றிருக்கிற இவ்வஸ்துவை, ஜ்ஞாநாதி ஷட்குணங்களாகிற ஷட் ரஸ யுக்தமாய், “அஹமந்நம்” என்கிற அந்நமாம்படி அவர்கள் கரஸ்பர்சத்தாலே பக்வமாக்கி. சேஷவஸ்துகதமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷட்குணங்களும், சேஷி விநியோகத்துக்கு உறுப்பாகையாலே இக்குணங்களோடே கூடி “அஹமந்நம்” என்றிருக்கு மிவ்வஸ்து அவனுக்கு அறுசுவையடிசிலாயிறே யிருப்பது.

விளக்கம் - (வேறோர் கலத்து இட்டு) - சிறியதிருமடல் (30) - சீரார் தயிர் கடைந்த வெண்ணெய் திரண்டதனை வேரார் நுதல் மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸ்தூலம் மற்றும் ஸூக்ஷ்மம் ஆகிய சரீரங்களிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட இந்த ஜீவாத்மாவை, அமானவன் என்பவனுடைய கையின் தொடுதல் காரணமாக, இந்த உலகத்துடன் தொடர்பு இல்லாத வேறு ஒரு சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கும்படிச் செய்து. (பைந்தொடி மடந்தையரைக் கொண்டு) - திருவாய்மொழி (10-2-11) - அணைவர் போயமருலகில் பைந்தொடி மடந்தையர் தம் வேய்மரு தோளிணை - என்பதற்கு ஏற்ப கௌசுதீகீ உபநிஷத் (1-35) - தம் பஞ்சசதாந் யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலா ஹஸ்தா: - அந்த முக்தாத்மாவை ஜந்நாறு தேவலோகப் பெண்கள் எதிர் கொண்டு தங்களுடைய கைகளில் மாலைகள் கொண்டவர்களாக - என்பதற்கு ஏற்ப எதிர்கொண்டு அழைத்து, தம் ப்ரஹ்மா லங்காரேணா லங்குர்வந்தி - தங்களுடைய கைகளால் அந்த ஆத்மாவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரம் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களுடைய கரங்கள் கொண்டு அந்த ஆத்மாவுக்கு ப்ரஹ்மாலங்காரங்கள் போன்ற உபசாரங்கள் செய்கின்ற தேவலோகப்பெண்கள் கொண்டு அந்த ஆத்மாவுடைய இன்பத்துக்கு ஏற்கும் விதத்தில் அவனை அலங்கரித்து. (சுடிக்குண ரச அன்னமாக்கி) - சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - தனது உண்மையான ஸ்வரூபத்துடன் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது உண்மையான ஞானஸ்வரூபம் வெளிப்பட்டு, முன்பு மறைந்து கிடந்த ஆத்மகுணங்கள் அனைத்தும் ப்ரகாசிக்கப் பெற்றுள்ள இந்த ஆத்மாவை, ஞானம் முதலான ஆறுகுணங்கள் என்னும் அறுசுவையுடன் கூடியவனாக, தைத்திரீயம் - அஹம் அன்னம் - நான் பரமாத்மாவுக்கு உணவாகிறேன் [அதாவது இன்பம் ஆவேன்] - என்பதற்கு ஏற்ப அன்னமாகும்படி அவர்களுடைய கரங்களின் தீண்டுதலால் பக்குவமாக்கி. அதாவது அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவுடைய ஞானம், சக்தி போன்ற ஆறு குணங்களும் அவனுடைய எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றதாக உள்ளதால், இந்த குணங்களுடன் கூடியவனாக, தைத்திரீயம் - அஹம் அன்னம் - நான் உணவாகிறேன் - என்றுள்ள இந்த ஆத்மா, ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆறு சுவை கொண்ட அடிசிலாக உள்ளான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (வானோர்க்காராவமுதானவாறே) “வானோர்க்காராவமுதே” என்கிறபடியே, “வைகுந்தன் தமரெமரெமதிடம் புகுது” என்பது, “விதிவகை புகுந்தனர்”

என்பதாய், “பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” இத்யாதிப்படியே ஆதரிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்குப் பரமபோக்யமாம்படி யானவாறே. (முற்றுமுண்ண முன்னம் பாரித்து) “என்னை முற்றுமுயிருண்டு” என்கிறபடியே இவ்வாதம் வஸ்துவை முழுக்க புஜிப்பதாக “என்னில் முன்னம் பாரித்து” என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ருசி பிறப்பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து.

விளக்கம் - (வானோர்க்கு ஆராவமுது ஆனவாறே) - திருவாய்மொழி (5-7-11) - வானோர்க்காராவமுதே - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (10-9-9) - வைகுந்தன் தமர் எமர் எமது இடம் புகுது - என்று கூறுவது என்னவென்றால், திருவாய்மொழி (10-9-10) - விதிவகை புகுந்தனர் - என்பதாகவும், திருவாய்மொழி (10-9-10) - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர் - என்பதாகவும் உள்ளது போன்று ஆதரிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் மிகுந்த இனிமையான பொருள் ஆகிறான். தொடர்ந்து, (முற்றும் உண்ண) - திருவாய்மொழி (10-7-3) - என்னை முற்றும் உயிருண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த ஆத்மாவை முற்றிலும் அனுபவிப்பதற்காக, (முன்னம் பாரித்து) - திருவாய்மொழி (9-6-10) - என்னில் முன்னம் பாரித்து - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த ஆத்மாவுக்கு அவன் விஷயத்தில் ருசி உண்டாவதற்கு முன்பாகவே ஈடுபடுத்தி.

வ்யாக்யானம் - (உழுவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷி பலமிறே) “உழுவதோர் படையும்”, “ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும்” என்கிறபடியே இவன் கர்ஷகனென்று தோற்றும்படி க்ருஷி ஸாதநத்தைக் கையிலே கொண்டு “அரிய தெளிதாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்” என்கிறபடியே அரிதான தன் திருவடிகளில் ப்ராப்தியு மெளிதாம்படி இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு மிகவும் யத்நியா நிற்கும் ஸ்வபாவனாய், “பக்தியுழவன்” என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணித் திரியும் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷி பலமிறே இவ்வாழ்வாருக்குண்டான இந்த பக்தியென்றபடி. இத்தால் இவருடைய பக்த்யுத்தபத்தி காரணம் பகவத்க்ருஷி யென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (உழுவது ஓர் நாஞ்சில் கொண்டு) பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-7-5) - உழுவதோர் படையும் - என்றும், பெரியதிருமொழி (8-8-8) - ஒற்றைக்குழையும் நாஞ்சிலும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இவனே [ஸர்வேச்வரன்] பயிர் செய்பவன் என்பது வெளிப்படும்படியாக, பயிர் செய்வதற்கு வேண்டியதான கருவியைத் திருக்கரத்தில்

கொண்டு. (பெருக முயலும்) – இரண்டாம் திருவந்தாதி (22) – அரிய தெளிதாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் - என்பதற்கு ஏற்ப அடைவதற்கு அரியதாக உள்ள தனது திருவடிகளை அந்த ஜீவாத்மா எளிதாக அடையலாம்படி, அந்த ஆத்மா கரை ஏறுவதற்கு மிகுந்த முயற்சிகளை தானாகவே செய்யும் தன்மை கொண்டவனாக. (பக்தி உழவன்) – நான்முகன் திருவந்தாதி (23) – பக்தி உழவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்த ஆத்மாவுக்கு தன்னிடம் பக்தியை ஏற்படுத்துவதற்குத் தேவையான அனைத்து முயற்சிகளையும் செய்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய முயற்சிகளின் பலன் அல்லவோ, நம்மாழ்வாருக்கு ஏற்பட்ட இந்த பக்தியாக உள்ளது! ஆக இதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனுடைய முயற்சிகளே நம்மாழ்வாருக்கு இத்தகைய பக்தி ஏற்படக் காரணம் என்று கருத்து.

105. கோஸல கோகுல சராசரம் செய்யும் குணமொன்றின்றியே அற்புதம் மென்னக் கண்டோம்.

அவதாரிகை – இப்படி இத்தலையிலொரு நன்மையற்றிருக்கச் செய்தே, ஈச்வர க்ருஷி பலிக்கக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (கோஸலேத்யாதி).

விளக்கம் - இவ்விதம் ஜீவாத்மாவிடம் எந்தவிதமான நன்மையும் (அல்லது முயற்சி) இல்லாமல் உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரனுடைய இத்தகைய செயல்பாடுகள் கைகூடுவதை எங்கேயாவது காண இயலுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “த்வாமாமநந்தி கவய: கருணாம்ருதாப்தே ஜ்ஞாந க்ரியா பஜநலப்யமலப்ய மந்யை:, ஏதேஷு கேந வரதோத்தர கோஸலஸ்தா: பூர்வம் ஸதூர்வம் பஜந்த ஹி ஜந்தவஸ்த்வாம்” என்கிறபடியே “அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்” என்று திருவயோத்யாதி கோஸல தேசவர்த்திகளான சராசரங்களெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாக “ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:, ராம பூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி”, “அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா:, விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸந கர்சிதா:, உபதப்தோதகா ந்தய: பல்வலாநி ஸராம்ஸிச, பரிசுஷ்க பலாசாநி வநாந்யுபவநாநிச”, “அகால பலநோ வ்ருக்ஷா:

ஸர்வேசாபி மதுஸ்ரவா:” இத்யாதிப்படியே, ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக ஸுக து:க்கங்க ளாகையாகிற நல்ல ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாம்படி நடத்தினானென்றும்,

விளக்கம் - (கோஸல சராசரம் ஒன்று இன்றியே) - ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (69) - த்வாமாமநந்தி கவய: கருணாம்ருதாப்தே ஜ்ஞாந க்ரியா பஜநலப்யமலப்ய மந்யை:, ஏதேஷு கேந வரதோத்தர கோஸலஸ்தா: பூர்வம் ஸதூர்வம பஜந்த ஹி ஜந்தவஸ்த்வாம் - கருணைக்கடலே! நீ ஞானயோகம், கர்மயோகம், பக்தியோகம் ஆகியவற்றால் மட்டுமே அடைய இயன்றவனாகவும், மற்ற உபாயங்களால் அடைய இயலாதவனாகவும் உள்ளாய் என்று அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள். வரதனே! உத்தரகோசலத்தில் இருந்த உயிர்கள் அனைத்தும், அங்கிருந்த புற்கள் உட்பட, எந்த உபாயத்தால் உன்னை அடைந்தன - என்பதற்கு ஏற்பவும், திருவாய்மொழி (7-5-1) - அயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன் - என்பதற்கு ஏற்பவும், அயோத்தி முதலான கோசல நாட்டில் வசிக்கின்ற அசையும் பொருள்கள் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தும் எந்த ஒரு காரணமும் இன்றி. (அற்புதம் என்னக் கண்டோம்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (131-96) - ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:, ராம பூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி - இராமன் இந்தப் பூமியை ஆளும்போது, அனைத்து மக்களுக்கும் “ராமா ராமா” என்பதாகவே சொற்கள் வெளிவந்தன; ஆகவே இந்த உலகம் முழுவதும் இராம ராஜ்யமாகவே ஆனது - என்றும், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (59-4,5) - அபிவ்ருக்ஷா: பரிமலாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா:, விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸந கர்சிதா:, உபதப்தோதகா ந்தய: பல்வலாநி ஸராம்ஸிச, பரிசுஷ்க பலாசாநி வநாந்யுபவநாநிச - இராமனைப் பிரிந்து துக்கத்தால் மலர்கள், அரும்புகள், மொட்டு போன்ற அனைத்தும் வாடி, கருகி, உதிர்ந்தன; இராமனைப் பிரிந்து காரணத்தால் அங்கிருந்த ஆறுகள் கொதித்ததால் அந்த நீரை யாரும் அண்ட இயலாமல் காணப்பட்டன; சிறிய குட்டைகள் மற்றும் பெரிய குளங்களும் அது போன்றே ஆயின; காடுகளும் தோட்டங்களும் ஒரே போன்று காய்ந்த இலைகளுடன் கூடியவையாக ஆயின - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-17) - அகால பலநோ வ்ருக்ஷா: ஸர்வேசாபி மதுஸ்ரவா: - காலம் அல்லாதபோதிலும் அனைத்து மரங்களும் பழங்கள் கொண்டவையாகவும், பெருகி ஓடிய தேன் நிறைந்தவையாகவும் ஆயின - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய பிரிவு மற்றும் சேர்க்கையால் முறையே துக்கம் மற்றும் சுகம் என்பதான நல்ல தன்மை கொண்டவையாக மாற்றியதைக் கண்டோம்.

வ்யாக்யானம் - கோகுலத்திலுண்டான சராசரங்களெல்லாம், “அவனொருவன் குழலூதின போது மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும், மலர்கள் வீழும், வளர்கொம்புகள் தாழும், இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்ற நின்ற பக்கம் நோக்கியவை செய்யும் குணமே”, “மருண்டு மான் கணங்கள் மேய்கை மறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய்வழி சோர, இரண்டுபாடும் துலுங்கா புடைபெயரா வெழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே”, “பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து வந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்ப, கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே”, “கோவலர் சிறுமியரிளங் கொங்கை குதுகலிப்ப வுடலுளவிழ்ந்தெங்கும் காவலும் கடந்து கயிறு மாலையாகி வந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே” என்கிறபடியே சைதந்ய ப்ரஸரணமில்லாத வ்ருஷங்களோடு, சைதந்யலேசமுள்ள திர்யக்குக்களோடு, சைதந்ய விசேஷார்ஹ மநுஷ்ய ஜாதீயரான சிறு பெண்களோடு வாசியற நிர்ஹேதுகமாக பகவத் ப்ராவண்ய பரவசங்களானமை கண்டு, “நங்கைமீர்க ளிதோரற்புதம் கேளீர்” என்று விசேஷஜ்ஞர் வித்தராய்ச் சொல்லும்படியாகக் கண்டோமென்கை. இத்தால் பகவந் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் இப்படிப் பலிக்கக் காண்கையாலே, ஆழ்வாருடைய பக்தியும் பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருஷி பலமென்னத் தட்டில்லை யென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (கோகுல சராசரம் செய்யும் குணம்) - கோகுலத்தில் இருந்த அனைத்து பொருள்களும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-10) – அவனொருவன் குழலூதின போது மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும், மலர்கள் வீழும், வளர்கொம்புகள் தாழும், இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்ற நின்ற பக்கம் நோக்கியவை செய்யும் குணமே – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-9) - மருண்டு மான் கணங்கள் மேய்கை மறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய்வழி சோர, இரண்டுபாடும் துலுங்கா புடைபெயரா வெழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-8) – பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து வந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்ப, கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில்லாவே - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-1) – கோவலர் சிறுமியரிளங் கொங்கை குதுகலிப்ப வுடலுளவிழ்ந்தெங்கும் காவலும் கடந்து கயிறு மாலையாகி வந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அறிவு என்பது வெளிப்படாத மரங்கள், சிறிதளவு அறிவுள்ள விலங்குகள், சிறந்த அறிவு கொண்ட மனிதப் பிறவிகளான ஆயர்குலப் பெண்கள்

என்றுள்ள பலவும் எந்தவிதமான வேற்றுமையும் இன்றி, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், க்ருஷ்ணனிடம் ஏற்பட்ட ப்ரேமையால் ப்ரவசப்பட்டதைக் கண்டு, (அற்புதம் என்னக் கண்டோம்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-1) - நங்கைமீர்க ளிதோரற்புதம் கேளீர் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஈடுபட்டு நிற்பதைச் சான்றோர்கள் கூறக்கண்டோம். எனவே எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி பகவான் ஏற்பது என்பதை இவ்விதம் உள்ள செயல்பாடுகளால் காண்கிறோம் என்பதால், நம்மாழ்வாருடைய பக்தியும், பகவான் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி முயற்சி செய்ததன் பலனே ஆகும் என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தோஷம் இல்லை.

106. பட்டத்துக்குறிய வாணையு மரசும் செய்யுமவை ஆராயாது.

அவதாரிகை - ஆனால் இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்குமளவில் எல்லாரையும் விஷயீகரிக்கலாயிருக்க, இங்ஙனே இவரொருவரை விஷயீகரிக்கைக்கு அடியென்னென்னு மபேசையிலே, நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனானவன் ஈச்வரத்வச் செருக்காலே செய்யுமவற்றுக்கு அடி ஆராயப்படாதென்னுமத்தை லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (பட்டத்துக்குரியவாணையும் அரசும் செய்யுமவை யாராயாது) என்று.

விளக்கம் - “ஆனாலும் காரணம் இன்றி ஸர்வேச்வரன் ஒருவரைத் தன்னிடம் ஏற்றுக்கொள்வான் என்றால், அனைவரையும் அது போன்று ஏற்கலாம் அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது நம்மாழ்வார் ஒருவரை மட்டும் இவ்விதம் ஏற்பதற்குக் காரணம் என்ன?”, என்று கேட்கலாம் இதற்கு விடையாக, “தடையற்ற சுதந்திரம் கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய ஈச்வரத்தன்மை என்பதன் காரணமாகச் செய்யும் செயல்களுக்குக் காரணம் ஆராய இயலாது”, என்று கூற முடிவு செய்து, அதனை இந்த உலகில் காணப்படும் ஓர் உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குரிய ஆணையைக் கண்ணைக் கட்டிவிட்டால் அவ்வாணை யெடுத்தவ னொருவன் ராஜாவாமளவில் அல்லாதாரெல்லாம் கிடக்க, இவனை இப்படி இது எடுக்கைக்கடி யென்னென்றும், ராஜாவானவன் தன் செருக்காலே ஒருத்தியைத் தனக்கு மஹிஷியாகப் பரிக்ரஹிக்கு

மளவில் இங்ஙனொத்த ஸ்த்ரீகள் பலருமுண்டாயிருக்க இவளை இப்படி இவன் பரிக்ரஹிக்கைக் கடியென்னென்றும் ஆராய்வாரில்லை யென்றபடி.

விளக்கம் - (பட்டத்துக்கு உரிய ஆணை செய்யுமது ஆராயாது) - அரசன் இல்லாத நாட்டில், பட்டத்துக்கு உரிய யானையுடைய கண்களைக் கட்டிவிட்டால், அந்த யானை யாரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறதோ அவனே அரசன் என்று கூறுவர்; அப்போது, “மற்ற பலரும் உள்ளபோது இவனை மட்டும் தேர்ந்தெடுக்கக் காரணம் என்ன?” என்று யாரும் ஆராய்வதில்லை. (அரசு செய்யும் அவை ஆராயாது) - அரசன் ஒருவன் தனது செருக்கிற்கு ஏற்றபடி ஒரு பெண்ணைத் தனது பட்டமஹிஷியாக ஏற்கும்போது, “இவளைப் போன்றே பல பெண்கள் உள்ளபோது இவனை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்தது ஏன்?” என்று யாரும் ஆராய்வதில்லை.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, “ஸ்வாதந்தர்ய மைச்வர மபர்யநு யோஜ்யமாஹு:” என்கிறபடியே பர்யநுயோஜ்யமல்லாத ஐச்வர ஸ்வாதந்தர்ய யுக்தனாய், “பவ மோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே” என்கிறபடியே ஸ்வாதீந பந்தமோக்ஷனாய், வேண்டினபோது வேண்டின வஸ்துவை வேண்டினபடியாக்க வல்லனுமான ஸர்வேச்வரன், அஹேதுகமாயிருக்க ஆதர விஷயமாம்படி பட்டத்துக்குரிய வானையும் அரசும் செய்யுமவைபோலே ஸ்வாதீனமுமாய் ஸ்வார்த்தமுமான ஆத்மவஸ்துக்களிலே ஓரொன்றை ஈச்வரத்வச் செருக்கடியான ஸ்வேச்சையாலே ஸ்வவிநியோகார்ஹமாம்படி விஷயீகரித்தால், அல்லாத ஆத்மவஸ்துக்களெல்லாம் கிடக்க இவ்வஸ்துவை இவனிப்படி விஷயீகரிப்பானென்னென்று இதுக்கடி ஆராயப்படா தென்கை.

விளக்கம் - ஆக இங்கு கூறப்பட்டது என்னவென்றால் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் (55) - ஸ்வாதந்தர்ய மைச்வர மபர்யநு யோஜ்யமாஹு: - ஸர்வேச்வரனாக அவன் உள்ளதால் அவனுடைய சுதந்திரத்தன்மை என்பது “நீ ஏன் இவ்விதம் செய்தாய்” என்று யாராலும் கேட்பதற்குத் தகுந்தது அல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமன தடையும் இல்லாத ஈச்வரத் தன்மை என்னும் சுதந்திரம் கொண்டவனாகவும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-88) - பவ மோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே - உன்னாலேயே ஒருவன் பந்த மோக்ஷத்திற்கு உட்படுத்தப்படுகிறான், ஆகவே நீயே காப்பாற்றவேண்டும் -

என்பதற்கு ஏற்ப, பந்தம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்தவனாகவும், விண்ணப்பிக்கும்போது விண்ணப்பித்தவனை அவ்விதமே ஆக்கவல்லவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, அனைவருடைய விருப்பத்திற்கும் ஏற்கலாம்படியாக பட்டத்து யானையும் அரசனும் செய்யும் செயல்கள் போன்று, தனக்கு உரிமையாக உள்ளவையும் தனக்காகவே உள்ளவையும் ஆகிய ஆத்மாக்களில் ஏதோ ஒன்றை, தனது ஈச்வரத்தன்மை என்ற செருக்கு ஏற்படக் காரணமாக உள்ள தனது இச்சையால், தனது பயனுக்குத் தகுதியாகும்படிச் தேர்ந்தெடுக்கிறான். அப்போது “மற்ற பல ஆத்மாக்களும் உள்ளபோது இந்த ஆத்மாவை மட்டுமே இவன் இவ்விதம் தேர்ந்தெடுக்கக் காரணம் என்ன?” என்று அந்தக் காரணத்தை ஆராய இயலாது என்று கருத்து.

107. முந்நீர் வாழ்ந்தார் சூட்டும் கோவையாழி யென்கிற ஸாஷாத் க்ருத ஸ்வபர வ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்ருச்சிநாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்.

அவதாரிகை - இங்ஙன் சொல்லுவானென்? இவர் தமக்கு ஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களன்றோவில்லை யென்றது; யாத்ருச்சிகாத்ய ஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களடியாக அங்கீகரித்தானானாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முந்நீரென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - “நம்மாழ்வாரை இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் ஏற்பதற்கு, அவரிடம் அவராகவே அறிந்த செய்து வந்த புண்ணியங்கள் ஏதும் இல்லை. ஆனால் அவர் அறியாமல் செய்த நற்செயல்கள் காரணமாக அவன் ஏற்றான்”, என்று கூறலாம் அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “முந்நீர் ஞாலம் படைத்த வெம்முகில் வண்ணனே” என்று தொடங்கி, ஸர்வேச்வரன் “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி” இத்யாதிப்படியே ஸ்வசரண கமல ஸமாச்ரயணோபகரணமான கரண களேபரங்களை இவ்வாத்மாவுக்குண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையே ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ண, நான் அவன் தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கையன்றிக்கே, அதன் வழியேயொழுகி ஸம்ஸரித்துப் போந்தேனென்று ஸ்வவ்ருத்தாந்தத்தையும்,

விளக்கம் - (முந்நீர் என்கிற ஸ்வவ்ருத்தாந்தர்க்கு) - திருவாய்மொழி (3-2-1) - முந்நீர் ஞாலம் படைத்த வெம்முகில் வண்ணனே - என்ற பாசுரத்தில், விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி - அவனை வணங்குவதற்காக விசித்ரமாக உள்ள இந்தச் சரீரம் அளிக்கப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை அண்டுவதற்கு ஏற்ற உபாயமாக உள்ள இந்தச் சரீரத்தை இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு உண்டாக்கி, இந்த ஆத்மாவானது மோக்ஷத்தினை அடையும்படிச் செய்வதையே பலனாகக் கொண்டுள்ள இந்த உலகத்தைப் படைத்தான்; ஆனால் நானோ அவன் தந்த சரீரத்தைக் கொண்டு அவனை அடையாமல், அதனைக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளேன் என்று [நம்மாழ்வாராகிய] தனது செயல்பாடுகளையும்.

வ்யாக்யானம் - “வாழ்ந்தார்கள்” என்று தொடங்கி, முன்பு ஜீவித்தவர்கள் ஜீவித்த ப்ரகாரம் மஹாவர்ஷ ஜலபுத்தம் போலே நசித்து நசித்து அத:பதித்தார்களென்னும்தொழிய, ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்றளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போந்தார்களென்னு மிவ்வர்த்தந்தானில்லை யென்று ஐச்வரியவான்களாய் முன்பு ஜீவித்துப் போந்தவர்கள் வ்ருத்தாந்தத்தையும்,

விளக்கம் - (வாழ்ந்தார் என்கிற பர வ்ருத்தாந்தர்க்கு) - திருவாய்மொழி (4-1-6) - வாழ்ந்தார்கள் - என்று தொடங்கி, முன்பு வாழ்ந்தவர்கள் அவ்விதம் வாழ்ந்த விதம் என்பது, மிகுதியான மழையில் எழுகின்ற சிறிய செடிகள் அல்லது பூச்சிகள் போன்று அழிந்து அழிந்து ஆழ்ந்தபடியே இருந்தார்கள் அல்லாமல், ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொடங்கி இன்று முடிய வாழ்ந்தவர்கள் ஒரே போன்று வாழ்ந்தனர் என்னும் நிகழ்வு இல்லை என்பதை உணர்த்தும்விதத்தில், மிகுந்த செல்வம் கொண்டவர்களாக முன்பு வாழ்ந்து சென்றவர்கள் சரிதங்களையும்,

வ்யாக்யானம் - “சூட்டு நன்மாலைகளை” என்று தொடங்கி, பரமபதவாஸிகள் ஸமாராத நோபகரணங்களை தரித்துக் கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணாநிற்கச் செய்தே அத்தையுபேக்ஷித்துத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விரும்பி வந்தவரித்தமை சொல்லுகையாலே பரமபதத்திலுள்ளார் வ்ருத்தாந்தத்தையும்,

விளக்கம் - (சூட்டும்) - திருவிருத்தத்தில் (21) - சூட்டு நன்மாலைகளை - என்று தொடங்கி பரமபதத்தில் உள்ளவர்கலள் அவனை ஆராதனம் செய்வதற்குத் தேவையான பொருள்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு அவனை ஆராதனம் செய்தபடி உள்ளபோது, அதனை விடுத்து திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள வெண்ணெயை மிகவும் விரும்பி வந்து அவதரித்த செயலைக் கூறுவதால் பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுடைய செயல்களையும்.

வ்யாக்யானம் - “கோவை வாயாள் பொருட்டு” என்று தொடங்கி, தேச கால விப்ரக்ருஷ்டங்களான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் விரோதி நிரஸநாபதாநங்களை தத்தத் தேசகாலங்களிற்போலே தர்சித்து, நீ இப்படி விரோதி நிரஸநம் பண்ணுகிற தசைகளிலே உதவி சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலே னாகிலும், என்னுடைய ஹ்ருதயாதிகளே உனக்கு போகோபகரணமாம்படி என் பக்கலிலே வ்யாமுத்தனாவதே யென்கையாலும், “ஆழியெழு” என்று தொடங்கி, த்ரைவிக்ரமக்ரமணம், ஸமுத்ர மதநம், பூமயுத்தரணம், ஜகந்நிகரணம், பாரத ஸமர நிர்வஹணம், ஹிரண்ய நிரஸநம், ராவணவதம், பாண கரச்சேதநம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, கோவர்த்தநோத்தரண மாகிற பூர்வ சரிதங்களைப் பத்தும் பத்தாகப் பேசுகையாலும், ஈச்வர வருத்தாந்தங்களையும் ஒரு உபாதியற ஒரு போகியாக ஸாக்ஷாத்கரித் தருளிச்செய்கிற விவர்க்கு

விளக்கம் - (கோவை) - திருவாய்மொழி (4-3-1) - கோவை வாயாள் பொருட்டு - என்ற பாசுரத்தில் இடம், காலம் போன்றவற்றால் வெவ்வேறாக உள்ளதான இராமன் மற்றும் க்ருஷ்ணன் ஆகிய அவதாரங்களில் பகைவர்களை அழித்தமை என்பதை அந்தந்த இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றில் உள்ளது போன்றே தரிசித்து, “நீ இவ்விதம் பகைவர்களை அழிக்கும்போது, அந்த இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றில் நான் இருந்து உனக்கு அந்தக் களைப்பு நீங்கும்படியாக ஏதும் உதவவில்லை; ஆனாலும் எனது நெஞ்சம் போன்றவை உனது இன்பத்துக்குப் பயன்படும்படியாக என்னிடம் நீ ப்ரேமை கொண்டவனாக உள்ளாயே”, என்பதாலும். (ஆழி) - திருவாய்மொழி (7-4-1) - ஆழி எழ - என்ற பாசுரத்தில் மூன்றடி அளத்தல், கடலைக் கடைதல், பூமியை மேலே உயர்த்தல், உலகத்தை உண்ணுதல், மஹாபாரத யுத்தத்தை நடத்துதல், ஹிரண்யனை அழித்தல், இராவணனை வதைத்தல், பாணாஸுரனுடைய தோள்களைத் துண்டித்தல், உலகத்தைப் படைத்தல், கோவர்த்தன மலையை எடுத்தல் போன்ற பலவிதமான நிகழ்வுகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பலமடங்கு உரைப்பதாலும், (என்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருத பர வருத்தாந்தர்க்கு) -

ஸர்வேச்வரன் செய்த செயல்களை எந்தவிதமான தடையும் இன்றி ஒரு போகியாக மட்டுமே நின்று அருளிச்செய்கிற நம்மாழ்வாருக்கு.

வ்யாக்யானம் – அஜ்ஞாதமான தொன்றில்லாமையாலே தம்மை ஈச்வரனங்கீகரிக்கக்கடியான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்க ளுண்டாகில் அல்லாதவற்றோபாதி ப்ரகாசிக்குமிறே யென்றபடி. இத்தால், ப்ரகாசித்ததாகில் அருளிச்செய்வர்; இப்படி யருளிச்செய்யக் காணாமையாலும், கேவல நிர்ஹேதுக ப்ரஸாத ப்ரகாசக வசநங்கள் பலவுமருளிச்செய்தமை காண்கையாலும், அவையும் இவர்க்கில்லை யென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (யாத்ருச்சிகாதிகள் உண்டாகில் தோன்றும்) - அறியாத விஷயங்கள் என்று ஏதும் இல்லாததால், தம்மை ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொண்டதற்கான காரணமாக “தற்செயலாக விளைந்த புண்ணியங்கள்” என்று தன்னிடம் ஏதும் இருந்தது என்றால், மற்ற விஷயங்கள் போன்று அதுவும் நம்மாழ்வாருக்கு விளங்கியிருக்கும். அவ்விதம் அவருக்கு விளங்கியிருந்தால் அதனை அவர் அருளிச்செய்திருப்பார்; ஆனால் இவ்விதம் அவர் அருளிச்செய்யவில்லை என்பதாலும், ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அருள் புரிவான் என்பது போன்ற பல வரிகளை இவர் அருளிச்செய்துள்ளதாலும், அது போன்றுள்ள “தற்செயலான புண்ணியங்கள்” முதலான ஏதும் இவரிடம் இல்லை என்றாகிறது.

108. செய்தநன்றி தேடிக்காணாதே கெடுத்தாய் தந்தாயென்ற அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்ல.

அவதாரிகை - இப்படி அங்கீகார ஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதமில்லையே யாகிலும் அத்வேஷாபிமுக்யங்கள் ஸுக்ருதமடியாக வானாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (செய்த நன்றி தேடிக்காணாதே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் நம்மாழ்வாரை ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக்கொண்டதற்குக் காரணமாக இவரிடம் புண்ணியங்கள் ஏதும் இல்லை என்றாலும், “அவனை வெறுக்காமை, அவனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் இருத்தல்” போன்ற தன்மைகள் இவரிடம் இருந்து, அதனால்

அவன் இவரை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “வாட்டாற்றாற் கெந்நன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” என்று ஸர்வேச்வரன் தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமேதேனுமுண்டோவென்று தேடிக் காணாதே, “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்”, “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்” என்று தீமனம் போகையாகிற அத்வேஷமும், மருவித் தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆபிமுக்யமும், இரண்டும் அவனாலே உண்டாய்த்தென்று தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அத்வேஷாபிமுக்யங்களும் ஸத்கர்மமடியாக வந்ததன்றென்கை.

விளக்கம் - (செய்த நன்றி தேடிக் காணாதே) - திருவாய்மொழி (10-6-8) - வாட்டாற்றாற்கு எந்நன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தன்னை ஏற்றுக் கொண்டதற்குக் காரணமாகத் தன்னிடம் நற்செயல்கள் ஏதும் உண்டோ என்று ஆராய்ந்தபடி இருந்து அவற்றைக் காணாத காரணத்தால், (கெடுத்தாய் என்ற அத்வேஷமும் தந்தாய் என்ற ஆபிமுக்யமும்) - திருவாய்மொழி (2-7-8) - என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப தீயமனம் என்ற வெறுப்பு நிலையும், திருவாய்மொழி (2-7-7) - மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அண்டி நின்று தொழும்படி உள்ள மனம் ஏற்படுவதான நிலையும், (ஸத்கர்மத்தால் அல்ல) - இந்த இரண்டு நிலைகளும் அவனால் ஏற்பட்டன என்று நம்மாழ்வாராகிய தானே உறுதியாக உரைப்பதால், அத்வேஷம் மற்றும் ஆபிமுக்யம் ஆகிய இரண்டும், நல்ல கர்மங்கள் காரணமாக வந்தது அல்ல என்றாகிறது.

109. எண்ணிலும் வரும் கணனைக்கு எண்டானுமில்லை.

அவதாரிகை - ஆனால் பரமபக்திக்கு முகம் காட்டுமோபாதி, பரிகணனைக்கும் முகம் காட்டு மென்றாரிறே அவர்தாமே; அந்தப் பரிகணனைதான் இவர்க்குண்டாய்த்தானாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எண்ணிலும் வரும் கணனைக் கெண்தானுமில்லை) என்று.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஒருவனுடைய பரமபக்திக்கு முகம் காண்பிப்பது போன்று, அவனை எண்ணுவதற்கும் முகம் காண்பிப்பான் என்று இவரே அருளிச்செய்துள்ளார். ஆகவே அத்தகைய “எண்ணியபடி இருத்தல்” என்ற நிலையே இவருக்கு ஏற்பட, அதன் காரணமாகவே ஸர்வேச்வரன் இவருக்கு க்ருபை செய்தான் என்று கூறலாம் அல்லவோ? இந்த ஐயத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “எண்ணிலும் வருமென்னினி வேண்டுவம்” என்றது, ஈச்வர குணாதிக்யம் சொன்ன வித்தனை போக்கி, அந்த பரிகணனைக்குத் தம்மோடு அந்வய மில்லாமை கண்டு, “நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு – கண்டாயே” என்று கார்யங்கள் பலிக்குமிடத்தில், “எண்ணிலும் வரும்” என்றது தான் மிகையாம்படி ஓரெண்டானுமின்றி யிருக்கச்செய்தே பலித்துக்கொடு நிற்கிறபடி கண்டாயே யென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு மூதலிக்கையாலே அதுவும் இவர்க் கில்லை யென்கை.

விளக்கம் - (எண்ணிலும் வரும் கணனைக்கு) – திருவாய்மொழி (1-10-2) - எண்ணிலும் வருமென்னினி வேண்டுவம் - என்ற பாசுரத்தில், ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும் கூறிய பின்னரும், அவற்றைக் குறித்தும் அவனைக் குறித்தும் எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது தன்னிடம் இல்லை என்பதைக் கண்டார். அதனால், (எந்தானும் இல்லை) – திருவாய்மொழி (1-10-5) – நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓரெண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு – கண்டாயே – என்பதற்கு ஏற்ப, செயல்கள் அனைத்தும் நிறைவேறுவதற்கு “எண்ணிலும் வரும்” என்பது அவசியம் என்றாலும், அத்தகைய எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது இல்லாதபோதிலும், ஸர்வேச்வரன் குறித்த செயல்கள் அனைத்தும் நிறைவேறியபடி உள்ளதைக் கண்டாய் அல்லவோ என்று தனது திருவுள்ளத்திற்கு நிரூபிப்பதால், இவருக்கு “அவனை எண்ணியபடி இருத்தல்” என்ற நிலை இருந்தது, அதன் காரணமாகவே ஸர்வேச்வரன் இவரைக் கடாசுஷித்தான் என்பதும் பொருந்தாது.

110. மதியால் இசைந்தோ மென்னும் அநுமதீச்சைகள் இருத்துவ மென்னாத வென்னை இசைவித்த என்னிசைவினது.

அவதாரிகை - அதுதான் வேணுமோ? தமக்கு அநுமதீச்சைக ஞுண்டாக வருளிச்செய்தாரே? அவைதான் ஹேதுவானாலோ வென்ன, அவையும் அவனாலே யுண்டான தென்கிறார் “மதியா லிசைந்தோமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அத்தகைய எண்ணம் இவரிடம் இருந்தது என்று இவர் வெளிப்படையாகக் கூறவேண்டுமோ? இவர் தம்முடைய பாசுரங்களில் தனக்கு அநுமதியும் [ஸர்வேச்வரனை விலக்காமல் இருத்தல்] இச்சையும் உள்ளதாக அருளிச்செய்தார்; ஆகவே அவை காரணமாக ஸர்வேச்வரன் கடாசுஷித்தான் என்று கூறலாம் அல்லவோ என்றால், அவையும் தனக்கு அவனாலேயே ஏற்பட்டது என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “வைத்தேன் மதியா லெனதுள்ளத் தகத்தே” என்று அநுமதி மாத்தரத்தாலே அவனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தேனென்றும், “யானு மென்னெஞ்சு மிசைந்தோம்” என்று விரோதியைப் போக்கும்படியாக நானும் மென்னெஞ்சு மிசைந்தோ மென்றும் தமக்குண்டாகச் சொன்ன அநுமதியும் இச்சையும், “யானொட்டி யென்னு ளிருத்துவ மென்றிலன்” என்று அவன் தம்முள்ளே புகுந்திருப்பதாகக் கேட்டவளவில் நான் இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் இருத்துவோ மென்றிலே னென்றபடியே அவனை உள்ளேயிருத்தவோ மென்றிசையாத தம்மை “இசைவித்தென்னை” என்கிறபடியே வருந்தி இசையப் பண்ணி, “என்னிசைவினை” என்று நானல்லெனென்று அகலாதபடி என்னிசைவுதானாய்ப் புகுந்தவனை யென்னும்படி யத்னித்த ஈச்வரனுடைய க்ருஷி பலமென்கை. அநுமதீச்சைகள் தமக்கு முன்னே உண்டாயிருந்ததாகில், “இருத்துவமென்றிலன்”, “இசைவித்தென்னை” என்று மருளிச் செய்யக்கூடாதிறே.

விளக்கம் - (மதியால் என்னும் அநுமதி) – திருவாய்மொழி (8-7-10) – வைத்தேன் மதியால் எனது உள்ளத்து அகத்தே – என்று அநுமதி மட்டுமே கொண்டு அவனை எனது நெஞ்சத்தில் வைத்தேன் என்று தனக்கு உள்ளதாகக் கூறிய அநுமதியும், (இசைந்தோம் என்னும் இச்சை) – பெரியதிருவந்தாதி (26) – யானும் என் நெஞ்சம் இசைந்தோம்- என்று அவனை அடையத் தடையாக உள்ள விரோதியைப் போக்கும்படியாக நானும் எனது நெஞ்சமும் ஒன்றாக ஒப்புக் கொண்டோம் என்று தனக்கு உள்ளதாகக் இச்சையும். (இருத்துவம் என்னாத என்னை) – திருவாய்மொழி (1-7-7) – யானொட்டி யென்னு ளிருத்துவ மென்றிலன் - அவன் எனது மனதில் புகுந்திருப்பதைக் குறித்து

அறிந்தபோதிலும், நான் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு அவனை எனது மனதிலேயே நிலைத்திருக்கும்படிச் செய்வேன் என்று கூறவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனை உள்ளேயே இருக்கும்படிச் செய்வேன் என்று இசையாத நம்மாழ்வாராகிய தன்னை. (இசைவித்த என் இசைவினது) - திருவாய்மொழி (5-8-9) - இசைவித்தென்னை - என்பதற்கு ஏற்ப வருந்தி இசையும்படிச் செய்து, திருவாய்மொழி (1-7-4) - என்னிசைவினை - என்பதற்கு ஏற்ப “நான் அதற்குத் தகுந்தவன் அல்லன்” என்று அகன்று செல்லாதபடி, எனது இசைவாகவே புகுந்தவனை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து முயற்சிகளும் செய்த ஸர்வேச்வரனுடைய செயல்பாடுகளின் பலனே ஆகும். அநுமதியும் இச்சையும் ஆழ்வாருக்கு முன்பே இருந்தது என்றால், “இருத்துவம் என்றிலன்” என்றும், “இசைவித்து என்னை” என்றும் அருளிச்செய்திருக்கமாட்டார் அல்லவோ?

111. மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது வ்யாவ்ருத்த்யுக்கி அந்யார்த்தம் அபுத்தி பூர்வகம் அவிஹிதம் பலவிஸத்ருசம் பலாந்தர ஹேது.

அவதாரிகை - இவையொன்றுமில்லையாகிலும் “மாதவன்” என்றும், “திருமாலிருஞ்சோலை மலை” என்றும் சொன்ன உக்தி மாத்ரங்களைப் பற்றாசாகக் கொண்டு விஷயீகரித்தானாக வருளிச்செய்கையால், அவைதானுண்டே யென்ன, அவை பேற்றுக்கடியாகச் சொல்லத் தக்கவை யன்றென்னு மிடத்தை மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதங்களாகச் தக்கவற்றையும் கூட்டிக்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (மாதவன் மலை நீர் நிழலென்றேறிடுமதென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இது போன்று ஸர்வேச்வரன் இவரை ஏற்றுக்கொள்ள வேறு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை என்றாலும், “மாதவன்”, “திருமாலிருஞ்சோலை மலை” என்று இவர் கூறிய சொற்களை மட்டுமே ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டு, ஸர்வேச்வரன் தன்னை ஏற்றுக் கொண்டதாக இவரே அருளிச்செய்துள்ளதால், அது போன்று உரைத்தவற்றையே காரணமாகக் கூறலாம் அல்லவோ? ஆனால் அவை பேற்றுக்குக் காரணமாகக் கூறத்தக்கவை அல்ல என்பதை, அவற்றுடன் ஒருசேர சிந்திக்கத்தக்க வேறு சிலவற்றையும் சேர்த்துக் கொண்டு விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “மாதவனென்றதே கொண்டென்னை யினியிப்பாற்பட்டது யாதவங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள் புகுந்திருந்து” என்று அந்த:புரவாஸிகள் சொல்லும் “மாதவன்” என்கிற திருநாமத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொன்னவளவிலே, அத்தையே குவாலாகக் கொண்டு, அல்லாத திருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத வென்னை விஷயீகரித்து, என்னுள்ளே புகுந்திருந்து, ஸகல கர்மங்களையும் போக்கினானென்றும், “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்” என்று ஓரோ தேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லாநின்றால், ஓரோ விசேஷங்களை யிட்டுச் சொல்லுமோபாதி யாத்ருச்சிகமாக “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன்” என்னுங்காட்டில் தானுகந்தருளின திருமலையின் பேரை விரும்பிச் சொன்னேனாகக் கொண்டு நிரபேசுஷனானதான், பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே பரிபூர்ணமாகப் புகுந்தானென்றும் சொல்லும்படி, மாதவனென்று நம் பேரைச் சொன்னார்; திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்று நம்முரைச் சொன்னாரென்றும் ஏறிடுகிறவை - ஈச்வரனுகந்த திருநாமமென்றும், அவன் உகந்து வர்த்திக்கிற திருமலை யென்றும் சொன்னவையல்ல; பேருக்கும் பேருக்கும் மலைக்கும் மலைக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொன்ன மாத்ரம்.

விளக்கம் – (மாதவன் என்று) – திருவாய்மொழி (2-7-3) – மாதவனென்றதே கொண்டென்னை யினியிப்பாற்பட்டது யாதவங்களும் சேர்கொடேனென்று என்னுள் புகுந்திருந்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர்கள் கூறுவதான “மாதவன்” என்னும் திருநாமத்தை மனதளவில் ஒட்டும்படியாகச் சொல்லாமல் மேலோட்டமாக உரைத்தபோதிலும், அதனையே ஒரு சந்தர்ப்பமாகக் கொண்டு, இதனைத் தவிர்த்து உள்ள திருநாமங்களுக்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடு அறியாதபடி உள்ள என்னை ஏற்றுக் கொண்டு, என்னுள்ளே புகுந்து, அங்கேயே நிலைத்து நின்று எனது அனைத்து கர்மங்களையும் போக்கினான். (மலை என்று) – திருவாய்மொழி (10-8-1) - திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு இடங்களில் உள்ள மலைகள் குறித்துக் கூறியபடி வரும்போது, அவைகளுடைய சிறப்புகளை உரைப்பது போன்றே, தற்செயலாக “திருமாலிருஞ்சோலை” என்று உரைத்தேன்; அப்போது, தான் மகிழ்வுடன் உறையும் இடத்தை இவன் மிகவும் விருப்பத்துடன் உரைத்தான் என்று திருவுள்ளம் பற்றி, எதனையும் வேண்டாதபடி பெரியபிராட்டியுடன் கூடியவனாக எனது மனதில்

பரிபூர்ணமாகப் புகுந்தான். (ஏறிடுமது) - இவ்விதம் ஆழ்வார் உரைப்பது போன்று, “மாதவன் என்று நம்முடைய திருநாமத்தை உரைத்தார், திருமாலிருஞ்சோலை என்று நம்முடைய இருப்பிடத்தை உரைத்தார்” என்று ஆழ்வார் கூறியவற்றில் ஸர்வேச்வரன் அவனுடைய எண்ணங்களை ஏற்றிக் கொள்ளும் சிந்தனைகள்; (வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி) - ஸர்வேச்வரன் மகிழ்வுடன் ஏற்கும் திருநாமம், அவன் உறைகின்ற இடம் என்றெல்லாம் ஆழமாக மனதில் எண்ணிக் கூறப்பட்டவை அல்ல; இவ்விதம் உரைக்கப்பட்டது என்னவென்றால் மற்ற திருநாமங்கள் மற்றும் இந்தத் திருநாமம், மற்ற மலைகள் மற்றும் இந்த மலை ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு கூறிய அளவு மட்டுமே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடிதமாய்ப் போருமவையான, “என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்” என்றேறிகிறவை - தன் பயிர் தீயாமைக்காக நீருள்ளவிடத்தில் நின்று, நெடும்துலையிட்டு இறைக்கிறதும், தனக்குச் சூது சதுரங்கம் பொருகைக்கும், காற்று வரவுக் கிருக்கைக்குமாக விரிவுண்டாகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்கிறது மொழிய, பாகவதர்கள் விடாயைத் தீர்க்கைக்கும் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலாகைக்கும் செய்கிறதல்லாமையாலே அந்யார்த்தம்.

விளக்கம் - (நீர் நிழல் என்று ஏறிடுமது) - இது போன்று ஸர்வேச்வரன் தானாகவே கற்பித்துக் கொள்ளும் இவற்றுடன் சேர்த்துக் கூறுவதான, “எனது அடியார்களின் தாகம் தீர்த்தான், அவர்கள் ஒதுக்குவதற்கு நிழலை அளித்தான்” என்று கற்பித்துக் கொள்வதானவை, (அந்யார்த்தம்) - தனது பயிர் வாடாமல் இருப்பதற்காக நீர் நிறைந்த இடத்திலிருந்து நீண்ட துலை இட்டு இறைப்பதும்; தான் சூது மற்றும் சதுரங்கம் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவதற்காகவும், காற்று வாங்கவும் வீட்டின் வெளிப்புறம் திண்ணை கட்டிவைப்பதும், இந்த இந்த காரணத்திற்கு அல்லாமல், பாகவதர்களுடைய தாகம் தீர்க்கவும் அவர்கள் ஒதுங்குவதற்காக நிழல் அமைப்பதும் என்பதற்காக அல்ல என்பதால், இவை வேறு ஒன்றைக் கருதியே ஆகும்; ஆனால் ஸர்வேச்வரன் எண்ணிக் கொள்வது வேறுவிதமாக ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இவைதான் இத்தனையும் இத்தலையில் நினைவின்றியிருக்க, அவன் அடித்தேறிகிறவை யாகையாலே புத்தி பூர்வகமும்ல்ல. இவைதான் பல ஹேது தயா சாஸ்த்ர விஹிதங்களும்ன்று. பகவத்விஷயீகாரமாகிற மஹாபலத்துக்கு இவை

ஸத்ருசமுமல்ல. இவையுண்டாய்த்தாகில் இவ்வருகே சில அல்பப்ரயோஜநங்களுக்கு ஹேதுவா மித்தனை யென்கை. ஆகையால் இவை பகவதங்கீகார ஹேதுவாக மாட்டாதென்று கருத்து.

விளக்கம் - (அபுத்தி பூர்வகம்) - இது போன்றுள்ள பல செயல்களும் இவர்கள் “இதற்காகச் செய்கிறோம்” என்னும் எண்ணம் ஏதும் இன்றிக்கே செய்தபோதிலும், ஸர்வேச்வரன் இவற்றை வேறுவிதமாகக் கற்பித்துக் கொண்டு நிற்பதால், இவர்கள் புத்தி அறிந்து செய்வது அல்ல. (அவிஹிதம்) - இது போன்ற செயல்கள் பலன் அளிப்பதற்கான காரணங்கள் என்று சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டவையும் அல்ல. (பல விஸாத்ருசம்) - ஸர்வேச்வரனால் ஏற்கப்படுதல் என்னும் மிகப் பெரிய பலனுக்கு இவை ஒத்தது அல்ல. (பலாந்தர ஹேது) - இவை இருந்தது என்றால், இவை வேறு சில பலன்களுக்குக் காரணமாக உள்ளன அல்லாமல், பகவான் ஏற்றுக்கொள்வதற்கான காரணமாகி விடாது.

வ்யாக்யானம் - கீழே “யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்” என்றதுவும், இங்கே மாதவனித்யாதியாலே அவனேறிடத்தக்கவை சிலவுண்டாக இவர் தம்முடைய உக்தியாலே கண்டெடுத்துக் கழிக்கிறவிதும் தன்னில் சேரும்படி யெங்ஙனே யென்னில், யாத்ருச்சிகாதிகள்தான் பலவுமுண்டாகையாலே, அத்யுத்தகடங்களாய் மஹாபலத்துக் குறுப்பாய் வந்து விழுமவையும் ஆபாஸங்களா யிருக்குமவையு முண்டாகையால் அத்யுத்தகடங்களாய் அவனுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாம்படி யிருக்குமவற்றைக் கீழே சொல்லிற்றாக்கி, ஆபாஸங்களாய் அவனாரோபித்துக் கொள்ளத்தக்கவற்றை இங்கே சொல்லிற்றென்று விபஜித்துக் கொள்ளுமளவில் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - ஆனால் சூர்ணை 107ல் - யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும் - என்பதுடன், இந்தச் சூர்ணையில் - மாதவன் - என்று அவன் கற்பித்துக் கொள்ளத்தக்கபடியான செயல்கள் உள்ளன என்று கூறும் இவருடைய சொற்கள் மூலம் முரண்பாடு ஏற்படாதோ என்று கேட்கலாம். தற்செயலாக ஏற்படும் செயல்கள் என்பது பலவகைப்படும். மிகவும் பெரியவைகளாக, மிகப் பெரிய பலனை ஏற்படுத்தவல்ல செயல்கள் சில மட்டுமே இருக்கலாம்; மிகவும் சிறியதாக உள்ளவை சில மட்டுமே இருக்கலாம்; சூர்ணை 107ல், மிகவும் பெரியவைகளான, மிகவும் பெரிய பலன்களை அளிப்பதான காரணமாக வந்து சேர்வனவற்றை மட்டுமே கூறினார். ஆனால் இங்கு

மிகவும் சிறியவைகளாய் உள்ளபோதிலும், அவனால் கற்பிக்கப்பட்டவற்றைக் கூறினார். ஆக இரண்டிற்கும் வேறுபாடு உள்ளதால் முரண்பாடு இல்லை.

112. இவன் நடுவே அடியானென்று ஓலைப்படா ப்ரமாணம் பசுபாதி ஸாஷி வன்களவி லநுபவமாக இந்திர ஞாலங்கள் காட்டிக்கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி சூழ்ந்தது.

அவதாரிகை - ஆனால் இவரை இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்க வேண்டுவானென் னென்னு மபேசையிலே அருளிச்செய்கிறார் மேல் “இவன் நடுவேயென்று” தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் ஸர்வேச்வரன் நம்மாழ்வாரை இப்படியாக எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஏற்றுக் கொள்வது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி ஒன்றை ஆரோபித்தாகிலும் விஷயீகரிக்குமிவன், “நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்” என்கிறபடியே நாதனாகையாலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து, “அடியானிவ னென்றெனக் காரருள் செய்யும்” என்று “த்வம் மே” என்கிறபடியே இவன் என்னடியானென்று பிடிக்க, “அஹம் மே” என்கிறபடியே அதுக்கு இவர் இசையாமல் “என்னை நீ உன்னடியானென்றது எத்தாலே” என்ன; “இதம் மூல ப்ரமாணாத்” என்கிறபடியே இவரை இசைவிக்மைக்காக, “பதிம் விச்வஸ்ய”, “ப்ரதாந ஷேத்ரஜ்ஞுபதி:”, “க்ஷராத்தமாநாவீசநே தேவ ஏக:” இத்யாதிகளாலே சேதநாசேதநங்க ளடையத் தனக்கு சேஷமென்னுமித்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்ட, அதுஎழுதா மறையாகையாலே அது ஓலைப்படா ப்ரமாணமென்று இவர் அதை அந்யதாகரித்துத் தம்முடைய அநாத்யநுபவத்தை ப்ரபலமாகக் கொண்டு நிற்கையாலே, ஆட்சியிலும் ப்ரபலமான தொடர்ச்சியை முன்னிட்டவளவில், அதுக்கும் ஸாஷி ஆரென்று கேட்டவாரே, “ஸுதீஸ் ஸ்யாத்” என்கிறபடியே தத்வதர்சிகளான ஜ்ஞாநிகளை ஸாஷியாகக் காட்ட, “தத்வ பசுபாதீ ஸ:” என்கிறபடியே அவர்கள் உனக்குப் பசுபாதிகளென்று அதுக்கும் இவர் கண்ணழிவு சொல்லுகையாலே,

விளக்கம் - (இவன்) - இப்படியாக ஏதேனும் ஒரு காரணத்தைத் தானாகவே கற்பித்துக் கொண்டாவது அங்கீகரிக்கும் ஸர்வேச்வரன். (நடுவே) - திருவாய்மொழி (1-7-5) - நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன் - என்பதற்கு ஏற்ப, நாதன் என்பதால் எந்தவிதமான

காரணமும் இன்றி, (அடியானென்று) - திருவாய்மொழி (9-4-10) - அடியானிவ
 னென்றெனக் காரருள் செய்யும் - என்பதற்கு ஏற்ப, த்வம் மே - நீ எனக்கு உரியவன் -
 என்று உரைத்தபடி ஸர்வேச்வரன் நம்மாழ்வாரை “இவர் எனக்கு அடியார்” என்று பிடிக்க
 முயல்கிறான். அப்போது இவர் அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளாமல், அஹம் மே - நான் எனக்கே
 உரியவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, “என்னை உனது அடியான் என்று நீ பிடிக்க முயல்வது
 எதனால்?”, என்கிறார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், இதம் மூல ப்ரமாணாத் - இதற்கு வேதமே
 மூலப்ரமாணம் ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவரை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்யும்
 விதமாக, புருஷஸூக்தம் - பதிம் விச்வஸ்ய - உலகின் நாதன் - என்றும், ச்வேதாஸ்வதர
 உபநிஷத் - ப்ரதாந ஷேத்ரஜ்ஞபதி: - ப்ரக்ருதி மற்றும் உயிர்களின் நாதன் - என்றும்,
 ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - ச்ஷராத்மாநாவீசநே தேவ ஏக: - ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே
 அனைத்து உயிர்களையும் நியமிக்கிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து
 சேதநங்கள் மற்றும் அசேதநங்கள் தனக்கே வசப்பட்டவை என்பவை உணர்த்தும்
 வேதங்களை ப்ரமாணமாகக் கூறுகிறான். (ஓலைப்படா ப்ரமாணம்) - இதற்கு நம்மாழ்வார்,
 “வேதங்கள் எழுதப்படாத மறைபொருள் என்பதால் அது ஓலைப்படா ப்ரமாணம்” என்று
 கூறி அதனைத் தள்ளி, எல்லையற்ற காலமாகத் தன்னைத் தொடர்ந்தபடி உள்ள கர்மம்
 போன்ற அனுபவங்களை மட்டுமே உறுதியாகப் பற்றியபடி நிற்பதால், தொடர்ந்து
 ஸர்வேச்வரன் தான் அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளதைக் கூறினான். (ஸாக்ஷி)
 இதனைக் கேட்ட நம்மாழ்வார், “அதற்குச் சாட்சி ஏதேனும் உள்ளதோ?”, என்றார். இதற்கு
 ஸர்வேச்வரன் - ஸுதீஸ் ஸ்யாத் - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானிகளைச் சாட்சியாகக்
 காண்பித்தான். (பக்ஷபாதி) - அப்போது நம்மாழ்வார் அவனிடம், தத்வ பக்ஷபாதீ ஸ: -
 அவன் உனக்கு மட்டுமே ஒரு தலையாகப் பேசுவான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானிகள்
 அனைவரும் உனக்காக மட்டுமே பாரபட்சமாகப் பேசுபவர்கள் ஆவர்”, என்று உரைத்தார்.
 தொடர்ந்து,

வ்யாக்யானம் - “வன்கள்வன்” என்று விஷயீகாராநந்தரம், அநாதிகாலம் நாம் “அஹம் மம”
 என்றிருந்து போந்தவநுபவம், ஆத்மாபஹாரமாகிற வலிய களவாலே வந்ததென்று
 இவரநுதபிக்கும்படி “இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி யிவ்வேமுலகுங் கொண்ட” என்று
 இந்ந்ரஜாலங்கள் போலே த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிகளான வடிவழகையும், சீலத்தையும்
 சேஷ்டித்தையும் காட்டி, வாய்மாளப் பண்ணி, ஆஸூரப்ரக்ருதியான மஹாபலி “என்னது”
 என்றிருந்த லோகத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டாப்போலே இவரையும், வடிவழகையும்

சீலாதிகளையும் காட்டி வாய்மாளப் பண்ணி இவர் “என்னது” என்றிருந்த ஆத்மாவைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும்படியாக,

விளக்கம் - (வன்களவில் அநுபவமாக) - திருவாய்மொழி (5-1-4) - வன்கள்வன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பின்னர், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி வந்ததான “அஹம் மம - நான் எனக்கே உரியவன்” என்ற சிந்தனையானது, ஸர்வேச்வரனுக்கே சொந்தமான ஆத்மாவைத் தன்னுடையது என்று அபகரித்துக் கொண்ட பெரும் களவு காரணமாகவே வந்தது என்று உணர்ந்து இவர் வருந்தும்படியாக, (இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி) - திருவாய்மொழி (9-5-5) - இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி யிவ்வேழுலகுங் கொண்ட - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த்ரஜாலங்கள் போன்று அனைவருடைய கண்கள் மற்றும் சித்தம் ஆகியவற்றைக் கவர்ந்து இழுக்கவல்ல தன்னுடைய வடிவழகு, சீலம், செய்கைகள் ஆகியவற்றைக் காண்பித்து வியக்கும்படிச் செய்து. (கொள்ள) - அசுரத்தன்மை கொண்ட மஹாபலியானவன், “என்னுடையது” என்று எண்ணியிருந்த அனைத்து லோகங்களையும் அவனிடமிருந்து அபகரித்துத் தன்னுடையதாக்கிக் கொண்டது போன்று வடிவழகு, சீலம் முதலானவற்றைக் காண்பித்து மயங்கும்படியாகச் செய்து, நம்மாழ்வார் “என்னுடையது” என்று எண்ணியிருந்த ஆத்மாவை ஸர்வேச்வரன் தன்னுடையது என்று கொள்ளும்படியாக,

வ்யாக்யானம் - “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்று க்ருபா ஜநிகையான இவள் காக்கவோ? க்ருபா பரதந்த்ரனான நீ காக்கவோ? க்ருபா பாத்ரமான நான் காக்கவோ வென்னும்படி ஒருவரால் நிவாரிக்கவொண்ணாதபடி பெருகுவதாய், ஸ்வதந்த்ரனான தன்னாலும் தப்பவொண்ணாதபடியிருக்கையாலே விதி சப்த வாச்சையா யிருந்துள்ள க்ருபை, “எனைத்தோர் பிறப்பும் - எதிர்சூழல்புக்கு எனக்கே யருள்கள் செய்ய - அம்மான் த்ரிவிக்ரமனை - விதி சூழ்ந்தது” என்று அநேக ஜநம்ங்கள் நான் பிறந்த பிறவிக்கு எதிராகப் பிறந்து கொடுவந்து, எனக்கொருவனுக்குமே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படியாக ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து, த்ரிவிக்ரமாபதாந முகத்தாலே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த ஸுசீலனை க்ருபை சூழ்ந்ததென்னும்படி இவரை அங்கீகரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி வளைந்து கொண்டதென்கை. காட்டிக்கொள்ள வென்கிறவிடத்தில் “காட்டி” என்கிறவிது “ப்ரமாணம் காட்டி, ஸாஷி காட்டி, இந்திரஞாலங்கள் காட்டி” என்று ஸர்வத்ராந்விதமாய்க் கிடக்கிறது.

விளக்கம் - (காப்பார் அற்று) திருவாய்மொழி (5-1-1) – விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் - என்று க்ருபைக்கு இலக்காக உள்ள இவளால் அது கிட்டாமல் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள இயலுமா? உன்னுடைய க்ருபைக்கு வசப்பட்டவனாகிய நீயே அது கிட்டாமல் தடுக்க இயலுமா? உனது க்ருபைக்கு இலக்காக உள்ள நான் அது கிட்டாமல் தடுக்க இயலுமா - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப யாராலும் தடுத்து நிறுத்து இயலாதபடி பெருகுவதாய். (விதி சூழ்ந்தது) - “விதி” என்ற பதம் மூலம் அவனுடைய க்ருபை கூறப்படுகிறது; யாருக்கும் கட்டுப்படாத சுதந்திரம் கொண்ட அவளால் கூட தப்ப இயலாதபடி உள்ளதால் “விதி” என்ற பதம் மூலம் அவனுடைய க்ருபை கூறப்பட்டது. இப்படியாக உள்ள அவனுடைய க்ருபையானது, திருவாய்மொழி (2-7-6) – “எனைத்தோர் பிறப்பும் – எதிர்கூழல்புக்கு எனக்கே யருள்கள் செய்ய - அம்மான் த்ரிவிக்ரமனை - விதி சூழ்ந்தது” – என்பதற்கு ஏற்ப நான் பிறந்த பல பிறவிகளிலும் எனக்கு முன்பாகவே தான் வந்து தோன்றி, என் ஒருவனுக்கு மட்டுமே தனது க்ருபையைச் செய்யும்படியாக ஸர்வேச்வரனாக நின்று, த்ரிவிக்ரம அவதாரம் மூலம் அனைவருடைய தலைகளிலும் தனது திருவடிகளை வைத்தவனாகிய பெரியவர் சிறியவர் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் அனைவரிடமும் ஒரே போன்று பழகும் தன்மை உள்ள அவனை அவனுடைய க்ருபை சூழ்ந்து கொண்டது; அதாவது இவரை ஏற்றுக்கொண்டால் அல்லாமல் அவன் இருத்தல் இயலாது என்பதாக வளைத்துக் கொண்டது என்று கருத்து. சூர்ணையில் உள்ள “காட்டி” என்ற சொல்லை “ப்ரமாணம் காட்டி, ஸாக்ஷி காட்டி, இந்திரஞாலங்கள் காட்டி” என்று அனைத்து இடங்களிலும் சேர்த்துப் படிக்கவேண்டும்.

113. வரவாறில்லை வெறிதே என்றறுதியிட்டபின் வாழ்முதலென்கிற ஸுக்ருத மொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை.

அவதாரிகை - எல்லாம் செய்தாலும், ஏவம்பூத க்ருபைதான் அநாதிகாலம் இவ்வாத்ம விஷயமாகப் பெருகாமல் இன்று பெருகாமலில் இதுக்கு உடலாகக் கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லையோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வரவாறென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அனைத்தும் செய்தபோதிலும், இவனுடைய க்ருபை என்பது இத்தனை காலம் நம்மாழ்வாருடைய விஷயத்தில் பெருகாமல், இந்தப் பிறவியில் இந்த அளவிற்குப் பெருகி

நிற்பதற்கு ஏதேனும் ஒரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும்; ஆக அந்தக் காரணமாக அமையும் பொருட்டு ஒரு நல்வினையாவது உண்டு அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால்” என்று இது வந்த வழி இன்னதென்று இதுக்குச் சொல்லலாவதொரு ஹேதுவில்லை, பேறும் மிகவும் இனிதாயிரா நிற்குமென்றும், “வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு” என்று - தாம் செய்ய நினைத்தவர்களுக்கு நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றும், இப்படி விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்று தாமே அறுதியிட்ட பின்பு, “தனியென் வாழ்முதலே” என்று ஸம்ஸாரத்திலொரு துணையின்றிக்கே யிருக்கிற வென்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரதம ஸுக்ருதமானவனே என்று தம்முடைய பேற்றுக்கு மூலஸுக்ருதமாக இவரருளிச் செய்த அவன் தன்னையொழிய வேறு கற்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்கை.

விளக்கம் - (வரவாறு இல்லை என்று) - பெரியதிருவந்தாதி (56) - வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால் - என்று இத்தகைய க்ருபை வந்ததற்கான வழி இன்னது ஆகும் என்று இதற்குக் கூறும்படியான காரணம் ஏதும் இல்லை. கிட்டிய பேறு மிகவும் இனிதாக இருந்தது என்றும், (வெறிதே) - திருவாய்மொழி (8-7-8) - வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு - என்று, தான் யாருக்கு க்ருபை செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுகிறானோ அவர்களுக்கு எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி க்ருபை செய்வான் என்றும், (அறுதியிட்ட பின்) - இப்படியாக அவன் நம்மாழ்வாராகிய தன்னை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை என்று தானே உறுதியாக உரைத்த பின்னர். (வாழ்முதல் என்கிற ஸுக்ருதம் ஒழிய) - திருவாய்மொழி (2-3-5) - தனியென் வாழ்முதலே - என்பதற்கு ஏற்ப “இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எந்த ஒரு துணையும் இல்லாமல் உள்ள என்னுடைய அநுபவத்துக்கு மூலமாக உள்ள புண்ணியமானவனே” என்று தனது பேற்றுக்கு மூல புண்ணியமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த அவன் அல்லாமல் வேறு எதனையும் கற்பிக்க இயலாது; ஆகவே வேறு எந்த நல்வினையும் இல்லை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்” என்று அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமும் இவர்க்கு இல்லை யென்றவாறே இப்படி நேராகக் கழிக்க வேணுமோ? அநாதிகாலம் அங்கீகரியாதவன் இன்று செய்கையாலும், அல்லாத வாத்மாக்க ளெல்லாம்

கிடக்க இவரை இப்படி விஷயீகரிக்கையாலும், இதுக்குடலானது ஏதேனுமொரு ஸுக்ருதம் இவர்க்குண்டாகக் கூடுமென்று கார்யத்தையிட்டு அநுமித்தாகிலும் கல்பிக்கலாவ தொன்றில்லையோவென்ன; அப்படி கல்பிக்கலாவதில்லை யென்னு மிடத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறாரென்று ஸங்கதியாக்கி “செய்த நன்றி தேடிக் காணாதே” என்று தொடங்கி, “வெறிதே யென்றறுதியிட்டபின்” என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்வார் கருத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு செல்லுகிறதாய்,

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். சூர்ணை (107) - யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும் - என்று இவர் அறியாதபடி இவரிடம் உள்ள புண்ணியம் என்று இவரிடம் ஏதும் இல்லை என்று கூறிய பின்னர் இவ்விதம் நேரடியாக “இவரிடம் நல்வினை என்று ஏதும் க்ருபைக்குக் காரணம் கூறும்படி இல்லை” என்று விலக்க இயலுமா? அதாவது, எல்லையற்ற காலமாக இவரை ஏற்றுக்கொண்டு க்ருபை செய்யாதவன் இன்று இவரை ஏற்றதாலும், மற்ற பல ஆத்மாக்கள் உள்ளபோது இவரை மட்டும் இவ்விதம் ஏற்பதாலும், இவ்விதம் இவரை ஏற்பதற்குக் காரணமான நல்வினை ஏதேனும் ஒன்றாவது இவரிடம் இருத்தல் வேண்டும் என்று அவன் எண்ணிக் கொண்டாவது அவை இவரிடம் உள்ளதாகக் கற்பிக்கலாம் அல்லவோ எனலாம். இவ்விதம் கற்பிப்பதற்குக் கூட இவரிடம் இடம் இல்லை என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் விரிவாக அருளிச்செய்கிறார் என்றும் உரைக்கலாம். இவ்விதம் பொருள் கொண்டு விளக்கம் அளித்தால், சூர்ணை (108) - செய்த நன்றி தேடிக் காணாதே - என்பது முதல், இந்தச் சூர்ணையில் உள்ள “வெறிதே என்று அறுதியிட்ட பின்” என்பது முடிய உள்ள அனைத்தையும் ஒரே வரியாகக் கொண்டு, இவை நம்மாழ்வருடைய திருவுள்ளத்தை வெளிப்படுத்துவதாகக் கொள்ளவேண்டும் (இதனை அடுத்து கூறுகிறார்).

வ்யாக்யானம் - “எந்நன்றி செய்தேனா” என்று பகவதங்கீகாரத்துக்குடலாகத் தாம் செய்த ஸுக்ருதமுண்டோவென்று தேடிக்காணாதே அங்கீகாரத்துக்குடலான தில்லையாகில் அத்வேஷாபி முக்க்யங்களுக்குத் தக்கதுதானுண்டோ வென்னில், அவையும் அவனாலே வந்தது, ஸத்கர்மத்தாலே வந்ததல்ல. “எண்ணிலும் வரும்” என்ற பரிகணனை தானுண்டோ வென்னில், அதுக்கு “எண்டானுமில்லை”, “வைத்தேன் மதியால்”, “யானு மென்னெஞ்சு மிசைந் தொழிந்தோம்” என்கிற அநுமதீச்சைகள் தானுண்டோவென்னில், அவையும் அவனுண்டாக்கினது; “மாதவனென்றதே கொண்டு”, “திருமாலிருஞ்சோலை

மலை யென்றேனென்ன” இத்யாதிகளால் ஈச்வரன் வலியவேறிடுகிறவை – வ்யாவ்ருத்த யுக்த்யாதிகள். இவன் நடுவே வந்து அடியானென்று பிடித்து ப்ரமாண ஸாஷ்டிகள் காட்டி, அவை கார்யகரமாகாதவளவில் வடிவழகைக் காட்டி இப்படி இவ்வஸ்துவை ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொள்ளும்படி இவனை நிவாரகரற்ற க்ருபை சூழ்ந்தது. இவ்விஷயீகாரத்துக்கு “வரவாறொன்றில்லை”, “வெறிதேயருள் செய்தவித்தனை” - என்று இவர்தாமே அறுதியிட்டபின்பு, “தனியேன் வாழுதலே” என்று தம்பேற்றுக்கு மூல ஸுக்ருதமாக இவரருளிச் செய்த ஈச்வரன் தன்னை யொழிய இவர்க்கு வேறு கல்பிக்கலாவதொரு ஸுக்ருதமில்லை யென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்; இந்த யோஜனை இதன் பட்டோலையான க்ரந்தத்தில் இவரருளிச் செய்த மர்யாதைக்குச் சேரும்.

விளக்கம் - எந்நன்றி செய்தேனா - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் நம்மாழ்வாராகிய தன்னை ஏற்றுக் கொண்டதற்குத் தன்னிடம், தான் செய்த நற்செயல் ஏதேனும் உள்ளதோ என்று தேடினார்; ஆனால் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. சரி, அவன் ஏற்பதற்கான காரணம் தன்னிடம் இல்லை என்றாலும், அவனை வெறுக்காமலும் அவனை ஏற்றலும் என்பதான அத்வேஷ ஆபிமுக்க்யம் தன்னிடம் உள்ளதா என்று ஆராய்ந்தார்; பின்னர் அவை தம்மிடம் இருந்தாலும், அவையும் அவன் அளித்தே வந்தன அல்லாமல், தன்னுடைய நற்செயல்களால் வந்தவை அல்ல என்று தெளிந்தார். “எண்ணிலும் வரும்” என்பதற்கு ஏற்ப அவனை எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது உண்டோ என்றால், “எண் தானும் இல்லை” என்றார். தொடர்ந்து, “வைத்தேன் மதியால்”, “யானும் என் நெஞ்சம் இசைந்தொழிந்தோம்” என்று கூறும்படியான அநுமதி மற்றும் இச்சை ஆகியவையேனும் உள்ளதா என்றால், அவையும் அவன் உண்டாக்கியவையே ஆகும் என்றார்; “மாதவன் என்றதே கொண்டு”, “திருமாலிருஞ்சோலை மலை என்றேன் என்ன” என்ற சொற்களைக் கொண்டு, ஸர்வேச்வரன் அந்தச் சொற்களை வேறுவிதமாகத் தனது திருவுள்ளத்தில் நிறுத்தியதால் இவை ஏற்பட்டன என்றார். மேலும் இவன் வந்து “இவர் தனக்கே உரியவர்” என்பதற்கான சான்றுகளையும் காண்பித்தான். அந்த முயற்சியும் பயனற்றுப் போகவே, தனது வடிவழகைக் காண்பித்தான். இப்படியாக இவருடைய ஆத்மாவைத் தன்னுடையது என்று ஆக்கிக்கொள்ளும்படியாக, ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையானது அவனை அவ்விதம் செய்யும்படி நிர்ப்பந்தம் செய்து சுற்றி வளைத்துக் கொண்டது. இவ்விதம் அவன் தன்னை ஏற்றுக்கொண்டதற்கு “வரவாறொன்றில்லை”, “வெறிதேயருள் செய்தவித்தனை” என்று இவர் உறுதியாக உரைத்த பின்னர், “தனியேன் வாழுதலே”

என்று தனது பேற்றுக்கு மூல புண்ணியமாக ஸர்வேச்வரனே உள்ளான் என்று இவர் அருளிச்செய்த ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல், கற்பிப்பதற்கு வேறு எந்த ஒரு புண்ணியமும் இவரிடம் இல்லை என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இதுக்குக்கீழ் இவர் ப்ரபாவத்தையும், அதுக்கடி பகவந்நிர்ஹேதுக கடாஷுமென்னுமத்தையும், அத்தால், இவர்க்குண்டான பக்தியின் வ்யாவ்ருத்தியையும், அதுதான் கர்ம ஜ்ஞாந ஸாத்யை யல்லாமையையும், இவரை ஈச்வரனங்கீகரித்ததுக்கு கேவல க்ருபையொழிய ஹேத்வந்தர மில்லாமையையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - ஆக இதுவரை நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபாவம், அதற்குக் காரணம் ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்படுத்தும் க்ருபை, அதனால் இவருக்கு ஏற்பட்ட பக்தியின் வேறுபாடு, அத்தகைய நிலையானது கர்மத்தாலோ அல்லது ஞானத்தாலோ வந்தது அல்ல, இதுவரை ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக்கொண்டதற்குக் காரணம் அவனுடைய க்ருபை அல்லாமல் வேறு எந்தக் காரணமும் அல்ல என்று பலதையும் அருளிச்செய்தார்.

114. நலமருளினன் என்கொலென்று ஆமூலகூடம் அருளால் மன்னு மிவர்க்கு அன்புக் கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்

அவதாரிகை - இப்படி நிர்ஹேதுக விஷயீகார பாத்ரபூதரான விவருடைய பக்தி, பகவத் க்ருபை கலப்தையா யிருந்ததாகிலும் உபாஸகனுக்கு கர்மஜ்ஞாந ஜநிதையான பக்தியோபாதி இவர்க்கு ப்ராப்தி ஸாதநமிதுவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (நலமருளினனென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஸர்வேச்வரனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நம்மாழ்வாருடைய பக்தியானது, ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையால் உண்டானது என்றாலும், ஒரு உபாஸகனுக்குக் கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை காரணமாக ஏற்படும் பக்தி போன்று, இவருக்கு உண்டான பேற்றுக்கு இதுவே காரணமாக இருக்கலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “மயர்வற மதிநல மருளினை” என்று தம்முடைய பக்தியுத்பத்தி காரணம் கேவல பகவத் க்ருபையென்று உபக்ரமித்து “என்கொலம்மான் திருவருள்கள்” என்னுமளவாக ஜ்ஞாந தசையோடு ப்ராப்தி தசையோடு வாசியற, ஆமூலசூடம் “மாலருளால் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்” என்று பிடிதோறும் நெய்யொழியச் செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே நின்ற நிலைதோறும் அவனருள் கொண்டே தரிக்கவேண்டும் ஸ்வபாவரான விவர்க்கு, “ஆராவன்பிலடியே னுன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்” என்கையாலே, “நலமருளினை” என்று பக்தி காரணமாகச் சொன்ன க்ருபையே அடிசேருகையாகிற ப்ராப்திக்கும் ஸாதநமென்றபடி.

விளக்கம் – (நலம் அருளினை என்று) - திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருளினை - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாராகிய தனக்கு பக்தி ஏற்படக் காரணம் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை மட்டுமே ஆகும் என்று தொடங்கி, (என்கொல் என்று) – திருவாய்மொழி (10-7-4) – என்கொலம்மான் திருவருள்கள் - என்று நிறைவு செய்து. (ஆமூல சூடம்) – ஞான நிலை மற்றும் பேறு பெற்ற நிலை ஆகியவற்றுக்கு இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடும் ஆராயாமல், தொடக்கம் முதல் இறுதிவரையிலும், (அருளால் மன்னும் இவர்க்கு) - திருவாய்மொழி (1-5-11) – மாலருளால் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு பிடி சோறும் உண்ணும்போதும் அதில் நெய் விடாமல் உணவு இறங்காமல் உள்ள சுகுமாரர்கள் போன்று, ஒவ்வொரு நிலையிலும் அவனுடைய க்ருபை கொண்டு மட்டுமே தரிக்கவேண்டும் என்ற இயல்பு கொண்ட நம்மாழ்வாருக்கு. (அன்புக்கு அடியானதுவே) - நலம் அருளினை – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பக்திக்குக் காரணமாக உரைக்கப்பட்ட க்ருபை என்பதே, (அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்) – திருவாய்மொழி (6-10-2) – ஆராவன்பிலடியே னுன்னடிசேர் வண்ணமருளாய் - என்று கூறுவதால், அவன் திருவடிகளைப் பற்றுதல் என்ற பேற்றுக்கான காரணம் ஆகும்.

115. புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது கனங்குழையிடக் காதுபெருக்குதலும் மாஸோபவாஸி போஜநப் புறப்பூச்சும் போலே ஆற்ற நல்ல மாபோகச் சிரமமாக.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ராப்தி ஸாதநம் க்ருபையாகில், “இந்நின்ற நீர்மை யினியா முறாமை” என்றபோதே இவரபேக்ஷிதம் செய்துவிடலாயிருக்க, இவரை வைத்து

ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே ஜ்ஞாந பக்திகள் வளர்த்தது ஏதுக்காகவென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (புணர்தொறுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக இவருடைய பேற்றுக்குக் காரணம் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே ஆகும் என்றால், திருவிருத்தம் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனியாம் உறாமை - என்று உரைத்தபோதே, இவருடைய விருப்பத்தை அவன் நிறைவேற்றியிருக்கலாம்; அதனை விடுத்து தன்னுடைய சேர்க்கையால் இவருக்கு ஞானத்தையும், பிரிவால் பக்தியையும் ஏன் வளர்த்தான் என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “புணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா” இத்யாதியாலே ஸம்ச்லேஷிக்குந்தோறும் ஸம்ச்லேஷத்துக்குத் தக்க வளவல்லாத ஸுகஸாகரமானது, அபரிச்சேத்யமான ஆகாசத்தையும் கடந்து அவ்வருகுபட்டு, விபூதி த்வயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்ல வறியையும் முழுத்தும்படி பெருகி, இப்படி பெருகினவிது விச்லேஷ ப்ரஸங்கத்திலே, பெருக்காறுவற்றி அடிசுடுமாபோலே ஸ்வப்ந கல்ப மென்னலாம்படி வற்றிப்போய், அத்தசையிலே ப்ராண ஸ்தாநமான ஹ்ருதயத்தில் பூர்வ ஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான புடைதோறுமுள்ளே புகுந்து ஆச்ரயமான ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்க வொண்ணாதபடி அபிநிவேசம் பெருகிவாரா நின்றதென்று சொல்லும்படியாகக் கலப்பது பிரிவதாய், கலவியாலே ஜ்ஞாநத்தையும் பிரிவாலே பக்தியையும் வளர்த்தது, கனத்த பணியிடுகைக் கிடமாம்படி. நூலிட்டுத் திரியிட்டுக் குதும்பையிட்டுக் காது பெருக்குமா போலவும், மாஸோபவாஸிகளுக்கு ப்ரதமத்திலே போஜனத்தையிடில் பொறாதென்று சோற்றையரைத்து உடம்பிலே பூசிப் பொரிக்கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கூழ் கொடுத்து, ஒடுக்கத்திலே போஜநம் பொறுப்பிக்குமா போலவும்,

விளக்கம் - (புணர்தொறும் என்னக் கலந்து பிரிந்து) - திருவாய்மொழி (10-3-2) - புணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா - என்று, சேரும்போது சேர்க்கைக்குத் தகுந்தபடி அளவற்ற இன்பம் என்ற வெள்ளமானது எல்லை காண இயலாத ஆகாயத்தையும் கடந்து, அத்துடன் நிறலாமல், நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி என்ற இரண்டு விபூதிகளையும் பரவி நிற்கும் ஞானத்தையும் மூழ்கடிக்கும்படியாகப் பெருகி நின்றது; இப்படியாகப் பெருகிய இன்பமானது, அவனை விட்டுப் பிரியும் காலத்தில், அளவற்ற நீர் கொண்ட ஆறு வற்றிப்

போனால் அதன் தரை சுடுவது போன்று, அந்த இன்பம் என்பது கனவில் கண்ட ஒரு பொருள் மட்டுமே ஆகும் என்று எண்ணலாம்படி வற்றுக்கிறது. அந்த நிலையில், உயிரின் இருப்பிடமான இதயத்தில், முன்பு சேர்ந்திருந்த சேர்க்கையால் ஏற்பட்டதான புடைதொறும் உட்புகுந்து, “அவனையே அண்டி நிற்பதான ஆத்மாவுக்குப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடியான காதல் பெருகி நிற்கிறது” என்று கூறும் விதத்தில் சேர்வதும் பிரிவதுமாக, (வளர்த்தது) - சேர்க்கையால் ஞானத்தையும், பிரிவால் பக்தியையும் வளர்த்தது [எப்படி என்றால்] (கனம் குழை இடக்காது பெருக்குதல் போலே) - சுமையான ஆபரணங்கள் இடுவதற்கான இடம் கிட்டும்படியாக நூல் இட்டு, திரி இட்டு, குதம்பை இட்டு காதில் உள்ள துளையைப் பெரிதாக்குவது போன்று, (மாச உபவாசி போஜனைப் புறம் பூச்சு போலே) - ஒரு மாதம் உபவாசம் இருந்தவர்களுக்கு முதலில் உணவை அளித்தால் அது சேராது என்பதால், சோற்றினை நன்றாக அரைத்து உடலில் பூசி, பொரி கஞ்சி அளித்து, பொரி கூழ் அளித்து, இறுதியில் உணவை அளிப்பது போன்றும்,

வ்யாக்யானம் - “ஆற்ற நல்லவகை காட்டுமம்மான்” என்று எனக்குப் பொறுக்கப் பொறுக்கத் தன் குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி, அவ்வழியாலே என்னை யடிமை கொண்டவ னென்னும்படி பகவதநுபவம் கனாக்கண்டறியாத விவர்க்கு, “எம்மா வீடு” என்றும், “கட்டெழில் வானவர் போகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எவ்வகையாலும் லக்ஷணமாய்க் கொண்டு, கட்டடங்க நன்றாயிருப்பதாய் அபரிச்சிந்த ஜ்ஞாநசக்திகரான நித்யஸூரிகளநுபவிக்கிற போகத்தை முதலிலே கொடுக்கில் ஸாத்தியாதென்று கருதி, அது ஸாத்திக்கைக்காகச் சிரமம் செய்வித்தபடி யென்கை.

விளக்கம் - (ஆற்ற நல்ல) - திருவாய்மொழி (4-5-5) - ஆற்ற நல்லவகை காட்டுமம்மான் - நான் பொறுக்கப் பொறுக்க மெதுவாக எனக்குத் தனது திருக்கல்யாணகுணங்களையும் லீலைகளையும் காண்பித்து, அதன் மூலம் என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டான் என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம் குறித்துக் கனவில் கூட அறியாத இவருக்கு. (மா போகம்) - திருவாய்மொழி (2-9-1) - எம்மா வீடு - என்றும், திருவாய்மொழி (6-6-11) - கட்டெழில் வானவர் போகம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து விதங்களிலும் வேறுபட்ட சிறப்பு உள்ளதன் காரணமாக நன்றாக உள்ளதும், எல்லையற்ற ஞானம் மற்றும் சக்தி நினைத்து நித்யஸூரிகள் அனுபவிப்பதும் ஆகிய இன்பத்தை.

(சிரமமாக) - முதலில் அளித்தால் பொறுக்க இயலாது என்று எண்ணி, அது பொறுத்துக் கொள்வதற்கான பயிற்சியை ஏற்படுத்திபடி என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆனபின்பு ஜ்ஞாபக்திகளை வளர்த்தது ப்ராப்தி ஸாதநதயாவன் நென்று கருத்து. மாஸோபவாஸிக்குப் புறப்பூச்சு மாத்ரத்தால் போஜநம் பொறாமையாலே புறப்பூச்சுச் சொன்னவிது மற்றையவற்றுக்கு முபலக்ஷணம். “மா போகம்” என்றது - “மா வீடு”, “வானவர் போகம்” என்கிற சந்தைகளி லாத்யந்தங்களைச் சேர்த்துச் சொன்னபடி.

விளக்கம் - ஆகவே ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றை வளர்த்தது என்பது, பேற்றுக்குக் காரணமாக அல்ல என்றாகிறது. மாதம் முழுவதும் உபவாஸம் இருப்பவர்களுக்கு உணவு அளிக்காமல், மேலே பூசப்படும் உணவால் மட்டுமே வயிற்றுக்கு உணவு கிட்டாது அல்லவோ? ஆகவே அங்கு கூறப்படும் பொரிகஞ்சி, பொரிக்கூழ் போன்றவை அளிக்கப்படும் என்பதை, அந்த மேல் பூச்சு மறைமுகமாகக் கூறுகிறது. சூர்ணையில் உள்ள “மா போகம்” என்பது “மா வீடு”, “வானவர்போகம்” என்ற பாசுரங்களில் உள்ள முதல் ஈறுகளைக் குறிக்கும்.

116. இவற்றால் வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாகிறன - எனியனாய் நிற்குமரியனாய் எய்தானென்கிற தர்சந ஸமமான மாநஸாநுஸந்தானமும், திண்கொள்ளப் பெறாத மநச் சைதில்யமும்.

அவதாரிகை - ஆனால் ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது அதுக்காகிறது, “முனியே நான்முகன”ளவும் மாநஸாநுபவமொழிய, ப்ரத்யக்ஷாநுபவமில்லாத விவர்க்கு, இவற்றை வளர்க்கைக்குறுப்பாக வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாகிறவை எவை யென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவற்றாலென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஞானம் மற்றும் பக்தியை நம்மாழ்வாருக்கு வளர்த்தது என்பது அளவற்ற இன்பத்தை ஏற்கக்கூடிய பயிற்சியை அளிப்பதற்காக ஆகும். ஆனால் திருவாய்மொழியில் - முனியே நான்முகனே - என்பது முடிய உள்ள திருவாய்மொழிகளில், மனம் கொண்டு அனுபவிக்கும் அனுபவம் அல்லாமல், நேரடியாகக் கண்டு அனுபவித்த அனுபவம் இவருக்கு இல்லை; இப்படி உள்ளபோது ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றை

வளர்ப்பதான சேர்க்கையும் பிரிவும் இவர் விஷயத்தில் எவை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ்ச்சொன்ன இக்காரியங்களடியாக வரும் ஸம்ச்லேஷமும் விச்லேஷமுமாகிறன - “கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய்”, “நிற்கும் முன்னே வந்து” என்று - நெஞ்சுக்கு மிகவும் விசததமாநுபவ விஷயமாய்க் கொண்டு என் முன்னே வந்து நிற்குமென்றும், “கண்கள் காண்டற்கரியனாய்”, “கைக்கு மெய்தான்” என்று கண்ணுக்கு அவிஷயமாய்க் கொண்டு கையாலணைகைக்கு எட்டுகிறிலென்றும் சொல்லுகிற ப்ரத்யக்ஷ துல்யமான மாநஸாநுஸந்தாநமும், “கண்கட்டுத் திண்கொள்ள வொரு நாளருளாயுன் திருவுரு” என்று அபேக்ஷிதமான பாஹ்யாநுபவம் பெறாமையாலே, ஆந்தராநுபவமும் அடிமண்டியோடே கலங்கும்படி பிறந்த அந்த:கரண சைதில்யமு மென்கை.

விளக்கம் - (இவற்றால் வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் ஆகிறன) - இதுவரை கூறப்பட்ட ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றின் காரணமாக வருகின்ற சேர்க்கை மற்றும் பிரிவு எவை என்றால், (எளியனாய்) - திருவாய்மொழி (3-6-11) - கருத்துக்கு நன்று மெளியனாய் - என்றும், (நிற்கும்) - திருவாய்மொழி (7-3-6) - நிற்கும் முன்னே வந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, (மாநஸ அநுஸந்தானம்) - மனத்தின் மிகவும் தெளிவான அனுபவத்திற்கு விஷயமாகக் கொண்டு என் முன்பு வந்து நிற்கும் என்றும்; (அரியனாய்) - திருவாய்மொழி (3-6-11) - கண்கள் காண்டற்கரியனாய் - என்றும், (எய்தான்) - திருவாய்மொழி (7-3-6) - கைக்கு மெய்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப புறக்கண்களுக்குப் புலப்படாதவனாக இருந்து, கைகளால் அணைப்பதற்கு எட்டாமல் உள்ளதான, நேரே காண்பதற்குச் சமமாக உள்ளதாகிய மனத்தின் அனுபவம் என்பது சேர்க்கை ஆகின்றது. திருவாய்மொழி (5-10-7) - கண்கட்டுத் திண்கொள்ள வொரு நாளருளாயுன் திருவுரு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் விரும்பிய புறக்கண்களால் கண்டு அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற அனுபவம் கிட்டாத காரணத்தால் உள்ளத்தில் ஏற்படும் கலக்க நிலையும், அடியுடன் அந்தகரணம் கலங்கி நிற்கும்படியாகச் சிதிலம் அடையும் நிலையும் பிரிவு ஆகின்றது.

117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை அனை சரித்தவர்க்கு ப்ரிய ஹிதபரன் தான் துளக்கற வெங்கும் தழக்க நடத்தும்.

அவதாரிகை - ஆனால் அபிமதவிஷய ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்கள் புண்ய பாப நிபந்தநமாகவன்றோ லோகத்தார்க்கு வருவது. லோக வ்யாவ்ருத்தரான விவர்க்கு இவை வருகைக்கு நிதான மேதென்னு மபேசைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (புண்ணியமென்று).

விளக்கம் - பொதுவாகச் சேர்த்தி மற்றும் பிரிவு என்பது இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு அவரவர்கள் செய்த புண்ணியம், பாபம் காரணமாக அல்லவோ ஏற்படுகிறது; ஆனால் நம்மாழ்வாரோ இது போன்ற உலகியல் விதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு வேறுபட்டவராக உள்ளபோது, இவருக்கு இந்த நிலைகள் உண்டாகக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்” என்கிறபடியே நாட்டார்க்குப் புண்ய பாப பலமாய்க் கொண்டு வருகிற ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களை, “சார்ந்தவிரு வல்வினைகளும் சரித்து” என்று, “திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத்” என்கிறபடியே ஆத்மாவோடே பிரிக்க வொண்ணாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற புண்யபாப ரூபமான ப்ரபல கர்மங்களை, விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே, தான் போக்குகையாலே, அவை யிரண்டுமற்றிருக்கிற விவர்க்கு ப்ரியபரனும் ஹிதபரனுமான ஈச்வரன்தான் ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்க்கையில் நினைவாலே “துளக்கற் றமுதமா யெங்கும் பக்கநோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக்கண்ணன்” என்று விபூதி ரக்ஷணத்தைப் பற்ற வருமந்யபரதை கலசாதபடி அத்தை ஒருங்க விட்டுக்கொண்டு வந்து இனிப் பேராதபடி என்னுள்ளே புகுந்து அத்தாலே விகஸித ஸஹஜ ஸர்வஜ்ஞானமாய், “விஜ்வர:” என்கிறபடியே உள்நடுக்கமும் தீர்ந்து எனக்கு நிரதிசய போக்யனுமாய் நாய்ச்சிமாரையும் புரிந்து பாராமல் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு, இதனாலே திருக்கண்களும் செவ்வி பெற்று, இப்படி என்னோடே கலந்திருந்தானென்று இவர் அதிப்ரீதராம்படியாகவும், “தழை நல்லவின்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்க” என்று விச்லேஷ வ்யஸனத்தாலே நான் முடியாநின்றேன்; இனி என் துக்கம் காணாமையாலே லோகமெல்லாம் விஸ்தீர்ணமாய் நன்றான ஸுகத்தைப் பெற்று ஸம்ருத்தமாகக்

கடவதென்னும்படி அதிமாத்ர துக்க நிமக்நராம்படியாகவும் நடத்திக் கொண்டு போருமென்றபடி.

விளக்கம் – (புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை) – திருவாய்மொழி (6-3-4) - புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய் - என்பதற்கு ஏற்ப உலகில் உள்ளவர்களுக்குப் புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகியவற்றின் பலனாக ஏற்படுகிற சேர்க்கை மற்றும் பிரிவு ஆகியவற்றை. (அனை சரித்தவர்க்கு) – திருவாய்மொழி (1-5-10) - சார்ந்தவிரு வல்வினைகளும் சரித்து – என்று, சரணாகதிகத்யம் - திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் - எள்ளில் மறைந்துள்ள எண்ணெய் போன்றும் மரத்தில் மறைந்துள்ள அக்னி போன்றும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மாவுடன் பிரிக்க இயலாதபடியாகப் பொருந்தியுள்ள புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகிய வடிவில் உள்ள கர்மங்களை, சாமர்த்தியம் உள்ளவர்கள் நெடுஞ்சுவரைத் தள்ளுவது போன்று, ஸர்வேச்வரனாகிய தான் போக்குவதால், புண்ணிய பாபங்கள் ஆகிய இரண்டும் அற்ற இவருக்கு, (ப்ரிய ஹிதபரன் தான்) – ப்ரீதி உள்ளவனும், நன்மையை எண்ணுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், தானாகவே வலிய வந்து ஞானம் மற்றும் பக்தியை வளர்க்கத் திருவுள்ளம் கொள்வதால், (துளக்கிற) – திருவாய்மொழி (2-6-2) – துளக்கற் றமுதமா யெங்கும் பக்கநோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக்கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப உலகத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதான மற்ற சிந்தனைகள் ஏதும் கலந்து விடாதபடி அவற்றை ஒதுக்கி வைத்து, வேறு எங்கும் இனி செல்லாதபடியாக எனது மனதில் புகுந்து, அதன் காரணமாக இயல்பாகவே மலர்ந்துள்ள அனைத்து அறிந்தவனுமாய்; இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-85) – அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராசுஷேந்த்ரம் விபீஷணம் க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ - விபீஷணனுக்கு முடிசூட்டிய பின்னர், இராமன் தான் செய்யவேண்டிய அனைத்தும் செய்த முடித்தவனாக நடுக்கம் அற்றவனாக மகிழ்ந்திருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தனது நடுங்கங்கள் நீக்கப்பெற்றவனாய்; எங்கும் எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பவனாய்; பிராட்டிமார்களைக் கூட நோக்காமல் என்னையே உற்று நோக்கிக் கொண்டு பார்ப்பதால் தனது திருக்கண்கள் அழகு பெற்றவனாய்; இவ்விதமாக என்னுடன் இவன் கலந்துள்ளான் என்று நம்மாழ்வார் மிகவும் மகிழ்ந்திருக்கும்படியாகச் செய்கிறான் [இது சேர்தலால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி நிலை - ஸர்வேச்வரனால் ஏற்படுத்தப்படுகிறது]. (எங்கும் தழைக்க) – திருவாய்மொழி (9-5-10) – தழை நல்லவின்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்க - என்பதற்கு ஏற்ப பிரிவுத் துன்பம் காரணமாக நான்

முடிந்து போகும்படியாக உள்ளேன்; இனி எனது இந்தத் துக்கத்தைப் பார்க்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாத காரணத்தால், உலகம் முழுவதும் நிறைந்த சுகம் பெற்று இன்பமாக நிறைவுடன் இருக்கக்கடவது என்று எல்லையற்ற துன்பத்தில் அழுந்தியபடிக் கிடந்தார். (நடத்தும்) - இப்படியாக இந்த இரண்டு நிலைகளையும் அவன் இவர் விஷயத்தில் நடத்துகிறான்.

118. ஜ்ஞாநத்தில் தம் பேச்சு; ப்ரேமத்தில் பெண் பேச்சு.

அவதாரிகை - இப்படி ஈச்வரன் வளர்த்துக் கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களை யுடையரான இவருடைய ஜ்ஞாநதசையிலும் ப்ரேமதசையிலு முண்டான பேச்சுக்க ளிருக்கும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஜ்ஞாநத்திலித்யாதி).

விளக்கம் - இவ்விதம் ஸர்வேச்வரனால் இவருக்கு வளர்க்கப்படுகின்ற ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகிய நிலைகளில் உள்ள இவருடைய பேச்சுக்கள் எவ்விதம் இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஜ்ஞாநதசையில் தாமான தன்மையில் நின்று பேசுவர்; ப்ரேம தசையில் அவஸ்தாந்தராபந்நராய்ப் பெண்பேச்சாகப் பேசுவரென்கை.

விளக்கம் - (ஜ்ஞானத்தில் தம் பேச்சு) - ஞானம் உள்ள நிலையில், தான் தன்னுடைய நிலையில் நின்றவராகப் பேசுவார். (ப்ரேமத்தில் பெண் பேச்சு) - ப்ரேமை நிலையில் ஒரு பெண் பேசுகின்ற பேச்சுக்களை [நாயகி பாவத்தில்] பேசுவார்.

119. தேறும் கலங்கியென்று தேறியும் தேறாதும் ஸ்வரூபம் குலையாது.

அவதாரிகை - இப்படி தெளிவும் கலக்கமுமான இத்தசைகளில், பேச்சில் பேதமொழிய ஸ்வரூபத்திலும் பேதமமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேறும் கலங்கி)என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படியாகத் தெளிவான நிலை மற்றும் கலக்கமான நிலை ஆகியவற்றில் நம்மாழ்வார் உள்ளபோது அவர் பேசும் பேச்சுக்களில் வேறுபாடு உள்ளது; இதே போன்று இந்த கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட இரண்டு நிலைகளில் காணப்படும் வேறுபாடு பேச்சில் மட்டும் அல்லாமல் ஸ்வரூபத்திலும் உண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “தேறும் கை கூப்பும்”, “கலங்கிக் கை தொழும்” என்று தெளிந்த தசையிலும் கலங்கின தசையிலும், சேஷத்வ ப்ரகாசமான அஞ்ஜலி மாறாமையாலே, பிண்டத்வ கடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்தாந்தரங்களை பஜித்தாலும், ம்ருத்தானவாகாரத்துக்கு அழிவில்லாதாப்போலே, “தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே” என்கிறபடியே, தெளிந்த தசையோடு கலங்கிய தசையோடு வாசியற உபயாவஸ்தையிலும், சேஷத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் நிலை குலையாதென்றபடி.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (7-2-5) – தேறும் கை கூப்பும் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-4-4) – கலங்கிக் கை தொழும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தெளிந்த நிலை மற்றும் கலங்கிய நிலை என்று எந்த நிலையாக உள்ளபோதிலும், அடிமைத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் அஞ்ஜலி மாறாமல் உள்ளது. மண்ணானது பிண்டமாதல், குடமாதல், ஓடாதல், பொடியாகதல் போன்ற பலவிதமான நிலை மாற்றங்களை அடைந்தாலும் “மண்” என்ற தனது தன்மையை இழப்பதில்லை; அது போன்றே, திருவாய்மொழி (4-4-7) - தேறியும் தேறாதும் மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே - என்ற கூறுவதற்கு ஏற்ப, தெளிந்த நிலை மற்றும் கலங்கின நிலை ஆகிய இரண்டிலும், எந்தவிதமன வேறுபாடு இல்லாமல், இரண்டு நிலைகளிலும் அடிமைத்தனம் என்பதன் இயல்பு மாறாது.

120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோமடிக் கீழ் குற்றேவலாகை அவஸ்தாந்தரம்.

அவதாரிகை – ஆனால் இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதே தென்னுமபேசையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அடியோமித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் இவருக்கு வேறு நிலை என்று கூறப்படுவது என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அடியோம் போற்றியோவாதே”, “தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து” என்று தாமான தன்மையில் சொல்லுமோபாதி, “அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய்”, “திருவடிக் கீழ் குற்றேவல் முன் செய்ய” என்று சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வரூபாநுரூப வருத்தி ப்ரார்த்தனையிலும் பேதமில்லை. பிராட்டியான பாவனையாலே, தம் பேச்சானவிது போய், பெண் பேச்சாகை இவர்க்கு, அவஸ்தாந்தர மாவதென்றபடி. “அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்” என்று தம் பேச்சாலே சொல்லுகிறவிது, “அடிச்சியோம் அடிக் கீழ் குற்றேவல்” என்று பெண் பேச்சாகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தர மாவதென்று வாக்யத்துக்குச் சொல்படுத்தும் க்ரமம்.

விளக்கம் - (அடியோம்) - திருவாய்மொழி (9-2-9) - அடியோம் போற்றியோவாதே - என்றும், (தொடர்ந்து குற்றேவல்) - திருவாய்மொழி (9-2-3) - தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து - என்றும், “தான்” என்று நிலையில் நின்று உரைப்பது போன்றே, (அடிச்சியோம்) - திருவாய்மொழி (10-3-6) - அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய் - என்றும், (அடிக் கீழ் குற்றேவலாகை) - திருவாய்மொழி (1-4-2) - திருவடிக் கீழ் குற்றேவல் முன் செய்ய - என்றும் கூறுவதால், (அவஸ்த்தாந்தரம்) - ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற செயல்களை மட்டுமே விரும்புவதிலும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை. நாயகி பாவத்தில் இவர் உரைப்பதன் காரணமாகத் தன்னுடைய இயல்பான பேச்சு மாறி, பெண் பேசுவது போன்று உள்ள நிலையே இவருக்கு நிலை மாறுபாடு என்றாகிறது. அதாவது, “அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல்” என்று, தான் தன்னுடைய நிலையில் இருந்தபடி உரைத்தல் என்பது, “அடிச்சியோம் அடிக் கீழ் குற்றேவல்” என்று பெண் பேசுவது போன்று மாறுவதால், இவருடைய நிலை வேறுபாடு என்பது, வாக்கியங்களில் சொற்கள் அமையப் பெறும் நிலையே ஆகிறது.

121. வித்யை தாயாகப் பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல் விசுவபதி லோகபர்த்தா வென்னும் மணவாளரை நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க, பரம்புருடன் கைக் கொண்டபின் சதுர்த்தி யுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து ஜந்மபூமியை விட்டகன்று சூழ்விசும்பிற்படியே உடன் சென்று குடைந்து நீராடி வியன் துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு நோக்கியர் அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்ய நிறைகுட விளக்கமேந்தி இளமங்கைய ரெதிர் கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து பரதா க்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்பிலே குருமாமணியா யணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று.

அவதாரிகை - ஆனால் இவர்க்குத் தம் பேச்சன்றோ ஸ்வாபாவிகம்; பிராட்டிமார் தசையை ப்ராபித்துப் பேசும் பெண்பேச்சு வந்தேறியன்றோ வென்ன; பகவதேக பரதந்த்ரமுமாய் பகவதேக போகமுமாயிருக்கு மாத்தம் வஸ்துவுக்கு ஸ்த்ரீ ஸாதர்ம்யம் ஸ்வரூபாநுபந்தி யாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு இவர்க்கு வந்தேறியன் றென்னுமிடத்தை ரூபகத்வேந வருளிச்செய்கிறார் மேலோரு சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - ஆனால் நம்மாழ்வார் தன்னுடைய நிலையிலிருந்து தான் பேசுவதாக உள்ளதே இயல்பு அன்றோ? பிராட்டிமார் நிலையை அடைந்து உரைக்கும்போது, பெண் போன்று பேசுதல் என்பது வந்தேறிய இயல்பு என்று ஆகிவிடும் அல்லவோ? இந்தக் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதாகவும், அவனுக்கு இனிமையாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற இந்த ஆத்மாவிற்ருப் பெண்ணுடன் ஒப்பான தன்மையானது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவே உள்ளது; ஆகவே அதன் மூலம் வருவதான பெண்பேச்சு என்பது இவருக்கு வந்து சேர்ந்த இயல்பு அல்ல என்பதை இந்தச் சூர்ணையில் உருவகம் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, (வித்யை தாயாகப் பெற்று) “ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி” என்கிறபடியே ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுகேந ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினபோது இவ்வாத்ம ஸத்பாவமாகையாலே, வித்யையை மாதாவாகக் கொண்டு இவ்வாத்ம

வஸ்துவை ஜநிப்பித்து. (பாலுமமுதுமான திருநாமத்தால் திருமகள் போலே வளர்த்த) “தேனும் பாலுமமுதுமாய் திருமால் திருநாமம்” என்கிற போக்ய பதார்த்தமான திருமந்த்ரத்தாலே, “திருமகள் போல வளர்த்தேன்” என்கிறபடியே அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதிகளாலே லக்ஷ்மீஸத்ருசமாக வளர்த்துக் கொண்டு போந்த (தஞ்சமாகிய தந்தை) தேஹோத்பாதகனாய் “ஸ பித்ரா ச” இத்யாதிப்படியே ஆபத்தசைகளிலே கைவிடும் பிதாவைப் போலன்றிக்கே, “பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா” என்கிறபடியே ஸம்பந்தம் கண்ணழிவற்றிருக்க, “பவ மோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே” என்னும்படி ஸம்ஸார மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும் பிதாவைப் போலுமன்றிக்கே; ஸ்வரூபோத்பாதகனாய் ஒரு தசையிலும் கைவிடாதே ஹிதைஷியாய், உஜ்ஜீவநைக பரனாய்க் கொண்டு மோக்ஷைக ஹேதுவாயிருக்கையாலே ஆபத் ரக்ஷகனான ஆசார்யனாகிற பிதா. (மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல்) “மற்றொருவர்க்கு என்னைப் பேசலோட்டென்”, “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுபடில்” என்கிற அந்ய சேஷத்வ ப்ரஸங்கம் வாராதபடி, (விச்வபதி லோகபர்த்தாவென்னும் மணவாளரை) “பதிம் விச்வஸ்ய”, “கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம்” என்று பதி சப்தத்தாலும் பர்த்ரு சப்தத்தாலும் ஸர்வலோக நாயகராகச் சொல்லப்படுகிற “பணவாளரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளி கொள்ளும் மணவாளரை, (நாலிரண்டிழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்மஸுத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க) எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸுத்ரம்போலே, எட்டக்ஷரமாய் மூன்று பதமாய் ஈச்வர ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரமாகிற மங்கள ஸுத்ர பந்தத்தோடே, “பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா” என்கிறபடியே வரிக்கும்படி பண்ண, (பரம்புருடன் கைக்கொண்டபின்) “பரம் புருடா நீ என்னைக் கைக்கொண்ட பின்” என்கிறபடியே பரம்புருஷரான மணவாளர் பரிக்ரஹித்த வநந்தரம்,

விளக்கம் - (வித்யை தாயாகப் பெற்று) - ஆபஸ்தம்பஸுத்ரம் (16-17) – ஸஹி வித்யாதஸ் தம் ஜநயதி - ஆசார்யன் அவணைக் கல்வி மூலம் பிறக்கும்படிச் செய்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆசார்யன் திருமந்த்ரத்தின் மூலம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானத்தை உணர்த்தும்போது, இந்த ஆத்மா “இருக்கின்ற ஒரு வஸ்து” என்ற தன்மையை அடைவதால், கல்வி என்பதையே தாயாகக் கொண்டு இந்த ஆத்மாவைப் பிறக்கும்படிச் செய்து. (பாலும் அமுதுமான திருநாமத்தாலே) - பெரியதிருமொழி (6-10-6) - தேனும் பாலுமமுதுமாய் திருமால் திருநாமம் - என்பதற்கு ஏற்ப இனிமையான பொருளாக உள்ள

திருமந்திரத்தினால், (திருமகள் போல வளர்த்த) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-8-4) - திருமகள் போல வளர்த்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப மற்ற யாருக்கும் உரியவன் என்று இல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்னும் தன்மைகள் கொண்டு, மஹாலக்ஷ்மிக்குச் சமமாக வளர்த்து வந்த, (தஞ்சமாகிய தந்தை) - சரீரம் உண்டாவதற்குக் காரணமானவனாய், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-32) - ஸ பித்ரா ச - தந்தையாலும் கைவிடப்பட்ட காகாஸுரன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆபத்து ஏற்படும் காலங்களில் கைவிடுகின்ற காகாஸுரன் தந்தை போன்று அல்லாமல், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் - பூதாநாம் யோவ்யய: பிதா - அனைத்து காலங்களிலும் அழிவற்ற தந்தை யாரோ - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடனான ஸம்பந்தம் குறைவற்றிருக்க, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-88) - “பவ மோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே - பிறவிக்கும் மோக்ஷத்திற்கும் உரியவன் என்று ஒருவன் உன்னாலேயே ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள தந்தையைப் போன்று அல்லாமல், ஆத்மஸ்வரூபத்தை வெளிக்கொண்டு வருபவனாய், எந்த நிலையிலும் கைவிடாமல் நம்முடைய நன்மையை மட்டுமே விரும்புவனாய், நம்மைக் கரை ஏற்றுவதிலேயே நோக்கம் கொண்டவனாய் இருப்பதால் மோக்ஷத்திற்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ளதால் ஆபத்து ஏற்படும்போது காப்பாற்றும் ஆசார்யனாகிற தந்தை. (மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-4-5) - மற்றொருவர்க்கு என்னைப் பேசலோட்டென் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (1-5) - மானிடவர்க்கென்று பேச்சுபடில் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்றவர்களுக்கு வசப்பட்டது என்னும் பேச்சு வராதவிதத்தில், (விச்வபதி லோகபர்த்தா என்னும்) - புருஷஸூக்தம் - பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த உலகின் பதி - என்று “பதி” சப்தம் மூலமாகவும், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-55) - கௌஸல்யா லோகபர்த்தாரம் - உலகிற்குக் கணவனாக உள்ள யாரை கௌஸலை பெற்றாளோ - என்று “பர்த்ரு” சப்தம் மூலமாகவும் அனைத்து லோகங்களுக்கும் நாயகன் என்று கூறப்படும், (மணவாளரை) - நாச்சியார் திருமொழி (10-6) - பணவாளரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளி கொள்ளும் மணவாளரை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அழகியமணவாளனை, (நால் இரண்டு இழை கொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்மஸூத்ர பந்தத்தோடே) - முமுக்ஷுப்படியில் - எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் - என்பதற்கு ஏற்ப எட்டு எழுத்துக்கள் மற்றும் மூன்றும் சொற்கள் கொண்டதாக, ஸர்வேச்வரனுடன் உள்ள ஸம்பந்தத்தை விளக்கவல்ல திருமந்திரம் என்ற தாலிக்கொடியுடன், (வரிப்பிக்க) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (73-26)

- பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா - உம்முடைய திருக்கரத்தால் இவளுடைய திருக்கரத்தைப் பற்றிக் கொள்வாயாக - என்பது போன்று கையைப் பிடிக்கும்படிச் செய்ய, (பரம் புருடன் கைக்கொண்டபின்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-2) - பரம் புருடா நீ என்னைக் கைக்கொண்ட பின் - என்று கூறப்படுகின்ற பரமபுருஷனாகிய அழகியமணவாளன் ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர்.

வ்யாக்யானம் - (சதுர்த்தியுள் புக்கு) விவாஹாநந்தரம் சேஷ ஹோம பர்யந்தமான சதுர்திவஸத்திலும் அகலுதலு மணுகுதலுமற்று, அநந்யார்ஹ சேஷத்வாநுகுணமான பரிமாற்றத்துக்கு அர்ஹமென்னுமளவை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டிருக்குமோபாதி, ப்ரணவோக்தமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தில் கண்ணழிவற அங்கீகரிக்கையாலும், ததநுகுணமாகக் கிட்டிப் பரிமாறப் பெறாமையாலும், அகலுதலு மணுகுதலுமற்று, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையோடே செல்லும் சரமசதுர்த்தியிலே உள்புக்கு (இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து) தம்பதிகளிருவரும் ஏகசய்யையிலே வர்த்திக்கச் செய்தே அந்யோந்ய ஸ்பர்ச யோக்யதை யில்லாதபடி இடையீடான ஸோமாதிகள் நடுவே கிடக்கும் நாள் போலே, சேஷத்வ ஜ்ஞாநமும் சேஷ வ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையு முண்டாகையாலே இரண்டு தலைக்கும் அண்ணிமை யுண்டாயிருக்கவும் சேர்ந்து பரிமாற வொண்ணாதபடி “நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பலிட்டு” என்கிறபடியே அநுபவ விரோதியாய் இடையீடான சரீரம் நடுவே கிடக்கிற நாலு நாளையும், “நாள் கடலைக் கழிமின்” என்கிறபடியே கழித்து.

விளக்கம் - (சதுர்த்தியுள் புக்கு) - திருமணம் முடிந்த பின்னர், சேஷ ஹோமம் முடியும்வரை உள்ள நான்கு நாட்களிலும் அகன்றும் செல்லாமல் அணுகவும் செய்யாமல், அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்னும் நிலைக்கு ஏற்றபடி, அவனுடன் இணைவதற்குத் தகுதி உள்ளது என்ற தன்மையை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளது போன்று, [இவ்விதமாக உள்ளது எது என்று அடுத்து கூறுகிறார்] ப்ரணவத்தில் கூறுவதாகிய அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்றுள்ள தன்மையில் எந்தவிதமான தடையும் இன்றி அங்கீகரிப்பதாலும், அதற்குத் தகுதியாக அவனை அண்டி நின்று அவனுடன் சேர்வதற்கு இயலாமல் உள்ளதாலும், இதன் மூலம் அணுகுதல் மற்றும் அகலுதல் ஆகியவை அற்று, “கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும்” என்ற ப்ரார்த்தனையுடன் கூடியதான “நாராயணாய” என்ற சொல்லில் காணப்படும் “ஆய” என்ற நான்காம் வேற்றுமை உருபின் பொருளில் ஈடுபட்டு,

(இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து) - தம்பதிகள் இரண்டு பேரும் ஒரே படுக்கையில் உள்ளபோதிலும் ஒருவரை ஒருவர் தொடுவதற்கு உரிய தகுதி ஏற்படாதவிதத்தில் தடுக்கின்ற சந்த்ரன் போன்றவர்கள் நடுவில் கிடக்கும் நாட்கள் போன்று, [இவ்விதம் உள்ளது எது என்று அடுத்து கூறுகிறார்], அடிமைத்தனம் குறித்த ஞானம் மற்றும் கைங்கர்யம் வளரவேண்டும் என்ற ப்ரார்த்தனை ஆகிய இரண்டும் ஏற்படுவதால், ஸர்வேச்வரனுக்கும் நம்மாழ்வாருக்கும் சேர்ந்து இருக்கவல்ல நிலை உள்ளபோதிலும், சேர்ந்து இருக்கமுடியாதபடி, திருவாய்மொழி (5-1-5) - நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பலிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப அந்த அனுபவத்திற்கு விரோதியாக அதனைத் தடுக்கவல்ல சரீரம் நடுவில் உள்ள நான்கு நாட்களையும், திருவாய்மொழி (1-7) - நாள் கடலைக் கழிமின் - என்பதற்கு ஏற்பக் கழித்து.

வ்யாக்யானம் - (ஜந்மபூமியை விட்டகன்று) “முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் ஏசுகின்ற சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை” என்கிறபடியே ஒருவராலும் விடவரிதான ஜந்மபூமியான ஸம்ஸார விபூதியை முன்பு ஆதரணீயமாய்ப் போந்த வஸ்துக்களோடே கூட புரிந்து பாராமல் விட்டு நீங்கி. அன்றிக்கே “அன்று நான் பிறந்திலேன்” என்னும்படி கிடந்த தனக்கு, ஆசார்யன் திருமந்த்ரத்தினா லுண்டாக்கின ஜந்மம் பெற்றது இங்கேயாகையாலே ஜந்மபூமியான இவ்விபூதியை, பகவதநுபவ ப்ராவண்யத்தாலே “முற்றிலும் பைங்கிளியும்” இத்யாதிப்படியே முன்பு ஆதரணீயமாய்ப் போந்த வஸ்துக்களோடே கூட விட்டகன்றென்னவுமாம்; பிறந்தகத்தை விட்டுப் புக்ககத்துக்குப் போகிறதாகச் சொல்லுகிற இந்த ரூபகத்துக்கு இது மிகவும் சேருமிறே.

விளக்கம் - (ஜந்மபூமியை விட்டு அகன்று) - பெரியதிருமொழி (3-7-8) - முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் ஏசுகின்ற சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதை - என்பதற்கு ஏற்ப யாராக இருந்தாலும் விடுவதற்கு மிகவும் அரிதான, பிறப்பு ஏற்படும் இடமான இந்த ஸம்ஸார உலகத்தினை, முன்பு நமக்கு விருப்பமான பொருள்களுடன் சேர்ந்து கைவிட்டு அகன்று. அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; திருச்சந்தவிருத்தம் (64) - அன்று நான் பிறந்திலேன் - என்பதற்கு ஏற்பக் கிடந்த தனக்கு, ஆசார்யன் திருமந்த்ரத்தை உபதேசம் செய்ததன் காரணமாக, புதியதாக ஒரு பிறவி அடைந்தது இங்கே என்பதால், பிறவியைப் பெற்ற பூமியான இந்த உலகத்தை, ஸர்வேச்வரனை அனுபவித்தல் என்ற ஈடுபாடு காரணமாக, திருச்சந்தவிருத்தம் (64) - முற்றிலும்

பைங்கிளியும் - என்ற பாசுரத்தில் உரைத்தபடி, முன்பு விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி இருந்த பொருள்களுடன் கூடச் சேர்ந்து அகற்றி, புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்வது போன்று எனக் கூறுவது பொருத்தமாகும்.

வ்யாக்யானம் - (சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று) “சூழ்விசும்பு” என்கிற திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிறபடியே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே வழியிலுள்ளாரடைய ஸத்கரிக்க, “அங்கவனொடு முடன் சென்று” என்கிறபடியே, “நயாமி” என்கிற நாயகன் முன்னே போக, பின்னே போய். (குடைந்து நீராடி) “குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடி” என்கிறபடியே, பர்த்ரு க்ருஹத்துக்குப் போகிற பெண் அவ்வூரெல்லையிலே சென்றவாறே அவர்கள் குளிப்பாட்டக் குளிக்குமாபோலே, அம்ருதவாஹிநியான விரஜையிலே இப்பாலுள்ள அழுக்கறும்படி நீராடி.

விளக்கம் - (சூழ்விசும்பிற்படியே உடன்சென்று) – திருவாய்மொழி (10-9-1) – சூழ்விசும்பு - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறுவதற்கு ஏற்ப அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் உள்ள பலரும் உபசாரம் செய்து வரவேற்க, (உடன் சென்று) – நாச்சியார் திருமொழி (6-10) – அங்கவனொடு முடன் சென்று – என்பதற்கு ஏற்ப, வராக சரமச்லோகத்தில் – நயாமி – அழைத்துச் செல்கிறேன் - என்று கூறுவதான நாயகன் முன்னே செல்ல, (குடைந்து நீராடி) – திருப்பாவை (13) - குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடி – என்பதற்கு ஏற்ப கணவன் வீட்டிற்குச் செல்லும் புதிய மணப்பெண், அந்த ஊரின் எல்லைக்குச் சென்றவுடன், அவர்கள் நீராட்டிவிட நீராடுவது போன்று, அமிர்தம் பெருகின்ற விரஜாநதியில் தன்னிடம் உள்ள அனைத்து அழுக்குகளும் நீங்கும்படி நீராடி.

வ்யாக்யானம் - (வியந்துழாயஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு நோக்கியரலங்கரித்து) குளித்தேறின பெண்ணை பர்த்ரு பந்துக்களான ஸ்த்ரீகள் வந்து அலங்கரிக்குமாபோலே, “வியந்துழாய் கற்பென்று சூடும்”, “ஆராயிர்வேற் கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து”, “மெய்திமிரு நானப்பொடி”, “உடுத்துக் களைந்த நின் பீதகவாடை”, “பல்கலனும் யாமணிவோம்” என்கிறபடியே அலங்காரோபகரணங்களான திவ்யமால்ய திவ்யாஞ்ஜந திவ்யசூர்ண திவ்யவஸ்த்ர திவ்யாபரணங்களை, “தம் பஞ்சச தாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா: சதமஞ்ஜந ஹஸ்தா: சதம் சூர்ண ஹஸ்தா: சதம் வாலோ ஹஸ்தா: சதம் பூஷண ஹஸ்தா:” என்கிறபடியே ஏந்திக் கொண்டு,

“மானேய் நோக்கி”யரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிரே வந்து, “தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணா லங்குர்வந்தி” என்கிறபடியே போக்த்ருபூத ஈச்வர போக்யமாம்படி அலங்கரித்து.

விளக்கம் - (வியன் துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்பொடி பீதகவாடை பல்கலன் கொண்டு) - இவ்விதம் நீராடி கரை ஏறிய புது மணப்பெண்ணை அவளுடைய கணவனின் உறவுப்பெண்கள் வந்து அலங்கரிப்பது போன்று, மூன்றாம் திருவந்தாதி (69) - “வியந்துழாய் கற்பென்று சூடும் - என்றும், சிறியதிருமடல் (10) - ஆராயிர்வேற் கணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-4-9) - மெய்திமிரு நானப்பொடி - என்றும், திருப்பல்லாண்டு (9) - உடுத்துக் களைந்த நின் பீதகவாடை - என்றும், திருப்பாவை (27) - பல்கலனும் யாமணிவோம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அலங்காரம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவைகளும், தெய்வீகமாக உள்ளவைகளும் ஆகிய மாலை, அஞ்சனம், வாசனைப்பொடி, புடவை, ஆபரணங்கள் போன்ற பலவற்றை. (நோக்கியர் அலங்கரித்து) - கௌஷீதகீ உபநிஷத் - தம் பஞ்சச தாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி சதம் மாலாஹஸ்தா: சதமஞ்ஜந ஹஸ்தா: சதம் சூர்ணை ஹஸ்தா: சதம் வாலோ ஹஸ்தா: சதம் பூஷண ஹஸ்தா: - நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் மாலை ஏந்தியபடியும், நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் அஞ்சனம் ஏந்தியபடியும், நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் ஸ்ரீசூர்ணம் ஏந்தியபடியும், நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் வஸ்த்ரம் ஏந்தியபடியும், நூறு பெண்கள் தங்களுடைய கைகளில் ஆபரணங்கள் ஏந்தியபடியும் அந்த முக்தனை நூறு தேவலோகப் பெண்கள் எதிர் கொள்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (5-8-11) - மானேய் நோக்கி - என்பதான தேவலோகப்பெண்கள் வந்து நின்று, கௌஷீதகீ உபநிஷத் - தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணா லங்குர்வந்தி - அவனை ப்ரஹ்ம அலங்காரம் செய்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்திற்கு இனிமையாக உள்ள விதத்தில் அலங்காரம் செய்து.

வ்யாக்யானம் - (பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்ய) “தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே” என்கிறபடியே இவ்விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிக்கையிலுண்டான சாபலம் தோற்றத் திரள நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி சாமரம் பணிமாற. (நிறைகுட விளக்கமேந்தி இளமங்கையரெதிர் கொள்ள) அலங்க்ருதையாய் உபலாலந்தோடே

செல்லுகிற பெண், பர்த்ரு க்ருஹத்தை அணுகச்சென்றவாறே அங்குள்ள ஸ்த்ரீகள் மங்களதீபாதிகளை யேந்திக்கொண்டு எதிரே வந்து ஸத்கரிக்குமாபோலே, “நிதியும் நற்சண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுக மடந்தையரேந்தினர்” என்கிறபடியே மங்களாவஹமான பூர்ணகும்ப தீபாதிகளை தரித்துக் கொண்டு; “சதிரிள மங்கையர் தாம் வந்தெதிர் கொள்ள” என்கிறபடியே நித்ய நவ யௌவந ஸ்வபாவைகளான வேறு சில திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்க ளெதிர்கொள்ள.

விளக்கம் - (பல்லாண்டு இசைத்துக் கவரி செய்ய) திருவாய்மொழி (7-6-11) - தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே - என்பதற்கு ஏற்ப இவர்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் செய்வதில் ஏற்பட்ட ஆசை வெளிப்படும்படியாக, திரளாக நின்று, துதித்து, சாமரம் வீச. (நிறை குட விளக்கமேந்தி இளமங்கையர் எதிர்கொள்ள) - நன்கு அலங்காரம் செய்யப்பட்டவளாக, மிகுந்த கொண்டாட்டங்களுடன் செல்லும் புதுமணப்பெண், தனது கணவன் வீட்டின் அருகில் சென்றவுடன், அங்குள்ள பெண்கள் அனைவரும் மங்களதீபம் போன்றவற்றைக் கைகளில் ஏந்தியபடி எதிரே வந்து உபசரிப்பது போன்று, திருவாய்மொழி (10-9-10) - நிதியும் நற்சண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுக மடந்தையரேந்தினர் - என்பதற்கு ஏற்ப, மங்களத்தை ஏற்படுத்தவல்லதான பூர்ணகும்பம், தீபம் போன்றவற்றை எடுத்துக்கொண்டு, திருவாய்மொழி (10-9-10) - சதிரிள மங்கையர் தாம் வந்தெதிர் கொள்ள - என்பதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் புதுமையுடன் கூடிய இளமையைக் கொண்டுள்ளதான தன்மை கொண்ட வேறு சில தேவலோகப் பெண்கள் எதிர் கொள்ள.

வ்யாக்யானம் - (வைகுந்தம் புக்கிருந்து) உபலாலந்தோடே சென்ற பெண் பர்த்ரு க்ருஹத்திலே புகுருமாபோலே, “மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பார்” என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியானவனுக்கு போகஸ்தாநமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபித்து அவனோடே கூடியிருந்து. (வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியான வானவர் போகமுண்டு) பர்த்ரு க்ருஹத்திலே பெண் வந்த பின்பு தம்பதிகளும், மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் கூடியிருந்து பெருங்களிச்சி யுண்ணுமாபோலே, “அடியார்கள் குழாங்களும்” அவனுமாக விருக்கிற சேர்த்தியிலே, “அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேன்” என்று பெருங்களிச்சியாக முழுமிடறு செய்து, “கட்டெழில் வானவர் போகமுண்பாரே”

என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் புஜிக்கிற போகத்தை, “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” என்கிறபடியே புஜித்து.

விளக்கம் - (வைகுந்தம் புக்கிருந்து) - நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவளாக சென்ற அந்தப் பெண், தனது கணவன் வீட்டில் புகுவது போன்று, நாச்சியார் திருமொழி (3-10) - மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பார் - என்பதற்கு ஏற்ப, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனுடைய இன்பத்திற்கு இடமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைந்து, அவனுடன் கூடியிருந்து, வீட்டிற்கு அந்தப் பெண் வந்த பின்னர் தம்பதிகளும் அங்குள்ள மற்ற உறவினர்களும் கூடி நின்று பெருங்களிச்சி உண்பது போன்று, திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்கள் கூட்டமும், அவனுமாக உள்ள சேர்த்தியில், திருவாய்மொழி (2-3-9) - அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப பெருங்களிச்சியாக முற்றிலும் உண்டு. (வானவர் போகம் உண்டு) - திருவாய்மொழி (6-6-11) - கட்டெழில் வானவர் போகமுண்பாரே - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்கின்ற இன்பத்தினை, தைத்திரீயம் - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - அனைத்து விருப்பங்களையும் பரமாத்மாவுடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவிக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனுபவித்து.

வ்யாக்யானம் - (கோப்புடைய கோட்டுக்காற் கட்டில் மிதித்தாரோஹித்து) பர்த்ரு ஸம்ச்லேஷத்துக்குப் படுக்கையிலே யேறுமாபோலே “கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனம்” என்றும், “கோட்டுக்காற் கட்டில்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டு ஸர்வாச்சர்யமயமான திவ்யபர்யங்கத்திலே, “தமேவம் வித் பாதேநாத் யாரோஹதி” என்கிறபடியே பாதபீடத்திலே அடியிட்டேறி. (பரதாக்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்விலே) “தம் ஸமுத்தாப்ய காகுத்ஸ்தச் சிரஸ்யாக்ஷி பதம் கதம், அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷ்வஜே” என்றும், “ஸோப்யேநம் த்வஜ வஜ்ராப்ஜ க்ருத சிஹ்நேந: பாணிநா, ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷ்வஜே” என்றும், “ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத:, மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ் தஸ்ய மஹாத்மந:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் அக்ரூரனையும் திருவடியையும் ஆதரித்தணைத்துக் கொண்ட “மணிமிகு மார்பு” என்று ஸ்ரீகௌஸ்துபம் நிறம் பெறும்படி அழகிய திருமார்பிலே

விளக்கம் - (கோப்புடைய கோட்டுக்காற் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து) - கணவனுடன் சேர்வதற்காகக் கட்டிலில் ஏறுவது போன்று, திருப்பாவை (23) - கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனம் - என்றும், திருப்பாவை (19) - கோட்டுக்காற் கட்டில் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இரண்டு விபூதிகளில் உள்ள அனைத்தையும் படைத்தல் போன்றவற்றைச் செய்து, அனைத்திற்கும் புகலிடமாக உள்ள தெய்வீகமான கட்டிலில், கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-5) - தமேவம் வித் பாதேநாத் யாரோஹதி - இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் தனது கால்கள் கொண்டு அந்தக் கட்டிலில் ஏறுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பாதபீடத்தில் தனது கால்கள் கொண்டு அடியெடுத்து ஏறி, (பரத அக்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகு மார்விலே) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (130-39) - தம் ஸமுத்தாப்ய காசுத்ஸ்தச் சிரஸ்யாசுஷி பதம் கதம், அங்கே பரதமாரோப்ய முதித: பரிஷஸ்வஜே - தனது தலை கொண்டு முன்னால் விழுந்துள்ள பரதனை இராமன் மெதுவாக எடுத்துத் தனது தொடையில் அமர்த்தி, நன்கு தழுவிக்கொண்டான் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-13-5) - ஸோப்யேநம் த்வஜ வஜ்ராப்ஜ க்ருத சிஹ்நேந: பாணிநா, ஸம்ஸ்ப்ருச்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே - த்வஜம், வஜ்ரம், தாமரை போன்ற பலவிதமான அடையாளங்கள் கொண்ட தனது கைகளால் க்ருஷ்ணன், அக்ரூரரை மிகவும் அன்புடன் தொட்டும் தழுவியும் செய்தான் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (1-13) - ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத:, மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ் தஸ்ய மஹாத்மந: - இரண்டு முறை எனக்குச் சரீரம் அளித்த உதவிய அனுமனுக்குச் சரியான நேரத்தில் என்னால் அளிக்கப்பட்ட இந்த அரவணைப்பு என்பது, அனைத்துவிதமான கொடைகளுக்கும் ஒப்பாகும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பரதன், அக்ரூரர் மற்றும் அனுமன் ஆகியவர்களை அணைத்துக் கொண்ட, திருவாய்மொழி (10-3-5) - மணிமிகு மார்பு - என்பதான, ஸ்ரீகௌஸ்துப மணியும் அழகு பெறுகின்ற, அழகான திருமார்பில்.

வ்யாக்யானம் - (குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு) “குருமாமணிப் பூண்” என்று ச்லாக்யமாய் ஈச்வரத்வ சிஹ்நமான ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதி போக்யமாய் தேஜஸ்கரமாய்க் கொண்டு அணைகிற ஆத்மவஸ்துவுக்கு. (மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) “வண்பூமணிவல்லி” என்று உதாரமாய் போக்யமாய்த் தனக்குத்தானே ஆபரணமாம்படி அழகியதாய், கொள்கொம்பு பெறாவிடில் தலையெடுக்க மாட்டாமை தரைப்பட்டுக் கிடக்கும் கொடி போன்றவளென்கிற ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமாய் வரும் பேச்சு வந்தேறியன்று; ஸ்வாபாவிகமென்றபடி. பெண் பேச்சென்ன வமைந்திருக்க மணிவல்லிப்

பேச்சென்றது – “மணிமிகு மார்பிலே மணியாயணையும்” என்றத்தோடொக்க “மணிவல்லி” என்றால் சொற்கட்டளையால் வரும் ரஸமுண்டாகையாலே. இத்தால் ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாகையாலே அத்தை உள்ளபடி தர்சித்த விவர்க்கு தத் ப்ரயுக்தமான பேச்சு ஸ்வாபாவிகமென்று சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் – (குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-3-10) – குருமாமணிப் பூண் - என்று மேன்மையுடன் கூறப்படுவதாகவும், ஸர்வேச்வரத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் அடையாளமான ஸ்ரீகௌஸ்துபம் போன்று இனிமையாக உள்ளதாகவும், ஒளி வீசுவதாகவும் உள்ளதாகக் கொண்டு அணைகிற ஆத்மாவுக்கு. (மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) – திருவிருத்தம் (9) – வண்பூமணிவல்லி - என்பதற்கு ஏற்ப வள்ளல் தன்மை கொண்டதாய், இனிமையாய், தனக்குத்தானே ஆபரணமாக உள்ளது போன்று அழகியதாய், கொள்கொம்பு கிடைக்கவில்லை என்றால் மேலே எழும்ப இயலாமல் தரையுடன் தரையாகக் கிடக்கும் கொடி போன்றவள் என்று பெண் தன்மையுடன் கூடியதாய் உள்ள பேச்சுக்கள் அனைத்தும் வந்து சேர்ந்தவை அல்ல; இயல்பாகவே உள்ள தன்மைகள் என்று கருத்து. “பெண் பேச்சு” என்று கூறினாலே போதுமானதாக உள்ளபோது, “மணிவல்லிப் பேச்சு” என்று ஏன் கூறினார்? “மணிமிகு மார்பிலே மணியாய் அணையும்” என்று கூறுவதுடன் சேரும் விதத்தில், “மணிவல்லி” என்று கூறினால், கூடுதல் ரஸம் ஏற்படும் என்பதால் ஆகும். இதன் மூலம் - பெண் தன்மை என்பது ஆத்மாவுக்கு இயல்பாகவே அமைந்த ஒன்றாகும்; ஆகவே இதனை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து கொண்ட இவருக்கு, அத்தகைய பெண் தன்மையால் ஏற்படும் பேச்சு இயல்பானதே ஆகும் – என்று கூறப்பட்டது.

122. இன்புமன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி கேவலம் ஸ்த்ரீ ஸாம்யமேயன்றிக்கே நாரீணாமுத்தமையான பிராட்டியோடே ஸாம்யமும் பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு உண்டென்னுமத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (இன்புமன்புமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இவ்விதம் பெண் என்ற ஒப்புமை மட்டும் அல்லாமல், பெண்களில் உயர்ந்தவளாகிற பெரியபிராட்டியுடன் ஒப்புமையும் இந்தத் தூய்மையான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு உண்டு என்பதை மிகவும் தெளிவாக இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கு மின்பனை” என்று இன்றாச்யரித்த நமக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்ருகாய ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணையாமிருக்கிற பிராட்டிக்கும் இன்பனாமிடத்தில், முற்பட இங்கே இன்பனாய், பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்நேஹிப்பதென்னும்படி, பிராட்டிக்கு முன்னே இவர்பக்கல் இன்பனாவது; “கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பே” என்று நிரதிசய போக்யையான பிராட்டிக்கு அன்பனாகையாலே, அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலும் அன்பனானவனே யென்னும்படி, அவள் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் இவ்வளவும் வளர வருவதாய், இப்படி இன்புமுற்படுவது அன்பு கொழுந்து விடுவதாகிறது, “கடிமாமலர்ப் பாவை யொப்பாள்” என்று பரிமள ப்ரகரமான பூவில் பிறப்பாலும் நிருபாதிக ஸ்தீரீவத்தாலும் நிரதிசய போக்ய பூதையான பிராட்டியோ டொக்கச் சொல்லலாமவளென்னும்படி, பிராட்டியோடு இத்தலைக்குள்ள ஸாம்யத்துக் குடலான அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்ய சரணத்வம், அநந்ய போக்யத்வம், ஸம்ஸலேஷத்தில் தரிக்கை, விஸலேஷத்தில் தரியாமை, ததேக நிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலேயென்கை.

விளக்கம் - (இன்பு முற்படுவது) - திருவாய்மொழி (4-5-8) - நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனை - என்பதற்கு ஏற்ப, இன்று திருந்தி அவனை அடைந்த நமக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கும் எட்டாதவளாக உள்ள ரூபம், குணம் மற்றும் ஆத்மகுணத்தால் நிறைந்துள்ள பெரியபிராட்டிக்கும் இனிமையாக உள்ளவளாக இருக்கும்போதிலும், முதலில் நம்மிடம் இன்பனாக இருந்த பின்னரே பெரியபிராட்டியிடம் இன்பனாக உள்ளான்; இதற்கு ஏற்றபடி பெரியபிராட்டிக்கு முன்பாக, நம்மாழ்வாரிடமே அவன் இன்பனாக உள்ளான் என்று கருத்து. (அன்பு கொழுந்து விடுவதாகிறது) - திருவாய்மொழி (10-10-7) - கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய வென்னன்பே - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற இனியவளாக உள்ள பெரியபிராட்டிக்கு அன்பனாக உள்ளதால், அவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட என்னிடமும் அன்பாக உள்ளவனே - என்னும்படியாக

பெரியபிராட்டியிடம் அவன் காண்பிக்கும் அன்பானது, நம்மாழ்வார் வரை வளர்ந்து நிற்பதாய்; இவ்விதம் இன்பம் முற்பட்டு அன்பு கொழுந்து விடுவதாகிறது. (கடிமா மலர்ப் பாவையோடு உள்ள) - பெரியதிருமொழி (3-7-9) - கடிமாமலர்ப் பாவை யொப்பாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த நறுமணத்துடன் கூடிய மலரில் பிறந்த காரணத்தாலும், எந்தக் காரணமும் இன்றி உள்ளதான பெண்மைத்தனத்தாலும் எல்லையற்ற இனிமையுடன் கூடியவளாக பெரியபிராட்டி உள்ளாள்; இப்படிப்பட்ட பெரியபிராட்டிக்கு ஒப்புமை கூறவல்லவள் என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியுடன் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ளதான. (ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே) - ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டிருத்தல் [அநந்யார்ஹ சேஷத்வம்], அவனை மட்டுமே சரணம் என்று புகுதல் [அநந்ய சரணத்வம்], அவனுக்கு மட்டுமே இனியவளாக இருத்தல் [அநந்ய போக்யத்வம்], அவனுடன் சேர்ந்திருந்தால் மட்டுமே உயிர் தரித்தல், அவனைப் பிரிய நேர்ந்தால் உயிர் தரிக்க இயலாதபடி தவித்தல், அவனால் மட்டுமே காப்பாற்றப்படுதல் - என்பதான ஆறுவகையான ஒற்றுமைகள்.

வ்யாக்யானம் - “இன்பன்” என்றது - ஸ்நிக்தனென்றபடி. ஆகையால் அன்போபாதி இன்பும் ஸ்நேஹவாசியாகையாலே, ஸ்நேஹம் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிற தென்றபடி. “இன்பும், அன்பும்” என்று இரண்டு போலச் சொல்லிற்று - முற்படுதலும் கொழுந்துவிடுதலும் சொல்லுகிற ஸ்தலங்களில் ஸ்நேஹ வாசகதயா ப்ரயுக்த சப்தங்கள் இவையாகையாலே இரண்டு சந்தையும் தோற்றுக்கைக்காக. “பிராட்டியோடுள்ள” என்ன வமைந்திருக்க, “கடிமாமலர்ப் பாவையோடுள்ள” என்றது - அந்த சந்தையிலே பிராட்டி ஸாம்யம் முக்தகண்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலும், கந்தல் கழிந்த ஸ்வரூபத்தை யுடையவர்க ளெல்லாரையும் இப்படிச் சொல்லுகிற - ஸ்வரூபாநுபந்தியான இஸ்ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே யென்றறிவிக்கைக்காகவும், ஸாம்யத்தாலே யென்னாமல், ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே யென்றது - நிரூபகத்வம், அநுரூபத்வம், அபிமதத்வம், சேஷத்வ ஸம்பந்த த்வாரபாவம், புருஷகாரத்வம், ப்ராப்ய பூரகத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ததஸாதாரணங்க ளாகையாலே.

விளக்கம் - “இன்பன்” என்றால் “சிநேஹிதன்” என்று பொருள். எனவே “அன்பு” என்ற சொல்லைப் போன்றே “இன்பு” என்ற சொல்லும் சிநேஹத்தைக் குறிப்பது என்பதால், சிநேஹம் முற்படுதல் கொழுந்துவிடுவதாகிறது என்று கருத்து. அப்படியென்றால்,

“இன்பம், அன்பு” என்று இரண்டு சொற்களாக ஏன் கூறவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். முற்படுதல் மற்றும் கொழுந்துவிடுதல் என்பதைக் கூறும் இடங்களில், சிநேஹத்தை உணத்துவதற்காக கூறப்பட்ட சொற்களே இவை இரண்டும் ஆகும் என்று உணர்த்துவதற்காக ஆகும். “பிராட்டியோடு உள்ள” என்று கூறினாலே போதுமானதாயிருக்க, “கடிமாமலர்ப் பாவையோடு உள்ள” என்று ஏன் கூறினார்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “கடிமாமலர்ப்பாவை” என்று கூறுவதான பெரியதிருமொழி பாசுரத்தில் (3-7-9), பெரியபிராட்டி மற்றும் ஆத்மஸ்வரூபம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள ஒப்புமை மிகவும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளதாலும், கந்தல் கழிந்த ஸ்வரூபம் [இந்தச் சரீரத்தை நீக்கிய தன்மை] கொண்ட அனைவரையும் இவ்விதம் உரைப்பது என்பது மேலே கூறப்பட்ட ஆறுவகையான ஒப்புமை உள்ளதாலும் ஆகும் என்று உணர்த்தவே ஆகும். “ஸாம்யம்” என்று கூறாமல் “ஸாம்ய ஷட்கம் = ஆறு ஒற்றுமைகள்” என்று ஏன் கூறினார்? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே சேரும் தர்மமாக இருத்தல், அவனுக்கு ஒத்த ரூபத்தில் இருத்தல், அவனுக்கு விருப்பமானவளாக இருத்தல், அனைவரும் அவனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பது இவள் மூலமாக நிகழும்படி இருத்தல், அனைத்து உயிர்களுக்கும் சிபாரிசு செய்பவளாக இருத்தல் [புருஷகாரத்வம்], நாம் செய்யும் கைங்கர்யம் அனைத்தும் அவனுடைய திருவுள்ளத்தில் பூர்ணமாக நிறையும்படிச் செய்தல் போன்ற தன்மைகள் பெரியபிராட்டிக்கு மட்டுமே உரித்தானவை என்பதால் ஆகும்.

123. உண்ணாது கிடந்தோர் மாயையினா லென்னும் வீறுடைய முடிக்குரியாரோடு இத்திரு மண்ணேரென்ன வொண்ணுதல் பின்னைகொல் என்கிற ஒப்பு, தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ்சிலை அம்பெரியூட்டி நீறேழுவெரித்த பெருந்தோற்றத்தாருயிர் காகுத்தன் ஆதியங்காலம் மண்புரை பொன்மாதின் துகளாடி எருதேழ்தழீஇச் சறையினாரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாகையாலே பிராட்டிதசை இவர்க்கு வந்தேறியல்லாமையை ப்ரகாசிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ். ஏவம் பூதாகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியாரோடுள்ள ஸாம்யமே யன்றிக்கே, தம்முடைய பாவவிசேஷங்களாலே பகவதபிமத திவ்யமஹிஷிகளான பிராட்டிமார்

மூவரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் இவர் பாசுரங்களிலே ப்ரகாசிக்கு மென்கிறார் மேல் (உண்டாதென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக மிகவும் தூய்மையாக உள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு, பெரியபிராட்டியுடன் ஆறுவிதங்களில் ஒப்புமை உள்ளது என்பதால், நாயகியாய் நிற்கும் தன்மையானது நம்மாழ்வாருக்கு வந்து சேர்ந்த ஒன்று அல்ல (இயற்கையாகவே உள்ளது) என்பதைக் கடந்த சூர்ணையில் வெளிப்படுத்தினார். இப்படியாக உள்ள தன்மைகளால் பெரியபிராட்டியாருடன் உள்ள ஒப்புமை மட்டும் அல்லாமல், இவருடைய மற்ற தன்மைகளுடைய சிறப்புகள் காரணமாகவும், ஸர்வேச்வரனுக்கு மிகவும் விருப்பமான அவனுடைய தேவிமார்கள் மூவருடனும் இவருக்கு ஒப்புமை உள்ளது என்பது, இவருடைய பாசுரங்களில் வெளிப்படுவதை இங்கு கூறுகிறார்.

குறிப்பு - இந்தச் சூர்ணைக்கான வ்யாக்யானத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு பொருள் உணரவேண்டும். ஆகவே சூர்ணைக்கான வ்யாக்யானம் ஒரே பகுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கான விளக்கம், தனித்தனியாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப் பெண்ணாக்கை யாப்பூண்டு தாமுற்ற பேதெல்லாம்” என்கிறபடியே ஜநககுல ஸுந்தரியான தன்னைப் பிரிந்தபோது தீரோதாத்த நாயகனாகையாலே விகார ஹேதுக்களுண்டானாலும், தைர்யத்தாலே புறம் தோற்றாமலிருக்கும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனை, “ந மாம்சம் ராகவோ புங்க்தே”, “அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:”, “நைவ தம்சாந் ந மசகாந்” இத்யாதிப்படியே ஊனுமுறக்கமுமற்று, கடித்தது மூர்ந்தது மறியாதபடி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த முடிக்குரியளான பெரியபிராட்டியாரோடும், “கிடந்திருந்து நின்றளந்து” என்கிற பாட்டின்படியே ஸர்வஜ்ஞனாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரனை, பஹு ப்ரகாரமாகத் தன்னை அனுபவித்தாலும் பர்யாப்தனாகாதபடி பிச்சேற்றவல்ல வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமான வீறுடையளாய் பெரியபிராட்டியாரோபாதி முடிக்குரியளான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடும், “ஓர் மாயையினால்” இத்யாதிப்படியே நித்யஸூரிகள் ஸமாராதந பரராய் நிற்க அவர்களறியாதபடி அத்தை உபேக்ஷித்து தாழ்வுக்கெல்லையான இடைக்குலத்திலே க்ருஷ்ணனாய் வந்து பிறந்து தன்னைப் பெறுகைக்கு சுல்கமாகவிட்ட ம்ருத்யு ஸமங்களான ருஷபங்களின் கொம்பினிடையிலே கருமாறி பாய்ந்தாற்போலே

தன்னைப் பேணாமல் சென்று விழும்படி பண்ணவல்ல வைலக்ஷண்ய வீறுடையளாய், முற்பட்ட மஹிஷிகளோபாதி முடிக்குரியளான நப்பின்னைப்பிராட்டியாரோடும் “மாயோன் திறத்தனளே இத்திரு” என்று “அநந்யா ராகவேணாஹம்” என்கிறபடியே ஸர்வதசையிலும் அவன் திறமல்லதறியாளாய் ஸாக்ஷால்லக்ஷமியோடு விகல்பிக்கலாம் ஸ்வபாவையான விவளென்றும், “மண்ணேரன்ன வொண்ணுதல்” என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடொத்த வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவளென்றும், “பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல்” என்று நப்பின்னைப்பிராட்டியோ ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோ பெரியபிராட்டியாரோ என்றும் சொல்லும்படி இவர்க்குண்டான ஸாம்யம்; “தென்பாலிலங்கை வெங்களம் செய்த நம் விண்ணோர் பிரானார் துழாய் துணையாநங்களை மாயை கொள்வான் வந்து தோன்றி நலிகின்றதே” என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப் பிரிந்து பாதக பதார்த்தங்களாலே நோவுபடுவது, “வழாநெடும் துன்பத்த ளென்றிரங்காரம்மனோ இலங்கைக் குழாநெடுமாட மிடித்த பிரானார் கொடுமைகளே” என்று ‘ப்ரணயித்வமில்லையானால் ஸாமாந்ய க்ருபையு மில்லையோ?’ என்று கொடுமை சொல்லுவது, “காயும் கடுஞ்சிலையென் காசுத்தன் வாரானால்” என்று எதிர்கள்பக்கல் தான் கண் பார்க்கிலும் கண் பாராத வில்லையுடைய காசுத்தன் இத்தசையில் வருகிறிலலென்று வெறுப்பது, “இலங்கைநகர் அம்பெரி யுய்த்தவர் தாளிணை மேலணி வம்பவிழ் தண்ணந்தாழாய் மலர்க்கே இவள் நம்பும்” என்று இலங்கையை சராக்கநியாலே தக்தமாக்கினவர் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுவது, “தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான் தாள் நயந்த யாமுற்ற துற்றாயோ” என்று லங்கையையெல்லாம் அக்நிக்கு விருந்திட்டவன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயோவென்று ஸமதுக்கிகளைக் கட்டிக் கொண்டழுவது, “மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்க் கென்னையுமுள ளென்மின்களே” என்று எதிரில்லாத போரையுடைய ராவணன் தனக்கு அரணாகவிட்ட மதிளைத் துகளாக்கிப் பொகட்ட ப்ரஸித்தமான சேவகத்தையுடையவருக்கு ரஷ்ய வர்க்கத்திலே நானு மொருத்தி யுண்டென்று சொல்லுங்கோளென்று தூது விடுவது, “கிளரரக்கன் நகரெரித்த களி மலர்த் துழாயலங்கல் கமழ் முடியன் கவராத வறிவினால் குறைவிலம்” என்று ஐச்வர்யோத்தனான ராவணனுடைய நகரத்தை தக்தமாக்கி முடி சூடி வளையம் வைத்திருக்கிறவன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன கார்யமுண்டென்று அவனுக்கு உறுப்பல்லாததை உபேக்ஷிப்பது, “காண் பெருந்தோற்றத்தென் காசுத்த நம்பிக்கு என் பூண்புனை மென்முலை தோற்றது பொற்பே” என்று கண்ணுக்கினியதாய்,

அபரிச்சேத்ய போக்யமான ஸந்நிவேசத்தையும் குணபூர்த்தியையுமுடைய சக்கரவர்த்தி திருமகனுக்கு இவள் தன்னழகை யிழந்தா ளென்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அழகழிவது, “என்னாருயிர் காகுத்தன் நின் செய்யவாயொக்கும் வாயன் கண்ணன் கை காலினன் நின் பசுஞ்சாம நிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான் சிறு கிளிப்பைதலே இன்குரல் நீ மிழற்றேல்” என்று விச்லேஷத்தில் தரிக்கவொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராண பூதனான சக்கரவர்த்தி திருமகன் என்னோடே கலந்து வைத்துப் பிரிந்தான்; இத்தசையிலே அவனுக்குப் போலியான உன் வடிவாலே நலிகிறதுக்கு மேலே பேச்சாலும் நலியாதே கொள் என்று கிளியைப் பார்த்து நிஷேதிப்பதாய்க் கொண்டு பேசின பாசுரங்களிலும், “ஆதியங் காலத்தகலிடம் கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே யோது மாலெய்தினாள்” என்னும்படி வராஹ கல்பாதியில் மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியில் நின்று ஒட்டு விடுவித்து, எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயென்றே பலகாலும் சொல்லும்படி பிச்சேறுவது, “மண் புரை வையமிடந்த வராகற்கு என் கண் புனை கோதை இழந்தது கற்பே” என்னும்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அறிவிழப்பது, “ஞாலப் பொன் மாதின் மணாளன் துழாய் நங்கள் சூழ் குழற்கே ஏலப் புனைந்தென்னைமா ரெம்மை நோக்குவதென்றுகொல்” என்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி செவ்வி கொள்ள இட்டுப் பிறந்தவன் சூடின திருத்துழாயை பந்துக்களானவர்கள் ஏற்கவே கொண்டு வந்து நம் குழலிலே சூட்டி நம்மை ரஷிப்பதென்றோ வென்பது. “ஏனமொன்றாய் மண் துகளாடி வைகுந்தமன்னான் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலருளவோ நும் வியலிடத்தே” என்று அத்விதீய வராஹமாய், ப்ரளயங்கதையான பூமியை யெடுத்தபோது வடிவில் பெருமையால் திருவெயிற்றில் கிடக்கிற பூமி ஒரு துகள் மாத்ர மென்னும்படி நின்றவனுடைய அபதாநத்தை அநிபவித்திருக்கிறவிவள் போக்யதை உபயவிபூதியிலு முண்டோவென்று விசேஷஜ்ஞர் ச்லாக்கிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பதாய்க் கொண்டு பேசின பாசுரங்களிலும், “எருதேழ்தழீ இக்கோளியார் கோவலனார் குடக் கூத்தனார் தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழா யென்றே நாளு நாள் நைகின்றது” என்னும்படி ஏறு தழுவுகை முதலான அபதாநங்களையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில்திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு நாள்தோறும் சைதில்யத்தை யடைவது; “கறையினார் துவருடுக்கை கடையாவின் கழி கோற்கைச் சறையினார் கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம்” என்று கோப வேஷதரனாய் ரஷ்ய வர்க்கத்தினுடைய ரசுஷணத்துக்காகத் தன்னுடம்பு பேணாமல் திரியும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத ஸ்நிக்தமான நிறம் எனக்கு வேண்டாவென்பதாய்ப் பேசின பாசுரங்களிலும் தோன்றுமென்றபடி.

விளக்கம் – [உண்ணாது என்னும் வீறுடைய முடிக்கு உரியாரோடு இத்திரு என்கிற ஒப்பு] (உண்ணாது என்னும்) – நாச்சியார் திருமொழி (11-7) – உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துப் பெண்ணாக்கை யாப்பூண்டு தாமுற்ற பேதெல்லாம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஜனகரின் குலத்தில் அவதரித்த சுந்தரியான தன்னைப் பிரிந்தபோது, தீரோதாத்த நாயகன் என்பதால், இராமனாகிய அவன் மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டவன் என்பதை உணர்த்த பலவிதமான காரணங்கள் உள்ளபோதிலும், தைரியத்தால் அவற்றை வெளிக்காட்டாமல் நின்ற இராமனை, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (36-42) - ந மாம்சம் ராகவோ புங்க்தே - இராகவன் மாமிசம் உண்ணவில்லை - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (36-44) - அநித்ரஸ் ஸததம் ராம: - இராமன் உறங்கவில்லை - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (36-42) - நைவ தம்சாந் ந மசகாந் - ஈக்களும் கொசுக்களும் தனது சரீரத்தில் உள்ளபோதிலும் விரட்டவில்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உணவின்றி, உறக்கம் இன்றி, தன் மீது கடிப்பதையும் ஊர்வதையும் கூட அறியாதபடிச் செய்யவல்ல சிறப்பு காரணமாக ஏற்பட்ட, (வீறுடைய முடிக்கு உரியாரோடு) - வீறு உள்ளவளாகவும், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸாம்ராஜ்யத்தில் அவனுக்கு நிகராக முடிசூட்டிக் கொள்வதால் முடிக்கு உரியவளாகவும் உள்ள பெரியபிராட்டியாரோடு, (இத்திரு என்கிற ஒப்பு) - திருவாய்மொழி (4-4-7) - மாயோன் திறத்தனளே இத்திரு - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (21-15) - அநந்யா ராகவேணாஹம் - இராகவனைக் காட்டிலும் நான் வேறுபட்டவள் அல்லள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து நிலைகளிலும் அவன் இருப்பு அல்லாமல் வேறு ஏதும் அறியாத பெரியபிராட்டியோ இவர் என்று வியக்கும்படியாக மஹாலக்ஷ்மியோடு ஒப்பிடத்தக்க தன்மை கொண்டவர் இவர் என்று கூறலாம்படியாக உள்ளது இவருக்குப் பெரியபிராட்டியாருடன் உள்ள ஒப்புமை (இத்தகைய ஒப்புமை இவருடைய பாசுரங்களில் எங்கு வெளிப்படுகிறது என்று அடுத்து கூறுகிறார்)

[தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ்சிலை அம்பெரியூட்டி நீறேழுவெரித்த பெருந்தோற்றத் தாருயிர் காகுத்தன் என்னுமவற்றிலே தோன்றும்] (தென்பால்) - திருவிருத்தம் (77) - தென்பால் இலங்கை வெங்களம் செய்த நம் விண்ணோர் பிரானார் துழாய் துணையாநங்களை மாயை கொள்வான் வந்து தோன்றி நலிகின்றதே - என்ற பாசுரத்தில், சக்ரவர்த்தித் திருமகனாகிய இராமனைப் பிரிந்து, பிரிந்த காதலர்களைத் துன்புறுத்தும் பொருள்களால் துன்பம் அடைதல். (நெடுமாடம்) - திருவிருத்தம் (36) - வழாநெடும்

துன்பத்தள் என்றிரங்காரம்மனோ இலங்கைக் குழா நெடுமாடம் இடித்த பிரானார் கொடுமைகளே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “ப்ரியம் இல்லை என்றாலும், பொதுவாகவே வெளிப்படும் கருணையும் இல்லையோ?”, என்று தனக்கு ஏற்பட்ட கொடுமையை உரைத்தல். (கடுஞ்சிலை) – திருவாய்மொழி (5-4-3) - காயும் கடுஞ்சிலை என் காசுத்தன் வாரானால் – என்ற பாசுரத்தில், “எதிரிகளிடம் இராமனாகிய தான் தனது கருணையைக் காண்பித்தபோதிலும், அவ்விதம் கருணையைக் காண்பிக்காத வில்லைக் கொண்ட இராமன் எனது இந்த நிலையிலும் வரவில்லையே”, என்று வெறுத்தல். (அம்பெரி) – திருவாய்மொழி (4-2-8) – இலங்கைநகர் அம்பெரி உய்த்தவர் தாளிணை மேல் அணி வம்பவிழ் தண்ணந்தூழாய் மலர்க்கே இவள் நம்பும் - என்ற பாசுரத்தில், இலங்கையைத் தனது அம்புகள் என்னும் அக்னியைக் கொண்டு சாம்பலாக்கிய இராமனின் திருவடிகளில் உள்ள துளசியைக் குறித்து ஆசைப்படுதல். (ஊட்டி) - திருவாய்மொழி (2-1-3) - தீமுற்றத் தென்னிலங்கை ஊட்டினான் தாள் நயந்த யாமுற்றது உற்றாயோ – என்ற பாசுரத்தில், இலங்கை முழுவதையும் அக்னிக்கு உணவாக அளித்தவன் திருவடிகள் மீது நான் கொண்ட ஆசை காரணமாக அனுபவித்த பிரிவுத் துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீங்களும் அனுபவித்தீர்களோ என்று தனக்குச் சமமாக துக்கம் அடைந்த பலவற்றையும் ஒன்று திரட்டிக் கொண்டு புலம்புதல். (நீறேழ) – திருவாய்மொழி (6-1-10) – மாறில் போர் அரக்கன் மதிள் நீறேழச் செற்று உகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையும் உள்ள என்மின்களே - என்ற பாசுரத்தில், எதிர் இல்லாத போர் கொண்ட இராவணன், தனக்குச் சரணாக அமைத்துக் கொண்ட மதிளைத் துகள்களாகத் தகர்த்த வீரம் கொண்ட இராமனால் காப்பாற்றத் தகுந்த பொருள்களில் நானும் ஒருவன் என்று கூறுவீர்களாக தூது விடுதல். (எரித்து) – திருவாய்மொழி (4-8-5) - கிளரரக்கன் நகரெரித்த களி மலர்த் துழாயலங்கல் கமழ் முடியன் கவராத வறிவினால் குறைவிலம் - என்ற பாசுரத்தில், ஐச்வர்யம் காரணமாக உயர்ந்து நின்ற இராவணனுடைய நகரத்தை முற்றிலுமாக எரித்துச் சாம்பலாக்கி, பின்னர் அயோத்தி வந்து முடிசூடி, திருத்துழாய் மாலை அணிந்துள்ள இராமனால் நான் விரும்பப்படவில்லை; என்னை விரும்பாமல் உள்ள அவன் அறிவால் என்ன ஆகப்போகிறது என்று அவனுக்குச் சேராதவற்றை வெறுத்தல். (பெரும் தோற்றத்து) – திருவாய்மொழி (6-6-9) - காண் பெருந்தோற்றத்தென் காசுத்த நம்பிக்கு என் பூண்புனை மென்முலை தோற்றது பொற்பே - என்ற பாசுரத்தில், கண்களுக்கு இனிமையானதும், எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய தோற்றம் மற்றும் அனைத்து குணங்களும் பரிபூர்ணமாக உள்ள தன்மை ஆகியவற்றைக் கொண்ட

இராமனுக்காக இவள் தன் அழகினை இழந்தாள் என்று கூறலாம்படி அவன் மீது ஆசை கொண்டு தனது அழகினை இழத்தல். (ஆருயிர்க் காசுத்தன்) - திருவாய்மொழி (9-5-6) – என்னாருயிர் காசுத்தன் நின் செய்ய வாயொக்கும் வாயன் கண்ணன் கை காலினன் நின் பசஞ்சாம நிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான் சிறு கிளிப்பைதலே இன்குரல் நீ மிழற்றேல் - என்ற பாசுரத்தில், “தனது பிரிவால் நான் தரிக்க இயலாதபடியாக எனக்கு உயிர் போன்ற இராமன் என்னுடன் கலந்து, பின்னர் பிரிந்தான்; இந்த நிலையிர் அவனுடைய திருமேனி நிறம் போன்றுள்ள உனது நிறம் காரணமாக என்னைத் துன்புறுத்துவது மட்டும் அல்லாமல், உனது பேச்சாலும் என்னை வருத்தாதே”, என்று கிளியை நோக்கி விலக்குவதாகப் பேசுதல் போன்ற பல பாசுரங்களில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

[கிடந்த என்னும் வீறுடைய முடிக்குரியாரோடு மண்ணேரன்ன ஒண்ணுதல் என்கிற ஒப்பு] (கிடந்த என்னும்) - திருவாய்மொழி (2-8-7) – கிடந்து இருந்து நின்று அளந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தும் அறிந்தவனும் அனைத்தும் விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, பலவிதமாகத் தன்னை அவன் அனுபவித்தபோதிலும், மனநிறைவு கொள்ளாதவனாக அறிவுத் தடுமாற்றம் செய்யவல்ல சிறப்பு காரணமாக ஏற்பட்ட. (வீறுடைய முடிக்கு உரியாரோடு) - வீறு கொண்ட பெரியபிராட்டி போன்றே முடிசூட உரிமை உள்ள பூமிப்பிராட்டியாருடன். (மண்ணேரன்ன ஒண்ணுதல் என்கிற ஒப்பு) - திருவிருத்தம் (49) - மண்ணேரன்ன வொண்ணுதல் - என்பதற்கு ஏற்ப பூமிப்பிராட்டியோ இவர் என்று வியக்கும்படியாக பூமிப்பிராட்டியுடன் ஒத்த சிறப்பைக் கொண்டவர் என்று கூறலாம்படியாக இவருக்கு உள்ள ஒப்புமை [இத்தகைய ஒப்புமை வெளிப்படும் பாசுரங்களை அடுத்து உரைக்கிறார்]

[ஆதியங்காலம் மண்புரை பொன்மாதின் துகளாடி என்னுமவற்றிலே தோன்றும்] (ஆதி அம் காலம்) திருவாய்மொழி (4-2-6) – ஆதியங் காலத்தகலிடம் கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழாய் என்றே ஓதும் மால் எய்தினான் – என்ற பாசுரத்தில், “வராஹ கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் இந்தப் பெரிய பூமியை அண்டத்திலிருந்து குத்தி எடுத்து, அதனை விடுவித்து, எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசி”, என்று பலமுறை உச்சரித்தபடி புத்தி தடுமாறுதல். (மண்புரை) – திருவாய்மொழி (6-6-5) – மண் புரை வையமிடந்த வராகற்கு என் கண் புனை கோதை இழந்தது கற்பே - என்ற பாசுரத்தில் அவன் மீது ஆசை கொண்டு தனது அறிவை இழத்தல். (பொன்மாதின்) – திருவிருத்தம்

(40) - ஞாலப் பொன் மாதின் மணாளன் துழாய் நங்கள் சூழ் குழற்கே ஏலப் புனைந்து என்னைமா ரெம்மை நோக்குவதென்றுகொல் - என்ற பாசுரத்தில் பூமிப்பிராட்டியின் அழகினை ஏற்பதற்காக வந்து பிறந்தவன் சூடிக் கொண்ட துளசியை நம்முடைய உறவினர்கள் கொண்டு வந்து நம்முடைய அழகான தலைமுடியில் சூட்டி வைத்து நம்மைக் காப்பாற்றுவது எந்த நாளிலோ என்று கூறுதல். (துகளாடி) - திருவிருத்தம்(55) - ஏனம் ஒன்றாய் மண் துகளாடி வைகுந்தமன்னான் குழல்வாய் விரைபோல் விண்டு கள்வாரும் மலர் உளவோ நும் வியலிடத்தே - என்ற பாசுரத்தில், இதனைப் போன்று இன்னொன்று இல்லை என்று கூறலாம்படியான வராஹமாய் நின்று ப்ரளயவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்த பூமியை எடுத்தபோது காணப்பட்ட திருவடிவின் பெருமை காரணமாக, இவனுடைய திருவயிற்றில் உள்ள பூமி ஒரு சிறிய துகள் மட்டுமே ஆகும் என்னும்படியாக நின்றவனுடைய வீரத்தை அனுபவித்துள்ள இவளுடைய இனிமையானது, பரமபதம் மற்றும் இதர லோகங்கள் ஆகியவற்றிலும் உள்ளதோ என்று சான்றோர்கள் வியப்பதாகக் கூறுதல். (என்னுமவற்றில் தோன்றும்) - போன்ற பல பாசுரங்களில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

[ஓர் மாயையினால் என்னும் வீறுடைய முடிக்குரியாரோடு பின்னைகொல் எக்ளிற ஒப்பு] (ஓர் மாயையினால் என்னும்) - திருவிருத்தம் (21) - ஓர் மாயையினால் - என்ற பாசுரத்தில் கூறியதற்கு ஏற்ப, நித்யஸூரிகள் அன்றாடம் திருவாராதனம் செய்தபடி உள்ளபோதிலும், அவர்கள் அறியாதவிதத்தில் அந்த ஆராதனையை ஒதுக்கி வைத்து, தாழ்விற்கு எல்லையாக உள்ள ஆயர்குலத்தில் க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து, நப்பின்னையாகிய தன்னை அடைவதற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த யமன் போன்ற ரிஷபங்களுடைய கொம்புகளின் நடுவில், சூலத்தின் நடுவில் சென்று பாய்வது போன்று, தன்னைக் குறித்துக் கவலைப்படாமல் பாயும்படிச் செய்த. (வீறுடைய முடிக்கு உரியாரோடு) - முன்னர் கூறப்பட்ட பிராட்டிமார்களோடு சமமான, முடிசூடுவதற்கு உரிய மேன்மை கொண்ட. (பின்னைகொல் என்ற ஒப்பு) - திருவாய்மொழி (6-5-10) - பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் - என்பதற்கு ஏற்ப நப்பின்னை பிராட்டியோ இவர் என்று வியக்கும்படியாக நப்பின்னைப்பிராட்டியுடன் இவருக்கு உள்ள ஒப்புமை [இத்தகைய ஒப்புமை வெளிப்படும் பாசுரங்களை அடுத்து உரைக்கிறார்] ...

[எருதேழ் தழீஇச் சறையினார் என்னுமவற்றிலே தோன்றும்] (எருது ஏழ் தழீஇ) - திருவாய்மொழி (4-2-5) - எருதேழ்தழீ இக்கோளியார் கோவலனார் குடக் கூத்தனார் தாளிணை மேலணி தண்ணந்துழா யென்றே நாளு நாள் நைகின்றது - என்ற பாசுரத்தில், ஏறு தழுவுதல் போன்ற பல வீரச்செயல்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசி மீது ஆசை கொண்டு நாள்தோறும் தனது சரீரம் கெடும்படியாக இருத்தல். (சறையினார்) - திருவாய்மொழி (4-8-4) - கறையினார் துவருடுக்கை கடையாவின் கழி கோற்கைச் சறையினார் கவராத தளிர் நிறத்தால் குறைவிலம் - என்ற பாசுரத்தில், இடையன் போன்று வேடம் பூண்டு, தன்னால் காக்கப்பட வேண்டியவற்றைக் காப்பாற்ற தனது சரீரத்தையும் நோக்கிக் கொள்ளாமல் திரிகின்ற க்ருஷ்ணனால் விரும்பப்படாத தளிர் போன்ற நிறம் எனக்கு வேண்டாம் என்று கூறுதல். (என்னுமவற்றில் தோன்றும்) - போன்ற பாசுரங்களில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் திவ்யமஹிஷிகள் மூவரோடும் இவருக்குண்டான ஸாம்யம் ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான ராமாவதார ததபதாநங்களிலும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான வராஹாவதார ததபதாநங்களிலும், நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு அஸாதாரணமான கிருஷ்ணாவதார ததபதாநங்களிலும் அந்தப் பிராட்டிமார் தங்களைப்போலே அதிமாத்ர ப்ரவணராயருளிச்செய்த அவ்வவ திவ்யஸூக்திகளிலே அபிவ்யக்த மென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - ஆக ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமான பிராட்டிமார்கள் மூவருடனும் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள ஒப்புமை என்பது - ஜனகருடைய குலத்தில் வந்த சீதைக்கு மட்டுமே உரிய இராமாவதாரம் மற்றும் அந்த அவதாரத்தில் செய்த செயல்கள், பூமிப்பிராட்டிக்கு மட்டுமே உரிய வராஹ அவதாரம் மற்றும் அந்த அவதாரத்தில் செய்த செயல்கள், நப்பின்னையைப் பிராட்டிக்கு மட்டுமே உரிய க்ருஷ்ணாவதாரம் மற்றும் அந்த அவதாரத்தில் செய்த செயல்கள் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்ட நின்ற அந்தந்த பிராட்டிகள் போன்று அளவற்ற காதலுடன் அருளிச்செய்த அந்தந்த திருப்பாசுரங்களில் வெளிப்பட்டது.

124. இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முல்லைப்பந்தல் முற்றம் மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சிதைத்துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவருமுகக்கு நல்லவர் முழுசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்தீர்கள், நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம் - கடல் ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேய்மரு பேய்முலை முனிந்து மற்பொரு விறல் கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும் தீர்ப்பாரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரதான மஹிஷிகளான இவர்களோடுள்ள ஸாம்யமேயன்றிக்கே இவர்களை உபேஷித்தும் தங்களை யுகக்கும்படி அவனுக்கு அபிமதைகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடையவும், அவர்களையும் தங்கள் பேச்சழகாலே அவன் மறக்கும்படி பண்ணும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடையவும், நரகவதானந்தரம் பரிக்கரஹித்த ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினாறாயிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள் இவர்க்குண் டென்னுமிடம் இவர்தம் பேச்சிலே தோன்றுமென்கிறார் (இவர்கள் தேடி நிற்கவென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள முதன்மையான பிராட்டிமார்களுடன் மட்டுமே நம்மாழ்வாருக்கு ஒப்புமை உள்ளது என்பது அல்லாமல், இந்த மூன்று பிராட்டிமார்களை விட்டுவிட்டு ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன் தங்களை விரும்பும்படியாக அவனுக்கு மிகவும் ப்ரியமான திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பெண்கள், அந்தப் பெண்களையும் தங்களுடைய பேச்சு மூலம் க்ருஷ்ணனை மறக்கும்படியாகச் செய்யும் மதுரா நகரத்தில் உள்ள பெண்கள், நரகாசுரனை வதைத்த பின்னர் அவனிடமிருந்து மீட்கப்பட்டு த்வாரகையிலே இருந்த பதினான்காயிரம் பெண்கள் ஆகியவர்களுடைய தன்மைகளும் நம்மாழ்வாருக்கு உண்டு என்பது இவருடைய பேச்சில் வெளிப்படுகிறது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “தேடித்திருமகள் மண்மகள் நிற்க” என்கிறபடியே ப்ரதான மஹிஷிகளான விவர்கள் தன்னைத்தேடி நிற்கும்படி இவர்களை உபேஷித்து, “இப்பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய்”, “முதுமணல் குன்றேறி”, “முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னியவளைப் புணர்ப்புக்கு”, “முற்றத்தாடு புகுந்து”, “மச்சொடு மாளிகையேறி”, “அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்” என்கிறபடியே இவர்கள்

ஜலக்ரீடை பண்ணுமிடம், விளையாடுமிடம் மற்றும் அவர்களிச் சாநுகுணமாகத் திரளவும் தனியவு மிருக்கு மிடங்களான பொய்கை, மணற் குன்று, முல்லைப்பந்தல், முற்றம், மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே சென்று புக்கு, “துகில் வாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும்”, “பந்து பறித்து துகில் பற்றி”, “கச்சோடு பட்டைக் கிழித்து” என்கிறபடியே குடைந்து நீராடுகிறவர்கள் கூறைகள் வாரிக்கொள்வது. “இட்டமா விளையாடுகிறவர்க ளிழைத்த சிற்றிலைச் சிதைப்பது, பந்து கழல் முதலான லீலோப கரணங்களைப் பறிப்பது. அவர்களோடே இட்டிடு கொண்டு பட்டுக்கள் கச்சுக்களெட்டினவற்றைப் பற்றி வலித்துக் கிழிப்பதாய், “கோயின்மை செய்து கன்மமொன்றில்லை”, “குறும்பு செய்வானோர் மகனைப் பெற்ற” என்னும்படி நியாமகரற்ற ஸ்வதந்தரர் செய்யுமத்தையும், நியாமகர் கீழடங்காமல் மூலையடியே நடத்துவார் செய்யுமத்தையும் செய்து, “அல்லல் விளைத்த பெருமான்” என்கிறபடியே பேராரவரம் விளைத்து, “ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும்” என்று திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களை யடைய முற்றூட்டாக விரும்பி புஜிக்குமென்கிறபடியே அவன் விரும்பப்படும் மவர்களாய், அத்தாலே “நீயுக்ககு நல்லவர்” என்னும்படி அவனுக்கு விஷயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்களென்று நிரூபகமாயிருக்கிற திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம்.

விளக்கம் - (இவர்கள் தேடி நிற்க) - பெரியதிருமொழி (10-8-9) - தேடித்திருமகள் மண்மகள் நிற்க - என்பதற்கு ஏற்ப முதன்மையான பிராட்டிமார்களான இவர்கள் மூவரும் தன்னைத் தேடி நிற்கும்படியாக அவர்களை விட்டுவிட்டு. (பொய்கை முதுமணல் முல்லைப்பந்தல் முற்றம் மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு) - நாச்சியார் திருமொழி (3-2) - இப்பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-10-8) - முதுமணல் குன்றேறி - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (6-8) - முல்லையின் பந்தர்நீழல் மன்னியவளைப் புணர்ப்புக்கு - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (2-9) - முற்றத்தூடு புகுந்து - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-7-2) - மச்சொடு மாளிகையேறி - என்றும், திருவாய்மொழி (6-2-6) - அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பெண்கள் நீராடும் இடம், விளையாடும் இடம், இவர்கள் விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி கூட்டமாகக் கூடும் இடம் மற்றும் தனித்து இருக்கும் இடம் என்பதான பொய்கை, மணற்குன்று, முல்லைப்பந்தல், முற்றம், மாடியுடன் கூடிய மாளிகை போன்ற இடங்களில் சென்று புகுந்து. (வாரி) - நாச்சியார் திருமொழி (12-3) - துகில் வாரியும் சிற்றில் சிதைத்தும் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி

(13-10) - பந்து பறித்து துகில் பற்றி - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (14-2) - கச்சோடு பட்டைக் கிழித்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நீரில் புகுந்து விளையாடும் அவர்களுடைய உடைகளை வாரி எடுத்துக்கொள்ளுதல். (சிதைத்து) - தங்களுடைய விருப்பம் போன்று விளையாடியபடி உள்ள அவர்கள் கட்டி வைத்த மணல் வீடுகளைச் சிதைத்தல். (பறித்து) - அவர்கள் விளையாடும் பந்து, கழல் போன்ற விளையாட்டுப் பொருள்களைப் பறித்தல். (கிழித்து) - அவர்களுடன் விவாதம் செய்து, அவர்கள் அணிந்துள்ள பட்டு ஆடைகள், கச்சுகள் ஆகியவற்றில் தனது கைக்கு எட்டியவற்றைப் பிடித்து இழுத்துக் கிழித்தல். (கோயின்மை குறும்பு செய்து) - திருவாய்மொழி (6-2-6) - கோயின்மை செய்து கன்மமொன்றில்லை - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (12-3) - குறும்பு செய்வானோர் மகனைப் பெற்ற - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னை நியமிப்பவர்கள் என்று யாரும் இல்லாத காரணத்தால் சுதந்திரமான ஒருவன் செய்யக்கூடியதையும், ஒரு எஜமானனுக்குக் கீழ் அடங்காமல் தனது விருப்பத்தின்படி நடந்துபவர்கள் செய்யக்கூடியதையும் செய்து. (அல்லல் விளைத்து) - நாச்சியார் திருமொழி (13-10) - அல்லல் விளைத்த பெருமான் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த ஆரவாரம் ஏற்படுத்தி. (கவரும்) - நாச்சியார் திருமொழி (13-14, 14-2) - ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும் - திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பெண்களை அடைவதற்காக பரிபூர்ணமாக வெண்ணெய் போன்ற அனைத்தையும் கலந்து உண்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனால் மிகவும் விரும்பப்படுபவர்களாக. அதன் காரணமாக, (உகக்கு நல்லவர் பாவம்) - திருவாய்மொழி (10-3-8) - நீ உகக்கு நல்லவர் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய மகிழ்வுக்கு விஷயமாக உள்ள மேன்மையைக் கொண்டவர்கள் என்று உணர்த்தவல்ல திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள பெண்களுடைய தன்மை நம்மாழ்வாருக்கு உண்டு என்னும் நிலை [எங்கு வெளிப்படுகிறது என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்] ...

வ்யாக்யானம் - க்ருஷ்ண விரஹ மாற்றமாட்டாமல் “துஷ்ட காளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா”, “க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம் யாலோக்யதாம் கதி:” இத்யாதிப்படியே அவர்கள் அநுகரித்தாப்போலே இவர் அவனைப் பிரிந்தாற்றாமையாலே அநுகரித்த “கடல்ஞாலத்”திலும், அந்யவிஷயங்களிலே பரப்பனாகையாலே அபேக்ஷித ஸமயத்தில் வாராமல் அவன் விளம்பித்து வந்தால் அவர்கள் ஊடுமாபோலே இவர் அவனோடுடன “மின்னிடை மடவாரிலும்”, பகலெல்லாம் பசு மேய்க்கப்போய் அவற்றுடனே வரும் க்ருஷ்ணனை பசுக்களின் முற்றொழுந்தில் காணாதே பிற்குழையிலே வருகிறவவன் வரப்பற்றாமல் ஒரு ஸந்த்யையிலே பஞ்ச லக்ஷம் குடியில் பெண்களும்

பாதபதார்த்தங்களுக்கு இடைந்து கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட மாலைப்பூசலான “மல்லிகை கமழ்தென்ற”லிலும், இரவெல்லாம் க்ருஷ்ண ஸம்ச்லேஷம் பண்ணியிருந்து போதுவிடிந்தவாறே அவன் பசு மேய்க்கப் போகுங்காலமென்னும் நினைவாலே அவனை யணைத்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தே போனானாகவே கருதி பாதகபதார்த்தங்களும் ஸம்ச்லேஷ தசையில் அவன் பரிமாற்றங்களும் புறம்புமுள்ளும் நின்று நலிகிற நலிவை அவர்கள் அவன்றனக்குச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட காலைப் பூசலான “வேய்மரு தோளிணை”யிலும், தனக்கு பாதங்களாய் வந்து கிட்டின பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகள் நினைவை அவைதன்னோடே போக்கித் தன்னை நமக்காக நோக்கித் தந்த வுபகாரகனை நான் கிட்டுவதென்னோவென்றும், அப்படி செய்த க்ருஷ்ணனாகிற வுபகாரகனுக்கு என் ஸ்தரீத்வத்தை யிழந்தே னென்றும் சொன்ன “பேய் முலையுண்டு”, “முனிந்து சகட முதைத்து” என்கிற பாட்டுக்களிலும் தோன்றும்.

விளக்கம் – (கடல்ஞாலம்) - க்ருஷ்ணனைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமையைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-13- 27) – துஷ்ட காளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோஹமிதி சாபரா - காளியனே! நிற்பாயாக. நான் க்ருஷ்ணன் என்று அவன் உரைத்தான் – என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-13-27) – க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம் யாலோக்யதாம் கதி: - நான் க்ருஷ்ணன் ஆவேன், உங்களுக்காக நான் அழகாக நடக்கப்போகிறேன் – என்றும் அவனைப் போன்றே தாங்களும் உள்ளதாக அந்த ஆயர்பாடிப்பெண்கள் செய்து காண்பித்தது போன்று, நம்மாழ்வார் அவனை விட்டுப் பிரிந்துள்ள துக்கம் தாங்காமல் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி (5-6-1) – கடல் ஞாலம் – என்ற திருவாய்மொழியிலும். (மின்னிடை) – மற்ற செயல்களிலும் அவன் ஈடுபட்டு நிற்பதால், இவர்கள் விரும்பி அழைக்கும் நேரத்தில் வராமல் அவன் தாமதமாக வந்தால் அந்தப் பெண்கள் அவனுடன் ஊடல் கொள்வது போன்று, இவர் அவனுடன் ஊடல் கொள்வதான திருவாய்மொழி (6-2-1) – மின்னிடைய மடவாரிலும் - என்ற திருவாய்மொழியிலும். (மல்லிகை) - பகல்பொழுது முழுவதும் பசுக்களை மேய்ப்பதற்காகச் செல்லும் க்ருஷ்ணன், மாலைப்பொழுதில் அந்தப் பசுக்கூட்டத்திற்கு முன்பு வராமல், அவற்றின் பின்னே வரும் காலதாமதத்தைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், ஒருநாள் மாலையில் ஐந்து லக்ஷம் குடியில் உள்ள பெண்கள் அனைவரும் தங்களைத் துன்புறுத்துகின்ற பொருள்களைச் சேர்த்து அழைத்தது போன்று, இவரும் அழைத்த மாலை நேரத்து துன்ப பாசுரமான திருவாய்மொழி (9-9-1) – மல்லிகை கமழ்தென்றல் -

என்ற திருவாய்மொழியிலும். (வேய் மரு) - இரவுப்பொழுது முழுவதும் க்ருஷ்ணனுடன் சேர்ந்திருந்தாலும், பொழுது விடிந்தவுடன் அவன் பசுக்களை மேய்க்கச் செல்லும் காலம் வந்துவிடும் என்ற நினைவு காரணமாக, அவன் அணைத்தபடி உள்ளபோதிலும் தங்களை விட்டு அவன் சென்றுவிட்டான் என்றே எண்ணிக்கொண்டு, தங்களை வருத்துகின்ற பொருள்கள் மற்றும் அவன் தங்களுடன் சேர்ந்திருந்தபோது செய்த செயல்கள் ஆகியவை தங்களை உள்ளும் புறமும் நின்று வேதனை உண்டாக்கும் செயல்களை அந்தப் பெண்கள் க்ருஷ்ணனிடம் உரைத்து அவனை அழைத்தது போன்று இவர் அழைத்த திருவாய்மொழி (10-3-1) - வேய்மரு தோளிணை - என்ற திருவாய்மொழியிலும். (பேய்முலை முனிந்து) - க்ருஷ்ணனாகிய தனக்கு விரோதிகளாக வந்த பூதனை, சகடாசுரன், மருதமரங்கள் போன்றவற்றை அவற்றுடைய நினைவு கூட மீண்டும் வராதபடி அழித்து, நமக்காகவே தன்னைக் கொடுத்து உதவி செய்த க்ருஷ்ணனை நான் அடைவது எந்த நாளிலோ என்றும், இப்படியாகச் செய்த க்ருஷ்ணன் என்ற உபகாரகனுக்காக நான் என்னுடைய பெண்மைத் தன்மையை இழந்தேன் என்றும் உரைத்த திருவாய்மொழி (5-3-8) - பேய் முலை உண்டு - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-5) - முனிந்து சகடம் உதைத்து - என்றும் உள்ள திருவாய்மொழிகளிலும் வெளிப்படும்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீமாலாகாரரும் கூனியும் கொடுத்த திருமாலையையும் சாந்தையும் சாத்திக் கொண்டு ராஜமார்க்கத்தாலே யெழுந்தருளி, குவலாயாபீட நிரஸநம் பண்ணி நிற்கிறபோது, “முழுசி வண்டாடிய”, “ஆவரியை செய்தறிவார்” என்கிற பாட்டுக்களிற் சொல்லுகிறபடியே ஒப்பணையழகிலும் வடிவழகிலும் குவலாயாபீட நிரஸநமாகிற சேஷ்டித்திலும் தோற்று, “ஸக்க்ய: பச்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முகமத்யருணேஷுணம், சுஜயுத்த க்ருதாயாஸ ஸ்வேதாம்பு கணிகாசிதம்” இத்யாதிப்படியே அந்யோந்யம் தங்களிலே பேசுகிற “மழறு தேன்மொழி” என்கிறபடியே மழலைத்தேன் போலே இனிதான பேச்சுக்களாலே “மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி, நகர ஸ்த்ரீகலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி” என்று கோகுலத்திற் பெண்கள் பேசும்படி அவன் கோகுலத்தை மறக்கப் பண்ணும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம்,

விளக்கம் - (முழுசி ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள் பாவம்) - மாலை தொடுப்பவர் மற்றும் குப்ஜா என்னும் கூனி ஆகியோர்

அளித்த மாலை மற்றும் சந்தை ஏற்றுக்கொண்டு, மதுரா நகரத்தின் ராஜமார்க்கத்தில் எழுந்தருளி, குவலயாபீடம் என்ற யானையை அழித்துவிட்டு க்ருஷ்ணன் நிற்கும்போது. பெரியதிருமொழி (2-8-7) – முழுசி வண்டாடிய - என்றும், பெரியதிருமொழி (3-3-7) – ஆவரியை செய்தறிவார் – என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஒப்பனை அழகு, வடிவழகு மற்றும் குவலயாபீடத்தை வீழ்த்திய செயல் போன்ற பலவற்றில் தோற்றுப்போய், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-20-53) – ஸக்க்ய: பச்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முகம் அத்யருணைக்ஷணம், சுஜயுத்த க்ருதாயாஸ ஸ்வேதாம்பு கணிகாசிதம் - தோழிகளே! அழகாகச் சிவந்த திருக்கண்கள் கொண்டதும், யானையுடன் யுத்தம் செய்த காரணத்தால் ஏற்பட்ட களைப்பால் வியர்வை நிரம்பியதும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருமுகத்தைப் பாருங்கள் - என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வதான, திருவாய்மொழி (6-2-5) – மழறு தேன்மொழி – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான மழலைகள் பேசும் தேன் போன்ற இனிமையான பேச்சுக்கள் மூலமாக. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-18-13) – மதுராம் ப்ராப்ய கோவிந்த: கதம் கோகுலமேஷ்யதி, நகர ஸ்த்ரீகலாலாபமது ச்ரோத்ரேண பாஸ்யதி - மதுரா நகரத்தை அடைந்து, அங்குள்ள பெண்களுடைய இனிமையான சொற்கள் என்னும் தேனை, தனது காதுகள் கொண்டு பருகியபடி உள்ள க்ருஷ்ணன் இனி கோகுலத்திற்கு எப்படி வருவான்? - என்று கோகுலத்தில் உள்ள பெண்கள் புலம்பும்படியாக க்ருஷ்ணன் கோகுலத்தை மறந்து போகும் விதத்தில் செய்கின்ற மதுராநகரத்தில் உள்ள பெண்களுடைய தன்மை நம்மாழ்வாருக்கு உண்டு என்ற நிலை [எங்கு வெளிப்படுகிறது என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்] ...

வ்யாக்யானம் – “மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு என் கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே” என்று ப்ரபலரான மல்லரோடே தோளில் சாந்தழியாதபடி மல்லைப் பொருத ஆச்சர்யபூதனான உபகாரகனுக்கு அறிவுடையளா யிருக்கிறவென் பெண் தனக்குள்ளதடங்கலும் இழந்தாளென்றும், “விறல் கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே” என்று பெருமிடுக்கனான கம்ஸனை அவன் வஞ்சனை அவனோடே போம்படி பண்ணினவரே! உம்மையே தனக்குத் தஞ்சமென் றிவள்பட்ட வெள்ளமென்தா னென்று தமக்குப் பரிவரானவர்கள் சொன்ன பாசுரத்தாலே மல்லைரையும் கம்ஸனையும் நிரஸித்த க்ருஷ்ணனை அச்சுவடோடே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டமையைப் பேசின பாசுரத்திலே தோன்றும்.

விளக்கம் - [மற்பொரு விறல் கஞ்சனை என்னுமவற்றிலே தோன்றும்] (மற்பொரு) - திருவாய்மொழி (6-6-10) - மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு என் கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே - என்ற பாசுரத்தில், “அனைவரும் அறிந்த மல்லர்களுடன், தனது தோளில் பூசப்பட்ட சாந்து கூட அழியாதபடி மல்யுத்தம் செய்து அழித்து வியப்பை ஏற்படுத்தவல்ல உபகாரகனான க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில், மிகுந்த அறிவுள்ள எனது பெண் தன்னிடம் உள்ள அனைத்தையும் இழந்தாள்” - என்றும். (விறல் கஞ்சனை) - திருவாய்மொழி (2-4-8) - விறல் கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே - என்ற பாசுரத்தில், “மிகுந்த வலிமை உள்ள கம்சனை, அவன் செய்த வஞ்சனைகள் அனைத்தும் அவனுடன் சேர்ந்து அழியும்படியாகச் செய்தவனே! உன்னை மட்டுமே தனக்குத் தஞ்சம் என்று எண்ணியபடி உள்ள இவள் அடைந்த துக்கம் எத்தகையது”, என்றும் தன்னிடம் அன்பு நிறைந்தவர்கள் கூறும் பாசுரங்கள் மூலமாக, மல்லரையும் கம்ஸனையும் அழித்த க்ருஷ்ணனை, அந்த அடையாளங்களுடன் அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டது குறித்து உரைத்த பாசுரங்களில் வெளிப்படும்.

வ்யாக்யானம் - “நரகனைத் தொலைத்த கரதலத்த” என்றும், “நரகன்றன்னைச் சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து கன்னிமகளிர் தம்மைக் கவர்ந்த” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நரகாஸுரன் கந்யகைகளாகக் கொண்டு வந்து திரட்டி வைக்க, அவனை நிரஸித்துப் பொகட்டுப் பரிக்ரஹித்தவர்களாய், “பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார்”, “பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார்”, “எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்” என்கிறபடியே ஆயிரமிரண்டாயிர மல்லாமையாலே பல்லாயிரமென்றும் எண்ணிறந்தவென்றும் சொல்லப்படுவாராய், “ஷோடச ஸ்த்ரீ ஸஹஸ்ராணி” என்று புராணஸித்தரான பதினாறாயிரம் தேவிமார் பாவம் இவர்க்குண்டென்னுமிடம்,

விளக்கம் - [நரகனைத் தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந்தார் பாவம்] (நரகனைத் தொலைத்து கவர்ந்த) - பெரியதிருமொழி (10-9-4) - நரகனைத் தொலைத்த கரதலத்த - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-3) - நரகன் தன்னைச் சூழ்போகி வளைத்தெறிந்து கன்னிமகளிர் தம்மைக் கவர்ந்த - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நரகாஸுரன் என்பவன் கன்னிப்பெண்கள் பலரையும் கவர்ந்து வந்து ஒரே இடத்தில் வைத்தபோது, அவனை அழித்து க்ருஷ்ணனாகிய தன்னால் மீட்கப்பட்டவர்களும். (பதினாறு பல்லாயிரம் எண்ணிறந்தவர் பாவம்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-4) -

பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-1-6) – பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமார் – என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-2-10) – எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆயிரம் இரண்டாயிரம் என்று அல்லாத காரணத்தால் “பல்லாயிரம், எண்ணிறந்தவர்” என்று கூறப்படுபவர்களும், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் (5-31-18) – ஷோடச ஸ்த்ரீ ஸஹஸ்ராணி – பதினாறாயிரம் பெண்கள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப புராணங்களில் உரைக்கப்படுபவர்களும் ஆகிய பதினாறாயிரம் தேவிமார்களுடைய தன்மை நம்மாழ்வாருக்கு உண்டு என்னும் நிலை [எங்கு வெளிப்படுகிறது என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்] ...

வ்யாக்யானம் – “நூற்றுவரை யன்று மங்கநூற்ற நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சம் கவர்ந்தெனை யூழியான்” என்று துர்யோதனாதிகள் மண்ணுண்ணும்படி மந்திரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு நெஞ்சு பறிகொடுத்தமை சொன்னதிலும், துர்யோதனாதிகளை நிரஸிக்கக்காக அவனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பிரிவாற்றாமையாலே கண்ணாஞ் சுழலையிட்டு, “குரரி! விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா நசேஷே ஸ்வபதி ஜகதி ராதர்யாமீச்வரக்ரஸ்தபோதே, வயமிவ ஸகி! கச்சித் காட நிர்விண்ணசேதா நளிந நயந ஹாஸோதார லீலே சஷணேந” இத்யாதிகளாலே ப்ரலாபித்தாப்போலே, நாரை அன்றில் தொடக்கமானவற்றுக்கு வெளுப்பு விரஹக்கூப்பீடு முதலானவை நியத ஸ்வபாவமென்றறியாதே தமக்குப்போலே பகவத் விரஹஜமான வைவர்ணயாதிகளாகக் கருதி, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபட்டு ப்ரலாபித்த “வாயுந்திரையுகளி”லும், “தோர்ப்பாகனார்க்கு இவள் சிந்தை துழாய் திசைக்கின்றதே” என்று ஆச்ரிதர்க்காக ஸாரத்தயம் பண்ணினவனை அநுபவிக்கக்காக இவளந்த:கரணம் கலங்கி அறிவு கெடுகிறதென்று தொடங்கி, “வண் துவராபதி மன்னனை யேத்துமினேத்துதலும் தொழுதாடுமே” என்று ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனானவனை மங்களாசாஸநம் பண்ண இவள் நோவு பரிஹ்ருதமா மென்றும் தலைக்கட்டின “தீர்ப்பாரையாமினி”யிலும் தோன்றுமென்றபடி.

விளக்கம் – [மங்கநூற்ற வாயும் தீர்ப்பாரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்] (மங்கநூற்ற) – திருவாய்மொழி (7-3-10) – நூற்றுவரை யன்று மங்கநூற்ற நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமியான் என்னெஞ்சம் கவர்ந்தெனை யூழியான் - என்று துரியோதனன் உள்ளிட்ட பலரையும் இந்தப் பூமியானது உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளும்படியாகச் செய்தருளிய

க்ருஷ்ணனிடம் தனது நெஞ்சத்தைப் பறி கொடுத்தது குறித்துக் கூறிய பாசுரத்திலும். (வாயும்) துரியோதனன் போன்றவர்களை அழிப்பதற்காக அவன் சென்றபோது, அந்தப் பிரிவுத்துன்பம் காரணமாகத் தடுமாறி நின்ற அவர்கள் ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-90-15) – குரரி! விலபஸி த்வம் வீதநித்ரா நசேஷே ஸ்வபதி ஜகதி ராத்ர்யாமீச்வரக்ரஸ்தபோதே, வயமிவ ஸகி! கச்சித் காட நிர்விண்ணசேதா நளிந நயந ஹாஸோதார லீலே சஷணேந – அன்றில் பறவையே! ஸர்வேசவரனால் மறைக்கப்பட்ட அறிவு காரணமாக இரவில் உறங்கியபடி உள்ள உலகம் அனைத்தும் இவ்விதம் கிடக்கும்போது, நீ உறக்கம் இன்றி கத்துகிறாய்; உனது கூட்டில் படுத்துக்கொள்ளவில்லை, தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் மற்றும் புன்னகை ஆகியவற்றுடன் வியக்கவைக்கும் செயல்கள் மற்றும் மயங்க வைக்கும் பார்வை கொண்ட க்ருஷ்ணனால் எங்களைப் போன்று நீயும் மிகவும் துன்பப்பட்ட மனம் அடைந்தாயோ - என்று புலம்பியது போன்று, நாரை மற்றும் அன்றில் முதலான பலவற்றுக்கும் வெண்மை நிறம் மற்றும் பிரிவால் கத்துதல் போன்ற நிலைகள் எப்போதும் உள்ளதாகும் என்று அறியாமல், பகவானைப் பிரிந்த காரணத்தால் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள பசலை நிறம் போன்றவையாகவே எண்ணிக்கொண்டு அவற்றுக்கும் சேர்த்து தான் புலம்பிய திருவாய்மொழி (2-1-1) – வாயும் திரையுக்கும் - என்ற பாசுரத்திலும். (தீர்ப்பார்) – திருவாய்மொழி (4-6-1) – தோர்ப்பாகனார்க்கு இவள் சிந்தை துழாய் திசைக்கின்றதே - என்ற பாசுரத்தில் தன்னை அண்டி நின்றவர்களுக்காகத் தேர்ப்பாகனாக நின்றவனை அனுபவிப்பதற்காக இவள் தனது உள்ளம் தடுமாறி அறிவை இழக்கின்றாள் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (4-6-10) – வண் துவராபதி மன்னனை ஏத்துமின் ஏத்துதலும் தொழுதாடுமே – என்றுள்ள பாசுரத்தில் துவாரகையின் அரசனாக உள்ள அவனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினால் இவளுடைய இந்த நோயானது தீர்ந்துவிடும் என்று முடிக்கப்பட்ட “தீர்ப்பாரையாம் இனி எங்ஙனம் நாடுதும்” என்ற பாசுரத்திலும் வெளிப்படும்.

125. இரானெனில் நசவாகக் குழைத்தவன் பின் தொடர விருந்த வன்சிறையிலும் விதிதன் புணைவனென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி வில்வலவா ஹாவென்று இரக்கமெழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தீ மென்று ஆள்விட்டுச் சுடரையடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரதாந மஹிஷிகளோடும் மற்றும் பகவத் பரிக்ரஹமுடையாரோடும் இவர்க்கு ஸாம்யமுண்டேயாகிலும், அல்லதாரெல்லாம்

இவர்க்கொருவகைக் கொப்பா மித்தனை யாகையாலே, ஸர்வதா ஸாம்யம் ஜநகுல ஸுந்தரியான பிராட்டியோடே யென்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுடைய முதன்மையான பிராட்டிமார்கள் மற்றும் அவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மற்ற தேவிமார்கள் ஆகியவர்களுடன் நம்மாழ்வாருக்கு ஒப்புமை உள்ளது; இவர்கள் தவிர உள்ள மற்றவர்களுடன் இவருக்கு இது போன்றுள்ள ஒப்புமை உண்டு என்பதால் ஜனககுலத்தில் அவதரித்த சீதையுடன் ஒப்புமை உள்ளது என்று இந்தச் சூர்ணையில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இரானெனில் நசவாகக் குழைத்தவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்) “நச ஸீதா” இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே ஜலாதுத்த்ருதமான மத்ஸ்யம் போலே விச்லேஷத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி, “மநஸ்வீ தக்கத:” என்று ஜாதி குணங்கள் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய் பிரிக்கவொண்ணாதபடி யிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒரு நீராகக் கலந்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன், “உண்ணா துறங்கா தொலி கடலை யூடறுத்து” லங்கா த்வாரத்தளவும் பின்தொடர்ந்து வரும்படியாக, “தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற” என்கிறபடியே “ஒருத்தி சிறையிருந்து ரக்ஷிக்கும்படியே!” என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி தேவஸ்தீர்கள் சிறையை விடுவிக்ைக்காகப் பிராட்டி லங்கையிலே தனிப்பட்டுச் சிறையிருந்தாப்போலே

விளக்கம் - [இரானெனில் நசவாகக் குழைத்தவன் பின்தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும்] (இரான் எனில் நச ஆக) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-31) - நச ஸீதா - இராமா! உன்னிடமிருந்து விலக்கப்பட்ட சீதை உயிர் தரிக்கமாட்டாள், நானும் உயிர் தரிக்கமாட்டேன், உயிர் வாழ்ந்தாலும் தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று ஒரு சில நொடிகளே உயிர் வாழ்வோம் - என்பதற்கு ஏற்ப, தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று தனது பிரிவின் காரணமாக உயிருக்கு ஆபத்து உண்டாகும்படியாக. (குழைத்தவன்) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் (77-25) - மநஸ்வீ தக்கத: - தாராள மனம் கொண்டவன், சீதையை அடைந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு பொருளின் தன்மை என்பதை அந்தப் பொருளிலிருந்து பிரிக்கமுடியாது என்பது போன்று பிரிக்க இயலாதபடி சீதையுடன் ஒரு நீராகக் கலந்துவிட்ட சக்ரவர்த்தித்திருமகன், (பின் தொடர) - நாச்சியார் திருமொழி (11-7) - உண்ணாது உறங்காது ஒலி கடலை ஊடு அறுத்து - என்பதற்கு ஏற்ப

உண்ணாமலும் உறங்காமலும் இருந்து மிகுந்த ஓசையுடன் கூடிய ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து இலங்கையுடைய வாசல் முடிய அவள் உள்ள இடம் தேடிப் பின் தொடர்ந்து வரும்படியாக, (இருந்த) - திருவாய்மொழி (4-8-5) - தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற - என்பதற்கு ஏற்ப “சீதையைச் சிறையில் இருந்து விடுவிக்க இராமன் செய்த முயற்சிகள் எத்தகையது” என்று உலகம் கொண்டாடும்படியாக, (வன்சிறையிலும்) - மறைமுகமாகத் தேவலோகப் பெண்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவிப்பதற்காக சீதை இலங்கையில் உள்ள சிறையில் தனியாக இருந்தது போன்று [சீதையைப் போன்றே நம்மாழ்வாராகிய தான் இந்தச் சரீரம் என்ற சிறையில் உள்ளதாகக் கூறுவதை அடுத்து உரைக்கிறார்] ...

வ்யாக்யானம் - “மராமரமெய்த மாயவனென்னு ளிரானெனில் பின்னை யானொட்டுவேனோ” என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகன் என்பக்கல் இரேனென்று அகலுமாகில் பின்னை நான் தொங்குவனோவென்று விரஹத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாக “இலங்கை செற்றாய் - உன்னை யென்னுள்ளே குழைத்த வெம்மைந்தா” என்கிறபடியே ஏகதத்வ மென்னலாம்படி ஸம்சுலேஷித்தவன் பிரிவில் தம் ஆற்றாமை குளப்படியாம்படி கடல் போன்றவாற்றாமையோடே விண்ணுலகம் தர விரைந்து, தாமிருந்த விடத்தேற வரும்படி, “வன்சிறையிலவன் வைக்கில்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் சிறையை விடுவிக்கக்காக அவன் ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கவிருந்த வன்சிறையிலும்,

விளக்கம் - (இரான் எனில் நச ஆக) - திருவாய்மொழி (1-7-6) - மராமரம் எய்த மாயவன் என்னுள் இரான் எனில் பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ - என்ற பாசுரத்தில், “சக்ரவர்த்தித் திருமகன் என் அருகில் இருக்கமாட்டேன் என்று அகன்றால் அதன் பின்னர் நான் இந்தச் சரீரத்தில் நிலைப்பேனோ” என்று அவனைப் பிரிந்தால் ஏற்படும் விரஹதாபம் காரணமாக உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படும்படியாக, (குழைத்தவன்) - திருவாய்மொழி (2-6-9) - இலங்கை செற்றாய் உன்னை என்னுள்ளே குழைத்த எம்மைந்தா - என்பதற்கு ஏற்ப, நானும் அவனும் ஒரே பொருள் என்று கூறலாம்படியாக என்னுடன் கலந்தான். (பின் தொடர) - அவன் என்னை விட்டுப் பிரிந்தால் எனது பிரிவுத்துன்பம் என்பது மாட்டின் குளம்பின் மூலம் ஏற்படும் பள்ளத்தில் நிற்கும் நீரின் அளவே உள்ளது; ஆனால் அவனுக்கு அந்தப் பிரிவுத்துன்பம் என்பது ஸமுத்திரத்தின் அளவாக உள்ளதால், மிகுந்த துன்பம் காரணமாக எனக்கு விண்ணுலகம் தருவதற்காக, நம்மாழ்வாராகிய நான் உள்ள இடம்

தேடி வரும்படியாக, (இருந்த வன்சிறையிலும்) – திருவாய்மொழி (1-4-1) – வன்சிறையில் அவன் வைக்கில் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாராகிய தன்னை ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு, அவன் இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய சிறையை விடுவிக்கும் பொருட்டு, அவனால் இந்தச் சரீரம் என்ற சிறையில் நம்மாழ்வாராகிய இவர் உள்ள நிலை உள்ளது [அதாவது தேவலோகப் பெண்களை இராவணனுடைய சிறைலிருந்து விடுவிப்பதற்காக இலங்கையின் சிறையில் சீதை இருந்தது போன்று, ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களை விடுவிக்கும் பொருட்டு நம்மாழ்வார் இந்தச் சரீரம் என்னும் சிறையில் உள்ளார் என்று கருத்து].

வ்யாக்யானம் - (விதிதன் புணைவனென்று) அச்சிறை யிருப்பிலேயும் அவள், விமுகனான ராவணனுக்கு “விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞு: சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி” என்று, நீ ப்ராணனோடேயிருக்க வேண்டியிருந்தாயாகில் சரணாகதி தர்மஜ்ஞுருமாய் சரணாகத வத்ஸலருமாக ப்ரஸித்தராயிருக்கிற பெருமாளோடே உறவு பண்ணென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணினாப்போலே இவரும் விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு “புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே” என்று ஹிதோபதேசம் பண்ணுகையாலும்.

விளக்கம் - (விதிதன் புணைவன் என்று) - அப்படிப்பட்ட சிறையில் சீதை இருந்தபோதிலும் அவள் தனது எதிரியாகவே இருந்த இராவணனுக்கு, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) – விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞு: சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி - இராமன் அனைத்து தர்மங்களையும் அறிந்தவன், தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களிடம் மிகந்த அன்பு காண்பிப்பவன் என்பதை அனைவரும் அறிவர், ஆகவே நீ உயிருடன் இருக்க விரும்பினால் இராமனிடம் நட்புடன் இருப்பாயாக - என்பதற்கு ஏற்ப, “நீ உயிருடன் இருக்க எண்ணினால் சரணாகதி தர்மத்தை அறிந்தவர் என்றும், சரணாகதி செய்தவரிடம் மிகுந்த வாத்ஸல்யம் கொண்டவர் என்றும் அறியப்படும் இராமனுடன் நட்புறவு கொள்வாயாக”, என்று உபதேசம் செய்தாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் ஸர்வேச்வரனிடம் ஈடுபாடு இன்றி உள்ள ஸம்ஸாரிகளிடம், திருவாய்மொழி (2-8-1) – புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே - என்ற பாசுரத்தில் ஸம்ஸாரம் என்னும் பெருங்கடலைக் கடக்கும் விருப்பம் கொண்டவர்களுக்கு, அதனை நீந்துவதற்கான உபாயம் அவன் மட்டுமே ஆவான் என்று நன்மையை உபதேசிப்பதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி) அவள், “நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் பூஷணை: வஸந்த்யா ராஷுஸீ மத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்” என்று பெருமானைப் பிரிந்து ராஷுஸிகள் நடுவேயிருக்கிற வெனக்கு ப்ராணாதிகளா லென்ன ப்ரயோஜந மென்று தத்விநியோகத்திற்குப் புறம்பாமவற்றை உபேக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், “மாறாளன் கவராத மணீமாமை குறைவில்” என்று தொடங்கி அத்தலைக் குறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களை உபேக்ஷிக்கையாலும்,

விளக்கம் - (ஜீவித ஆதிகளால் குறைவின்றி) - சீதையானவள் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (26-5) - நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் பூஷணை: வஸந்த்யா ராஷுஸீ மத்யே விநா ராமம் மஹாரதம் - சிறந்த வீரனாகிய இராமனைப் பிரிந்து இந்த ராஷுஸிகள் நடுவில் உள்ள எனக்கு, எனது உயிரால் எந்தப் பயனும் இல்லை; செல்வத்தால் பயன் இல்லை, ஆபரணங்களால் பயன் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, “இராமனைப் பிரிந்து இந்த ராஷுஸிகள் நடுவில் உள்ள எனக்கு, உயிர் போன்றவற்றால் என்ன பயன்?”, என்று எண்ணியவளாக, இராமனுடைய அனுபவத்தைத் தவிர உள்ள மற்றவற்றை விரும்பாமல் வெறுத்தாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (4-8-1) - மாறாளன் கவராத மணீமாமை குறைவில் - என்ற பாசரம் தொடக்கமாக உள்ளவற்றில், ஸர்வேச்வரனுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாத உயிரையும், அந்த உயிருடன் தொடர்புள்ள அனைத்து வஸ்துக்களையும் வெறுப்பதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (மாயும் வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி) அவள், ஆற்றாமையின் அதிசயத்தாலே “விஷஸ்ய ததா ந ஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராஷுஸஸ்ய” என்று உயிர்க் கொலையாக்கி வைத்தவனுடைய க்ருஹத்தில் நற்கொலையாக்குவதித்தனை விஷம் தருவாரில்லையோ? விஷம்போலே சிறிதுபோது நின்று கொல்லுகையன்றிக்கே அப்போதே முடிப்பதொரு சஸ்த்ரம் தருவாரில்லையோவென்று முடியும் வகை தேடினாப்போலே, இவரும், “மாயும் வகையறியேன்” என்று முடியும் வகை தேடுகையாலும்,

விளக்கம் - (மாயும் வகை விஷ சஸ்த்ரங்கள் தேடி) - சீதை தனது ஆற்றாமையின் மிகுதி காரணமாக, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (28-16) - விஷஸ்ய ததா ந ஹி மேஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராஷுஸஸ்ய - இந்த ராஷுஸனுடைய இடத்தில் எனக்கு

விஷத்தையோ அல்லது வாள் போன்ற ஆயுத்தையோ அளிக்க யாரும் இல்லையே - என்பதற்கு ஏற்ப, “நான் உயிருடன் உள்ளபோதே என்னை இறந்தவள் போன்று ஆக்கியவன் வீட்டில் நற்கொலை ஆக்குவது போன்று சிறிதளவேனும் விஷம் தருபவர்கள் யாரும் இல்லையோ? அல்லது விஷம் போன்று தாமதமாக உயிரை எடுக்காமல், அந்த நொடியிலேயே உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள ஏதுவான ஆயுதம் தருபவர் இல்லையோ?”, என்று, தான் இறப்பதற்கான வழியைத் தேடினாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (5-4-3) - மாயும் வகை அறியேன் - என்று, தான் முடியும் வழியைத் தேடுவதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (வில்வலவாஹாவென்று) அவள் அதிமாத்ர துக்கிதையாய் ரக்ஷகரான பெருமானுடைய சௌர்யாதிகளை நினைத்து “ஹா ராம” என்று கூப்பிட்டாப்போலே, இவரும், “புணரா நின்ற மரமேழன்றெய்தவொரு வில்வலவா வோ” என்று அவன் வீரப்பாட்டைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகையாலும்,

விளக்கம் - (வில்வலவா ஹாவென்று) - சீதை மிகுந்த துக்கம் காரணமாகத் தன்னைக் காப்பாற்றவல்ல இராமனுடைய வீரம் போன்றவற்றை எண்ணியவளாக, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (28-8) - ஹா ராமா - என்று அழைத்தாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (6-10-5) - புணரா நின்ற மரமேழு அன்று எய்த ஒரு வில்வலவா வோ - என்று அவனுடைய வீரமான செயல்களை நினைத்து அழைப்பதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (இரக்கமெழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து) அவள், கன்னாற்றாமைக்கு உதவ வந்து முகம் காட்டாமையாலே “க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோச்ச்ச ராகவ: ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோச்ச சங்கே” என்று பெருமானை நிற்கருணராக சங்கித்தாப்போலே, இவரும் “இரக்கமெழீர்”, “வழாநெடுந்துன்பத்த ளென்றிரங்கா ரம்மனோ! இலங்கைக்குழா நெடுமாட மிடித்த பிரானார் கொடுமைகளே” என்று இத்தசையில் க்ருபை பண்ணாமலிருக்கிற கொடுமையாலே, “அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்” என்கிறபடியே நைர்க்ருண்ய சங்கை பண்ணுகையாலும்.

விளக்கம் - (இரக்கம் எழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து) - சீதையாகிய தனது பிரிவாற்றாமையை இராமன் உணர்ந்த பின்னரும் வந்து நிற்காத காரணத்தால்,

இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (26-13) – க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞ்ச்ச ஸாநுக்ரோச்ச்ச ராகவ: ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோச்ச சங்கே - இராமன் குற்றம் நிறைந்தவர்களிடம் கூட குணத்தைக் காண்பவர், செய்ந்நன்றி மறவாதவர், மிகுந்த க்ருபை உள்ளவர், சிறந்த ஒழுக்கம் கொண்டவர் என்று அணைவராலும் புகழப்பட்டாலும், எனது புண்ணியங்களின் குறைவு காரணமாகவே என் விஷயத்தில் க்ருபை இன்றி உள்ளார் என்று நான் ஐயம் கொள்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இராமன் க்ருபை இல்லாதவன் என்று சந்தேகப்பட்டான். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (2-4-3) – இரக்கம் எழீர் - என்றும், திருவிருத்தம் (36) – வழாநெடுந்துன்பத்தள் என்று இரங்கார் அம்மனோ! இலங்கைக் குழா நெடுமாடம் இடித்த பிரானார் கொடுமைகளே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவர் விஷயத்தில் அவன் க்ருபை செய்யாமல் உள்ள கொடுமை காரணமாக திருவாய்மொழி (8-1-7) - அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் க்ருபை அற்றவனோ என்று சந்தேகம் கொள்வதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டு) அவள், “ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத்த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹீ” என்று ஸத்தையோடே கிடக்கிறவென்னை இஸ்ஸத்தை போவதற்கு முன்னே யாதொருபடி பெருமாள் வந்து நோக்கிக் கொள்வர்; அப்படி அவர்க்கு விண்ணப்பம் செய்யென்று தூது விட்டாப்போலே, இவரும், “ஏறுசேவகனார்க் கென்னையு முளளென்மின்களே” என்று என் ஸத்தை கிடந்தமையை அவர்க்கு அறிவியுங்கோளென்று ஆற்றாமை தோற்றத் தூதுவிடுகையாலும்,

விளக்கம் – (என்னையும் ஜீவந்தீம் என்று ஆள்விட்டு) - சீதையானவள் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (39-10) - ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந், தத்த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹீ – அனுமனே! மிகுந்த கீர்த்தி நிரம்பிய இராமன், நான் உயிரோடு உள்ளபோதே என்னை வந்து காண்கிற வழிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்று நீ உரைப்பாயாக. இந்த உபகாரத்தை நீ செய்தால், வாக்கு மூலம் தர்மம் செய்த புண்ணியத்தை நீ பெறுவாய் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “உயிருடன் உள்ள என்னை, இந்த உயிர் போவதற்கு முன்பாக எந்தவிதத்திலாவது இராமன் வந்து காணவேண்டும் என்று நீ அவரிடம் விண்ணப்பம் செய்வாயாக”, என்று தூதுவிட்டான். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (6-1-10) – ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையும்

உளள் என்மின்களே - என்ற பாசுரத்தில், “எனது உயிர் உள்ள நிலையை அவனுக்குத் தெரிவிப்பீர்களாக” என்று தனது பிரிவாற்றாமை வெளிப்படும்படி தூதுவிடுவதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (சுடரையடைந்து) அவள், “அந்ந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா” என்று ஆதித்யனோடு ப்ரயைபோலே நான் பெருமாளோடு அந்நயையா யிருப்பனென்றாப்போலே, இவரும் “அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை - சுடரை - அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே” என்று அநாதியான ப்ரகாரதயா சேஷத்வத்தாலே அவனோடு தாம் நித்யஸம்யுக்தராகப் பேசுகையாலும்.

விளக்கம் - (சுடரை அடைந்து) - சீதையானவள் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (21-65) - அந்ந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா - சூரியனை விட்டுப் பிரிக்க முடியாத கதிர்கள் போன்று நான் இராமனை விட்டுப் பிரிக்க இயலாதவள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “சூரியனுடன் உள்ள கதிர்கள் போன்று நான் இராமனை விட்டு வேறுபடாமல் இருப்பேன்”, என்று கூறினாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (2-3-6) - அரக்கியை மூக்கீர்ந்தாயை சுடரை அடியேன் அடைந்தேன் முதல் முன்னமே - என்ற பாசுரத்தில், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள அடிமைத்தன்மை காரணமாக தான் அவனுடன் எப்போதும் சேர்ந்தே உள்ளதாக உரைப்பதாலும்.

வ்யாக்யானம் - (அகலகில்லா) அவள், “அகலகில்லே னிறையுமென் றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா” என்கிறபடியே உன்னை சுஷணகாலமுமகல சக்தையல்லே னென்னுமாப்போலே, இவரும் “அடியே னுனபாத மகலகில்லே னிறையும்” என்று உன்னை சுஷணகாலமும் பிரியச் சக்தனல்லே னென்கையாலும்,

விளக்கம் - (அகலகில்லா) - பெரியபிராட்டியார் திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “உன்னை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுது கூட பிரிவதற்கான சக்தி எனக்கு இல்லை” என்றாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (6-10-9) - அடியேன் உனபாதம் அகலகில்லேன் இறையும் - என்ற பாசுரத்தில், “உன்னை ஒரு நொடிப்பொழுது கூடப் பிரியும் சக்தி கொண்டவன் அல்லன்”, என்று கூறுவதாலும்,

வ்யாக்யானம் - (முற்றுவமை பெருமகளோடே) இவர்க்கு ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் “பெருமகள் பேதைமங்கை” என்கிற பெரியபிராட்டியாரோடே யென்றபடி. “இரானெனில் நசவாக” என்று தொடங்கி “அகலகில்லா” என்று தலைக்கட்டுகையாலும், ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி முதலாக ஆள்விடுகையீறாக நடுச்சொன்னவையும், விரஹ து:கா ஸஹத்வ கார்யங்களாகையாலும், பிரியில் தரியாமையிறே இச்சூர்ணையிலே ப்ராசர்யேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - (முற்றுவமை பெருமகளோடே) - நம்மாழ்வாருக்கு அனைத்துவிதங்களிலும் பெரியதிருமொழி (4-5-5-) – பெருமகள் பேதைமங்கை – என்று கூறப்படும் பெரியபிராட்டியுடன் ஒப்பாகும் தன்மை உள்ளது என்று கருத்து. ஆக இந்தச் சூர்ணையில், “இரான் எனில் நசவாக” என்று தொடங்கி, “அகலகில்லா” என்று முடிப்பதாலும், “ஜீவாதாதிகளால் குறைவின்றி” என்று தொடங்கி, “ஆள்விட்டு” என்று நடுவில் உரைக்கப்பட்ட அனைத்தும் பிரிவாற்றாமை காரணமாக ஏற்படும் துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் செய்யப்படும் செயல்கள் என்பதாலும், இந்தச் சூர்ணையில், “பிரிந்தால் உயிர் தரியாமை” என்பதே முக்கியமான கருத்தாக உரைக்கப்பட்டது என்றாகிறது.

126. பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

அவதாரிகை - இப்படி பிராட்டியோபாதி பிரியில் தரியாமைக்கு இவரொருவருமேயோ? பின்னையமுண்டோவென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (பிரியில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே) என்று.

விளக்கம் – இப்படியாகப் பெரியபிராட்டியைப் போன்று, அவனைப் பிரிந்தால் தரிக்க இயலாமல் உள்ள நிலை என்பது நம்மாழ்வாருக்கு மட்டுமே உள்ளதா அல்லது இது போன்றுள்ள நிலை வேறு யாருக்கும் வருமோ என்ற சந்தேகத்திற்கான விடையை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, நிருபாதிக சேஷியானவனைப் பிரியில் “நின்னலாலிலேன் காண்” என்று இவராகைக்கு “நேரிழையு மிளங்கோவும் பின்பு போக” என்கிறபடியே

பிராட்டியோபாதி பின் துடர்ந்து போன இளையபெருமாளும், நிறுத்திப் போவதாகப் பெருமா ளருளிச்செய்தபோது, “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ” என்கையாலே அந்த ஜலத்தில் மத்ஸ்யமிறையென்கை. இத்தால் பிராட்டியைப்போலே பிரியில் முடிகைக்கு இளைய பெருமாளும் இவரும் ஒக்குமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் – (பிரியில் இலேனுக்கு) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இயற்கையாகவே எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்தால், திருவாய்மொழி (2-3-7) – நின்னலால் இலேன் காண் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவர் இல்லை என்ற நிலைக்கு வருகிறார். இதே போன்று பெருமாள்திருமொழி (9-2) - நேரிழையும் இளங்கோவும் பின்பு போக – என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியுடன் இராமன் பின்னே தொடர்ந்து சென்ற லக்ஷ்மணன், இராமன் கானகம் போவதற்கு முயன்றபோது தன்னை அயோத்தியிலே நிறுத்தி விட்டுப் போவதாக அருளிச்செய்தபோது, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-31) - ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ – இராமா! உன்னிடமிருந்து விலக்கப்பட்ட சீதை உயிர் தரிக்கமாட்டாள், நானும் உயிர் தரிக்கமாட்டேன், உயிர் வாழ்ந்தாலும் தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று ஒரு சில நொடிகளே உயிர் வாழ்வோம் - என்று உரைத்தான். ஆக இதன் மூலம், பெரியபிராட்டிக்கு மட்டும் அல்லாமல், அவனை விட்டுப் பிரிந்தால் தரிக்க இயலாத நிலை என்பது லக்ஷ்மணன் போன்றே இவருக்கும் உள்ளது.

127. அழுந்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே ருசிரஸாநுக்களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்குச் சரணே சரணென்று வாரும் வில்லுங்கொண்டு பந்துவும் பிதாவும்வரே யென்கையும், அன்னையென் செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானேயென்று பெருஞ்செல்வமு மிச்சியாமல் வேண்டிச் சென்று திருவடியே சமந்து விரைந்து வருமளவும் கண்ணநீர் பங்கமாக நிலம் துழாவிக்க குடிக்கிடந்த கையறவும், கோதிலடிமை உறுமோ வென்பித்த புலன்கொள் நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போனாயென்னும் மாதாபிதாக்கள், செந்தீத் தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்குமுள்ளென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்றவிட்டு மற்றிலே னென்னும் தர்மாத்மா, வாளி பொழிந்த நிர்க்குண விச்வாத்மா உள்ளேயுறைய வீரசரிதம் ஊணாகக் கற்பார் பாவம் மற்றிலே னென்னும் ராமதாஸன்,

பலவகையும் கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூபபரனான ச்வேதன் முதலானார் படிகளும் காணலாம்.

அவதாரிகை – இனிமேல் பகவதநந்யராய் ஸஹஜ பக்திகராயிருக்கும் லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்கள்படியும், பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராய் தத்பக்தியுத்தரான தசரத யசோதா ப்ரஹ்லாத விபீஷண மாருதி பார்த்தபடிகளும் இவர் பக்கலிலே உண்டென்னுமத்தைத் தனித்தனியே அடைவே தர்சிப்பிக்கிறார் ஒரு சூர்ணையாலே. த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களிரண்டுக்கும் தனித்தனியே வாசகமிடாதே இரண்டும் ஒரு ஸந்தர்ப்பத்திலே பலிக்கும்படி வாக்கியத்தைச் சுருக்கி யருளிச்செய்கையாலே த்ருஷ்டாந்தத்திலாதல் தார்ஷ்டாந்திகத்திலாதல் வசநமில்லாதவற்றுக்கு ப்ரதிகோடிக்கு அநுகுணமாகக் கூட்டி நிர்வஹிக்கக்கடவது. இந்த ந்யாயம் இப் ப்ரபந்தத்திலிப்படி வந்த ஸ்தலங்களுக்கெல்லாமொக்கும்.

விளக்கம் – அடுத்து பகவானைக் காட்டிலும் வேறு என்று கூறப்பட இயலாதவர்களும், இயற்கையாகவே பக்தி கொண்டவர்களும் ஆகிய லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருக்நன் ஆகியோருடைய தன்மைகளும்; பகவானுடன் எப்போதும் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களும், அவனிடம் பக்தியுடன் உள்ளவர்களும் ஆகிய தசரதன், யசோதை, ப்ரஹ்லாதன், விபீஷணன், அனுமன், அர்ஜுனன் ஆகியோருடைய தன்மைகளும் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ளது என்பதைத் தனித்தனியாக முழுவதுமாக இந்தச் சூர்ணையில் உணர்த்துகிறார். உபமானம் மற்றும் உபமேயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தனித்தனியான சொற்கள் கூறாமல், அவை இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் வெளிப்படும்படியாக வாக்கியத்தைச் சுருக்கமாக அமைத்து அருளிச் செய்துள்ள காரணத்தால், உபமானத்திலோ அல்லது உபமேயத்திலோ ஒன்றுக்கொன்று பொருத்தமான சொற்கள் இல்லையென்றால், ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு எற்ற சொற்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு பொருள் கொள்ளவேண்டும். இந்த விதிமுறை இந்த ப்ரபந்தத்தில் இவ்விதம் உள்ள அனைத்து இடங்களுக்கும் பொருந்தும்.

வ்யாக்யானம் - (அழுந்தொழுமித்யாதி) அதாவது இளையபெருமாள் “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:” என்கிறபடியே பால்யமே தொடங்கிப் பிரியில் தரியாத ஸ்நேஹத்தாலே “பாஷ்ப பர்யாகுலமுக:” என்றும், “ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம்” என்றும்

சொல்லுகிறபடியே விச்வேஷ ப்ரஸங்கஜமான சோக வேகத்தாலே சொரிகிற பாஷ்பத்தோடே ஸ்வரூப ப்ரகாசகமான அஞ்ஜலியும் கையுமாய்க் கொண்டு, “ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத” என்றும், “பாவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபத்ச்ச தே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருச்சித்திரகூடகிரித் தாழ்வரை முதலான ருசிர தேசங்களிலே பிராட்டியோடேகூட தேவரீர் ஸ்வைரமாக வெழுந்தருளியிருக்க, ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் அடியேன் செய்யவேணும்; அது செய்யுமிடத்தில் ஏவிக்கொண்டருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏவிக்கொள்ளச் செய்யப்படுமதாய் “குருஷ்வமாமநுசரம்” என்கிறபடியே விச்சேதமறப் பின்துடர்ந்து செய்யுமிடமெத் தொழிலைப் பெறுகைக்காக, “ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந்:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்” என்கிறபடியே புருஷகார பூர்வகமாகத் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, “அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதஸ்து ததுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹ” என்கிறபடியே ஸாயுதராய்க் கொண்டு பெருமாளைப் பின்சென்று, “ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ:” என்று தமக்கு ஸர்வவித பந்துவும் பெருமாளே யென்றாப்போலே.

விளக்கம் - (அழும் தொழும் ஸ்நேஹ பாஷ்ப அஞ்ஜலியோடே) - லக்ஷ்மணன், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (18-27) - பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த: - இராமனிடம் சிறுவயது தொடங்கியே அன்புடன் இருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப பால்யம் முதலே இராமனை விட்டு அகன்றால் தாங்கிக் கொள்ள இயலாதபடி கொண்ட அன்பு காரணமாக, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-1) - “பாஷ்ப பர்யாகுலமுக: - கண்ணீரால் நிறைந்த முகம் கொண்ட - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (16-26) - ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்திதம் - வணங்கியபடியும் அஞ்ஜலி முத்திரையுடனும் உள்ள - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பிரிவை வெளிப்படுத்துவதான சோகம் காரணமாக சொரிந்தபடி உள்ள கண்ணீர் மற்றும் அடிமைத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் அஞ்ஜலிமுத்திரை ஆகியவற்றுடன் கூடியபடி. (ருசிர ஸாநுக்களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியா அடிமைக்கு) - ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத - உனது திருவுள்ளத்துக்கு ஏற்ற இடத்தைக் காண்பித்து, “இங்கு பர்ணசாலை அமைப்பாய்” என்று நீயே நியமிக்கவேண்டும் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - பாவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபத்ச்ச

தே - நீ சீதையுடன் சேர்ந்து இந்த மலையின் தாழ்வரைகளில் இன்பமாக இருப்பாயாக; நான் இரவு பகல் என்று ஆராயாமல் உனக்கு வேண்டிய அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “திருச்சித்திரக்கூட மலையின் தாழ்வரைகள் போன்ற இனிமையான இடங்களில் சீதையுடன் சேர்ந்து நீ இன்பத்துடன் உள்ளபோது, நான் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தல்வேண்டும்; அவ்விதம் நான் செய்ய முனையும்போது, எனக்குக் கட்டளை இட்டு அந்தச் செயல்களை நீ ஏற்கவேண்டும்”, என்று இராமனிடம் ப்ரார்த்தனை செய்து இயற்றப்படுவதும், அயோத்யாகாண்டம் (31-23) - குருஷ்வமாமநுசரம் - என்னை உன்னுடன் வரும்படியாகச் செய்தருளவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான தடையும் இன்றிப் பின்தொடர்ந்து சென்று செய்யப்படுவதும் ஆகிய கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்காக. (சரணே சரணென்று) - அயோத்யாகாண்டம் (31-2) - ஸ ப்ராதூச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந்:, ஸீதாமுலாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் - இராமனுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் உறுதியாகப் பிடித்தபடி, அருகில் இருந்த சீதையை நோக்கியபடி, லக்ஷ்மணன் உரைத்தான், இராமனையும் பார்த்தபடி உரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, சிபாரிசு செய்பவளாகிய சீதையை முன்னிட்டுக் கொண்டு இராமனுடைய திருவடிகளைக் கட்டிப் பிடித்தபடி. (வாரும் வில்லும் கொண்டு) ஆரண்யகாண்டம் (11-1) - அக்ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதஸ்து ததுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹ - இராமன் முன்னே செல்ல, அழகான இடையைக் கொண்ட சீதை பின்னே செல்ல, லக்ஷ்மணன் வில்லும் கையுமாகப் பின் தொடர்ந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆயுதங்களை ஏந்தியவனாக இராமனைப் பின்தொடர்ந்தபடி சென்று. (பந்துவும் பிதாவும் அவரே என்கையும்) - அயோத்யாகாண்டம் (58-31) - ப்ராதா பர்த்தாச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ: - எனது சகோதரனும், கணவனும், உறவினனும், தந்தையும் இராமனே ஆவான் - என்று தனக்கு அனைத்துவிதமான உறவும் இராமனே ஆவான் என்று கூறியது போன்று (இதனைப் போன்றே நம்மாழ்வாரும் உரைத்ததை அடுத்துக் கூறுகிறார்) ...

வ்யாக்யானம் - இவரும் “அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து” என்கிறபடியே பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னே, பிரியில் தரியாதபடி பிறந்த ஸ்நேஹத்தாலே “அழும் தொழும்” என்று, விச்லேஷம் பொறாமல் கண்ணும் கண்ணீரும் கையும்ஞ்ஜலியுமாய் “திருவேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு - ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்” என்று

“மொய்த்த சோலையும் மொய்பூம்தடம் தாழ்வரை”யுமான போக ஸ்தலங்களையுடைய திருமலையிலே, “அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பனா”கையாலே பிராட்டியோடே கூடி ரஸோத்தரமாக விருக்கிற பரமசேஷியானவனுக்கு, ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும் பண்ணவேணும்; அது தன்னிலும், “முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்” என்று ஸந்நிதியிலே யேவிக் கொள்ளவும் வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏவிக் கொள்ளப்படுமதாய், “பிரியாவடிமை” என்கிறபடியே யாவதாத்மாநுவர்த்தியான கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்று புருஷகாரம் முன்னாக அவன் திருவடிகளைப் பற்றி, “வாளும் வில்லுங் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை” என்று திவ்யாயுதங்களைக் கொண்டு தாம் பின்னே திரியவாசைப்பட்டு, “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையு மவரே” என்று சேஷியான ஸர்வேச்வரனே தமக்கு மாதாபித்ராதி ஸர்வவித பந்துவுமென்கையாலும்.

விளக்கம் – (அழும் தொழும் ஸ்நேஹ பாஷ்ப அஞ்ஜலியோடே) - திருவாய்மொழி (2-3-3) - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து – என்பதற்கு ஏற்ப தகுந்த வயது வருவதற்கு முன்பாகவே அவனைப் பிரிந்தால் தாங்கிக் கொள்ள இயலாதபடியாக உண்டான அன்பு காரணமாக, திருவாய்மொழி (7-2-8) - அழும் தொழும் – என்பதற்கு ஏற்ப பிரிவு ஏற்பட்டதைத் தாங்க இயலாமல் கண்ணும் கண்ணீருமாகவும், கையும் அஞ்ஜலியுமாகவும் நின்று. (ருசிர ஸாநுக்களில்) - திருவாய்மொழி (3-3-1) - திருவேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு - ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (3-3-10) – மொய்த்த சோலை மொய்பூம்தடம் தாழ் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான இனிமையான இடங்கள் பல உள்ள திருவேங்கடத்திருமலையில். (கூவிக் கொள்ளும்) - திருவாய்மொழி (6-10-10) - அலர்மேல்மங்கை உறை மார்பா – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதால், “பெரியபிராட்டியுடன் கூடியபடி மிகுந்த இன்பத்துடன் உள்ள உயர்ந்த எஜமானனுக்கு அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்யும்போது, திருவாய்மொழி (8-5-7) – முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, “நீ என்னை ‘இவ்விதம் செய்யவேண்டும்’ என்று உத்தரவிட்டு அந்தக் கைங்கர்யங்களை ஏற்கவேண்டும்” என்று ப்ரார்த்தித்தும், இப்படியாக அவனால்

உத்தரவிடப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதும் ஆகிய, (அடிமைக்கு) – திருவாய்மொழி (5-8-2) - பிரியா அடிமை – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான சரீரத்தில் உயிர் உள்ளவரை தொடர்ந்தபடி இருக்கின்ற கைங்கர்யத்தை அடையும் வழியாக. (சரணே சரணென்று) – திருவாய்மொழி (5-10-11) - நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சிபாரிசாக பெரியபிராட்டியை முன்னிறுத்தி அவன் திருவடிகளைப் பற்றியபடி. (வாலும் வில்லும் கொண்டு) - திருவாய்மொழி (8-3-3) - வாளும் வில்லுங் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப திவ்யமான ஆயுதங்களைக் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு அவன் பின்னே செல்வதற்கு ஆசை கொண்டு. (பந்துவும் பிதாவும் அவரே என்கையும்) – திருவாய்மொழி (5-1-8) – சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரே - என்பதற்கு ஏற்ப எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே தனக்குத் தாய், தந்தை, அனைத்துவிதமான உறவினன் என்று கூறுவதால். (ப்ராதாக்கள் படிகளும் காணலாம்) - லக்ஷ்மணன் தன்மையை இவரிடம் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீபரதாழ்வான், பெருமாள் திருமுடி சூடியிருக்கத் தாமடிமை செய்து வாழப் பெறாதபடி அவரைக் காட்டிலே அகலவடித்துத் தம்மேலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஆரோபித்த கொடுமையாலே “ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்டசாரிணீம்” என்று மாதாவானவளைச் சீறியுபேசுவித்து ஸ்வாதந்தர்யாஸஹதை தோற்ற “ராஜ்யஞ் சாஹஞ்ச ராமஸ்ய” என்று ராஜ்யமும் நானும் பெருமாளுக்கு சேஷமென்று, “ம்ருதே து தஸ்மிந் பரதோ வஸிஷ்ட ப்ரமுகைர் த்விஜை:, நியுஜ்யமானோ ராஜ்யாய நைச்சத் ராஜ்யம் மஹாபல:” என்கிறபடியே வஸிஷ்டாதி புரோஹிதர் நீ ராஜாவாக வேணுமென்று நியோகியா நிற்க, “இக்ஷ்வாகூணமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா” என்கிற மஹதைச்வர்யத்தையு மிச்சயாதே பெருமாளை மீட்டுக் கொண்டு வந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையிலே அபேசைஷ தோன்ற “ஏபிச்ச ஸ சிவைஸ்ஸார்த்தம்” என்கிறபடியே அவர் திருவடிகளிலே சென்று “அயாசத் ப்ராதரம் ராமம்” என்கிறபடியே மீண்டெழுந்தருள வேணுமென் றபேசுவித்த விடத்தில் அவர் அது செய்யாதே, “பாதுகே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந: புந:” என்கிறபடியே திருவடிநிலையைக் கொடுத்துவிட, “ததஸ்து சிரஸா க்ருத்வா பாதுகே பரதஸ்ததா, ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டச் சத்ருக்நேந ஸமந்வித:” என்கிறபடியே அத்திருவடிநிலையை சிரஸாவஹித்துக் கொண்டு ஹ்ருஷ்டராய் மீண்டு போந்து “சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா” என்கிற இழவு திருவுள்ளத்திலே

கிடக்கையாலே “நமே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணநிச, தம் விநா கைகயீ புத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம், இத ஏவ யதா சஷிப்ரம் ப்ரதிகச்சாம தாம் புரீம், அயோத்யா மாகதோ ஹ்யேஷ பந்தா: பரமதுர்கம:” என்று நாம் பிள்ளை பரதனையொழியக் குளித்தல் ஒப்பித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோம், சீக்ரமாக நாம் இனி அங்கே செல்லலாம்படியென்னென்று பெருமாள் த்வரையோடே மீண்டெழுந்தருளுமளவும், “பங்கதிக்கத்து ஜடிலோ பரத:” என்கிறபடியே கண்ணநீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடக்கையாலே பங்கதிக்கதராய், மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக் கடவரல்லரென்கிற இஷ்டவாகு குல மர்யாதை தப்பாமல் நோக்கிக் கொண்டு, “ஸ காம மநவாப்யைவ” என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள் கைபுகராத விழுவோடே யிருந்தாப்போலே

விளக்கம் – (அன்னை என் செய்யில் என் ராஜ்யமும் யானே என்று) ஸ்ரீபரதாழ்வான், இராமன் திருமுடி சூடிக்கொண்டு ராஜ்யத்தை ஆண்டபடி உள்ளபோது, தான் அவனுக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்து வாழவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அது நிறைவேறப் பெறாதபடி இராமனைக் கானகம் அனுப்பி, தன் மீது அரசபதவி என்ற சுதந்திரத்தை ஏற்றிய கொடுமை காரணமாக, அயோத்யாகாண்டம் (78-22) - ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்டசாரிணீம் - இந்தத் தீய செயல் நிறைந்த மஹாபாபியாக உள்ள கைகேயியை நான் கொண்டு விடுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது தாயாகிய கைகேயியைச் சீறி, அவளை வெறுத்து ஒதுக்கி, தான் தனக்கு உரியவன் அல்லன் என்ற தன்மை வெளிப்படும்படி, அயோத்யாகாண்டம் (82-12) - ராஜ்யம் அ அஹம் ச ராமஸ்ய - இந்த ராஜ்யமும் நானும் இராமனுடைய உடைமைகள் - என்பதற்கு ஏற்ப, “இந்த ராஜ்யமும் நானும் இராமனுடைய அடிமைகள்” என்று கூறியது போன்றும்; (பெருஞ்செல்வமும் இச்சியாமல்) - பாலகாண்டம் (1-33) - ம்ருதே து தஸ்மிந் பரதோ வஸிஷ்ட ப்ரமுகைர் த்விஜை:, நியுஜ்யமானோ ராஜ்யாய நைச்சத் ராஜ்யம் மஹாபல: - தசரதன் இறந்தபோது அந்த நாட்டை ஆள்வதற்கான திறன் கொண்ட பரதன், வசிஷ்டர் போன்ற முக்கியமானவர்களால் அரசபதவியை ஏற்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டாலும், அரசனாக அமர விருப்பம் கொள்ளவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, வசிஷ்டர் முதலான பலரும் பரதனிடம், “நீ அரசபதவியை ஏற்கவேண்டும்” என்று ஆணையிட்டபோதிலும், கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (18-6) - இஷ்டவாகூணமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா - மலைகள், வனங்கள் ஆகியவை நிறைந்த இந்தப் பூமியானது இஷ்டவாகு குலத்து அரசர்களுக்கே உரியது - என்பதற்கு ஏற்ப

உள்ளதான மிகப் பெரிய செல்வத்தையும் விரும்பாமல் நின்றது போன்றும்; (வேண்டிச் சென்று) - இராமனைக் கானகத்திலிருந்து மீண்டும் நாட்டிற்கு அழைத்து வந்து அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் வெளிப்படும்படி அயோத்யாகாண்டம் (104-12) - ஏபிச்ச ஸ சிவைஸ்ஸார்த்தம் - நான் இவர்களுடன் சேர்ந்து உன்னை வேண்டுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனுடைய திருவடிகளில் பணிந்து, பாலகாண்டம் (1-35) - அயாசத் ப்ராதரம் ராமம் - தனது மூத்தவனாகிய இராமனைப் பரதன் வேண்டி நின்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “மீண்டும் அயோத்திக்குத் திரும்ப வேண்டும்”, என்று விண்ணப்பித்தது போன்றும்; (திருவடியே சுமந்து) - அப்போது இராமன் அது போன்று செய்யாமல், பாலகாண்டம் (1-37) - பாதுகே சாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வா புந: புந: - இராமன் தனது இடத்தில் தன்னுடைய பாதுகையை வைத்து ஆளும்படியாக அளித்து மீண்டும் மீண்டும் உரைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது பாதுகைகளை அளித்தபோது, அயோத்யாகாண்டம் (113-1) - ததஸ்து சிரஸா க்ருத்வா பாதுகே பரதஸ்ததா, ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டச் சத்ருக்நேந ஸமந்வித: - அதன் பின்னர் பரதன் அந்தப் பாதுகைகளைத் தனது தலையில் ஏற்றுக் கொண்டு மிகுந்த ஆனந்தம் பூண்டு சத்ருக்நனோடு தேரில் ஏறினான் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தப் பாதுகைகளைத் தனது தலையில் ஏற்றபடி ஆனந்தத்துடன் அயோத்தி திரும்பியது போன்றும்; (விரைந்து வருமளவும் கண்ணநீர் பங்கமாக நிலம் துழாவி) - யுத்தகாண்டம் (124-19) - சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் நக்ருதம் மயா - தனது தலையால் வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டபடி நம்மால் செய்ய இயலவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த வருத்தமானது இராமனுடைய திருவுள்ளத்தில் நிறைந்திருந்தது. ஆகவே யுத்தகாண்டம் (124-6, 7) - நமே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணநிச, தம் விநா கைகயீ புத்ரம் பரதம் தர்மசாரிணம், இத ஏவ யதா சுகிப்ரம் ப்ரதிகச்சாம தாம் புரீம், அயோத்யா மாகதோ ஹ்யேஷ பந்தா: பரமதுர்கம: - கைகேயியின் புத்திரனும் அறநெறி தவறாதவனும் ஆகிய பரதன் இன்றி நீராடவோ, ஆடை அணிகலன் அணிவதிலோ எனக்கு விருப்பம் இல்லை. இங்கிருந்து நான் விரைவாக அயோத்தி செல்லவேண்டும். அயோதிக்குச் செல்லும் இந்த வழி நீண்ட தூரம் என்பதால் விரைவாக அடைய இயலாதது - என்பதற்கு ஏற்ப, “நாம் நம்முடைய புத்திரன் போன்ற பரதனைக் காணாமல் இனி குளித்தல், அலங்கரித்தல் போன்றவற்றைச் செய்யமாட்டோம். விரைவாக அங்கு செல்வதில் என்ன தடை” என்று கூறியபடி இராமன் விரைந்து அயோத்திக்கு வந்தான் அப்போது, யுத்தகாண்டம் (127- 4) - பங்கதிக்கதஸ்து ஜடிலோ பரத: - தூசி படிந்த சரீரத்துடனும் ஜடைமுடியுடனும் உள்ள பரதன் - என்பதற்கு

ஏற்ப கண்ணீரால் ஏற்பட்ட சேற்றில் தரையில் கிடந்த காரணத்தால் சேறு அப்பியவனாகக் கிடந்தது போன்றும்; (குடிக்கிடந்த கையறவும்) - மூத்த புத்திரன் உள்ளபோது இளையபுத்திரன் முடிசூடிக்கொள்ளும் தகுதி கொண்டவன் அல்லன் என்பதான இஷ்டவாகு குலத்தின் வழக்கம் தவறிப் போகாமல் பாதுகாத்து, பாலகாண்டம் (1-38) – ஸ காம மநவாப்யைவ – பரதன், தான் விரும்பிய கைங்கர்யத்தைப் பெறாமல் – எனபதற்கு ஏற்ப, தான் விரும்பிய பொருள் கிட்டவில்லையே என்ற வருத்தத்துடன் இருந்தது போன்றும் [இவற்றைப் போன்றே நம்மாழ்வாரின் தன்மை உள்ளதை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்] ...

வ்யாக்யானம் - இவரும் பகவத் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே வழியல்லா வழியேயாகிலும் கிட்டுமத்தனை யென்கிற த்வரைக்கு இடங்கொடாமல் விலக்கும் மாதாவை சத்ரு பக்ஷமாகக் காண்கையாலே, “அன்னையென்செய்யிலென்” என்று “ஜீவிக்கிலென்? முடியிலென்?” என்று சீறி உபேக்ஷித்து, “யானேயென்றனதே” என்கிற ஸ்வாதந்தர்யா ஸஹாராய்க் கொண்டு “யானே நீயென்னுடைமையும் நீயே” என்று ஆத்மாத்மீயங்க ளிரண்டும் அங்குத்தைக்கு சேஷமென்று “கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பு” என்று மேன்மேலும் ஸம்ருத்தமாய் வரும் நிரவதிகைச்வர்யத்தையும் அக்நி சமமாகக் கொண்டு “வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்று” என்று திருச்சித்திரகூடத்தி லிருந்தாப்போலே திருமலையிருக்கிறவவனை யதாமநோரத மநுபவிக் கைக்காக அபேக்ஷித்துச் சென்று தம் அபேக்ஷிதம் அவன் அப்போது செய்யாதே ஒரு வைசத்ய முகத்தாலே “திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை” என்று திருவடிகளைத் தந்தாயென்று ஹ்ருஷ்டராம்படி பண்ணிவிட, அப்படி அவன் கொடுத்த திருவடிகளை சிரஸாவஹித்து வீடுதிருத்தப் போனவன் விண்ணுலகம் தர விரைந்து வருமளவும், “கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்”, “இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்” என்கிறபடியே கண்ணநீர் வெள்ளத்தாலுண்டான சேற்றிலேயிருந்து ஆற்றாமையாலே நிலம் துழாவி, “குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து” என்கிறாப்படியே ப்ரபந்த குலத்தில் செய்து போரும் மர்யாதை தப்பாமல் “காமுற்றகையறவோடு” என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள் கைபுகராதவிழுவோடே யிருக்கையாலும்;

விளக்கம் – நம்மாழ்வாரும் பகவானிடம் கொண்டுள்ள மிகுதியான பக்தி காரணமாக செல்லக்கூடாத வழி என்றபோதிலும் அவ்வழியாகச் சென்றால் தகுந்த இலக்கை

அடையலாம் என்பதான விரைவான செயலை அனுமதிக்காமல் தடுப்பவள் தாயாக உள்ளபோதிலும் விரோதியாகக் காண்பதால், (அன்னை என் செய்யில் என்) - திருவாய்மொழி (5-3-6) - அன்னை என் செய்யில் என் - என்பதில் கூறியபடி, “உயிர் வாழ்ந்தால் உனக்கு என்ன? மடிந்தால் உனக்கு என்ன?”, என்று தாயை வெறுத்து ஒதுக்கி, (ராஜ்யமும் யானே என்று) - திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானேயென்றனதே - என்பதற்கு ஏற்ப தான் சுதந்திரமாக உள்ளதைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவராக, திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானே நீயென்னுடைமையும் நீயே - என்பதற்கு ஏற்ப தனது ஆத்மாவும் ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள அனைத்தும் உனக்கே உடைமைப்பட்டவை என்று உரைத்து, (பெருஞ்செல்வமும் இச்சியாமல்) - திருவாய்மொழி (4-9-4) - கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பு - என்பதற்கு ஏற்ப மேன்மேலும் தன்னிடம் வளர்ந்தபடி உள்ள எல்லையற்ற செல்வங்கள் அனைத்தையும் அக்னிக்குச் சமமாக எண்ணியபடி. (வேண்டிச் சென்று) - திருவாய்மொழி (8-2-1) - வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்று - என்பதற்கு ஏற்ப திருச்சித்திரக்கூடத்தில் இருந்தது போன்று திருவேங்கடத்திருமலையில் உள்ள அவனைத் தனக்கு விருப்பமான விதங்கள் அனைத்திலும் அனுபவிப்பதற்கான விருப்பத்துடன் சென்று. (திருவடியே சுமந்து) - தனது விருப்பத்தினை அவன் அப்போது நிறைவேற்றாமல், தெளிந்த ஞானம் மூலமாக, திருவாய்மொழி (4-9-9) - திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை - என்பதற்கு ஏற்ப, “திருவடிகளை அளித்தாய்” என்று மிகுந்த ஆனந்தம் நிறைந்தவராகச் செய்தான்; அவ்விதம் அவன் அளித்த திருவடிகளைத் தனது தலையில் தாங்கியபடி, (விரைந்து வருமளவும்) - வீடு திருத்தப் போனவன் பரமபதத்தை அளிப்பதற்காக விரைவாக வரும்வரை. (கண்ணநீர் பங்கமாக நிலம் துழாவி) - திருவாய்மொழி (7-2-1) - கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-1) - இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப கண்ணநீரால் ஏற்பட்ட வெள்ளம் காரணமாக உண்டான சேற்றில் நின்றபடி பிரிவாற்றாமையால் தரையில் புரண்டு. (குடிக்கிடந்த கையறவும்) - திருவாய்மொழி (9-2-3) - குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரபந்நர்களின் குலத்திற்கு உண்டான கௌரவம் குலையாமல், திருவாய்மொழி (2-1-3) - காமுற்றகையறவோடு - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் விரும்பிய பொருள் கிட்டாமல் உள்ள நிலையுடன் இருப்பதால், (ப்ராதாக்கள் படிகளும் காணலாம்) - பரதாழ்வான் தன்மையை இவரிடம் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் – ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான், “கச்சதா மாதூலகுலம் பரதேந ததாநக: சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத” என்கிறபடியே பாகவத சேஷத்வமே பரம புருஷார்த்தமென்று ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கே சேஷபூதராய், அவருடைய பாவநத்வ போக்யத்வங்களிலே கால்தாழ்ந்து, “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பெருமாளுடைய வடிவழகில் துவக்குண்ணாதே, பரதாநுவ்ருத்தியில் போகாதபடி தன் பக்கலிலே துவக்கவற் றென்னுமத்தாலே தம்முடைய நிஷ்டைக்கு அது நித்யசத்ருவென்றறுதி யிட்டிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு உகப்பாகையாலே உத்தேச்ய ப்ரீதியென்று புரிந்து பெருமாள் வடிவிலே நெஞ்சு சென்று, “விசிந்தயந்” என்கிறபடியே எப்போதும் அத்தை மநஸ்ஸிலே கொண்டிருக்குமாபோலே

விளக்கம் – (கோதிலடிமை உறுமோ வென்பித்த புலன்கொள் நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள்) – ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான், அயோத்யாகாண்டம் (1-1) – கச்சதா மாதூலகுலம் பரதேந ததாநக: சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதி புரஸ்க்ருத - தோஷங்கள் அற்றவனாகவும், புலன்களை அடக்கியவனாகவும் உள்ள சத்ருக்நன் மிகுந்த அன்பு காரணமாக பரதனால் அன்புடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்பதே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்பதால் பரதனுக்கே அடிமைப்பட்டவனாகவும்; பரதனுடைய தூய்மையான தன்மை மற்றும் இனிமை ஆகிய இரண்டிலும் தன்னை இழந்தவனாகவும்; அயோத்யாகாண்டம் (3-28) – பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் - வடிவழகு தாராளகுணம் போன்றவற்றால் ஆண்களுடைய சித்தத்தையும் கவரவல்ல இராமன் - என்பதற்கு ஏற்ப, வைரம் போன்ற கடினமான உள்ளதையும் உருகும்படிச் செய்கின்ற இராமனுடைய வடிவழகைக் கண்டு தடுமாறாமல் பரதனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதை விட்டு அகன்று போகாதபடியும்; இப்படியாக அந்த நிலை மாறாதபடி இருப்பதற்காக தனது அந்த நிலைக்கு இராமனுடைய வடிவழகு எப்போதும் சத்ருவே ஆகும் என்று தீர்மானித்துள்ளபோதிலும், பரதனுக்கு மிகவும் ப்ரியம் என்றும் காரணத்தால் இராமனுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டு, அயோத்யாகாண்டம் (89-3) – விசிந்தயந் - சிறப்பாக மனதில் கொண்டிருப்பவன் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் இராமனுடைய வடிவழகைத் தனது மனதில் நிலை நிறுத்தியபடி உள்ளது போன்று (சத்ருக்நாழ்வானின் தன்மையை நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம் என்று அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்) ...

வ்யாக்யானம் – இவரும், “கோதிலடியார்” என்று ப்ரதமாவதியில் நிலைபோலன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமாகையாலே “லோதிலடிமை” என்று சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்வத்தினுடைய ரஸம், “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டார் இங்கே திரிய” அவர்களைத் தவிர்ந்து “செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல் – பாவினேனுக்கு - உறுமோ?” என்று சொல்லுவிக்கப்பட்டதாய், ஸர்வேந்த்ரியாபஹார சஷமமாகையாலே அந்த பாகவத சேஷத்வ நிஷ்டா விரோதியான பகவத் விக்ரஹத்தை உத்தேச்ய ப்ரீதியென்னுமத்தைப் பற்றி, “திரிதந்தாகிற்”படியே மீண்டு, “புலன் கொள்வடி வென் மனத்ததாய்” என்று எப்போதும் தம் மநஸ்ஸுக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருக்கையாலும், கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்களை யுடையரான இளையபெருமாள் ஸ்ரீப்ரதாழ்வான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானாகிற திருத்தம்பிமார் மூவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

விளக்கம் – நம்மாழ்வார் (கோதில் அடிமை) திருவாய்மொழி (8-10-9) – கோதில் அடியார் - என்பதற்கு ஏற்ப அடிமைத்தனத்தில் முதல் நிலை போன்று அல்லாமல் [பகவத் அடிமை போன்று அல்லாமல்], “கோதில் அடிமை” என்று கூறும்படியாக பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையின் சுவை, (உறுமோ என்பித்த) - திருவாய்மொழி (8-10-3) – அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டார் இங்கே திரிய – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவர்களை விடுத்து, திருவாய்மொழி (8-10-3) - செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ்ப்புகுதல் – பாவினேனுக்கு - உறுமோ – என்று கூறும்படியாகச் செய்வதும். (புலன் கொள் நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான) - அனைத்து இந்த்ரியங்களையும் கவரும்படியான ஆற்றல் கொண்டதாக உள்ளதால், பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் என்று நிலைக்கு இடையூறாக உள்ள பகவானின் திருமேனியை, தனக்கு விருப்பமானவர்களுக்கு மகிழ்வு ஏற்படுத்தும் என்ற காரணத்தால், கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (3) – திரிதந்தாகிலும் - என்பதற்கு ஏற்ப பாகவத அடிமைத்தனத்தில் இருந்து கடினத்துடன் தனது மனதைத் திருப்பி எடுத்து, திருவாய்மொழி (8-10-9) – புலன் கொள்வடி வென் மனத்ததாய் – என்பதற்கு ஏற்ப தனது மனதிற்கு எப்போதும் இலக்காகக் கொண்டுள்ள காரணத்தால், (ப்ரதாக்கள் படிகளும் காணலாம்) – லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருக்நன் ஆகிய மூன்று தம்பிகளுடைய தன்மையை நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - “விசிந்தநம்” என்கிறவிதுக்கு இப்படி வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று இதன் பட்டோலை யானதிலே, “உறுமோ”வென்று நித்யசத்ருவை வென்று, “புலன் கொள்வடிவை விசிந்தயனாயிருக்கும்” என்று, “விசிந்தயந்” என்று ஒரு வசநமுண்டாகவு மெடுத்து இப்படி இவர்தானே அருளிச்செய்து வைக்கையாலே, இவ்விடத்திலும் சிந்தநமென்னாமல் விசிந்தநமென்றது அவ்வசந ஸூசகமாகவிநே. “விசிந்தயந்” என்கிற வசநம் இன்னவிடத்திலே யென்று த்ருஷ்டமாய்த்தில்லை; வந்தவிடத்திலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - “விசிந்தநம்” என்று சொல்லுக்கு மேலே உள்ள விதத்தில் வ்யாக்யானம் செய்தது எப்படி என்றால் - “உறுமோ” என்ற பாசுரத்தில் பாகவத கைங்கர்யத்திற்கு எப்போதும் தடையாக உள்ள பகவத் திருமேனியை வென்று, “புலன்கொள் வடிவை” என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவனை, “விசிந்தயனாய் இருக்கும் - விசேஷமாக மனதில் எப்போதும் கொண்டு” என்றுள்ள சூர்ணை வரியில், “விசிந்தயந்” என்னும் ஒரு சொல் இராமாயணத்தில் உள்ளதாக ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் எடுத்தாண்ட காரணத்தால் ஆகும்; இங்கு சிந்தநம் என்று கூறாமல் விசிந்தநம் என்று உரைத்தது அந்தச் சொல்லை மறைமுகமாக உணர்த்தவே ஆகும். ஆனால் இராமாயணத்தில் “விசிந்தயந்” என்ற சொல், இன்ன இடத்தில் உள்ளது என்று அறிய இயலவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (அப்பொழுதைக்கித்யாதி) சக்ரவர்த்தி, “ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப” என்கிறபடியே வைத்தகண்வாங்காதே உத்தரோத்தர மநுபவியா நிற்கச்செய்தே ஒருகாலும் த்ருப்தனாகாமல் அநுபூஷுவாய்ச் சொல்லுமபோலே, இவரும் “எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டு” இத்யாதிப்படியே யாவத் காலமநுபவியா நின்றாலும், “அப்பொழுதைக் கப்பொழு தென்னாராவமுதம்” என்று அநுக்ஷணம் எனக்கு அத்ருப்திகரமான போக்யவஸ்துவென்று, மேன்மேலும் அபிநிவிஷ்டராகையாலும்.

விளக்கம் - (அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது என்னும் பிதா) - தசரதசக்ரவர்த்தி, அயோத்யாகாண்டம் (3-29) - ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமாநோ நராதிப - தன்னிடம் வருகின்ற இராமனை நோக்கியபடி உள்ள தசரதனுக்கு மனநிறைவு உண்டாகவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப வைத்த கண் வாங்காமல், மேன்மேலும் இராமனை அனுபவித்தபடி உள்ளபோதிலும், எப்போதும் மனநிறைவு அடையாமல் மீண்டும் கண்டு அனுபவிக்க

வேண்டும் என்று விரும்பியது போன்று; நம்மாழ்வாரும், திருவாய்மொழி (2-5-4) – எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டு - என்ற பாசரத்தில் கூறுவது போன்று காலம் உள்ளவரை அனுபவித்தபடி நின்றாலும், திருவாய்மொழி (2-5-4) – அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது என் ஆராவமுதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஒவ்வொரு நொடியிலும் எனக்கு மனநிறைவு ஏற்படாதவிதத்தில் உள்ள இனிமையான பொருள் என்று, மேன்மேலும் ஆசையைப் பெருக்கியபடி உள்ளவர் என்பதாலும்.

வ்யாக்யானம் – “யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம” என்று க்ருதஸங்கேதமாய் நலிய வந்து நின்ற யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே க்ருஷ்ணன் போனபோது யசோதைப்பிராட்டி ஓடிச் சென்று எடுத்துக்கொள்ளாநிற்க, மருதுகளின் பெருமையையும் இவன் மௌக்த்யத்தையும் கண்டு வயிறு எரிகொளுந்தி முகத்தைப் பார்த்து “இப்பெரிய மருதுகளின் நடுவே போனாயே” என்று வெறுத்தாப்போலே, இவரும் அதீதகாலஸ்தமாயிருக்கவும் ஸமகாலத்திற்போல ப்ரகாசிக்கையாலே அப்படி வயிறெரிந்து கொண்டு “போனாய் மாமருதின் நடுவே” என்கையாலும் பிதாவும் மாதாவுமான அவர்களிருவர்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாம்.

விளக்கம் – (போனாய் என்னும் மாதா) – ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-6-15) – யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம - யமளார்ஜுந மரங்களுக்கு நடுவில் சென்றான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப குறிப்பிட்ட செயலைச் செய்வதில் ஒத்தபடியான சிந்தனை உள்ளவர்களாக, க்ருஷ்ணனைத் துன்புறுத்த எண்ணியபடி வந்து நின்ற யமளார்ஜுந மரங்களின் நடுவே க்ருஷ்ணன் சென்றான். அப்போது யசோதைப்பிராட்டி ஓடி வந்து அவனை எடுத்துக்கொண்டாள். அந்த இரண்டு மருதமரங்களின் வளர்த்தி மற்றும் க்ருஷ்ணனுடைய பால்யம் ஆகிய இரண்டையும் கண்ணுற்று, வயிறு எரிந்து, க்ருஷ்ணனுடைய திருமுகத்தை நோக்கி, “இந்தப் பெரிய மருதமரங்கள் நடுவில் சென்றாயே” என்று வெறுத்து நின்றாள். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், கடந்த காலகட்டத்தில் இந்த நிகழ்வு நடந்தபோதிலும், இவர் உள்ளபோது நடந்தது போன்று தோன்றுவதால், யசோதையைப் போன்றே வயிறு எரிந்து, திருவாய்மொழி (5-1-2)- போனாய் மாமருதின் நடுவே - என்று கூறினார். (படிகளும் காணலாம்) - இதன் மூலம் இவரிடம் தந்தை மற்றும் தாயான தசரதன் மற்றும் யசோதையின் தன்மைகளைக் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் – (செந்தீத் தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்குமுள்ளென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை) ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன், “நாக்நிர்தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைச் சிந்நோ நசோரகை:, சஷ்யம் நீதோ நவாதேந நவிஷேண நக்ருத்யயா”, “ஸத்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தச்யமானோ மஹோரகை:, நவிவேதாத்மநோ காத்ரம் தத் ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித:” என்கிறபடியே அக்நி முதலானவை பாதகமாகாதபடி “ஸர்வ பூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத:” என்று மித்ராமித்ரகதாவகாசமற ஸர்வமும் பகவதாத்மகதயா அநுகூலமாக அநுஸந்தித்து, “எங்குமுள்ள கண்ணன்” என்கிறபடியே “உர்வ்யாமஸ்தி” என்று தொடங்கி, “ஸர்வத்ராஸ்தி” என்று பிறர்க்கு முபதேசித்தாப்போலே; இவரும், “அறியும் செந்தீயைத் தழுவி யச்சுதென்னும் மெய்வேவாள் எறியும் தண்காற்றைத் தழுவி யென்னுடைக் கோவிந்த னென்னும்”, “போமிள நாகத்தின் பின்போய் அவன் கிடக்கை யீதென்னும்” என்று அக்நி முதலான பாதக பதார்த்தங்கள் பகவதாத்மகத்வேந அநுகூலமாம்படி “என் முன்னைக் கோளரியே – உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து – என் முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான் – முடியாததென்னெனக்கு” என்று அவனை அநவரதா நுஸந்தாநம் பண்ணி, “கறந்த சிலிடந்தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்” என்று அவனுடைய ஸர்வகதத்வத்தைப் பிறருமறியும்படி அருளிச் செய்கையாலே “பள்ளியிலோதி வந்த தன் சிறுவன்” என்றும், “பிள்ளையைச் சீறி” என்றும் சொல்லப்பட்ட பள்ளிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

விளக்கம் – ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-58) – நாக்நிர்தஹதி நைவாயம் சஸ்த்ரைச் சிந்நோ நசோரகை:, சஷ்யம் நீதோ நவாதேந நவிஷேண நக்ருத்யயா - அவனை அக்னி எரிக்கவில்லை, ஆயுதங்கள் வெட்ட இயலவில்லை, விஷத்தால் இறக்கவில்லை, பூதங்களால் அழியவில்லை - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-38) - ஸத்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தச்யமானோ மஹோரகை:, நவிவேதாத்மநோ காத்ரம் தத் ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாத ஸம்ஸ்தித: – க்ருஷ்ணனிடம் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்ட மனம் உள்ளவனாகிய ப்ரஹ்லாதன் கொடிய பாம்புகளால் தீண்டப்பட்டபோதிலும் க்ருஷ்ணனுடைய நினைவால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி காரணமாகத் தனது சரீரத்தை உணரவே இல்லை – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அக்னி போன்றவை தனக்கு எந்தக் கெடுதலையும் செய்யாதபடி, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-36) – ஸர்வ பூதாத்மகே தாத ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே

மித்ராமித்ரகதா குத: - தந்தையே! அனைத்து உயிர்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனும், உலகிற்கு நாயகனும், பரமாத்மாவும் ஆகிய கோவிந்தன் இந்த உலகத்தையே தனது சரீரமாகக் கொண்டபடி உள்ளபோது பகைவன் என்ற நிலை எவ்விதம் உண்டாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகைவன் போன்ற எந்தவிதமான சொல்லையும் எண்ணாதபடி, அனைத்தையும் பகவானின் சரீரமாகவே எண்ணி, திருவாய்மொழி (2-8-9) - எங்கும் உளன் கண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப, உர்வ்யாமஸ்தி - பூமியில் உள்ளான் - என்று தொடங்கி, ஸர்வத்ர அஸ்தி - எங்கும் உள்ளான் - என்பது முடிய அனைவருக்கும் உபதேசித்தான். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், (செந்தீத் தண்காற்று இளநாகம் முதலான பகையற) - திருவாய்மொழி (4-4-3) - அறியும் செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதன் என்னும் மெய்வேவாள் எறியும் தண்காற்றைத் தழுவி என்னுடைக் கோவிந்தன் என்னும் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-4-5) - போம் இள நாகத்தின் பின்போய் அவன் கிடக்கை ஈதென்னும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அக்னி முதலான துன்புறுத்தும் பொருள்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனையே தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள காரணத்தால் நன்மையே செய்யும்படியாக. (சிந்தை செய்து) - திருவாய்மொழி (2-6-6) - என் முன்னைக் கோளரியே உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து என் முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான் முடியாததென்னெனக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் சிந்தித்தபடி. (எங்கும் உளன் என்று) - திருவாய்மொழி (1-1-10) - கறந்த சிலிடந்தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறும் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் எங்கும் நிறைந்துள்ள தன்மையை அனைவரும் அறியும்படியாக அருளிச்செய்வதால், பெரியதிருமொழி (2-3-8) - பள்ளியிலோதி வந்த தன் சிறுவன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-3-8) - பிள்ளையைச் சீறி - என்றும் கூறப்பட்ட பள்ளிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்லாதன் தன்மையையும் நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், “த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கத:” என்றும், “பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச, பவக்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநிவை” என்றும் லங்கையோடே கூட புத்ர தாராதிகளான ஸர்வத்தையும் விட்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கெல்லாமாகப் பற்றினாப்போலே, இவரும் “பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு” என்று ஸாம்ஸாரிக ஸகல ஸங்கங்களையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு, “தயரதற்கு மகன்றன்னை யன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே” என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கு ஸர்வப்ரகார

ரசுக்னாகப் பற்றுகையாலே, “விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா” என்று தர்மபுத்தி யுடையவ னென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, “ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:” என்று சொல்லப்பட்ட தர்ம ஸ்வரூபனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தனக்கு தாரகமாகவுடையவ னாகையாலே “தர்மாத்மா” என்று விசேஷஜ்ஞர் சொல்லும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாம்.

விளக்கம் – (முற்றவிட்டு மற்றிலே னென்னும் தர்மாத்மா) - விபீஷணன், யுத்தகாண்டம் (17-14) – த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கத: - புத்திரர்களையும் மனைவியையும் துறந்த நான் இராமனையே சரணம் அடைந்தேன் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (19-5) – பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச தநாநி ச, பவக்கதம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாநிவை - இலங்கை என்னால் துறக்கப்பட்டது, நண்பர்கள் விடப்பட்டனர், செல்வங்கள் விடப்பட்டன, எனது அரசும் உயிரும் உனது உடைமையாக உள்ளன, அனைத்தும் உனது உடைமையாக உள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இலங்கையுடன் சேர்த்து புத்திரர்கள், மனைவி ஆகிய அனைத்தையும் துறந்து, சக்ரவர்த்தி திருமகன் மட்டுமே தனக்கு அனைத்தும் என்று பற்றினான். இதே போன்று நம்மாழ்வாரும், (முற்றவிட்டு) - திருவாய்மொழி (8-2-11) – பாதம் அடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்தையும் பற்றுதல்கள் மற்றும் வாசனையுடன் கைவிட்டு. (மற்றிலேன் என்னும்) – திருவாய்மொழி (3-6-8) – தயரதற்கு மகன்றன்னை யன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே - என்பதற்கு ஏற்ப சக்ரவர்த்தி திருமகனை மட்டுமே தனக்கு அனைத்துவிதமான பாதுகாப்பாகப் பற்றியபடி உள்ளதாய். (தர்மாத்மா படியும் காணலாம்) - ஆரண்யகாண்டம் (17-23) - விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா - விபீஷணன் தர்மம் நிறைந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப தர்மபுத்தி கொண்டவன் என்பதும் மட்டும் அல்லாமல், ஆரண்யகாண்டம் (37-13) - ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: - தர்மமே இராமன் என்ற உருவம் எடுத்தது - என்று கூறப்படும் தர்ம ஸ்வரூபனாகிய சக்ரவர்த்தி திருமகனை மட்டுமே, தான் உயிர் வாழ்வதற்கான காரணமாகக் கொண்டுள்ளதால் “தர்மாத்மா” என்று சான்றோர்கள் கொண்டாடும் விபீஷணாழ்வான் தன்மையை நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் – திருவடி, “நிர்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்டத்தி” என்கிறபடியே விரோதி வர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுக்கையாலே ஏறிட்ட நாணி இறங்கிட்டு

“பவாந் நாராயணோ தேவ:” என்கையாலே, பரமாத்ம சப்த வாச்யனாய்க் கொண்டு “விச்வாத்மாநம்” என்கிறபடியே விச்வத்துக்கும் ஆத்மபூதனாயிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன்னுள்ளே யுடையனாய், “ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹ்ருமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ” என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாகவுடையனாய், “ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்ட்டித: பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” என்று குணத்தாலும் சரத்தாலும் அநுகூலரையும் ப்ரதிகூலரையும் ஜயிக்கும் வீரரான சக்ரவர்த்தி திருமகனளவிலே எப்போதும் ப்ரதிஷ்ட்டிதமாய், இதுக்கு மேலில்லை யென்னும்படியிருக்கிற ஸ்நேஹத்தாலும் நியதையான பக்தியாலும் இவ்விஷயத்தை விட்டுப் பரத்வத்தில் தன்னெஞ்சு போகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமாய் “அந்யத்ர” என்னும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனையல்லதறியே நென்றிருந்தாப்போலே.

விளக்கம் – (வாளி பொழிந்த நிர்க்குண விச்வாத்மா உள்ளேயுறைய வீரசரிதம் ஊணாகக் கற்பார் பாவம் மற்றிலே நென்னும் ராமதாஸன்) மஹாபாரதம் வனபர்வம் (149-8) - நிர்குண: பரமாத்மாஸௌ தேஹம் தே வ்யாப்ய திஷ்ட்டதி - தாழ்ந்த குணங்கள் ஏதும் அற்றவனாகிய அந்தப் பரமாத்மா உனது சரீரம் முழுவதிலும் பரவி நிற்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப பகைவர்களுடைய கூட்டத்தை அடியுடன் அழிப்பதால் ஏற்றிய நாணை இறக்கி, யுத்தகாண்டம் (130-13) - பவாந் நாராயணோ தேவ: - நீயே நாராயணன் ஆவாய் - என்று கூறுவதால், “பரமாத்மா” என்று கூறப்படும் பெயர் கொண்டவனாக, தைத்திரீயத்தில் - விச்வாத்மா - உலகின் ஆத்மாவாக உள்ளவன் - என்று கூறும்படி உலகத்திற்கே ஆத்மாவாக உள்ள சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தனது உள்ளத்துள்ளே எப்போதும் கொண்டவனும்; அதிமாநுஷஸ்தவம் (32) - ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹ்ருமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ - அந்த அனுமன் உயர்ந்த மோக்ஷத்தையும் தள்ளியவனாக உனது வீரம் நிறைந்த சரீரத்தை எப்போதும் கொண்டாடியபடி இங்கேயே உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரம் நிறைந்த சரீரத்தை மட்டுமே இன்பமாக எண்ணுபவனும்; உத்தரகாண்டம் (40-15) - ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜம்ஸ்த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்ட்டித: பக்திச்ச நியதா வீர பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி - மிகவும் உயர்ந்த ப்ரீதி எனக்கு உன்னிடம் உள்ளது, அதே போன்று பக்தியும் உள்ளது, எனது மனம் இதனை விடுத்து வேறு எங்கும் செல்வதில்லை -

என்பதற்கு ஏற்ப சிறந்த குணம் மூலமும், அம்புகள் மூலமும் முறையே தனக்கு வேண்டியவர்களையும், விரோதிகளையும் வெல்லும் வீரனாகிய சக்ரவர்த்தி திருமகனிடம் எப்போதும் நிலைத்து நிற்பதாகவும், அதற்கு மேல் வேறு எதுவும் இல்லை என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற அன்பாலும், எப்போதும் உள்ள பக்தியாலும், அந்த இராமனை அல்லாமல் பரத்வத்தில் கூடத் தனது உள்ளம் போகாமல் உள்ளதைக் குறித்துக் கூறும்போது பரத்வம் என்ற சொல்லைக் கூறுவதையும் விரும்பாமல் “அந்யத்ர - மற்ற எதிலும்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சக்ரவர்த்தி திருமகன் அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியாமல் உள்ளவனும் ஆகிய அனுமான் இவ்விதம் இருந்தது போன்று.

வ்யாக்யானம் - இவரும், “செருக்கடுத்தன்று திகைத்த வரக்கரை உருக்கெட வாளி பொழிந்த வொருவன் திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத் துள்ளே யுறையும் பிரான் கண்டீர்” என்று மூல பலம் முதலறும்படி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த ஏகவீரனான சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தம்முள்ளே யுடையராய், “கணை நாணி லோவாத் தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே ஓவாத ளுணாக வுண்” என்கிறபடியே அவனுடைய வீரசரிதத்தை போக்யமாக வுடையராய், “கற்பாரிராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ?” என்று ப்ரிய ஹிதங்களைப் பற்ற ஒன்றைக் கற்குமவர்கள் ரமணீயனுமாய் உபகாரகனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனையொழிய பரத்வாதிகளையும் அவதாராந்தரங்களையும் கற்பரோவென்று தமக்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே, பரத்வாதிகளைக் கழிக்கிறவிடத்தில் அவற்றின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யமாய் “மற்றும்” என்னும்படி “தயரதற்கு மகன் றன்னை யன்றி மற்றிலேன்” என்றிருக்கையாலே, “தாலோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய” என்று ராமதாஸனா யிருக்கும் திருவடியுடையபடியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

விளக்கம் - நம்மாழ்வாரும், (வாளி பொழிந்த நிர்க்குண விச்வாத்மா உள்ளேயுறைய) - திருவாய்மொழி (8-6-2) - செருக்கடுத்தன்று திகைத்த வரக்கரை உருக்கெட வாளி பொழிந்த வொருவன் திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையுமொருக்கடுத் துள்ளே யுறையும் பிரான் கண்டீர் - என்று மூலமாக உள்ள வலிமையானது அதன் முதலுடன் அழிந்து போகும்படியாக அன்பு மழையைப் பொழிந்த ஒரே வீரனாகிய சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன் உள்ளத்தில் கொண்டவராகவும். (வீரசரிதம் ஊணாக) - பெரிய திருவந்தாதி (78) - கணை நாணி லோவாத் தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே

ஓவாத வுணாக வுண் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய வீர சரிதத்தையே தனக்கு இன்பமாகக் கொண்டவராகவும். (கற்பார் பாவம் மற்றிலேன் என்னும்) - திருவாய்மொழி (7-5-1) - கற்பார் இராமபிரானை யல்லால் மற்றும் கற்பரோ - என்பதற்கு ஏற்ப, “மகிழ்வுக்காகவும் நன்மைக்காகவும் ஒன்றைக் கற்கவேண்டும் என்றுள்ளவர்கள், மனதிற்கு இனிமையானவனும் உபகாரங்கள் செய்பவனும் ஆகிய சக்ரவர்த்தி திருமகனை விடுத்து, பரத்வம் போன்ற மற்ற அவதாரங்கள் குறித்துக் கற்பார்களோ”, என்று தனக்கு இராமனின் மீது உண்டான அளவு கடந்த அன்பினால் பரத்வம் போன்றவற்றை நீக்கி உரைக்கும்போது, அவற்றின் பெயரை உரைக்கக் கூட விருப்பம் இன்றி “மற்றும்” என்று கூறும் அளவிற்குத் திருவாய்மொழி (3-6-8) - தயரதற்கு மகன் றன்னை யன்றி மற்றிலேன் - என்று உள்ளதன் காரணமாக, (ராமதாஸன் படியும் காணலாம்) - ஸுந்தரகாண்டம் (43-9) - தாலோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய - நான் கோசலநாட்டின் சக்ரவர்த்தியாகிய இராமனின் அடிமை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இராமனின் அடிமையாக உள்ள அனுமனுடைய தன்மையையும் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - அர்ஜுனன், “பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந்” என்று விச்வரூபம் கண்டவநந்தரம், “அத்ருஷ்ட பூர்வம் ஹ்ருஷிதோஸ்மி த்ருஷ்ட்வா பயேநச ப்ரவ்யதிதம் மநோ மே, ததேவ மே தர்சய தேவ ரூபம் ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸ; கிரீடிநம் கதிநம் சக்ர ஹஸ்தமிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ, தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ பல விச்வமூர்த்தே” என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே இப்போது கண்ட விச்வரூபம் அத்ருஷ்ட பூர்வதையாலும் உக்ரதையாலும் ஹர்ஷ பயங்க ளிரண்டையும் விளைக்கையாலே ஸதத ஹர்ஷ ஹேதுவாய் பூர்வபரிசிதமுமான ஸௌம்ய ஸ்வரூபத்தைக் காணவாசைப்பட்டு சதுர்புஜமுமாய் சங்க சக்ர கதாதரமுமான திவ்ய விக்ரஹத்தைக் காட்ட வேணுமென்று தத் தர்சந தத் பரனா யபேக்ஷித்தாப்போலே,

விளக்கம் - (பலவகையும் கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூபபரனான ச்வேதன் படியும் காணலாம்) - அர்ஜுனன், கீதை (11-15) - பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந் - தேவாதிதேவனே! நான் உன்னுடைய திருமேனியில் அனைத்துவிதமான தேவர்களையும், அனைத்து உயிர்களையும், தாமரையில் உள்ள

நான்முகனையும், சிவனையும், அனைத்து ரிஷிகளையும், ஸர்ப்பங்களையும் பார்க்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப விச்வரூபத்தைத் தரிசித்தான். அதன் பின்னர், கீதை (11-45) - அத்ருஷ்ட பூர்வம் ஹ்ருஷிதோஸ்மி த்ருஷ்ட்வா பயேநச ப்ரவ்யதிதம் மநோ மே, ததேவ மே தர்சய தேவ ரூபம் ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸ - இதற்கு முன்பு நான் எப்போதும் கண்டிராத இந்த வியக்கவைக்கும் ரூபத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தபடி உள்ளேன். எனது மனம் அச்சத்தால் நடுங்கியபடி உள்ளது. எனவே நீ உனது முந்தைய ரூபத்தையே காண்பிப்பாயாக. அனைத்து தேவர்களுக்கும் உலகத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவனே, எனக்கு க்ருபை செய்வாயாக - என்றும், கீதை (11-46) - கிரீடிநம் கதிநம் சக்ர ஹஸ்தமிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ, தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ பல விச்வமூர்த்தே - க்ரீடத்தைத் தரித்தவனாகவும், கதாயுதம் கொண்டவனாகவும், சக்ரத்தை ஏந்தியவனாகவும் உள்ள உன்னுடைய அந்த ரூபத்திலேயே நான் உன்னைத் தரிசிக்க விரும்புகிறேன். ஆயிரம் திருக்கரங்கள் கொண்டு விச்வரூபத்தில் உள்ள நீ, நான்கு திருக்கரங்கள் கொண்டவனாக தரிசனம் தருவாயாக - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, திவ்யமான கண்கள் கொண்டவனாக தான் கண்ட விச்வரூபம் என்பது முன்பு எப்போதும் காணப்படாத ஒன்றாக உள்ளதாலும் உக்கிரமாக இருந்ததாலும், மகிழ்வையும் அச்சத்தையும் ஒருசேர உண்டாக்குவதாக இருந்ததாலும், எப்போதுமே மகிழ்வை மட்டுமே உண்டாக்கக் காரணமாக உள்ளதும், முன்பு காணப்பட்டதும் ஆகிய அழகான ரூபத்தை மீண்டும் காண ஆசை கொண்டான்; ஆகவே நான்கு திருத்தோள்களுடனும், சங்கு சக்கரம் கதை ஆகியவற்றைக் கொண்டவனாகவும் உள்ள திவ்ய திருமேனியைக் காண்பதில் ஈடுபட்டவனாக நின்று விரும்பியது போன்று.

வ்யாக்யானம் - இவரும், “நல்குரவும்” என்று தொடங்கி, “பலவகையும் பரந்த பெருமானை - திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே” என்று விருத்த விபூதி யுத்தனாய்க் கொண்டு விபூதி முகத்தாலே பலபடியாக விஸ்த்ருதனா யிருக்கிறவனைக் கண்டு, “நீராய் நிலனாய்” என்று தொடங்கி, “சிவனாயயனானாய்” என்று கார்ய காரணங்க ளிரண்டையும் சரீரமாகக் கொண்டு நீ ஜகதா காரனாயிருக்கிறவிருப்பை எனக்கு காட்டித் தந்தாயாகிலும், இத்தால் நான் பெற்றது உன்னதான வஸ்துக்களை என்னதென்றும் பிறரதென்றுமிருக்கும் விப்ரதிபத்தி போய், உன்னதே ஸகலமுமென்றிருக்கிற மாத்ரம்; இது எனக்கு ஆகர்ஷகமாய் அநுபாவ்யமா யிருக்கிறதில்லை. ஆனபின்பு, “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்” என்று சங்கசக்ரமான உன் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே என் முன்னே

வரவேணுமென்று அஸாதாரண விக்ரஹாநுபவ தத் பரராய் அபேக்ஷிக்கையாலே, “சினப்போர்ச் சுவேதன்” என்று சொல்லப்பட்ட அர்ஜுனன்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாமென்கை.

விளக்கம் – (இவரும் பல்வகையும் கண்டு) - நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (6-3-1) – பல்சூரவும் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (6-3-1) - பலவகையும் பரந்த பெருமானை திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே - என்று ஒன்றுக்கொன்று, மாறுபட்ட பொருள்கள் நிறைந்த இந்த உலகத்தைத் தனது செல்வமாகக் கொண்டவனாய், தனது உடைமையாக உள்ள பொருள்கள் மூலம் இந்த உலகில் பலவிதமாக நிறைந்துள்ளவனாய் உள்ள அவனைக் கண்டு. (வெண்சங்கு ஏந்தின ரூப பரனான) - திருவாய்மொழி (6-9-1) – நீராய் நிலனாய் - என்று தொடங்கி, (6-9-1) – சிவனாய் அயன் ஆனாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “கார்யம் மற்றும் காரணம் ஆகிய அனைத்தையும் உனது சரீரமாகவே கொண்டு, இந்த ஜகத்தின் காரணமாக நீ உள்ள இருப்பை எனக்குக் காண்பித்தாய். ஆனால் இத்தகைய நிலையால், நான் அடைந்ததான உனக்குச் சொந்தமான பொருள்களை என்னுடையது என்றும், மற்றவர்களுடையது என்றும் எண்ணுகின்ற மாறுபட்ட எண்ணங்கள் விலகி, அனைத்தும் உனக்கே சொந்தம் என்ற எண்ணம் மட்டுமே என்னால் அடையப்பட்டது. இத்தகைய நிலையானது எனக்கு ஈடுபடுத்துவதாகவும், அனுபவிக்கத்தக்கதாகவும் இல்லை. ஆகவே, திருவாய்மொழி (6-9-1) – கூரார் ஆழி வெண்சங்கு ஏந்தி வாராய் - என்பதற்கு ஏற்ப சங்கும் சக்கரமும் கூடியதான உனக்கு மட்டுமே உரிய திருமேனியுடன், என் முன்பாக நீ வரவேண்டும்”, என்று அவனுக்கு மட்டுமே உரிய திருமேனியுடன் அவனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தார். (ச்வேதன்படியும் காணலாம்) - இதன் மூலம் நம்மாழ்வாருக்கு நான்முகன் திருவந்தாதி (24) – சினப்போர்ச் சுவேதன் - என்னும்படியான அர்ஜுனனின் தன்மையும் உள்ளதைக் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் – ச்வேதனென்றது ச்வேதவாஹந னென்றபடி. முதலானாரென்றது “உபமாந மசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதாபவத்” என்கிறபடியே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோ வகைகளாலே உபமாந பூமியாயிருக்கு மவராகையாலே இன்னமும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் பலர்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாமென்று தோற்றுகைக்காக; பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யம் சொன்னபின்பு ஸ்ரீகோபிமார் முதலானரோடு ஸாம்யம்

சொன்னவோபாதியிறே, லக்ஷ்மணாதிகளோடே ஸாம்யம் சொன்ன பின்பு தசரதாதிகளோடே இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் சொன்னவிதுவும்.

விளக்கம் – “ச்வேதன்” என்றால் ச்வேதவாஹனன் அல்லது அர்ஜுனன். “முதலானோர்” என்பதன் மூலம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-55-156) - உபமாந மசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதாபவத் - உயர்ந்த ஸாதூக்கள் அனைவருக்கும் எப்போதும் உபமானம் கூறலாம்படி எந்த ப்ரஹ்லாதன் இருந்தானோ - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைவருக்கும் தங்களுடைய ஒவ்வொரு தனித்தன்மை காரணமாக உபமானத்தின் இருப்பிடமாக நம்மாழ்வார் உள்ளதால், மேலும் பல ஞானிகளுடைய தன்மைகளையும் நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இந்தச் சூத்திரத்தில், பிராட்டிமார்களுடன் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள ஒப்புமை கூறியதைத் தொடர்ந்து, கோபிகைகளுக்கும் இவருக்கும் உள்ள ஒப்புமை கூறப்பட்டது; அது போன்று லக்ஷ்மணன் போன்றவர்களுடன் ஒப்புமை கூறியதைத் தொடர்ந்து தசரதன் போன்றவர்களுடன் ஒப்புமை கூறப்பட்டது.

128. குழலில் நெஞ்சம் அருகலில் சுவையுமானவிவர் அவர்களளவல்லர்.

அவதாரிகை – ஆக, இப்படி நித்யஸூரிகளில் தலைவராய், தொடர்ந்தடிமை செய்யப் பிறந்த லக்ஷ்மணாதிகளோடும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலே அந்ந் தமராய் வைத்து பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராகப் பெற்ற தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தையருளிச் செய்தார் கீழ். அவர்களனைவரிலும் இவர்க்குள்ள வேற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் “குழலில் நெஞ்ச மருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்களளவல்லர்” என்று.

விளக்கம் – இப்படியாக நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவராகவும், தொடர்ந்து கைங்கர்யம் செய்வதற்காக இங்கு வந்து பிறந்த லக்ஷ்மணன் முதலானவர்களோடும்; நித்யஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவராக இந்த ஸம்ஸார உலகில் அவதரித்து பகவத் பக்தியுடன் விளங்கிய தசரதன் முதலானவர்களோடும் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள ஒப்புமையை அருளிச்செய்தார். அவர்களைக் காட்டிலும் இவருக்கு உள்ள ஏற்றத்தை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “குழற்கோவலர்” என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளு மவனுமான திரளிலே பற்றின நெஞ்சையுடையராய், “அருகலிலாய” என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரோடும் திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளோடும் ஓரோவகையாலே பரிமாறுமவன், அவர்களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாய் வந்த ரஸத்தைத் தந்து விடுகிறிலன் என்னளவில்; அவர்களெல்லார் பக்கலிலும் பண்ணுமாதரத்தை என் பக்கலிலே பண்ணாநின்றா னென்னும்படி எல்லா வழிகளாலுமுள்ள ஸம்ச்லேஷ ரஸத்தை அவன் தமக்கு விளைக்கையாலே போக ரஸமும் விஞ்சப் பெற்றவரான விவர், ஓரோ அவதார மாத்ரத்திலும் கேவலம் அவன்றன்னளவிலும் பற்றின நெஞ்சையுடையராய் பகவத் ப்ராவண்யம் காதாசித்தமாய் விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும் கலசியிருப்பாரும்; இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக எப்போதும் நடந்து செல்லும் பகவத் ப்ராவண்யமுண்டாயும், ததீயரும் அவனுமான சேர்த்தியில் ரஸமறியாதாருமான தசரதாதிகளும் பரத்வாவதார விபாகமற அவகாஹித்த நெஞ்சையுடையராயும் ஒருவழியால் வந்த ரஸத்தைப் பெற்றிருக்கும் லக்ஷ்மணாதிகளுமான அவர்களில் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தரென்கை. ஆக, லக்ஷ்மணாதிகள் தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குள்ள ஸாம்யத்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே அவர்களில் இவர்க்குண்டான ஆதிக்க்யத்தையும் தர்சிப்பித்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (குழலில் நெஞ்சம்) - திருவிருத்தம் (3) - குழற்கோலவர் - என்ற பாசுரத்தில் கூறியதற்கு ஏற்ப பிராட்டிமார்கள், நித்யஸூரிகள் மற்றும் ஸர்வேச்வரன் என்றுள்ள இந்தப் பெருக்கூட்டத்தில் தனது மனதை வைத்தவராக. (அருகலில் சுவையுமான இவர்) - திருவாய்மொழி (1-9-3) - அருகலிலாய - என்பதில் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனாகிய அவன், பிராட்டிமார் அனுமன் ஆதிசேஷன் போன்ற நித்யஸூரிகளுடன் ஒவ்வொரு விதமாகக் கலந்து பழகுகிறான். இது போன்று எனக்கு ஏதோ ஒரு ரஸத்தை மட்டும் அளிப்பதில்லை; அவர்கள் ஒவ்வொரிடமும் காண்பிக்கும் தனித்தனி ஈடுபாட்டினை முழுவதுமாக எனக்கு மட்டுமே அளிக்கிறான் என்று கூறலாம்படி, அனைத்து விதங்களிலும் சேர்க்கை இன்பத்தை அவன் நம்மாழ்வாராகிய தனக்கு உண்டாக்குவதால் இன்பச் சுவையும் நிறம்பப் பெற்றவர் ஆகிறார். இப்படிப்பட்ட இவர் (அவர்கள் அளவு அல்லர்) - அவனுடைய ஒவ்வொரு அவதாரத்தில் மட்டுமே அவனிடம் தங்களுடைய நெஞ்சத்தைப் பறி கொடுத்து நின்றவர்கள்; பகவத் பக்தி என்பது ஒரு காலகட்டத்தில் மட்டுமே உள்ளதாய் மற்ற விஷயங்களின் மீது விருப்பமும் கொண்டவர்கள்; மற்ற

விஷயங்கள் மீது ஏற்பட்ட வெறுப்பு என்பதை முன்னிட்டவர்களாய் பகவத் பக்தி ஏற்பட்டாலும் அவன் மற்றும் அவனுடைய அடியார்கள் என்ற சேர்க்கையில் உள்ள சுவையை அறியாத தசரதன் முதலானவர்கள்; பரத்வம் மற்றும் அவதாரம் என்றுள்ள வேறுபாடு காணாமல் இரண்டிலும் ஒரே போன்று ஈடுபாடுள்ள உள்ளத்தைக் கொண்டவர்களாக, ஒரு வழியால் வந்த இன்பத்தை அடைந்த லக்ஷ்மணன் போன்றவர்கள் - இவர்களைக் காட்டிலும் மிகமிக வேறுபட்டவர் ஆவார். ஆக லக்ஷ்மணன் முதலானவர்களுடன், தசரதன் முதலானவர்களுடன் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள ஒப்புமையைக் கூறியது போன்று, அவர்களைக் காட்டிலும் இவருக்கு உள்ள மேன்மையையும் காண்பித்தார்.

129. எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தர்மம் சொல்லிக்கேட்டு சிஷ்யாதாஸீ பக்தைகளாய் பாடி வருடி இன்று வந்தென்பாரையும், சென்றாலாரும் நிவாஸதாஸ பேதம் கொள்வாரையும், தாமவராக பாவிப்பர்.

அவதாரிகை - இப்படிப்பட்ட நெஞ்சும் சுவையையுமுடைய இவர் தம்முடைய அபிநிவேசத்தாலே அவன் பிறவிக்கு அநுகுணாமாகப் பிறந்து அநேகாநுவ்ருத்திகளைப் பண்ணும் பிராட்டிமாரையும், அசேஷசேஷதைகரதிகராய் அநேகதாபவித்து அநேகவித கைங்கர்யங்களைப் பண்ணும் அநந்த வைநதேயாதிகளையும் அவர்கள் தானென்னலாம்படி பாவிப்பரென்கிறார் “எற்றைக்குமென்று” தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட நெஞ்சத்தையும் சுவையையும் கொண்ட நம்மாழ்வார் தம்முடைய அளவு கடந்த ப்ரேமை காரணமாக, அவனுடைய அவதாரங்களுக்கு ஏற்றபடியாகப் பிறந்து அவனுக்குப் பலவிதமான தொண்டுகள் செய்யும் பிராட்டிமார்; செய்யவேண்டியதான கைங்கர்யங்களில் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி, அவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன், அந்தந்த இடங்களுக்கு ஏற்றபடி பல ரூபங்கள் எடுத்து, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி உள்ள ஆதிசேஷன், கருடன் போன்ற நித்யஸூரிகள் - முதலானவர்கள் நம்மாழ்வாராகிய தாமே என்று கூறலாம்படியாக எண்ணிக்கொள்வார் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியவதாரமான ஆண்டாள் ப்ரார்த்தனை மூவர்க்கு மொக்குமாகையாலே “எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோமே யாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்று அநேக ஜந்மங்கள் பிறந்து உன்னோடே சேஷ சேஷி பாவமாகிற உறவையுமுடையோமாய், உனக்கே உகப்பான அடிமைகளை நாங்கள் செய்யவேணுமென் றபேசுஷித்தமை தோன்ற, “தேவத்வே தேவ தேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷி, விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநாம்” என்கிறபடியே ஈசுவரன் லோக ரசுஷணார்த்தமாக தேவ மநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனா யவதரிக்குமளவில், அவன் கொண்ட வடிவுக்கு அநுரூபமான வடிவு கொண்டு தோற்றுமவளாகையாலே, “ராகவத்வே பவத் ஸீதா” என்கிறபடியே அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனா யவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாயவதரித்து.

விளக்கம் - (எற்றைக்கும் என்றது தோன்ற) - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியின் அவதாரமான ஆண்டாளுடைய ப்ரார்த்தனை என்பது மூன்று பிராட்டிமார்களுடைய ப்ரார்த்தனை போன்றே உள்ளது என்பதால், திருப்பாவை (29) - எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன் தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம் உனக்கே நாமாட்செய்வோம் - என்பதற்கு ஏற்ப பலவிதமான பிறவிகள் எடுத்தாலும் உன்னுடன் “அடிமை - எஜமானன்” என்ற உறவுமுறையுடன் கூடியவர்களாகவும், உனக்கு மட்டுமே நீ விரும்பும் கைங்கர்யங்களை நாங்கள் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட நிலை வெளிப்படும்படியாக. (பிறந்து) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-145) - தேவத்வே தேவ தேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷி, விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநாம் - அவன் தேவனாக அவதரித்தால் பிராட்டியும் தேவ சரீரம் எடுத்தும், மனிதனாக அவதரித்தால் இவள் மனித சரீரம் எடுத்தும், விஷ்ணுவின் அந்தந்த ரூபத்திற்கு ஏற்றபடியாகத் தானும் தனது சரீரத்தை பிராட்டி எடுத்துக்கொள்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேசுவரன் இந்த லோகத்தைக் காப்பாற்றும்விதமாக தேவன், மனிதன் போன்ற பிறவிகளில் அந்தந்த பிறவி கொண்டவனாக அவதரிக்கும்போது, அவன் எடுத்துக்கொண்ட ரூபத்திற்கு ஏற்றபடியான ரூபம் கொண்டு அவதரிப்பவள் என்பதால், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-144) - ராகவத்வே பவத் ஸீதா - அவன் இராகவனாக அவதரித்தபோது இவள் சீதையாக அவதரித்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனாய் அவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீஜநகராஜனின் திருமகளாக அவதரித்து.

வ்யாக்யானம் – “வராஹ ருதிராபேண சுசிநாச ஸுகந்திநா, அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேத பரந்தபம்” என்கிறபடியே திருவபிஷேகார்த்தமாக அலங்கரித்து, “ஸ்திதயா பார்ச்வதச்சாபி வாலவ்யஜந ஹஸ்தயா, உபேதம் ஸீதயா பூயச் சித்ரயா சசிநம் யதா” என்கிறபடியே அப்போதருகே ஸேவித்து நின்று திருவெண்சாமரம் பணிமாறி, அநந்தரம் சக்ரவர்த்தி மாளிகைக் கெழுந்தருளுகிறபோது, “பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரம் அஸிதேசுஷணா, ஆத்வாரமநு வவ்ராஜ மங்களாந்யபி தத்யுஷீ; பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தசுஷிணாம் பாது தே யம:; வருண: பச்சிமா மாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம்” என்கிறபடியே பெருமாள் வடிவழகைக் கண்டு இது நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ வென்னும் வயிறுபிட்யாலே அந்த:புர த்வாரத்தளவும் பின் சென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, ததநந்தரம் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறதோது “அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்தந்தீ குச கண்டகாந்” என்று தான் முற்பட்டு,

விளக்கம் – (ஒப்பித்து) – அயோத்யாகாண்டம் (16-9) - வராஹ ருதிராபேண சுசிநா ச ஸுகந்திநா, அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேத பரந்தபம் – சிவந்த மேகம் போன்றதும், பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் காரணமாகத் தூய்மையாக உள்ளதும், நறுமணம் நிறைந்ததும் ஆகிய சந்தனத்தைச் சீதையால் பூசப்பட்டவனும், பகைவர்களை நடுங்கச் செய்பவனும் ஆகிய இராமன் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இராமனைப் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்வதற்காக அலங்காரம் செய்து. (வீசி) – அயோத்யாகாண்டம் (16-10) - ஸ்திதயா பார்ச்வத: ச அபி வாலவ்யஜந ஹஸ்தயா, உபேதம் ஸீதயா பூயச் சித்ரயா சசிநம் யதா - அருகில் நிற்பவளும், சாமரத்தைத் திருக்கரத்தில் கொண்டவளும் ஆகிய சீதையுடன் சித்திரை நசுஷத்திரத்துடன் கூடிய சந்த்ரன் போன்றுள்ள – என்பதற்கு ஏற்ப இராமனுக்கு அருகே அமர்ந்து வணங்கியபடி வெண்மையான சாமரம் வீசி. (காப்பிட்டு) – அதனைத் தொடர்ந்து இராமன் தசரதனுடைய அரண்மனைக்கு எழுந்தருளும்போது, அயோத்யாகாண்டம் (16-21) – பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரம் அஸிதேசுஷணா, ஆத்வாரம் அநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபி தத்யுஷீ – தனது கணவனாகிய இராமனால் (நீ உன் தோழிகளுடன் ஆனந்தமாக இரு, நான் தசரதனைப் பார்த்துவருகிறேன்) நற்செய்தி உரைத்துக் கௌரவிக்கப்பட்டவளும் கருமையான கண்கள் கொண்டவளும் ஆகிய சீதை மங்களமான சொற்களைக் கூறியபடி வாசல்வரை வந்து இராமனை வழி அனுப்பினாள் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (16-24) - பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தசுஷிணாம் பாது தே யம: வருண: பச்சிமாம் ஆசாம் தநேசஸ: உத்தராம் திசம் – கிழக்கில் இந்திரனும், தெற்கில்

யமனும், மேற்கில் வருணனும், வடக்கில் குபேரனும் உம்மைக் காப்பாற்றட்டும் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இராமனுடைய வடிவழகைக் கண்ட சீதை, “இந்த நிலை நமக்கு நிலையாக இருக்குமோ” என்ற கவலை காரணமாக அவன் அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியே செல்லும்வரை பின் தொடர்ந்து சென்று புகழ்ந்து. (காட்டுக்கு முற்பட்டு) – பின்னர் இராமன் கானகம் செல்ல முனையும்போது, அயோத்யாகாண்டம் (27-6) - அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குச கண்டகாந் - உனக்கு முன்பாக நான் பாதையில் உள்ள புற்களையும் முட்களையும் அழித்தபடி செல்வேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் முன்பாகச் செல்வதாக முனைந்து.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிறபோது அவராயுதங்களை தரித்துக் கொண்டு நிற்கிற நிலையைக் கண்டு “ந ஹி மே ரோசதே வீர கமநம் தண்டகாந் ப்ரதி, காரணம் தத்ர வசஷ்யாமி வதந்த்யாச் ச்ருயதாம் மம; த்வம் ஹி பாணதநுஷ்பாணி: ப்ராத்ரா ஸஹ வநம் கத:, த்ருஷ்ட்வா வநசராந் ஸர்வாத் கச்சித் குர்யாச் சரவ்யயம்; சஷத்ரியாணாஞ்ச ஹி தநுர்ஹுதா சஸ்யேந்தநாநிச, ஸமீபதஸ் ஸ்திதம் தோஜோ பல முச்ச்ரயதே ப்ருசம்” என்று இவர் ஸாயுதராய் நிற்கில் ஆரேனையும் மேல் விழுந்து ப்ரமாதம் விளையக் கூடுமென்று பயப்பட்டு, “தர்மாதர்த்த: ப்ரபவதே தர்மாத் ப்ரபவதே ஸுகம்” இத்யாதியாலே ஸர்வத்துக்கும் தர்மமே மூலமென்னுமிடத்தை ஸ்மரிப்பித்து, ஆனபின்பு ஆயுதத்தை வைத்து தாபஸ வேஷத்தோடே தர்மத்தை அநுஷ்டிக்க வமையுமென்று தர்மோபதேசத்தையும் பண்ணின பெரியபிராட்டியாரையும்,

விளக்கம் - (தர்மம் சொல்லி) - ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வனத்தில் இராமன் எழுந்தருளியிருந்தபோது, அவன் ஆயுதங்களுடன் நின்று நிலையைக் கண்டு, ஆரண்யகாண்டம் (9-13) – ந ஹி மே ரோசதே வீர கமநம் தண்டகாந் ப்ரதி, காரணம் தத்ர வசஷ்யாமி வதந்த்யா: ச்ருயதாம் மம – வீரரே! தண்டகாரண்யத்தை நோக்கி நாம் செல்வதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. அதற்கான காரணத்தைக் கூறுகிறேன், கேட்பீராக - என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (9-14) - த்வம் ஹி பாணதநுஷ்பாணி ப்ராத்ரா ஸஹ வநம் கத:, த்ருஷ்ட்வா வநசராந் ஸர்வாத் கச்சித் குர்யாச் சரவ்யயம் – அம்பையும் வில்லையும் கையில் ஏந்தியபடி, தம்பியுடன் கானகம் வந்துள்ளீர்கள்; காட்டில் யாரைக் கண்டாலும் நீவிர் அந்த பாணங்களைத் தொடுப்பீர் - என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (9-15) - சஷத்ரியாணாம் ச ஹி தநு: ஹுதாசஸ்ய இந்தநாநி ச, ஸமீபத: ஸ்திதம் தோஜோ பலம்

உச்ச்ரயதே ப்ருசம் - காரணம், நெருப்பின் அருகில் உள்ள விறகும், சஷத்ரியர் கையில் உள்ள வில்லும் ஆற்றலையும் வேகத்தையும் அதிகரிக்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவர் ஆயுதமும் கையுமாக நிற்கும்போது யாருடனாவது யுத்தம் செய்ய வாய்ப்புண்டு”, என்று அச்சம் கொண்டு, ஆரண்யகாண்டம் (9-30) - தர்மாதர்த்த: ப்ரபவதே தர்மாத் ப்ரபவதே ஸுகம் - தர்மத்தால் பொருளும் இன்பமும் ஏற்படுகிறது - என்பது போன்ற வாக்கியங்களால் “அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளது தர்மமே ஆகும்”, என்று நினைவூட்டி, தொடர்ந்து, “ஆகவே ஆயுதத்தை வைத்து, தவ வேஷத்திற்கு ஏற்ப தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதே நல்லது” என்று தர்ம உபதேசம் செய்த பெரியபிராட்டியாரையும்.

வ்யாக்யானம் - “அஹம் சிஷ்யாச தாஸீச பக்தாச த்வயி மாதவ, மத்க்ருதே ஸர்வபூதாநாம் லகூபாயம் வத ப்ரபோ” என்று ஸ்ரீவராஹநாயனார் பக்கலிலே பரமதர்மம் கேட்டு தந்மூலமாக சிஷ்யையும் தாஸியும் பக்தையுமாய், “உன்றன்னைப் பாடி” என்கிறபடியே கவிபாடி, “திருமகளும் புவியும் செம்பொற் திருவடியினிணை வருட” என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாரோபாதி அவன் திருவடிகளைப் பிடித்து, “இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப் பெறில் நானொன்று நூறாயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன்” என்று தன்னைக் கைங்கர்யங் கொண்டால் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமும் பண்ணுவனென்ற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரையும்.

விளக்கம் - (கேட்டு சிஷ்யா தாஸீ பக்தைகளாய்) - கைசிகபுராணம் - அஹம் சிஷ்யாச தாஸீச பக்தாச த்வயி மாதவ, மத்க்ருதே ஸர்வபூதாநாம் லகூபாயம் வத ப்ரபோ - ப்ரபுவே! மாதவா! நான் உன்னிடம் சிஷ்யையாகவும் தாஸியாகவும் பக்தையாகவும் உள்ளேன். என் பொருட்டு அனைத்து உயிர்களும் கரை ஏறுவதற்கான உபாயத்தை அருளிச்செய்வீராக - என்பதற்கு ஏற்ப வராஹப்பெருமாளிடம் மிகவும் உயர்ந்த தர்மம் குறித்துக் கேட்டறிந்து, அதன் காரணமாக சிஷ்யையும் தாஸியும் பக்தையுமாக நின்று, (பாடி) - திருப்பாவை (27) - உன் தன்னைப் பாடி - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைக் கவி பாடி. (வருடி) - பெரியதிருமொழி (7-8-1) - திருமகளும் புவியும் செம்பொன் திருவடியின் இணை வருட - என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியாரைப் போன்றே அவன் திருவடிகளைப் பிடித்து. (இன்று வந்து) - நாச்சியார் திருமொழி (9-7) - இன்று வந்து இத்தனையும் அமுது செய்திடப் பெறில் நான் ஒன்று நூறாயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னை

அடிமையாகக் கொண்டால் அதற்கான ப்ரதியுபகாரங்களைச் செய்வேன் என்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரையும்.

வ்யாக்யானம் – “சென்றால் குடையாம்” என்கிற பாட்டிலும், “நிவாஸ சய்யா” இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விநியோகாநு குணமாக சத்ர ஸிம்ஹாஸந பாதுகாம் சுகாதி சரீர பேதம் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் திருவநந்தாழ்வானையும்; “ஊரும் புட்கொடியும் அஃதே” என்கிற சந்தையிலும், “தாஸஸ் ஸகா” இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே வாஹந த்வஜ விதாந வ்யாஜநாதி தேஹ பேதங்களைக் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் பெரியதிருவடியும் போலே, இவரும் “பிறந்திட்டாள்” என்கிறபடியே பிறந்து, பிராட்டிமார் தசையிலே நின்று பேசும்படியான பல பாவ வ்ருத்திகளையும், “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டு நாம்” என்று ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், உசிதமான ஸகல சேஷ்வ்ருத்திகளையும், பண்ணவேணுமென்னு மபிநிவேசாதிசயத்தையு முடையராகையாலே, பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளான ஸூரிகளையும், அவர்களுக்கும் தமக்குமொரு விசேஷமற அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்ப ரென்றபடி.

விளக்கம் – (சென்றால் நிவாஸ பேதம் கொள்வாரையும்) - முதல் திருவந்தாதி (53) – சென்றால் குடையாம் - என்ற பாசுரத்தில் உள்ளபடியும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (40) - நிவாஸ ஸய்யா - இருப்பிடம் சயனிக்கும் மெத்தை - என்பது போன்ற ச்லோகங்களில் உள்ளபடியும் பகவானுடைய கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றபடி குடை, ஸிம்ஹாஸனம், பாதுகை, திருப்பரிவட்டம் போன்ற பலவிதமான சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி உள்ள ஆதிசேஷனையும். (ஊரும் தாஸ பேதம் கொள்வாரையும்) - திருவாய்மொழி (10-2-3) - ஊரும் புட்கொடியும் அஃதே – என்ற பாசுரத்திலும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (41) – தாஸஸ் ஸகா - உனக்கு அடிமையாகவும் நண்பனாகவும் - என்ற ச்லோகத்திலும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வாகனம், கொடி, விதானம், விசிறி போன்ற பலவிதமான சரீரங்களை எடுத்துக் கொண்டு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி உள்ள கருடனையும். (தாம் அவராகப் பாவிப்பர்) – திருவாய்மொழி (6-5-10) – பிறந்திட்டாள் – என்பதற்கு ஏற்ப பிறந்து, பிராட்டிமார்களின் நிலைகளில் நின்று பேசும்படியான பலவிதமான சிறப்பான தன்மைகளையும்;

திருவாய்மொழி (3-3-1) – ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டு நாம் - என்று அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும், அவனுக்கு ஏற்ற அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்பதான அளவு கடந்த ப்ரேமையும் கொண்டுள்ளதால் பிராட்டிமாரையும், ஆதிசேஷன் முதலான நித்யஸூரிகளையும், அவர்களுக்கும் தனக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்று கொண்டாடி, அவர்களை தானாகவே எண்ணிக் கொள்வார்.

130. எழுவதோருரு அழிக்க, செய்கிற வழுவிலாவடிமைக்குப் பாஞ்சாலி படுத்துமதும் கௌஸல்யாநுவ்ருத்தியு மொப்பாக்குகை பரிசு.

அவதாரிகை - இப்படி யிவர்க்கிவ்வவஸ்தை விளையும்படி ஈச்வர விக்ரஹ வைலக்ஷணயம் இவர் பும்ஸ்த்வத்தையழித்து ஸ்த்ரீத்வ பாவனையை ஜநிப்பித்ததுக்கும், இத்திருமேனியோடே யிவர்கிவ்விஷயத்தில் அநேகவிதாநுவ்ருத்திக ளுண்டானதுக்கும், த்ரௌபதி கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாமோ வென்னு மாகாங்ஸையிலே இதுக்கவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸ்தூலமென்னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கிறர் (எழுவதோருருவென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – இப்படியாக இவருக்கு இந்த நிலை ஏற்படும்படியாக, ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமங்கள திருமேனியின் மேன்மையானது, இவருடைய ஆண்மகன் என்ற நிலையை மாற்றி, நாயகி போன்று இவர் மாறியதற்கும், இந்தத் திருமேனி கொண்ட ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பலவிதமான கைங்கர்யங்களை இவர் செய்தபடி உள்ளதற்கும், த்ரௌபதி மற்றும் கௌஸலை போன்றவர்களுடைய தன்மைகளையும் உதாரணமாகக் கூறலாமோ என்னும் ஆசை எழுந்தது. இதனால் அவற்றை இங்கு உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு” என்று தேஜோராசி மத்யே உந்நேயமாம்படி யிருப்பதாய், “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்துமதான வவனுடைய அப்ராக்ருத விக்ரஹம் இவருடைய பும்ஸ்த்வத்தை யழித்து ஸ்த்ரீத்வ பாவனையை

விளைத்ததுக்கும்; நிருபாதிக சேஷியான அவன் விஷயத்தில் நிரதிசய ப்ரேமத்தாலே “வழுவிலாவடிமை செய்ய” என்கிறபடியே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களால் இவர் செய்கிற நாநாவிதாநுவ்ருத்திகளுக்கும் - “பாஞ்சால்யா: பத்மபத்ராக்ஷ்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜகநம் கநம், யாஸ்ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மநஸாயயு:” என்கிறபடியே ப்ராக்ருதமாய் மாம்ஸாஸ்ருகாதிமயமான தேஹத்தையுடைய த்ரௌபதி, ஸ்வதேஹ ஸௌந்தர்யத்தாலே ஸஜாதீயரை ஸ்த்ரீத்வத்தை யழித்து பும்பாவத்தை யடைவித்ததையும்; “யதாயதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி” என்கிறபடியே கௌஸலையார், ஓளபாதிக பர்த்ரு விஷயத்தில் அவஸ்தாநுகுணமாகப் பண்ணின பாவவிசேஷ ப்ரயுக்த கதிபயாநுவ்ருத்தியையும் த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸுஸத்ருசமல்லாமையாலே ஸ்தூலமென்றபடி. இத்தாலொரு புடை ஒப்புச் சொல்லுவோமென்றாலும், இதுக்கது பற்றாதென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (எழுவது ஒரு உரு அழிக்க) - திருவாய்மொழி (5-5-10) - சோதி வெள்ளத்தின் உள்ளே எழுவதோர் உரு - என்பதற்கு ஏற்ப தேஜஸ் குவியலின் நடுவில் ஆராய்ந்து அறியும்படியாக உள்ளதாகவும், அயோத்யாகாண்டம் (3-28) - பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் - ஆண்களுடைய பார்வையையும் கவர்ந்து இழுக்கும் இராமன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உறுதியான ஆண்களைக் கூட பெண்கள் போன்று மயங்கி நிற்கச் செய்வதாகவும் உள்ள அவனுடைய திவ்யமான திருமேனியானது, நம்மாழ்வாருடைய ஆண்மகன் என்ற தன்மையை மாற்றி, அவரை நாயகியாக நிற்கும்படிச் செய்ததை ... (பாஞ்சாலி படுத்துமது ஒப்பாக்குகை பரிசு) - மஹாபாரதம் - பாஞ்சால்யா: பத்மபத்ராக்ஷ்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜகநம் கநம், யாஸ்ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மநஸாயயு: - தாமரை இதழ்கள் போன்ற கண்கள் கொண்ட த்ரௌபதியுடைய சரீரத்தைக் கண்ட பெண்கள், ஆண்களுடைய தன்மையை தங்களுடைய மனதளவில் அடைந்தனர் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டதாகவும், சதை மற்றும் இரத்தம் ஆகியவற்றால் உண்டானதும் ஆகிய சரீரம் கொண்ட த்ரௌபதி தனது சரீரத்தின் அழகு மூலம், தன் போன்ற பெண்களைக்கூட மயக்கி, அவர்களுடைய பெண் என்ற சிந்தனையை மாற்றி, அவர்கள் தங்களை ஆண்மகன் என்று கற்பனை செய்யும்படிச் செய்ததுடன் ஒப்பு நோக்கினால், இதற்கு அது பொருந்தாது.

(செய்கிற வழுவிலா அடிமை) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இயல்பாகவே எஜமானனாகிய அவன் விஷயத்தில், எல்லையற்ற ப்ரேமை காரணமாகத் திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா அடிமை செய்ய - என்பதற்கு ஏற்ப தனது பல்வேறு நிலைகளில் நின்றபடி இவர் செய்யும் பலவிதமான கைங்கர்யங்களுக்கு ... (கௌஸல்யா அநுவ்ருத்தி ஒப்பாக்குகை பரிசு) - அயோத்யாகாண்டம் (12-68) - யதாயதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி - கௌஸலை தனது வாழ்நாள் முழுவதும் வேலை செய்பவளாகவும், தோழியாகவும், மனைவியாகவும், சகோதரியாகவும், தாயாகவும் நின்று அனைத்தையும் செய்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப கௌஸலை தனது கணவன் விஷயத்தில், அவன் தனது கணவன் என்ற உறவுமுறை காரணமாக, அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்றபடியாகச் செய்த தொண்டுகளை ஒப்பாகக் கூறலாம் என்றால், அது பொருந்தாது. ஆகவே எந்தவிதத்திலாவது ஒப்புமை கூறலாம் என்றால், இயலாது.

131. பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலை நோக்குமா போலே நெக்கொசிந்து கரைந்தலைந்திடிந்து உடையப் பெருகு (மிகு) காதல் கடலிடங் கொண்ட கடலை பஹுமுகமாக அவகாஹிக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யவஸ்தாந்தராபந்தரானாலும், தாமான தன்மையால் செல்லும் அபிநிவேசமும், இவர்க்குக் குறையாதென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (பெருக்காறென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக பலருடைய தன்மைகளை இவர் அடைந்தாலும், தானாக நின்று உரைக்கும் காதல் என்பதும் இவரிடம் குறையாது என்பதை ஓர் உதாரணத்தால் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கிண்ணகமெடுத்தவாறு பலதலையாய்ப் பாய்ந்து செல்லாநிற்க தனக்கொரு குறைவின்றியே, “பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு” என்கிறபடியே தனக்குப் புகலான கடலை நோக்கிச் சென்று புகுமாப்போலே, “நெக்கொசிந்து கரையும்”, “நீராயலைந்து”, “நெஞ்சிடிந்து”, “என்மனமுடைவது மவர்க்கே” என்று உடை குலைப்பட்டு சிதிலராய் பரவசராய் த்ரவீபூதராய் நிலைகலங்கி நெஞ்சுகட்டழிந்து உருக்குலைந்து

போம்படி “பெருகுமால் வேட்கை”, “கழியமிக்கதோர் காதல்” என்கிறபடியே கரையழியப் பெருகுகிற காதலானது “கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா” என்கிறபடியே ஒரு கடலொரு கடலிலே சாய்ந்தாற்போலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமாளாகிற அபரிச்சேத்ய வஸ்துவைத் தாமான தன்மையாலும் அவஸ்தாந்தரா பத்தியாலுமுண்டான பேதத்தாலே பலமுகமாகச் சென்று அவகாஹிக்கு மென்மை. இத்தால் உக்தவசுடியமாணா வஸ்தைகளுக்கெல்லாமுடலான விவருடைய பக்தி வைபவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் – (பெருக்காறு பலதலைத்து) - வெள்ளம் எடுத்த ஆறு ஒன்று பல கிளைகளாகப் பிரிந்து சென்று பாய்ந்து ஓடினாலும், இவ்விதம் பலவாகப் பிரிந்தாலும், எந்தவிதமான குறையும் இன்றி, (கடலை நோக்குமாபோலே) - முதல் திருவந்தாதி (67) - பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் சென்று சேர்வதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ள கடலை நோக்கிச் சென்று, அதில் சேர்ந்து விடுகிறது. இது போன்று, நம்மாழ்வார் நிலையைக் கூறுகிறார். (நெக்கு ஓசிந்து கரைந்து) - திருவாய்மொழி (6-5-2) - நெக்கொசிந்து கரையும் - என்றும், (அலைந்து) - திருவாய்மொழி (5-8-1) - நீராய் அலைந்து - என்றும், (இடிந்து) - திருவாய்மொழி (9-6-2) - நெஞ்சு இடிந்து - என்றும், (உடைய) - திருவாய்மொழி (9-3-6) - என் மனம் உடைவதும் அவர்க்கே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளம் உடைந்து, உருவம் குலைந்து, பரவசம் மிகுந்து, நீராய் உருகி, தனது நிலை தடுமாறி, நெஞ்சம் உறுதி இழந்து போகும்படியாக. (பெருகு காதல்) - திருவாய்மொழி (9-6-1) - பெருகுமால் வேட்கை - என்றும், திருவாய்மொழி (5-5-10) - கழியமிக்கதோர் காதல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப கரை அழியும்படியாகப் பெருகும் காதல் என்பது, (கடல் கொண்ட கடலை) - திருவாய்மொழி (7-2-7) - கடலிடம் கொண்ட கடல்வண்ணா - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு கடலில் மற்றொரு கடல் சாய்ந்துள்ளது போன்று திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தபடி உள்ளவனும், காண்பதற்கு இனிமையானதும் களைப்பை நீக்குவதும் ஆகிய வடிவத்தைக் கொண்டவனும் ஆகிய பெரியபெருமாள் என்னும் அளவிட்டு உரைக்க இயலாத பொருளை. (பஹுமுகமாக அவகாஹிக்கும்) - தானான தன்மையில் நின்று [அதாவது மற்றவர்கள் தன்மையில் நிற்காமல், நம்மாழ்வார் என்னும் தன்னுடைய தன்மையில் நின்று], மற்ற பலவிதமான தன்மைகளில் நின்று [தாய், தோழி, நாயகி போன்ற தன்மைகள்] பலவிதமாகச் சென்று சேருவார். இதன் மூலம்

இதுவரை கூறப்பட்டவை, இனிக் கூறப்பட உள்ளவை ஆகிய பலவிதமான தன்மை மாறுபாடுகளுக்கு ஆதாரமாக உள்ள இவருடைய பக்தி வைபவம் உரைக்கப்பட்டது.

132. அச்சேத்ய மென்னுமது ஈரும் வேம் ஈரியாயுலர்த்த வென்னப்பட, சித்தம் சித்தாய் அல்லென்னென்று நீங்க, கரணங்கள் முடியானே யிலவையாக, உடலமாத்மதர்மம் கொள்ள, காற்றுங்கழியும் கட்டியழக் கொண்ட பெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல்வரம்பில்லையே.

அவதாரிகை - இவருடைய பக்திதான் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ரமமாய் ஸாத்ம்யமாய் ஏகமுகமாயிராமலிப்படி அமர்யாதமாய் அஸாத்ம்யமாய் அநேக முகமாய் நடப்பானென்னென்னு மாகாங்கசைஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் (அச்சேத்யமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - நம்மாழ்வாருடைய பக்தியானது சாஸ்த்ரங்களில் கூறிய வரிசைப்படியும், ஒரே தன்மை கொண்டபடியும் இல்லாமல், கட்டுக்குள் அடங்காதவிதத்திலும் கைக்கொள்ள இயலாதபடியும் பலவித தன்மைகளுடனும் உள்ளது ஏன் என்ற ஆர்வம் மேலிட, அதனை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அச்சேத்யோய மதாஹ்யோய மக்லேத்யோசோஷ்ய ஏவச” என்றுச் சேதந தஹந க்லேதந சோஷணா நர்ஹமாகச் சொல்லப்படு மாத்மவஸ்து “சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர் திருவாக மெம்மாவி யீரும்” என்று பிராட்டியோடு ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய சீலம் ஸ்மாரசமாய் என்னாத்மாவை யீராநின்றதென்றும், “வேமெமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு” என்று என்னாத்மாவானது நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல உருக்குலைந்து வேவா நின்றதென்றும், “கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய்” என்று நல்லது கண்டால் க்ருஷ்ணனுக் கென்கிற அநுஸந்தாநத்தாலே ஆர்த்ரதையை யடையுமென்றும், “வேட்கை நோய் மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த” என்று ப்ரேம வ்யாதியானது ம்ருது ஸ்வபாவமான ஆத்மாவைக் குருத்துவற்றாக வுலர்த்தவென்றும், இப்படிச் சேதநாத்யர்ஹமாயிற்றென்று ஸ்வயமேவ சொல்லும்படியாக,

விளக்கம் - (அச்சேத்யம் என்னும் அது) - கீதை (2-24) - அச்சேத்ய: அயம் அதாஹ்ய: அயம் அக்லேத்ய: அசோஷ்ய: ஏவ ச - இந்த ஆத்மா வெட்டப்பட இயலாதவன்,

எரிக்கப்பட முடியாதவன், நனைக்கப்பட முடியாதவன், உலர்த்தப்பட முடியாதவன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வெட்டுதல், எரித்தல், நனைத்தல், உலர்த்தல் போன்றவற்றைச் செய்ய இயலாதபடியாகக் கூறப்படும் ஆத்மாவானது. (ஈரும்) - திருவாய்மொழி (9-9-6) - சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர் திருவாக எம்மாவி ஈரும் – என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியார், சிவன் போன்ற பலருக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி தனது திருமேனியை அளிக்கின்ற அவனுடைய சீல குணத்தை எண்ணும்போது எனது ஆத்மாவை அந்த குணம் அறுத்தது என்றும். (வேம்) – திருவாய்மொழி (10-3-7) – வேம் எமது உயிர் அழல் மெழுகு இலக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப எனது ஆத்மாவானது அக்னியில் இடப்பட்ட மெழுகு போன்று உருக்குலைந்து வெந்தபடி ஆனது என்றும். (ஈரியாய்) - திருவாய்மொழி (6-7-9) - கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய் - என்பதற்கு ஏற்ப நன்மை அளிக்கும் எதனை நோக்கினாலும், இது க்ருஷ்ணனுக்கு ஆகும் என்று எண்ணுவதால் நீர்ப்பண்டம் போன்று நனைந்தபடியே இருக்கும் என்றும். (உலர்த்த) – திருவாய்மொழி (2-1-10) - வேட்கை நோய் மெல்லாவி உள் உலர்த்த - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் மீது கொண்டுள்ள ப்ரேமை என்ற நோயானது மிகவும் மென்மையான ஆத்மாவைக் குருத்து போன்று உலர்த்தி என்றும். (என்னப்பட) - இப்படியாக வெட்டப்படுதல் முதலான பலவிதமான நிலைகளை அடைய தனது ஆத்மா தகுதியாக நின்றது என்று தானே கூறும்படியாக ...

வ்யாக்யானம் – “என்னெஞ்சென்னை நின்னிடையே னல்லேனென்று நீங்கி” என்று அசேதநமான சித்தமானது சேதந ஸமாதியையடைந்து அவன் விச்லேஷித்துப் போன உனக்குக் கரணமாவேனல்லேனென்று “ஸந்நயஸ்தம் மயா” என்கிறபடியே உறவறச் சொல்லித் தம்மை விட்டு நீங்க, பாஹ்ய கரணங்கள் “முடியானேயிற்”படியே சேதந ஸமாதியாலே ஒரு கரணத்தினுடைய வருத்தியைக் கரணாந்தரமாசைப்படும்படி விடாய்க்க, “உடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய” என்று பகவத் ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே ஆத்மா சிதிலமாய்ப் போகாதபடி கட்டின கரையான சரீரம் த்ரவ்யமிருந்த குறையும் உருகுமாபோலே, அன்பும் அதுக்காச்யமு மென்றிரண்டின்றியே அன்பு தானொரு வடிவு கொண்டாப் போலேயாய், உத்தரோத்தரம் சைதில்யத்தை யடைந்து ஆத்மதர்மத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ள “கடலும் மலையும்”, “இருளின் திணி வண்ணம்” இத்யாதிகளிற்படியே காற்றுக்கு ஸதத கதித்வமும், கழிக்கு ஏறுவது வடிவதாகையும் நியத ஸ்வபாவமென்றறியாதே, அவற்றுக்கு அவை பகவத் விரஹ க்லேச

ஐநிதமாகக் கருதி அசேதநமானவற்றைத் தமக்கு ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டு “எம்மாற்றாமை சொல்லியழுவோமை” என்று தாம் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கதறும்படியாக “அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்டவென் காதல்” என்றும், “மயல் பெருங்காதல்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிறர் பழி சொன்னதுவே எருவாகப் பணைத்துச் செல்லுமதாய் க்ருத்யாக்ருத்யம் தெரியாதபடி அறிவுகேட்டை விளைப்பதுமான அபரிச்சேத்ய பக்திக்கு “ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:” என்கிற தேசவிசேஷத்தில் அநுபவோபகரண பக்திபோலே சென்றபடி கண்டிருக்குமத்தனை யல்லது “பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே” என்கிறபடியே நூல்பிடித்துப் பரிமாறும்படி வரம்பு கட்டவொண்ணாதிறே யென்கை.

விளக்கம் - (சித்தம் சித்தாய் அல்லேன் என்று நீங்க) - திருவாய்மொழி (8-2-10) - என் நெஞ்சு என்னை நிண்ணிடையேன் அல்லேன் என்று நீங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப அறிவில்லாத நெஞ்சமானது அறிவுள்ள பொருளின் தன்மையைப் பெற்று, “அவனால் பிரிந்து செல்லப்பட்ட உனக்கு நான் இனி உறுப்பு ஆகமாட்டேன்” என்று கூறி, ஸந்நயஸ்தம் மயா - என்னால் முழுவதுமாக விடப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, உறவு நீங்கும் விதத்தில் உரைத்து தன்னை விட்டு நீங்க. (கரணங்கள் முடியானெயில் அவையாக) - மற்ற புற இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் திருவாய்மொழி (3-8-1) - முடியானெயில் - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறுவதற்கு ஏற்ப அறிவுள்ள பொருள்களாக நின்று, ஒரு உறுப்பின் செய்கையை மற்றொரு உறுப்பு செய்ய விரும்புவதாகப் பெரும் ஆசையுடன் நிற்க. (உடலம் ஆத்ம தர்மம் கொள்ள) - திருவாய்மொழி (5-8-1) - உடலம் நிற்பால் அன்பாயே நீராய் அலைந்து கரைய - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மா உருக்குலைந்து விடாதபடி அமைத்து வைக்கப்பட்ட சரீரமானது, பகவானிடம் கொண்ட ப்ரேமையின் மிகுதி காரணமாக, பொன் வைக்கப்பட்ட குகையும் உருகுவது போன்று, ப்ரேமை மற்றும் அந்தப் ப்ரேமை தங்கியுள்ள இடம் என்று இரண்டாக இல்லாமல் ப்ரேமையானது ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்று, மேன்மேலும் உருக்குலைந்து ஆத்மாவின் தன்மையை எடுத்துக் கொள்ள. (காற்றும் கழியும் கட்டி அழ) - திருவாய்மொழி (2-1-4) - கடலும் மலையும் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-1-8) - இருளின் திணி வண்ணம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப காற்றுக்கு எப்போதும் அலைந்தபடி இருப்பதே அதன் இயல்பு என்றும், உப்பங்கழிக்கு ஏறுவதும் வடிவதும் என்று உள்ளதே அதன் தன்மை என்றும் அறியாமல், அவற்றுக்கு அந்த நிலைகள், பகவானைப் பிரிந்த துன்பத்தால் வந்தவை என்று

எண்ணியபடி, அறிவற்ற அவற்றைத் தன்னைப் போன்றே துக்கத்துடன் நிற்பவையாகக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (2-1-7) - எம்மாற்றாமை சொல்லியழுவோமை - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கதறும்படி. (பெரும் காதலுக்கு பத்திமை) - திருவாய்மொழி (7-3-8) - அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்டவென் காதல் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-4-10) - மயல் பெருங்காதல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மற்றவர்கள் கூறும் பழிச்சொற்கள் என்பதே ஒரு இட்டது போன்று பல கிளைகளாக வளர்ந்து நிற்கும்படியாக, செய்யக்கூடியது மற்றும் செய்யக்கூடாதது என்பது அறியாமல் அறிவுக்குத் தடுமாற்றம் உண்டாக்குவதான எல்லையற்ற பக்திக்கு. (நூல் வரம்பு இல்லையே) - ந சாஸ்த்ரம் ந ஏவ ச க்ரம: - பக்திக்கு சாஸ்த்ரம் இல்லை, முறைகளும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தில் உள்ளதான அனுபவத்திற்கு உறுப்பாக உள்ள பக்தி போன்று சென்று உள்ளதைக் கண்டிருக்கும். அல்லது திருக்குறுந்தாண்டகம் (10) - பத்திமைக்கன்புடையேன் ஆவதே - என்பதற்கு ஏற்ப நூல் பிடித்தது போன்று செயலாற்ற வரம்பு கட்ட இயலாதபடி உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்கிற விதிப்ரேரிதையாய் சேதந ஸாத்யையாய் க்ரமபரிணாமிநியான பக்தி போலன்றிக்கே அதுக்கெதிர்த்தட்டாய்க் கரையழிந்து செல்லுகிறவிது சாஸ்த்ரமர்யாதையின் கீழ் அடங்காதென்றதாய்த்து. ஆக, “ஞானத்தில் தம் பேச்சு” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஜ்ஞாநதசையில் தாமான தன்மையாலும், ப்ரேமதசையில் ஸ்த்ரீத்வரூபேணவும் பேசுவரென்றும், ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியல்லாமையாலே இவர்க்கு இது ஸ்வாபாவிகமென்றும், அதுதான் ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஆறு ப்ரகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஸமரென்றும், மற்றைப் பிராட்டிமார் பகவத் பரிக்ரஹமுடையா ரெல்லாரோடும் ஸாம்ய முடையவரென்றும், ஸர்வதா ஸாம்யம் இவர்க்கு லக்ஷ்மியோடே யென்றும், மற்றும் பகவதந்யராயும் பகவத் ப்ரத்யாஸந்ந ராயுமுள்ள லக்ஷ்மணாதிகள் தசரதாதிகள் படியும் இவர்க்குண்டென்றும், அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தரென்றும், பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளையும் அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றும், இந்த பாவநாஹேதுவான இவருடைய ஸ்த்ரீத்வ வரலாற்றுக்கும் அநேக வருத்திகளில் அபிநிவேசத்துக்கும் த்ரௌபதீ கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்நிக்கை ஸ்தூலமென்றும், இந்த பாவவ்ருத்திகளுக்கு மூலமான பக்தி ப்ரகாரங்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் – இதன் மூலம் நிதித்யாஸிதவ்ய: -- த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்பதான விதியின் மூலம் உண்டாக்கப்பட்டதாகவும், சேதநர்களால் கைக்கொள்ளப்படுவதாகவும், தகுந்த முறைப்படி வெளிப்படுவதாகவும் உள்ள பக்தி போன்று அல்லாமல், அதற்கு நேர்மாறாக கரையை அழித்துக் கொண்டு ஓடுகின்ற வெள்ளம் போன்று செல்லும் இந்த பக்தியானது சாஸ்த்ர விதிகளின் கீழ் அடங்காது என்று கருத்து. ஆக சூர்ணை (118) - ஞானத்தில் தம் பேச்சு - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய கீழே உள்ள பலவும் கூறப்பட்டன:

- ஞானம் முதிர்ந்துள்ள நிலையில் நம்மாழ்வாராக நின்றும், ப்ரேமம் முதிர்ந்த நிலையில் பெண் தன்மை கொண்டும் பேசுவார்
- பெண் தன்மை என்பது ஆத்மாவுக்கு வந்து சேர்ந்தது அல்ல (இயல்பாக இருக்கும் ஒன்று) என்பதால் இவ்விதம் பேசுவது இவருக்கு இயல்பே ஆகும்
- அந்தத் தன்மை பொதுவாக இன்றி, ஆறுவிதமான தன்மைகளால் மஹாலக்ஷ்மிக்கு ஒப்பாக உள்ளார்.
- மற்ற பிராட்டிமார்கள் மற்றும் ஸர்வேச்வரனால் கைக்கொள்ளப்பட்டவர்கள் என்று எல்லாருடனும் ஒப்புமை உள்ளவர்.
- அனைத்துவிதங்களிலும் பெரியபிராட்டியாருடன் ஒப்புமை கூறும்படி உள்ளவர்.
- பகவானை விட்டு அகலாதவர்களாகவும், அவனுடன் நெருக்கமாக உள்ளவர்களாகவும் உள்ள லக்ஷ்மணன், தசரதன் ஆகியோருடைய தன்மைகளும் இவருக்கு உள்ளது.
- அவர்களைக் காட்டிலும் இவர் வேறுபட்டவர்
- பிராட்டிமார்கள், ஆதிசேஷன் போன்றவர்களை “தான்” என்றே எண்ணியபடி இருப்பார்.
- இப்படிப்பட்ட தன்மைகளுக்குக் காரணமாக உள்ள இவருடைய பெண் தன்மையின் செய்கைகள் மற்றும் கைங்கர்யங்களில் உள்ள ஈடுபாடு போன்றவற்றுக்கு த்ரௌபதி மற்றும் கௌஸலை போன்றார்களுடைய தன்மைகளை உதாரணமாகக் கூறுவது பொருந்தாது
- இத்தகைய தன்மைகளுடன் இவர் செய்யும் செய்கைகளுக்கு ஆதாரமாக உள்ள பக்தியின் வகைகள்

133. ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்று பேர்.

அவதாரிகை – ஏவம்பூத பக்திதசையில் இவர் பெண் பேச்சாகப் பேசுமிடத்தில் தோழி தாய் மகள் என்று த்ரிவிதமாகப் பேசுகிறவிதுக்குக் கருத்தென்னென்னுமபேசையிலே அத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல் (ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்கு தோழி தாயார் மகளென்று பேர்) - என்று.

விளக்கம் – இப்படிப்பட்டதான பக்தி நிலையில், இவர் ஒரு பெண்ணைப் போன்று பேசும்போது தோழி, தாய், மகள் என்பதான மூன்று விதங்களில் பேசும் இதற்கு என்ன கருத்து என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, தோழியாவாள், நாயக நாயகிகளை இணக்கிச் சேர்க்குமவளாகையாலே திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதம பதத்தால் ஈச்வரனோடு ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதி ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமே அவனோடு இவ்வாத்மா சேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அந்த ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தோழியென்றும்.

விளக்கம் – (ஸம்பந்தத்தில் உணர்த்தி ஆகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைக்குத் தோழி என்று பேர்) - தோழி என்பவள், நாயகன் மற்றும் நாயகி ஆகிய இருவரையும் ஒன்று கூட வைத்துச் சேர்ப்பவள் ஆவாள். திருமந்த்ரத்தில் உள்ள முதல் பதமான “ஓம்” என்பதன் மூலம், ஸர்வேச்வரனோடு ஆத்மாவிற்குக் கூறப்பட்டதான “இந்த ஆத்மா அவன் ஒருவனுக்கு மட்டுமே அடிமை” என்னும் அவனுக்கும் நமக்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தும் ஞானம் என்பதே, அவனோடு இந்த ஆத்மா சேர்வதற்குக் காரணமாக உள்ளது. ஆகவே அத்தகைய ஸம்பந்த ஞானத்தையே “தோழி” என்று கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - தாயாராவாள், பெற்று வளர்த்து பெண்பிள்ளை ப்ராப்த யௌவநையாய் நாயக விஷயத்தில் அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்தாலே அவனிருந்தவிடத்தேறப் போக வேணுமென்று பதறுமளவிலும், அவன் தானே வரக்கண்டிருக்கையொழியப் படி கடந்து புறப்படுகை குலமர்யாதைக்குப் போராதென்று நிஷேதித்துப் போருமவளாகையாலே,

ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினார்க்கு ப்ராப்தி விளம்ப ஹேதுவில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்கிற அந்த த்வரையினுடைய உத்பத்த்யாதிகளுக்கு ப்ரதம ஹேதுவாய், அந்த த்வரை ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய தர்சநத்தாலே க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் முறுகி நடக்குமளவில், இது ப்ரபந்நகுல மர்யாதைக்குச் சோரதென்று நிஷேதித்து, சேஷியானவன் தானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணுமென்று இதின் துடிப்பை அடக்கப் பார்க்கிற மத்யம பத ப்ரதிபாதி தோபாயாத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையைத் தாயாரென்றும்.

விளக்கம் – (உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைக்குத் தாயார் என்று பேர்) – தாய் என்பவள் குழந்தையைப் பெற்று, வளர்த்து, தனது பெண்பிள்ளை தகுந்த பருவம் வந்தவுடன் நாயகன் ஒருவனிடம் கொண்ட அளவு கடந்த ப்ரேமை காரணமாக அவன் உள்ள இடம் தேடிப் போகவேண்டும் என்று பதறியபடி உள்ளபோதும், அவன் தனது இடம் வரும்வரை பொறுக்க இயலாமல் படியைத் தாண்டிப் புறப்படுதல் என்பது குல மரியாதைக்கு ஏற்காது என்று எண்ணும்போதும், அந்த மகளைத் தடுப்பவள் ஆவாள். ஸர்வேச்வரன் என்ற ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றியவர்கள் அவனை அடைவதற்கான காலம் அதிகமாக உள்ளதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் உள்ளதால், விரைந்து “அவனை அடைதல்” என்ற பேற்றை அடையவேண்டும் என்னும் வேகம் பிறப்பதற்கான முதல் காரணமாக உள்ளதால், அந்த விரைவு என்பது, அடையப்படவுள்ள பேற்றின் மேன்மையைக் கண்டதால் எந்தவிதமான முறைகளையும் வரிசையாகப் பின்பற்றாமல் ஓடும்படிச் செய்கிறது. இந்த நிலையானது ப்ரபந்நர்கள் குலமரியாதைக்கு ஏற்காது என்று தடுத்து, எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வந்து நம்மை ஏற்கும்வரை காத்திருக்கவேண்டும் என்று இந்த வேகத்தின் துடிப்பை அடக்குவது திருமந்தரத்தின் நடுப்பதமான “நம:” என்பதாகும். ஆகவே இவ்விதம் உபாயத்தில் உறுதியாக நிலைத்தல் என்ற இந்த நிலையே தாயார் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தலைமகளாவாள், இயற்கையிலே புணர்ந்து நாயகன் வைலக்ஷண்யத்திலே ஈடுபட்டுக் குலமர்யாதைகளையும் பாராதே கிட்டியல்லது தரியேனென்னும் பதற்றத்தை யுடையளாகையாலே ப்ரதம மத்யம பதங்களால் அறுதியிடப்பட்ட சேஷியாய் சரண்யனானவனுக்கு சரம பத ப்ரோக்தமான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து ததநுபவ விளம்பா

ஷுமத்வத்தாலே ததேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தையு மதிக்ரமித்துக் கிட்டி அநுபவித்தல்லது தரியாதபடி நடக்கிற ப்ராப்ய த்வரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையை மகளென்று பேரிட்டுச் சொல்லக் கடவதென்கை. ஜ்ஞாநாவஸ்த்தைக ளென்னாமல் ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளென்றது த்ரிவிதாவஸ்த்தையும் இவர்க்கு ஸர்வகாலமு முண்டென்னு மிடம் தோற்றுகைக்காக. “ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா” என்னக் கடவதிறே. பத த்ரயார்த்த ஜ்ஞாநமும் திருவுள்ளத்தில் எப்போது முண்டாயிறேயிருப்பது.

விளக்கம் – (பலத்தில் பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைக்கு மகள் என்று பேர்) - நாயகி இயல்பாகவே நாயகனுடன் சேர்ந்து, அவனுடைய ஒப்பற்ற சிறப்புகளில் ஈடுபட்டு நின்று, தனது குலமரியாதைகள் எதனையும் ஆராயாமல், அவனுடன் சேரவில்லை என்றால் உயிர் தாங்கமாட்டேன் என்னும் பதற்றம் கொண்டவள் ஆவாள். திருமந்த்ரத்தில் உள்ள “ஓம்” என்னும் முதல் பதம், “நம:” என்னும் நடுப்பதம் ஆகிய இரண்டாலும் உறுதியாகக் கூறப்பட்ட எஜமானனும், அனைவருக்கும் சரணம் புகத்தக்கவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு, திருமந்த்ரத்தின் இறுதி பதமான “நாராயண” என்பதன் மூலம் கூறப்பட்டதான ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம் மற்றும் விபூதி ஆகியவற்றால் எற்பட்ட சிறப்புகளை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால், அத்தகைய அனுபவம் கிடைக்கும்வரை ஏற்படும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல், “அவன் மட்டுமே அவனை அடைய வைக்கும் உபாயம்” என்று உறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ள விதியையும் மீறி, அவனை அடைந்தால் மட்டுமே உயிர் தாங்கும், இல்லையேல் தரிக்காது என்று நடப்பதான பலன் மீது உள்ள பதற்றத்தை மகள் என்று கூறினாள். ஞானத்தின் பல்வேறு நிலைகள் என்று கூறாமல் “ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தை” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்றால், இந்த மூன்றுவிதமான நிலைகளும் இவருக்கு எப்போதும் உள்ளது என்று விளக்கவே ஆகும். ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா - மூன்று காலத்தையும் அறிவதே ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தை – என்றது காண்க. மேலும் திருமந்த்ரத்தில் உள்ள மூன்று பதங்களுடைய பொருள் குறித்த ஞானம் இவருக்கு எப்போதும் நிலைத்து உள்ளதாகும்.

134. ஸகி வெறிவிலக்கி ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யார்ஹத்வமும், வாடி மெலிந்து பித்தேறி ஏறப் பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சார்வதே வலித்தமை ஸாதநமாமோ வென்று மாதா அஞ்சி முறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அத்யவஸாயமும், புத்ரி பலகால் ஆள்விட்டு ஆற்றாமை சொல்லிக் கவராதவை விட்டு இரைக்க மடலெடுத்துக் கண்

புதையப் போக்கற்று உருநெஞ்சுள்ளெழக் கூடுநாள் தேடித் தாழ்த்துக்கு ஊடி உசாத்துணையற்றுச் சூழலும் பகைமுகஞ் செய்யத் தடைநில்லாதே புயக்கற்று மாலையும் காலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில் த்வரையும் தெரியும்.

அவதாரிகை - இவ்வவஸ்தைகள் மூன்றும் இவர் பேச்சிலே தோற்றுமோவென்னு மபேசையிலே தோழி தாய் மகள் பேச்சான திருவாய்மொழிகளிலே இவை தெரியுமென்னுமத்தை ஸுக்ரஹமாக வரைந்து அருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸகியென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட மூன்று நிலைகளும் இவருடைய பேச்சில் வெளிப்படுமோ என்ற சந்தேகம் தோன்ற, “தோழி, தாய், மகள்” ஆகியவர்களுடைய பேச்சாக வெளிப்படும் திருவாய்மொழிகளில் இவற்றை அறியலாம் என்று, அவற்றை எளிமையாக அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே மோஹங்கதையாய்க் கிடக்கிற பிராட்டிதசையைக் கண்டு தாய்மார் கலங்கி, இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் பரிஹாரத்தையும் அறியாதே, ப்ரதிபந்த பாஷிணியாயிருப்பாளொரு கட்டுவிச்சி சொல்லைக் கொண்டு இந்நோய்க்குப் பரிஹாரமாகக் கருதி வெறியாடலுற; இவள் ப்ரக்ருதியறியு முயிர்த்தோழி அநந்யார்ஹையான விவளுக்கு அந்ய ஸ்பர்சம் ஸஹியாது, நாம் இதை விலக்காதொழியில் இவளை யிழக்கவருமென்று பார்த்து அப்போது நிரூபித்தறிந்தாளாக இவள் நோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி ததுசித பரிஹாரங்களையும் விதித்து, “அங்கோர் கள்ளுமிறைச்சியும் தூவேல்மின்”, “உணங்கல் கெடக் கழுதை யுதடாட்டம் கண்டென் பயன்” இத்யாதிகளாலே வெறியை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்ய த்வராதசையில் அவஸாதமடியாக உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கி, “தர்மேண பாபமபநுததி” என்கிறபடியே தர்மாநுஷ்டானத்தாலே துக்க ஹேதுவைப் போக்கலாமென்பார் வார்த்தையைக் கொண்டு இவ்வவஸாதத்தைப் பரிஹரிக்கலாமோவென்று தேவதாந்தர்யாமி பரமான கர்மகலாபங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கத் தேட, அவ்வளவிலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமானது இவ்வவஸாதம் கர்மபலமன்றிக்கே, ஆகஸ்திக பகவத் கடாசுஷ பலமாய் அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனானவனை

அநுபவிக்கையி லுண்டான ப்ராவண்ய கார்யமாகையாலே இதுக்கு அது பரிஹாரமுமன்று; அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்துக்கு விருத்தமாகையாலே ஸ்வரூப நாசகமுமாமன்று, அந்ய ஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த “தீர்ப்பாரையாமினியும்”.

விளக்கம் – (வெறி விலக்கி) – ஸர்வேச்வரனோடு இயற்கையாகவே சேர்ந்து, பின்னர் பிரிந்து, அந்த ஆற்றமை காரணமாகப் பிராட்டி மயங்கிக் கிடக்கிறாள். இந்த நிலையைக் கண்டு அவளுடைய தாய்மார்கள் கலக்கம் கொண்டு, இவளுக்கு ஏற்பட்ட நோய் இன்னது என்றும், இதற்கான காரணம் மற்றும் மருந்து இன்னது என்றும் அறியாமல் நிற்கிறார்கள். அப்போது தனக்குத் தோன்றுவதை உரைக்கும் ஒரு கட்டுவிச்சி கூறியதைக் கேட்டு இந்த நோய்க்கு இதுவே மருந்து என்று வெறியாடலில் ஈடுபட்டனர் (வெறியாடல் என்பது ஒரு பூசாரியை அழைத்து சஷுத்ர தெய்வங்களுக்குச் செய்யப்படும் சாமி ஆடுதல் போன்ற சடங்கு). அப்போது நாயகியின் நிலையை அறியும் அவளுடைய உயிர்த்தோழி ஒருவள், “ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் வேறு யாருக்கும் இவள் உரியவள் அல்லள். இப்படிப்பட்ட இவளுக்கு வேறு தொடர்பு ஏற்படுதல் என்பது பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத ஒன்றாகும். நாம் இதனைத் தடுக்கவில்லை என்றால், இவளை இழந்துவிடுவோம்”, என்று ஆராய்ந்தாள்; அதன் பின்னர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். அந்த நாயகிக்கு ஏற்பட்டுள்ள நோய் இன்னது என்று உரைத்து, அதன் காரணத்தையும் தாய்மார்களிடம் கூறினாள். அதற்கான மருந்துகளையும் உரைத்தாள். ஆக, திருவாய்மொழி (4-6-3) - அங்கோர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேல்மின் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-6-7) - உணங்கல் கெடக் கழுதை யுதடாட்டம் கண்டென் பயன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வெறியாடல் என்பதை விலக்கிய திருப்பாசுரங்கள் மூலம் பேற்றினை அடைவதற்குப் பதறியபடி உள்ள நிலையில், மிகுந்த துன்பத்தின் காரணமாக உபாயத்தின் மீது கொண்டுள்ள உறுதியானது கலங்கி, தைத்திரீயம் - தர்மேண பாபம் அபநுததி - பலனின் பற்றில்லாத தர்மங்களால் பாபங்கள் நீங்குகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப தர்மங்களில் ஈடுபடுவதால் துக்கத்திற்கான காரணங்கள் விலகுகின்றன என்று கூறுபவர்களுடைய சொற்களைக் கேட்டு, இந்தத் துன்பத்தை விலக்க இயலுமோ என்று அனைத்து தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக உள்ள கர்மங்களை இயற்றுவதற்கு முனைந்தனர். அப்போது ஸர்வேச்வரனுக்கும் நமக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் குறித்து அந்தத் தோழி கூறுவது என்னவென்றால், “இந்தத் துன்பமானது இதுவரை செய்து வந்த கர்மங்களால் உண்டான பலன் காரணமாக வந்தது அல்ல. ஸர்வேச்வரன் நம்மிடமிருந்து எதனையும்

எதிர்பாராமல் நம்மைக் கடாசுஷிப்பதன் பலனாக, தனக்கே உரியதான சிறந்த திருமேனியைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை அனுபவிப்பதால் ஏற்படுவதான மிகுந்த அன்பின் காரணமாக உண்டானதாகும். ஆகவே இந்த வெறியாடல் என்பது இதற்கு மருந்தாகாது. மேலும் இது அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்ற தன்மைக்கு விரோதத்தை ஏற்படுத்தும்; இதனால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அழித்தும்விடும்”, என்பதாகும். இப்படியாக அந்தத் தோழி, மற்ற ஸம்பந்தங்களை திருவாய்மொழி (4-6) – தீர்ப்பாரை யாம் இனியும் – என்பதில் நீக்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே அதிப்ரவணையாயிருக்கிற பெண்பிள்ளையை மீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரைக் குறித்துத் தோழியானவள் “இவளை நீரினியன்னைமீர் உமக்காசையில்லை” என்று நீங்களேயன்றோ திருத்துலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு புக்கு இப் ப்ராவண்யத்தை வினைத்திகொள்; இனி ப்ராப்த விஷய ப்ரவணையான இவளை உங்களால் மீட்கப் போகாது. ஆனபின்பு இவள் பக்கல் உங்களுக்காசையற வமையுமென்ற பாசுரத்தாலே அர்சாவதார ஸுலபமான விஷயமே உபாயமாகையாலே எப்போதும் இதிலே நோக்காயிருக்கு முபாயாத்யவஸாயம் அவ்விஷய வைலசுஷண்யத்தை விஷயீகரித்த ப்ராவண்ய கார்யமான த்வரை உபாயத்திலே அந்வயிக்கிறதோவென்னு மதிசங்கையாலே அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கத் தேட, அவ்வளவிலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் சேஷ வஸ்துகதமான இப் ப்ராவண்யம் சேஷி யுகப்புக்கு விஷயமாமித்தனையல்லது உபாய கோடியி லந்வயியாது. ப்ராப்த விஷய வைலசுஷண்யாதீனமாக வந்ததாகையாலே நிவர்த்திப்பிக்கவும் போகாது. இத்தை ஸ்வநிவர்த்த்யமாக நினைத்திருக்கிற ஸ்வாதந்தர்யம் அத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாகையாலே த்யாஜ்யமென்று ஸ்வஸ்பர்சத்தை நிவர்த்திப்பித்த “துவளில் மாமணியும்”.

விளக்கம் - (ஆசை அறுத்து) - மேலும் அவள் தொடர்ந்தாள். திருத்துலைவில்லி மங்கலத்தின் மீது மிகுந்த காதல் கொண்டுள்ள பெண்பிள்ளையை அதிலிருந்து விலக்க எண்ணும் தாய்மாரை நோக்கி அந்தத் தோழியானவள், “திருவாய்மொழி (6-5-1) - இவளை நீரினியன்னைமீர் உமக்காசையில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப திருத்துலைவில்லி மங்கலத்திற்கு இவளை அழைத்துச் சென்று இவளுக்கு இந்தக் காதலை ஏற்படுத்தியது நீங்கள் அல்லவோ? இயல்பாகவே நம்முடைய காதலனாகிய ஸர்வேச்வரனிடம்

இவளுக்கு உள்ள இந்தக் காதலை உங்களால் விலக்க இயலாது. ஆகவே இவள் விஷயத்தில் உங்களுக்கு ஆசை அற அமையும்”, என்றாள். இந்தத் திருவாய்மொழி மூலம், அர்ச்சாவதாரம் என்பதான மிகவும் எளிமையான விஷயமே உபாயமாக உள்ளதன் காரணமாக, எப்போதும் ஸர்வேச்வரனை அடையவேண்டும் என்பதன் காரணமாக அவனே உபாயம் என்பதில் உள்ள உறுதியானது, அர்ச்சாவதாரத்தின் எளிமையை உணர்ந்ததால் ஏற்பட்ட காதலுடைய பதற்றம் என்ற உபாயத்தில் கொண்டு சேர்த்துவிடுமோ என்ற சந்தேகம் காரணமாக அதனை நீக்க முயலும்போது. ஸர்வேச்வரனுடைய அடிமையாக உள்ள இந்த ஆத்மாவிற்கு இயல்பாகவே அவனிடம் அமைந்த இந்தக் காதல் ஸர்வேச்வரனுடைய மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாக மட்டுமே அமையும் அல்லாமல், உபாயத்தில் சேராது; இயல்பாகவே எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மை காரணமாக வந்த இந்தக் காதலைத் தள்ளவும் இயலாது; இதனைத் தன்னால் நீக்க இயலும் என்று எண்ணுகிற சுயசுதந்திரமானது, “அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்ட நிலை” என்பதற்கு விரோதமானது என்பதால், கைவிடத்தக்கது என்று தனது ஸம்பந்தத்தை விலக்குகின்ற திருவாய்மொழி (6-5) – துவளில் மாமணியும் – என்ற திருவாய்மொழியில் விளக்கினாள்.

வ்யாக்யானம் - தலைமகள் பருவத்தைக் கண்டு பந்து ஜனங்கள் ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜலோகத்தைத் திரட்டுகைக்கு மணமுரசறைவிக்க, திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே அவளுக்குக் கலவி யுண்டாய்த்தென்னுமிடத்தை இவள் வடிவிலும் பேச்சிலுமுண்டான வேறுபாட்டாலே அறிந்த வுயிர்த்தோழியானவள் இத்த்வநி பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாகில், “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாத” தன்மையளாயிருக்கிற விவளைக் கிடையாது; ஏற்கவே பரிஹரிக்க வேணுமென்று இவள் பந்துஜனங்களைக் குறித்து இவளுக்குத் திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே ஸம்சலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றுப் போலேயிரா நின்றது, தத் குணசஷ்டிதங்களையே வாய்புலற்றா நின்றாள். ஆன பின்பு நீங்கள் செய்கிறது தர்மமல்லவென்ன; ஆகில் இவளுக்குத் தக்க அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணங்கள் அவனுக்குண்டோ வென்ன; அவையெல்லாம் குறையில்லை. அவையொன்றுமில்லையேயாகிலும் இவள் அங்கே அநந்யார்ஹையாமைக்கடையாளம் ஸுவ்யக்தமாகக் காணலாம். ஆன பின்பு இத்தைத் தவிருங்கோளென்று மத்யஸ்தையாய் நின்று தர்மம் சொல்லுகிறாளாய், அந்த மணத்தை விலக்கின பாசுரத்தாலே ப்ராப்ய த்வரையினுடைய பரிபாகத்தை உபாயாத்யவஸாய

தசையிலே நின்று தர்சித்தவநந்தரம் அது பகவதநந்யார்ஹை யானமையறியாதே அந்ய விஷயத்துக்கு மர்ஹமோவென்று நிருபிக்க, அவ்வளவிலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம், இதுக்கு அந்ய சேஷத்வ ப்ரஸங்கமும் ஸ்வரூபம் நாசகம் சேஷியானவனுடைய போக்யதையாலும் அது தன்னை யொழியவும் நிருபாதிக சேஷத்வத்தாலும் இவ்வஸ்து அவனுக்கே சேஷமென் றறுதியிட்ட “கருமாணிக்க மலை”யுமாகிற தோழிப் பேச்சான இம்மூன்று திருவாய்மொழியிலும் அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் தோன்றுமென்கை. ஆகவித்தால், தோழியானவள் வெறிவிலக்கியும், ஆசையறுத்தும், அறத்தோடு நின்றும், இவ்வஸ்து - அந்யசேஷமுமன்று, ஸ்வசேஷமுமன்று, பகவதேக சேஷமென்று சொன்ன இம்மூன்று திருவாய்மொழியும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநதசையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந் மென்றதாயிற்று.

விளக்கம் – (அறத்தொடு நின்ற) - நாயகியின் திருமண வயதை அறிந்த உறவினர்கள் அவளுடைய ஸ்வயம்வரத்திற்காக அரசர்களை வரவழைக்கும் விதமாக மணமுரசை அறிவித்தனர். அப்போது திருப்புவியூரில் உள்ள ஸர்வேச்வரனோடு நாயகிக்கு ஏற்பட்ட சேர்க்கையை நாயகியின் வடிவிலும் பேச்சிலும் உண்டான மாற்றங்கள் மூலம் அறிந்த கொண்ட அவளுடைய உயிர்த்தோழியான ஒருத்தி தனது மனதில், “இவள் நாச்சியார் திருமொழி (1-5) - மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ வாழ்கில்லேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்மை கொண்டவளாக உள்ளாள். இந்நிலையில் இந்தச் செய்தி இவள் காதில் விழுந்தால் இவள் நமக்கு உயிருடன் கிடைக்கமாட்டாள். ஆகவே இவளைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று தீர்மானித்து உறவினர்களிடம் சென்றாள். அவர்களிடம் அந்தத் தோழி, “இவளுக்குத் திருப்புவியூரில் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்க்கை உண்டானது என்று தோன்றுகிறது. அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களையும், செய்கைகளையும் குறித்தே எப்போதும் வாய் ஓயாதபடி புலம்புகிறாள். இவ்விதம் உள்ளபோது நீங்கள் இவளுக்குத் திருமணம் செய்ய எண்ணுவது சரியல்ல”, என்றாள். இதற்கு உறவினர்கள், “சரி, ஆனால் இவளுக்கு ஏற்றபடியான திருமேனி அழகு, ஆபரணங்களின் ஒளி போன்ற நாயகனுக்குத் தேவையான லக்ஷணங்கள் அவனுக்கு உள்ளதா?”, என்று கேட்டனர். இதற்குத் தோழி, “அவை ஒன்றிலும் குறையில்லை. அவை அவனிடம் இல்லையென்றாலும், இவள் அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவள் என்றான நிலையை மிகவும் தெளிவாகக் காணலாம். ஆகவே நீங்கள் செய்யும் இந்த ஏற்பாட்டைத் தவிர்ப்பீர்களாக”, என்று நடுநிலை மாறாமல் தர்மம் உரைத்தாள். இப்படியாகத் திருமணத்தை விலக்கிய விதத்தைத்

திருவாய்மொழி (8-9-1) - கருமாணிக்க மலை - என்பதில் காணலாம். மேலும் இந்தத் திருவாய்மொழியில், “பேற்றினை அடையவேண்டும் என்ற வேகத்தின் முதிர்ந்த நிலையை, உபாயத்தின் உறுதி நிலையில் கண்ட பின்னர், அது பகவானுக்கு மட்டுமே உரிமையாகிவிட்டது என்பதை அறியாமல், மற்றவர்களுக்கு உரிமையாகலாமோ என்று ஆலோசிக்க, அப்போது உண்டாகும் ஸம்பந்த ஞானமானது, அந்த ஆத்மா வேறு ஒருவருக்கு அடிமை என்ற பேச்சு, அதன் ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும் என்பதை உணர்த்துகிறது. மேலும் தனக்கு எஜமானனாகிய அவனிடம் உள்ள இனிமையாலும், அதனை அல்லாமல் வேறு எதனையும் காரணமாகக் கொண்டு ஏற்படாத அடிமைத்தன்மையாலும் இந்த ஆத்மா அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாகும்”, என்று கூறப்பட்டது. (மூன்றிலும் அநந்யார்ஹத்வம் தெரியும்) - தோழியின் சொற்களான இந்த மூன்று திருவாய்மொழிகளிலும், இந்த ஆத்மா மற்ற யாருக்கும் அடிமை இல்லை, அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்னும் கருத்து வெளிப்பட்டது. ஆகவே இதன் மூலமாகத் தோழியானவள், “வெறிவிலக்கியும், ஆசை அறுத்தும், அறத்தொடு நின்றும்” என்பதற்கு ஏற்ப, மூன்று தன்மைகளால் இந்த ஆத்மாவானது மற்றவர்களுக்கு அடிமை அல்ல, தனக்குத்தானே அடிமை அல்ல, பகவானுக்கு மட்டுமே அடிமை என்று உரைத்த மூன்று திருவாய்மொழிகளும், அவள் “ஸர்வேச்வரன் - ஆத்மா” என்ற ஸம்பந்த ஞானத்துடன் கூறிய சொற்களே ஆகும் என்பது நன்றாக விளங்குகிறது.

வ்யாக்யானம் - (வாடிமெலிந் தித்யாதி) அதாவது ஆடியாடியிலே, “வாடிவாடும்” என்று அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடப் பொறாமையால் வந்த க்லேசத்தாலே ஆச்ரயத்தை யிழந்த தளிர் போலே வாடி, பாலனாயேமூலகிலே “கண்ணன் கழல் துழாய் பொன்செய்ப் பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும்” என்று கைகழிந்தவற்றை யாசைப்பட்டு மெலிந்து, மண்ணையிருந்து துழாவினிலே “என் பெண் கொடியேறிய பித்தே” என்னும்படி ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாக நினைத்துக் கிட்டும்படி பித்தேறி, கடல் ஞாலத்திலே “ஈசன் வந்தேறக்கொலோ” என்று ஆற்றாமையாலே அநுகரிக்கிறமை யறியாதே ஈச்வர னாவேசித்தானோ வென்னும்படி அவனாகப் பேசி, மாலுக்கு வையத்திலே “கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே” என்னும்படி பகவதலாப க்லேசத்தாலே கட்டங்கவிழந்து,

விளக்கம் - (வாடி) - திருவாய்மொழி (2-4-1) - ஆடியாடி - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ளதான (2-4-1) - வாடிவாடும் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்கள் கூட்டத்தைத் தன்னால் அடையப்பெறாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட துன்பம் காரணமாக ஆதாரத்தை இழந்த தளிர் போன்று வாட்டம் அடைந்து. (மெலிந்து) - திருவாய்மொழி (4-2) - பாலனாய் ஏழுலகில் - என்பதில் உள்ளதான (4-2-10) - கண்ணன் கழல் துழாய் பொன்செய்ப் பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும் - என்பதற்கு ஏற்ப கையை விட்டு அகன்றதைக் குறித்து அதில் மேன்மேலும் ஆசை கொண்டு உடல் மெலிந்து. (பித்தேறி) - திருவாய்மொழி (4-4) - மண்ணையிருந்து துழாவி - என்பதில் உள்ளதான (4-4-6) - என் பெண் கொடியேறிய பித்தே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைப் போன்று ஒப்புமை உள்ள பொருள்களையும், அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்களையும் அவனாகவே எண்ணி அடையும்படியாக புத்தி தடுமாறி. (ஏறப் பேசி) - திருவாய்மொழி (5-6) - கடல் ஞாலம் - என்பதில் உள்ளதான (5-6-1) - ஈசன் வந்தேறக்கொலோ - என்பதற்கு ஏற்ப பிரிவாற்றாமை காரணமாகப் புலம்புவது அறியாமல், தன்னுள் ஸர்வேச்வரன் வந்து புகுந்தான் என்று கூறும்படியாக அவனாகவே பேசி. (கட்டிழந்து) - திருவாய்மொழி (6-6) - மாலுக்கு - என்பதில் உள்ளதான (6-6-10) - கற்புடையாட்டி யிழந்தது கட்டே - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்த துன்பம் காரணமாகச் சரீரம் முழுவதையும் இழந்து.

வ்யாக்யானம் - உண்ணுஞ்சோற்றிலே “இன்றெனக் குதவா தகன்ற” என்று தன்னைப் பிரிந்து க்லேசப்படுகிற இவ்வாபத் தசையில் எனக்கு உதவாதே போனாளென்னும்படி அகன்று, கங்குலும் பகலிலே “சந்தித்துன் சரணம் சார்வதே வலித்த தையல்” என்னும்படி அவனைக் கிட்டி அவன் ஸந்நிதியிலே முடியவேணுமென்று வ்யவஸிதையானமை உபாஸகர்க்குப் பரபக்தி தசையிலுண்டாம் க்லாநி கார்ச்யாதிகள் போலே ஸாதநத்திலே முதலிடுமோவென்று மாதாவானவ ளஞ்சி, அவன் தன்னையும் வினவ வந்தவர்களையும் குறித்து வாடா நின்றாள், மெலியா நின்றாள் என்றாற்போலே முறைப்பட்டு “முறையோ வரவணை மேல் பள்ளி கொண்ட முகில்வண்ணே” என்று அத்தலையில் க்ருபையொழிய இவள் பக்கலுள்ளவை ஒன்றும் ஹேதுவல்ல; ஆனபின்பு இவளை இப்படித் துடிக்க விட்டிருக்கை உம்முடைய க்ருபைக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்கும் போருமொவென்று கூப்பிடுகிற ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும் உபாயாத்யவஸாயம் தோன்றுமென்கை. இத்தால், தாய்ப்பேச்சான ஏழு திருவாய்மொழியும் உபாயாத்யாஸாயதசையில் பேச்சென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமென்றபடி.

விளக்கம் - (அகன்று) - திருவாய்மொழி (6-7) - உண்ணும் சோறு - என்பதில் உள்ளதான (6-7-6) - இன்று எனக்கு உதவாது அகன்ற - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னைப் பிரிந்து துன்பப்படுகின்ற இந்த ஆபத்து நிலையில், எனக்கு உதவாமல் போனாள் என்னும்படியாக அகன்று சென்று. (சார்வதே வலிமை) - திருவாய்மொழி (7-2) - கங்குலும் பகலும் - என்பதில் உள்ளதான (7-2-5) - சந்தித்து உன் சரணம் சார்வதே வலித்த தையல் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை அடைந்து அவனுடைய அருகிலேயே உயிரை விடவேண்டும் என்று உறுதியாக உள்ள தன்மை. (ஸதனம் ஆமோ என்று) - உபாஸகர்கள் பரபக்தி நிலையை அடையும்போது அவர்களுக்கு உண்டாகின்ற வாட்டம், மெலிந்து போகுதல் முதலானவைகள் போன்று இவளுக்கும் இவை ஸாதனத்தில் வந்து நிற்குமோ என்று. (மாதா அஞ்சி முறைப்பட்டு) - தாயானவள் அச்சம் கொண்டு அவனையும், அவனைக் குறித்து வினவ வந்தவர்களையும் குறித்தும் இவள் “வாடியபடி நின்றாள், மெலிந்து நின்றாள்” என்பதும் போன்று. (முறைப்பட்டு முறையிடுகிற எழில்) - திருவிருத்தம் (62) - முறையோ அரவணை மேல் பள்ளி கொண்ட முகில்வண்ணனே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனிடம் உள்ள க்ருபை அல்லாமல் இவனிடம் எந்தவிதமான செய்கைகளும் உபாயத்தில் சேராது; இப்படி உள்ளபோது இவ்விதம் இவளைத் துடிக்கும்படிச் செய்தல் என்பது உனது க்ருபைக்கும் பாதுகாக்கும் தன்மைக்கும் ஏற்புடையாயதாகுமோ என்று அழைக்கின்ற ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும். (அத்யவ்யஸாயம் தெரியும்) - உபாயத்தில் உள்ள உறுதி வெளிப்படும் என்று கருத்து. ஆக இதன் மூலம், தாயுடைய சொற்களாக அமைந்துள்ள ஏழு திருவாய்மொழிகளும், உபாயத்தில் உறுதியுடன உள்ள நிலையில் வெளிப்பட்ட பேச்சுக்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (புத்ரியித்யாதி) அதாவது, தலைமகளானவள், “அஞ்சிறைய மடநாரை”, “வைகல் பூங்கழி”, “பொன்னுலகாளீர்”, “எங்கானல்” என்கிற நாலு திருவாய்மொழிகளிலும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் தூதுவிட்டு, வாயுந்திரையுகளிலே “ஆற்றாமை சொல்லி யழுவோமை” என்று ஸகல பதார்த்தங்களும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கருதி, அவற்றை ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டழுது, ஏறாளுமிறையோனிலே “மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவில்” என்று அவன் விரும்பாதவற்றை யுபேக்ஷித்து, மாசறு சோதியிலே “நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்தும்” என்று ஜகத்சேஷாபம் பிறக்கும்படி

மடலூர்வனென்று, ஊரெல்லாம் துஞ்சியிலே “பின்னிற்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால் முன்னின்றிராஜுழி கண்புதைய மூடிற்றால்” என்று ப்ரேம வ்யாதியும் ராத்ரியாகிற கல்பமும் க்ருத ஸங்கேதிகளாய் சூழப்பொருகையாலே போக்கடியற்று, எங்ஙனையோவிலே “சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு வென்னெஞ்சுள்ளெழும்” என்று தேஜஸ் தரங்கமத்யே நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்க, மானேய் நோக்கிலே “திருவல்லவாமுறையும் கோனாரை அடியேனடி கூடுவதென்று கொல்” என்று அவனைக் கூடும் நாளை ப்ரார்த்தித்து, இப்படி ப்ரார்த்தியாநிற்கவும் தாழ்த்து வந்தவாறே மின்னிடை மடவாரிலே “போகு நம்பீ” என்று ப்ரணய ரோஷத்தாலேயூடி, வெள்ளைச் சுரிசங்கிலே “என்னெஞ்சினாரும்ங்கே யொழிந்தார் - இனியாரைக் கொண்டென்னுசாகோ” என்று அபஹ்ருத சித்தையாகையாலே உசாத்துணையுமின்றி, ஏழையராவியிலே “கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றனவே” என்று உருவெளிப்பாட்டாலே பாதக வர்க்கம் ஒருமுகமாய் நலிய, நாங்கள் வரிவளையிலே “காலம் பல சென்றும் காண்பதாணை யுங்களோ டெங்களிடையில்லை” என்று ஹிதம் சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாரை அதிக்ரமித்து, இன்னுயிர்ச் சேவலிலே “இழை நல்ல வாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது” என்று போலி கண்டு நொந்து முடிகையிலே வ்யவஸிதையாய், மல்லிகை கமழ் தென்றலிலே ஸந்த்யாகாலத்தில் க்ருஷ்ணனைப் பசுக்களின் முற்கொழுந்தில் வரக்காணாமல் பாதக பதார்த்தங்களாலே நலிவுபட்டு, வேய்மரு தோளிணையிலே ப்ராத: காலத்திலே க்ருஷ்ணன் பசு மேய்க்கப் போனானாக அதிசங்கை பண்ணி, அவன் முகத்தைப் பார்த்து, நீ பசு மேய்க்கப் போனால் நலியக்கடவ பாதக பதார்த்தங்கள் நலியாநின்றதென்று கூப்பிடுகிற பதினேழு திருவாய்மொழிகளிலும், ப்ராப்ய த்வரை தோன்றுமென்கை. இத்தால் தலைமகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய்மொழிகளும் ப்ராப்ய த்வராதசையில் பேச்சென்னுமிடம் வ்யக்தமென்றபடி.

விளக்கம் - (புத்ரி பலகால் ஆள்விட்டு) - நாயகியானவள், திருவாய்மொழி (1-4-1) - அஞ்சிறைய மடநாரை - என்றும், (6-1-1) - வைகல் பூங்கழி - என்றும், (6-8-1) - பொன்னுலகாளீர் - என்றும், (9-7-1) - எங்கானல் - என்றும் உள்ள நான்கு திருவாய்மொழிகளிலும், நாயகன் வரும்வரை காத்திருக்க இயலாமல் அவனுக்குத் தூதுவிட்டு. (ஆற்றாமை சொல்லி) - திருவாய்மொழி (2-1) - வாயும் திரையுகளில் - என்றுள்ள திருவாய்மொழியில் உள்ளதான (2-1-7) - ஆற்றாமை சொல்லி அழுவோமை - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து பொருள்களும் ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து துன்பம் அடைந்து

துக்கத்தில் இருப்பதாக எண்ணி, அவற்றையும் தன்னைப் போன்ற துக்கம் கொண்டவைகளாகக் கொண்டு புலம்பி. (கவராதவைவிட்டு) - திருவாய்மொழி (4-8) - என்பதில் உள்ளதான (4-8-1) - மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவில் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனால் விரும்பப்படாமல் உள்ளவற்றைத் தானும் வெறுத்து. (இரைக்க மடல் எடுத்து) - திருவாய்மொழி (5-3) - மாசறு சோதி - என்பதில் உள்ளதான (5-3-10) - நாடுமிரைக்கவே யாம் மடலூர்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப உலகம் இரைக்கும்படியாக மடல் ஊர்வேன் என்று. (கண்புதையப் போக்கற்று) - திருவாய்மொழி (5-4) - ஊரெல்லாம் துஞ்சி - என்பதில் உள்ளதான (5-4-6) - பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால் முன்னின்றிராலுழி கண்புதைய மூடிற்றால் - என்பதற்கு ஏற்ப காதல் நோயானது இரவுப்பொழுது என்பது கல்பம் போன்று பெரிதாக இவளை வருத்துவது என்ற ஒரே செயலில் நோக்கம் கொண்டதாக சூழ்ந்து நிற்பதால், செல்லும் இடம் அறியாமல். (உருநெஞ்சுள் எழ) - (5-5) - எங்ஙனேயோ - என்பதில் உள்ளதான (5-5-10) - சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு என்னெஞ்சுள் எழும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒளிவெள்ளம் என்ற அலைகளுக்கு நடுவில் ஒளிப்பிழம்பு போன்று காணப்படுவதான, இந்த உலகத்துப் பொருள்களுடன் தொடர்பு அற்றதான அவனுடைய திருமேனியானது அன்பு மற்றும் அன்பற்ற நிலை ஆகிய அனைத்தும் ஒரே போன்று நிற்கும்படியாக நெஞ்சத்தில் ப்ரகாசிக்க. (கூடுநாள் தேடி) - திருவாய்மொழி (5-9) - மானேய் நோக்கி - என்பதில் உள்ளதான (5-9-1) - திருவல்லவாமுறையும் கோனாரை அடியேனடி கூடுவதென்று கொல் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடன் சேரும் நாளை ப்ரார்த்தனை செய்து, அந்த ப்ரார்த்தனையில் நிலை நின்றபோது அவன் காலதாமதம் செய்து வந்ததால். (தாழ்த்துக்கு ஊடி) - திருவாய்மொழி (6-2) - மின்னிடை மடவார் - என்பதில் உள்ளதான (6-2-1) - போகு நம்பீ - என்பதற்கு ஏற்ப காதல் காரணமாக உண்டான கோபத்தால் ஊடி. (உசாத்துணை அற்று) - திருவாய்மொழி (7-3) - வெள்ளைச் சுரிசங்கு - என்பதில் உள்ளதான (7-3-4) - என்னெஞ்சினாருமங்கே யொழிந்தார் இனியாரைக் கொண்டென்னுசாகோ - என்பதற்கு ஏற்ப அவனாலே கவரப்பட்ட சிந்தனை கொண்டவள் என்பதால் வேறு வழித்துணை யாரும் இன்றி. (சூழவும் பகைமுகம் செய்ய) - திருவாய்மொழி (7-7) - ஏழையராவி - என்பதில் உள்ளதான (7-7-8) - கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றனவே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைப் போன்றே உள்ளதன் காரணமாகத் துன்புறுத்துகின்ற பொருள்கள் ஒரு பக்கம் துன்புறுத்த. (தடை நில்லாதே) - திருவாய்மொழி (8-2) - நங்கள் வரிவளை - என்பதில் உள்ளதான (8-2-7) - காலம் பல

சென்றும் காண்பதானை யுங்களோ டெங்களிடையில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு நன்மையை உரைக்கின்ற தாய்மார்கள் மற்றும் தோழிகளுடைய சொற்களை மீறி. (புயக்கற்று) - திருவாய்மொழி (9-5) - இன்னுயிர்ச்சேவல் - என்பதில் உள்ளதான (9-5-10) - இழை நல்ல வாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைப் போன்றே உள்ள பொருள்களைக் கண்டு நொந்து உயிர் துறப்பது என்று தீர்மானித்தவளாக. (மாலையும் காலையும் பூசல் இடுகிற) - திருவாய்மொழி (9-9) - மல்லிகை கமழ் தென்றல் - என்ற திருவாய்மொழியில் மாலைப் பொழுதானவுடன் பசுக்கூட்டங்கள் திரும்பும்போது அவற்றின் முன்பு க்ருஷ்ணனைக் காணாமல் தன்னை வருத்தும் பல பொருள்களால் மேலும் துன்பம் அடைந்து, திருவாய்மொழி (10-3) - வேய்மரு தோளிணை - என்ற திருவாய்மொழியில், காலைப்பொழுதில் பசுக்களை மேய்க்க க்ருஷ்ணன் புறப்படும்போது அவனிடம், “நீ பசு மேய்க்கச் செல்லும்போது என்னை அனைத்துப் பொருள்களும் துன்புறுத்துகின்றன”, என்று அவனை அழைத்தபடி செல்கின்ற. (பதினேழில் துவரையும் தெரியும்) - இப்படியாகக் கூறப்பட்ட பதினேழு திருவாய்மொழிகளில், பேற்றில் உள்ள பதற்றமானது வெளிப்படுகிறது என்று கருத்து. இதன் மூலம் நாயகி உரைப்பதான பதினேழு திருவாய்மொழிகளும் பேறு கிட்டவேண்டும் என்ற பதற்றம் காரணமாக நின்ற நிலையில் உரைத்த சொற்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

135. தோழிமாரன்னையரென்கிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதி பந்த வாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்தி பேதத்தாலே.

அவதாரிகை - ஆனால் தோழியென்றும் தாயென்றும் சொல்லுகிறது ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தையும் உபாயாத்யவஸாயத்தையுமாகில் தத் தத் விஷயமான பன்மைச்சொலவுக்குத் தாத்பர்யமேதென்னு மாகாங்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தோழிமாரென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ஆனால் தோழி மற்றும் தாய் என்பதன் மூலம் ஸம்பந்த ஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் உள்ள உறுதி ஆகியவை கூறப்படுகின்றன என்றால், அவற்றைத் தோழிமார், தாய்மார் என்று பன்மையில் ஏன் கூறவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “தோழிமார்களு மன்னையரும்”, “அன்னையரும் தோழியரும்”, “தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்ன”, “அன்னையர் நாண”, “ஊரென் சொல்லிலென் தோழிமீர்”, “எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காள்” என்று இப்படி தோழி தாய் விஷயமாகச் சொல்லுகிற பன்மை - திருமந்தரத்திற் சொல்லுகிறபடியே இவ்வாத்மாவோடு ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷகத்வ சேஷித்வ காரணத்வ சரீரித்வாதி ஸம்பந்தங்கள் பலவுமுண்டாகையாலே அவ்வோ ஸம்பந்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய பேதத்தாலும், உபாயபூதனான அவனுடைய வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய ஜ்ஞாந சக்தி க்ருபாதிகளைப் பற்றி வரும் வ்யவஸாய ரூபமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய பேதத்தாலுமென்கை. புத்தி சப்தம் – ஜ்ஞாநவாசி; “புத்திர் மநீஷா திஷணாதீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி:” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் விஷயபேதத்தாலே வ்யக்தி பேதமுண்டாகையாலே தத்தத் விஷய பஹுவசன ப்ரயோகத்துக்குக் குறைவில்லை யென்றதாயிற்று.

விளக்கம் – (தோழிமார் என்கிற பன்மை) – திருவாய்மொழி (5-5-9) – தோழிமார்களும் அன்னையரும் – என்றும், (5-4-5) – தோழியரும் – என்றும், (6-2-8) – தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்ன – என்றும், (5-3-6) - ஊரென் சொல்லிலென் தோழிமீர் - என்றும் உள்ள பலவற்றிலும், தோழி விஷயமாகப் பன்மையில் கூறியது ஏன் என்றால், (ரக்ஷகத்வாதி பந்த புத்தி பேதத்தாலே) - திருமந்தரத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவுடன் ஸர்வேச்வரனுக்கு காப்பாற்றும் தன்மை, எஜமானத்தன்மை, உண்டாக்கிய காரணமாக இருத்தல், சரீரமாகக் கொண்டிருத்தல் போன்ற பல ஸம்பந்தங்கள் உண்டு என்பதால், அந்தந்த ஸம்பந்தங்கள் குறித்த ஞானத்தின் வேற்றுமையை உணர்த்தவே ஆகும் [அல்லது ஞானத்தின் வேற்றுமை காரணமாக ஆகும்]. (அன்னையர் என்கிற பன்மை) - திருவாய்மொழி (5-5-9) – அன்னையரும் – என்றும், (5-4-5)- அன்னையரும் - என்றும், (5-3-8) - அன்னையர் நாண – என்றும், (5-5-1) – எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காள் - என்றும் உள்ள பலவற்றிலும் தாய் விஷயமாகப் பன்மையில் கூறியது ஏன் என்றால், (வாத்ஸல்யாதி வ்யவஸாய புத்தி பேதத்தாலே) - உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யம், ஞானம், சக்தி, க்ருபை போன்ற பலவற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வருவதான உபாயத்தில் உள்ள உறுதி என்பதான ஞானத்தின் வேற்றுமைகளால் ஆகும். புத்தி என்ற சொல்லானது, ஞானத்தைக் கூறுவதாகும். அமரகோசத்தில் - புத்திர் மநீஷா திஷணாதீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷீ மதி: - புத்தி,

மநீஷா, தீசுஷணா, தீ, ப்ரஜ்ஞா, சேமுஷீ, மதி போன்றவை ஒத்த பொருள் உடையவை – என்றது காண்க. ஆக, இதன் மூலம் ஸம்பந்த ஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் உள்ள உறுதி ஆகியவற்றுக்கு விஷய வேறுபாடுகள் காரணமாக அவற்றின் ஸ்வரூபத்திலும் மாறுபாடு உள்ளது என்பதால், தோழிமார் எனபது போன்று பன்மையில் கூறியதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்றாகிறது.

136. அபிலாஷா சிந்தநாநுஸ்ம்ருதீச்சா ருசி பர பரம பக்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்.

அவதாரிகை - தலைமகளென்கிறது ப்ராப்யத்வரையையாகில் தலைமகளுக்குச் சொல்லும் பருவமேழும் இங்குக் கொள்ளும்படி யென்னென்னு மபேசையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அபிலாஷாத்யாதி).

விளக்கம் – பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றம் என்பதே இங்கு தலைமகள் என்று கூறப்படுவதாகக் கொண்டால், அவளுக்கு உரைக்கப்படும் ஏழு பருவங்களை (வயதில் உள்ள பிரிவுகளை) இங்கு கொள்வது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அநுபாவ்யவிஷய ப்ரதம தர்சனத்தில் பிறக்கும் ஆசையாகிற அபிலாஷையும், த்ருஷ்டமான அவ்விஷயத்திலுண்டாம் ஸ்மரணமாகிற சிந்தனையும், அந்த ஸ்மரண அநவரதம் நடக்கையாகிற அநுஸ்ம்ருதியும், அவ்விஷயத்தை அவச்ய மநுபவித்தே நிற்கவேணுமென்னுமாயசையாகிற இச்சையும், அவ்வாசைதான் ரஸாந்தரத்தால் மாற்றவொண்ணாதபடி முதிருகையாகிற ருசியும், அவ்விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே ஸுகதுக்கங்களாகையாகிற பரபக்தியும், அவ்விஷயத்தினுடைய விச்லேஷத்தில் ஸத்தை கிடவாதொழிகையாகிற பரமபக்தியுமாகிற ஏழவஸ்தையிலும், “பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை பேரிளம்பெண்” என்கிற ஏழு பருவமும் தலைமகளான ப்ராப்ய த்வரைக்குக் கொள்ளுமென்றபடி. இத்தால் பக்தி ரூபையான ப்ராப்ய த்வரைக்கு பக்தியினுடைய ப்ரதம தசை தொடங்கி சரம தசாபர்யந்தமான அவஸ்தா விசேஷங்களிலே பர்வ ஸப்தகமும் கொள்ளலாமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (அபிலாஷா) - அனுபவிக்கத்தக்க பொருளை முதன்முதலில் பார்த்தவுடன் ஏற்படுகின்ற ஆசை என்னும் அபிலாஷையும். (சிந்தநா) - அவ்விதம் பார்க்கப்பட்டதான அந்தப் பொருளைக் குறித்த நினைவுகள் என்னும் சிந்தனையும். (அநுஸ்ம்ருதி) அத்தகைய நினைவானது சிறிதும் இடைவெளி இன்றி தொடர்ந்தபடி உள்ளதான நிலையும். (இச்சா) - அந்தப் பொருளை நிச்சயமாக அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்ற ஆசையாகிற இச்சையும். (ருசி) - அந்த ஆசை என்பது, அதனைப் போன்றே வேறு இன்பம் அளிக்கவல்ல பொருளில் மனதை மாற்ற இயலாமல் முதிர்ந்து நிற்பதாகிற ருசியும். (பரபக்தி) அந்தப் பொருளை அடைதல், பிரிதல் என்பதே இன்பம் மற்றும் துன்பம் என்றாகிற பக்தியும். (பரமபக்தி) - அந்தப் பொருளைப் பிரிய நேர்ந்தால் இருப்பு என்பது இல்லாமல் போகின்ற பரமபக்தி என்பதான ஏழு நிலைகளிலும். (பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்) - பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை பேரிளம்பெண் - என்பதான ஏழு பருவங்களும் பேற்றை அடைவதில் உள்ள பதற்றம் என்று தலைமகளுக்குக் கொள்ளப்படும். இதன் மூலம் பக்தி ரூபமாக உள்ளதான பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றத்துக்கு, பக்தியின் முதல் நிலை தொடக்கமாக இறுதி நிலை முடிய உள்ள நிலைகளில் ஏழு பருவங்களையும் கொள்ளலாம் என்றானது.

137. மயில் பிறை வில் அம்பு முத்துப்பவளம் செப்பு மின் தேரன்னம் தெய்வவுரு விகாஸ சுத்தி தாந்தி ஜ்ஞாநாநந்தாநூராக பக்த்யணுத்வ போக்யதா கதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

அவதாரிகை - இனி தலைமகளான வவஸ்தையில் வர்ணிக்கு மவயவ விசேஷங்கள் எவை யென்னுமாகாங்சைஷயிலே அத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (மயில்பிறையென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றம் என்பதைத் தலைமகளாகக் கொள்ளும்போது, அவளுடைய அவயவங்களை வர்ணிப்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருள் என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “தோகைமாமயிலார்கள்” என்று ஸ்த்ரீகளை மயிலாகச் சொல்லுகிறது அலகபார விஸ்த்ருதியை யிட்டாகையாலே. அத்தால் இங்கு ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாந விகாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. “பிறையுடை வாணுதல்” என்று

நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதன் தாவள்யத்தையிட்டு ஸ்வாதந்தர்யாந்ய சேஷத்வங்களாகிற தோஷ ஸ்பர்சமற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. “விற்புருவக்கொடி” என்று பருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது - வளைவையிட்டாகையாலே பாஹ்யாப்யந்தரகரண நியமந ரூப தாந்தியைச் சொல்லுகிறது. “அம்பன்ன கண்ணாள்” என்று கண்ணை லக்ஷ்யபாதியான அம்பாகச் சொல்லுகையாலே “தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்று தனக்கடைத்த விஷயத்தை அவலம்பித்த ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (மயில் விகாஸ) - திருவாய்மொழி (6-2-2) - தோகைமாமயிலார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப பெண்களை மயிலாக வர்ணித்தல் என்பது அவர்களுடைய கூந்தலின் பரப்பை முன்னிட்டு என்பதால் ஆகும். ஆக இங்கு ஆத்மாவுடைய ஞானமலர்ச்சியைக் கூறுகிறார். (பிறை சுத்தி) - பெரியதிருமொழி (2-9-9) - பிறையுடை வாணுதல் - என்பதற்கு ஏற்ப நெற்றியைப் பிறையாக உரைப்பதன் மூலம் அதன் வெண்மை கூறப்பட்டு, தான் தனக்கு அடிமையாக இருத்தல் மற்றும் மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் போன்றதான தோஷம் ஏதும் இன்றி உள்ளதான ஆத்ம தூய்மையைக் கூறுகிறார். (வில் தாந்தி) - திருவாய்மொழி (6-6-6) - விற்புருவக்கொடி - என்பதற்கு ஏற்ப புருவங்களை வில் என்று கூறுகிறது. இது வளைந்துள்ள தன்மையால் கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் புற இந்த்ரியங்களையும் அந்தகரணத்தையும் அடக்கி ஆளுதல் என்பதை உணர்த்துகின்ற அமைதி கூறப்படுகிறது. (அம்பு ஞானம்) - பெரியதிருவந்தாதி (6-8-6) - அம்பன்ன கண்ணாள் - என்று கண்களை சரியாக இலக்கைச் சென்று தாக்கும் அம்பு எனக் கூறுவதால், முதல் திருவந்தாதி (67) - தாமரையாள் கேள்வ ஒருவனையே நோக்குமுணர்வு - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு இயல்பாகவே அமையப் பெற்ற விஷயமாகிய அந்தப் பரம்பொருளைப் பற்றும் ஞானத்தைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - “முத்தன்ன வெண்முறுவல்” என்று முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகையாலே “முத் ப்ரீதி: ப்ரமதோ ஹர்ஷ:” என்கிறபடியைக் கொண்டு அவ்விஷயாநுபவத்தா லுண்டான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. “பவள வாயாள்” என்று அதரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது. சிவப்பை யிட்டாகையாலே, அவ்விஷயத்தைப் பற்ற வுண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லுகிறது. “செப்பன்ன மென்முலை” என்று பரிணதமான முலையை செப்பாகச் சொல்லுகையாலே, சேஷி விரும்பி மேல்விழும்படி

பரிணதையான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. “மின்னனைய நுண்மருங்குல்” என்று இடையை மின்னாகச் சொல்லுகிறது நுண்மையை யிட்டாகையாலே, கீழ்ச் சொன்ன ஜ்ஞாநா வஸ்தா விசேஷங்களுக் கெல்லா மாதாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அணுத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – (முத்து ஆனந்தம்) – நாச்சியார் திருமொழி (5-6) – முத்தன்ன வெண்முறுவல் – என்று புன்முறுவலை முத்து என உரைப்பதால், அமரகோசம் – முத் ப்ரீதி: ப்ரமதோ ஹர்ஷ: - முத் என்பது ப்ரீதி, ப்ரமதம், ஆனந்தம் என்று கூறப்படும் – எனக் கூறுவதால், அந்தப் பரம்பொருளை அனுபவிப்பதன் காரணமாக ஏற்படும் ஆனந்தத்தைக் கூறுகிறது. (பவளம் அநுராகம்) – பெரியதிருமொழி (4-8-1) – பவள வாயாள் – என்பதற்கு ஏற்ப உதட்டினைப் பவளம் என்று கூறுவது ஏனென்றால், அதன் சிவந்த நிறத்தால் ஆகும்; ஆக அந்தப் பரம்பொருளைக் காரணமாகப் பற்றி வரும் அன்பைக் கூறுகிறது. (செப்ப பக்தி) – திருப்பாவை (20) – செப்பன்ன மென்முலை - என்று நன்கு முதிர்ந்த ஸ்தனத்தைச் செப்பு என்று கூறுவதால், ஸர்வேச்வரன் மீது விழுந்து வணங்கியபடி உள்ளதான முதிர்ந்த பக்தியைக் கூறுகிறது. (மின் அணுத்வம்) - பெரியதிருமொழி (3-9-5) – மின்னனைய நுண்மருங்குல் – என்று இடுப்பை மின்னலாக வர்ணிப்பது, அதன் நுண்ணிய தன்மை காரணமாக என்பதால், இதுவரை கூறப்பட்ட ஞானத்தின் பல்வேறு நிலைகளுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளதான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அணு போன்ற தன்மையைக் கூறியது.

வ்யாக்யானம் – “தேரணங்கல்குல்” என்கிற நிதம்ப வைலக்ஷண்யம் போக்தாவுக்கு போக்யமாயிருக்குமதாகையாலே “தேனும் பாலும் கன்னலும்முதுமாகித் தித்தித்து” என்கிறபடியே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாம்படி யிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. “அன்னமன்ன நடையாள்” என்று அன்னத்தை யொப்பிடுகிறது நடையழகுக்காகையாலே, சேஷியும் ததீயரும் ச்லாகிக்கும்படி ஸ்வரூபாநு ரூபமாக நடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – (தேர் போக்யதை) பெரியதிருமொழி (1-4-6) – தேரணங்கல்குல் - என்பதனான அல்குலுடைய அழகானது, அனுபவிப்பவனுக்கு இனிமையாக இருக்கும் என்பதால், திருவாய்மொழி (4-3-10) - தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்தித்து - என்பதற்கு ஸர்வேச்வரனுக்கு மிகவும் இனிமையான பொருளாக உள்ள ஆத்மாவின் இனிமையைக்

கூறுகிறது. (அன்னம் கதி) - பெரியதிருமொழி (3-7-9) – அன்னமன்ன நடையாள் - என்று நடை அழகுக்கு உவமையாக அன்னத்தைக் கூறுவதால், எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனும் அவனுடைய அடியார்களும் கொண்டாடும்படி ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி நடத்தல் என்னும் ஒழுக்கம் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி மயில்பிறையித்யாதி வர்ணனார்ஹாவயவ விசேஷ யுக்தமாய் “தெய்வவுரு” என்று அப்ராக்ருதமாகச் சொன்ன ரூபமாவது - ஜ்ஞாந விகாஸ சுத்த்யாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாய், “அகமேனி” என்று ஆந்தரமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வகுப்பென்றபடி; வகுப்பாவது - தர்மி தர்ம வைசிஷ்டியாலே ஏவம்பூத ரூபகார்ஹமாய்ப்படியிருக்கிற கட்டளை. கீழ் ப்ராப்ய த்வரையைன்றோ தலைமகளாகச் சொல்லிற்று; அவயவ வர்ணனையில் ஆத்மஸ்வரூப பரமாகச் சொல்லுவானென் னென்னில் - மூன்றவஸ்தையும் இவர் தமக்கேயாகையாலே தத்தவஸ்தைகளோடு சேர்ந்த வேஷத்தாலே ஸகலமும் இவர்தாமேயாய் நின்று பேசுகையாலே ப்ராப்ய த்வரையை யடைந்து நிற்கிறவிவர் ஸ்வரூபத்துக்கே தலைமகளான நிலையாகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

விளக்கம் - ஆகவே இப்படியாக மயில்பிறை என்பது போன்று வர்ணித்து உரைக்கத்தக்கபடியாக அவயவங்களுடைய சிறப்புகளைக் கொண்டதாகவும், திருவாய்மொழி (4-4-2) - தெய்வ உரு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த உலகத்துடன் ஸம்பந்தம் அற்றதாகக் கூறப்பட்டதாகவும் உள்ள திருமேனியானது - ஞானமலர்ச்சி மற்றும் தூய்மை ஆகியவற்றுக்கு ஆதாரமாகவும், (அகமேனியின் வகுப்பு) - திருவாய்மொழி (9-7-10) - அகமேனி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளே காணப்படுவதும் ஆகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வகுப்பு என்று கருத்து. வகுப்பு என்றால் “பண்புகள் - பண்புகள் கொண்டவன்” என்ற சேர்க்கை மூலமாக இப்படிப்பட்ட ரூபத்திற்குத் தகுதியாக உள்ள நிலை. ஆனால் பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றம் என்பதே தலைமகளாகக் கூறப்பட்டது; இப்படி உள்ளபோது, அவயவங்களை வர்ணிக்கும் நேரத்தில், அந்தப் பதற்றத்தை ஆத்மஸ்வரூபமாக உரைப்பது ஏன்? இதன் காரணம், மேலே கூறப்பட்ட மூன்றுவிதமான நிலைமாறுதல்களும் [தோழி, தாய், தலைமகள்], நம்மாழ்வாருக்கே ஏற்படுவது என்பதாலும், அந்தந்த நிலைகளுடன் சேர்ந்து நிற்பதன் காரணமாக மூன்று நிலைகளும் இவராகவே நின்று உரைப்பதாலும், பேற்றினைப் பெறுவதில் பதற்றத்துடன்

நிற்கும் அவருடைய ஸ்வரூபத்திற்கே நாயகி என்ற நிலை உள்ளதாலும், இவ்விதம் கூறுவதில் தவறில்லை.

138. சூழ்ச்சி அகற்றினீரென்னும் பழி, இணக்கி எங்ஙனையென்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்றாய் இவளை நீரென்னும் இருபடைமெய்க்காட்டு, நீரென்னே யென்னு முடன்பாடு, இடையில்லை யென்னு முதறுதல், இருந்திருந்து நடந்தாளென்னும் கொண்டாட்டம் அவஸ்தா த்ரய வ்ருத்தி.

அவதாரிகை - ஆக, தோழி தாயென்னு மவஸ்தைகளிற் சொல்லும், பஹுவசனத்துக்கு விஷயங்களையும், தலைமகளான அவஸ்தையிற் சொல்லும் பருவங்களையும், அவயவ வர்ணனைகளையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார்கீழ். இவ்வவஸ்தா த்ரயத்தினுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களை யெல்லாரு மறியும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல் (சூழ்ச்சியென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – தோழி, தாய் என்ற நிலைகளில் “தோழிமார், தாய்மார்” என்றுள்ளது போன்று பன்மைக்கு உள்ள விஷயங்கள், தலைமகள் என்ற நிலையில் கூறப்படும் பருவங்கள், அவயவங்களுடைய வர்ணனைகள் ஆகியவற்றை இதுவரை விரிவாக உரைத்தார். இந்த மூன்று நிலைகளுடைய [தோழி, தாய், தலைமகள்] செயல்களில் காணப்படும் வேறுபாடுகளை அனைவரும் அறியும்படியாக இனி விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “தோழிமார் பலர் கொண்டு போய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்” என்று தோழிமாரன்றோ இவளைக்கொடுபோய் அவ்விஷயத்திலே அகப்படுத்தி இப்படியாக்கினார்களென்று தாயானவள் தோழிமார்மேலே பழியிடுவது, “துலைவில்லி மங்கலம் கொண்டு புக்கு அமுத மென்மொழியானை நீருமக்காசையின்றி யகற்றினீர்” என்று அவ்வூரிலே கொண்டுபுக்கு அவ்விஷயத்தைக் காட்டி நீங்களேயன்றோ இவளை இப்படிக்கைகழியப் பண்ணினிகோளென்று தோழியானாவள் தாய்மார்மேலே பழியிடுவதாகிறவிதும்,

விளக்கம் – (சூழ்ச்சி அகற்றினீரென்னும் பழி) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-7-4) – தோழிமார் பலர் கொண்டு போய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, நாயகியான இவளை ஸர்வேச்வரனிடம் அழைத்துச் சென்று, அவன் விஷயத்தில் சிக்க வைத்து, இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கியவர்கள் இவளுடைய தோழிமார்களே ஆவர் என்று தாயானவள் அவர்கள் மீது பழி கூறுவதும்; திருவாய்மொழி (6-5-2) - துலைவில்லி மங்கலம் கொண்டு புக்கு அமுத மென்மொழியானை நீருமக்காசையின்றி யகற்றினீர் – என்பதற்கு ஏற்ப, “திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்துக்கு இவளை அழைத்துச் சென்று, அந்த இடத்தில் உள்ள ஸர்வேச்வரனை இவளுக்குக் காண்பித்து, இவளை இவ்விதம் அனைவரும் பழித்துப் பேசும்படியாகச் செய்தவர்கள் நீங்கள் அல்லவோ?”, என்று தோழியானவள் தாய்மார் மீது பழி கூறுவதும் என்கிற இவையும்.

வ்யாக்யானம் – “இணக்கி யெம்மை யெம்தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்னப் போந்தோமை” என்று உன்னை வெறுக்கிறதென்? இணக்குப் பார்வையாய் நின்று உன்பக்கலிலே அகப்படுத்தின தோழிமாராலே வந்ததன்றோ விதென்பது, “எங்ஙனையோ வன்னைமீர்காள் என்னை முனிவது நீர்” என்று எனக்கு அவ்விஷயத்தைக் காட்டி இப்ராவண்யத்தை விளைத்த தாய்மாரான நீங்கள் என்னைப் பொடிகிறபடி எங்ஙனேதா னென்பதாய் கீழ்ச்சொன்ன பழி இரண்டுக்கும் ஒக்குமென்றும் தலைமகள் மேலெழுத்திடுகையும்;

விளக்கம் – (இணக்கி எங்ஙனையென்னும் மேலெழுத்து) “திருவாய்மொழி (6-2-8) - இணக்கி யெம்மை யெம்தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்னப் போந்தோமை – என்பதற்கு ஏற்ப என்னுடன் சரிசமமாக நின்று என்னை உன்னிடம் ஈடுபடுத்தியது எனது தோழிமார்களுடைய செய்கையால் ஆகும். அவர்களால் அல்லவோ எனக்கு இந்த நிலை வந்தது. இப்படி உள்ளபோது உன்னை [ஸர்வேச்வரன்] நான் ஏன் வெறுக்கவேண்டும்?” என்றும்; “திருவாய்மொழி (5-5-1) - எங்ஙனையோ வன்னைமீர்காள் என்னை முனிவது நீர் - என்பதற்கு ஏற்ப எனக்கு ஸர்வேச்வரனைக் காண்பித்து, இப்படிப்பட்ட தீராத காதலை என்னிடம் உண்டாக்கிய தாய்மாராகிய நீங்கள் என்னைப் பழிப்பது எப்படிப் பொருந்தும்?”, என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மேலே கூறப்பட்ட பழிச்சொற்கள் தோழிமார், தாய்மார் ஆகிய இருவருக்குமே பொருந்தும் என்று தலைமகள் உரைப்பதும்.

வ்யாக்யானம் - “முன்னின்றாயென்று தோழிமார்களு மன்னையரும் முனிதிர்” என்னும்படி இதுக்கு முன்பு ஒருவர் கண்படாமல் வளர்ந்து போந்த நீ இப்போதெல்லாரும் காணப்புறப்பட்டு முன்னே நின்றாயென்று, தோழி, தாய்மாரோடே கூடி நின்று தலைமகளைப் பொடிவது, “இவளை நீரினி யன்னைமீ ருமக்காசையில்லை விடுமினோ” என்று தாய்மார்க்குக் கார்யோபதேசம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழி, தலைமகளுக்குத் துணை செய்வதாய்க் கொண்டு இரண்டு தலைக்கும் ஓரொருபோதிலே ஸஹகரிக்கையாகிற இருபடைமெய்க்காட்டும்,

விளக்கம் - (முன்னின்றாய் இவளை நீரென்னும் இருபடைமெய்க்காட்டு) திருவாய்மொழி (5-5-9) - முன்னின்றாயென்று தோழிமார்களு மன்னையரும் முனிதிர் - என்பதற்கு ஏற்ப, தோழியானவள் தாய்மாருடன் சேர்ந்து கொண்டு தலைமகளிடம், “இதற்கு முன்பு யாருடைய கண்களிலும் படாமல் வளர்ந்த நீ, இப்போது அனைவரும் காணும்படியாக அவனுடன் நிற்கிறாய்”, என்று உரைக்கிறாள். திருவாய்மொழி (6-5-1) - இவளை நீர் இனி அன்னைமீர் உமக்கு ஆசையில்லை விடுமினோ - என்பதற்கு ஏற்ப தலைமகளுக்குத் துணை செய்யும் பொருட்டு தோழியானவள் தாய்மாருக்கு உபதேசம் செய்கிறாள். ஆக தோழியானவள் இரண்டு பேருக்கும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையில் உதவி செய்தல் என்பது இருபடைமெய்க்காட்டுதல் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னே யென்னாதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்” என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் இத்தசையில் என்னை ஆச்வஸிப்பியாதே இரவு முழுக்க உறங்காநின்றாகளென்று தாய்மாரோடும் தோழிமாரோடும் தலைமகளுக்குண்டான உடன்பாடும், “அன்னைமீர்க ளென்னுடைத் தோழியர்கா ளென்செய்தேன்” என்றவளவில் அவர்கள் எங்களைக் கேட்கில் மீளவமையுமென்ன, “உங்களோ டெங்க ளிடையில்லை” என்று இவ்விஷயத்தில் நின்றும் மீட்க நினைக்கிற உங்களோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமில்லையென்று இரண்டு தலையை முதறுகையும்;

விளக்கம் - (நீரென்னே என்னும் உடன்பாடு) - திருவாய்மொழி (5-4-5) - அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னே யென்னாதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால் - என்பதற்கு ஏற்ப, நான் உளள இந்த நிலையை உணர்ந்து என்னைத் தேற்றாமல், இரவு முழுவதும் தாங்கள் உறங்காமல் இருந்தனர் என்று தலைமகளுக்குத் தனது தோழிமாருடன் தாய்மாருடனும்

உண்டான உடன்பாடு. (இடையில்லை யென்னு முதறுதல்) - திருவாய்மொழி (8-2-7) - அன்னைமீர்கள் என்னுடைத் தோழியர்காள் என்செய்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப இவள் புலம்பும் நேரத்தில் அவர்கள் இவளிடம், “நீ அவனை விட்டு வருதல் நலம்” என்று கூறும்போது, இவள் அவர்களிடம், “திருவாய்மொழி (8-2-7) - உங்களோடு எங்கள் இடையில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த விஷயத்திலிருந்து என்னைத் தள்ள எண்ணுகின்ற உங்களுடன் எனக்கு இனி ஒரு தொடர்பும் இல்லை” என்று கூறி இருவரையும் உதறுதலும்.

வ்யாக்யானம் - “இருந்திருந் தரவிந்தலோசனனென்றென்றே நைந்திரங்கும்” என்று ஒருகால் அரவிந்தலோசன னென்னும்போது பலஹாநியாலே நடுவே பலகாலினைத் திருந்திருந்து அவன் கண்ணழகுக்கு வாசகமான அத்திருநாமத்தை இப்படிப் பலகாலும் சொல்லிச் சிதிலை யழியாநின்றாளென்று இவளதிப்ராவண்யத்தைக் கண்டு தோழி கொண்டாடுவது. “திருக்கோளுர்க்கே நேரிழை நடந்தாள்” என்று அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தைக் குறித்துப் போனாளென்ன வமைந்திருக்க, பகவத் ப்ராவண்யாதிசயத்தைப் பற்ற பஹுமாதம் பண்ணி நடந்தாளென்று தாயார் கொண்டாடுவதாகிறவிதும், தோழி தாய் மகளென்கிற அவஸ்தா த்ரயத்தினுடையவும் வ்யாபாரமென்றபடி.

விளக்கம் - (இருந்து இருந்து நடந்தாள் என்னும் கொண்டாட்டம்) - திருவாய்மொழி (6-5-8) - இருந்திருந்து அரவிந்தலோசனன் என்றென்றே நைந்து இரங்கும் - என்பதில், ஒருமுறை “அரவிந்தலோசநன்” என்று கூறினாலே தனது வலிமை குறைந்து பலமுறை இளைத்தபடி காணப்பட்டு, அவனுடைய திருக்கண்களின் அழகைக் கூறுவதான அந்தத் திருநாமத்தை இவ்விதம் பலமுறை உரைத்து, உருக்குலைந்து அழிகிறாள் என்று இவளுடைய அளவு கடந்த ப்ரேமத்தைக் கண்டு தோழி கொண்டாடுவது; திருவாய்மொழி (6-7-9) - திருக்கோளுர்க்கே நேரிழை நடந்தாள் - என்ற பாசரத்தில் அவன் எப்பொதும் வசித்தபடி உள்ளதான திவ்யதேசத்தை எண்ணியவளாகச் சென்றாள் என்று கூறியபோதிலும், ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்ட அளவு கடந்த ஈடுபாடு காரணமாக உயர்வு வெளிப்படச் சென்றாள் என்று தாயார் கொண்டாடுவது; (அவஸ்தா த்ரய வ்ருத்தி) - இவை அனைத்தும் தோழி, தாய், மகள் ஆகிய மூன்று நிலைகளின் செயல்பாடுகள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இதில் பழி, மேலெழுத்து என்கிறவிரண்டாலும் “அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:” என்கிறபடியே சேஷவ்ருத்தி யந்வயமில்லாதபோது சேஷத்வ ஸித்தியில்லாமையாலே சேஷவ்ருத்தியிலே நோக்காயிருக்கும் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் ப்ராப்ய ருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், விலக்ஷண குண விக்ரஹ விசிஷ்டமாய் உபேயமாயிருக்கிற வஸ்து தன்னையே தத் ப்ராப்த்யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாலே உபாயாத்யவஸாயம் உபாய வைலக்ஷண்யத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கையாலே உபேய ருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், இவற்றி லோரொன்றைப் பார்த்தால் இதுவே ப்ராப்ய த்வரா ஹேதுவென்னும்படி யிருக்கையும், ப்ராப்ய த்வரா வேஷந் தன்னை நிரூபித்தாலும் அவையிரண்டுமடியாக இது வந்ததென்று தோற்றும்படி யிருக்கையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் ப்ராப்ய த்வரைக்குக் காரணமா யிருக்கிறவிது ப்ரதமதசை.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டவற்றில் பழி மற்றும் மேலெழுத்து ஆகிய இரண்டின் மூலம் அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி: - கைங்கர்யத்தில் தொடர்பு இல்லையென்றால் அடிமைத்தன்மையை அடையும் மார்க்கம் ஏதும் இல்லை என்பதால், கைங்கர்யத்தில் மட்டுமே குறிக்கோள் உடையதாக உள்ள ஸம்பந்தஞானம் என்பது, கைங்கர்யம் என்ற இலக்கை அடைவதில் உள்ள ஆசைக்குக் காரணமாக உள்ளதாலும்; மிகவும் உயர்ந்த குணங்கள் மற்றும் அழகான திருமேனி ஆகியவற்றுடன் கூடியதாக உள்ளதும், அடையப்பட வேண்டியதும் ஆகிய அந்தப் பரமாத்மாவை மட்டுமே அதனை அடைவதற்கான உபாயமாக பற்றுவதால் அத்தகைய உபாயத்தில் உள்ள துணிவு [அல்லது நம்பிக்கை] என்பது அடையப்படும் இலக்காக உள்ள பரமாத்மாவின் மேன்மைகளை முன்னிட்டபடி உள்ளதால், அடையத்தக்கதான அந்தப் பரமாத்மா மீது ஏற்படுகின்ற ஆசைக்குக் காரணமாக உள்ளதாலும்; இவற்றில் எதனை நோக்கினாலும் அதுவே பேற்றை அடைவதில் உள்ள பதற்றத்திற்குக் காரணம் என்று தோன்றுவதாக உள்ள தன்மையும், பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றத்தின் தன்மை இத்தகையது என்று நிரூபித்தபோதிலும் இந்தத் தன்மையானது ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய இரண்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே வந்தது என்று தோன்றுவதாக உள்ள தன்மையும் கூறப்பட்டது [அதாவது பழி, மேலெழுத்து என்பதால் இவை இரண்டும் கூறப்பட்டது].

வ்யாக்யானம் - இருபடைமெய்க்காட்டு, உடன்பாடு என்கிறவிரண்டாலும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானது - சேஷத்வம் ஸ்வரூபமான பின்பு, சேஷிதானே வந்து விஷயீகரிக்கக் கண்டிருக்கையொழியத் தான் பதறுகை ஸ்வப்ரயோஜனத்திலே முதலிடுகையாலே ஸ்வரூப விருத்தமென்னுமாகாரத்தாலே, ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவர்த்தகமான உபாயாத்யவஸாயத்துக்கு ஸஹகரித்தும், இவ்வதி ப்ராவண்யம் உபாயத்திலே முதலிடில் செய்வதென்னென்று இத்த்வரையை நிவர்த்திப்பிக்கப் பார்க்கிற வுபாயாத்யவஸாயத்தை, ப்ராப்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமையால், இது நிவர்த்தநீயமுமன்று; நிவர்த்திப்பிக்கத்தானும் போகாதென்று நிவர்த்தநோத் யோகத்தைக் குலைத்து ப்ராப்ய த்வரைக்கு ஸஹகரித்தும், இப்படி யிரண்டுக்கு மநுகூலிக்கத்தக்கதா யிருக்கும்படியும், சேஷிக்கு அதிசயகரமான கைங்கயத்தி லந்வயிப்ப தெப்போதோ வென்னுமத்தாலும், ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினார்க்கு விளம்பஹேது வில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்னுமத்தாலும் செல்லுகிற ப்ராப்ய த்வரைக்கு ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் அநுகூலமா யிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் உபய ஸஹகாரியாவது ப்ராப்ய த்வரைக்கு நிரோதகங்களான ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்கள் முகபேதேந தத்தநுகூலங்க ளாவதாகிறவிது மத்யமதசை.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய இரண்டும் பேற்றினைப் பெறுவதில் உள்ள பதற்றத்திற்குக் காரணமாக உள்ள முதல் கட்டமாகும். இருபடைமெய்க்காட்டு மற்றும் உடன்பாடு ஆகிய இரண்டின் மூலம் ஸம்பந்தஞானம் என்பது - அடிமைத்தன்மை என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்றான பின்னர், ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வந்து தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது அல்லாமல், தான் பதற்றத்துடன் இருத்தல் என்பது தனது பயனுக்காகத் தான் முயல்வது போன்று உள்ளதால், இந்தத் தன்மை ஸ்வரூபத்திற்கு முரணாக உள்ளது; ஆகவே தனது முயற்சியை விலக்கிவிடுவதான உபாயத்தில் துணிவு என்பதற்குத் துணை செய்கிறது. இந்த அளவு கடந்த ப்ரேமை என்பது, உபாயத்தில் புகுந்தால் என்ன செய்வது என்று எண்ணி, இந்தப் பதற்றத்தை விலக்க முயல்கின்ற உபாயத்தில் உள்ள துணியை - நமக்கு இயல்பாகவே அடையத்தக்க இலக்காக உள்ள விஷயத்தின் மீது ஏற்படும் அளவு கடந்த ப்ரேமை என்பது, ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு முரணானது அல்ல என்பதால் இதனை விலக்க வேண்டியது இல்லை என்றும், விலக்கினாலும் மறையாது என்றும் உணர்த்தி, விலக்கும்

முயற்சியைத் தடுத்து பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றத்துக்குத் துணை செய்கிறது. இப்படியாக ஸம்பந்தஞானமானது உபாயத்தில் துணிவு மற்றும் பேற்றில் பதற்றம் ஆகிய இரண்டிற்கும் அனுகூலம் செய்யத்தக்கதாக உள்ளதையும்; ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்ற கைங்கர்யத்தினை அடைவது எப்போதோ என்பதாலும், ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பற்றியவர்களுக்கு தாமதம் ஏற்படுவதற்கான காரணம் ஏதும் இல்லாமையால் விரைந்து பேற்றினைப் பெறவேண்டும் என்பதாலும் கூறப்படும் பேற்றில் பதற்றத்துக்கு, ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய இரண்டும் அனுகூலமாக உள்ளதையும் கூறுகிறது [அதாவது இவை இருபடை மெய்க்காட்டு, உடன்பாடு என்பதால் கூறப்படுகிறது]. இவ்விதம் ஸம்பந்தஞானம் என்பது இரண்டிற்கும் துணையாக இருத்தல் என்பது, பேற்றில் பதற்றத்திற்குத் தடைகளான ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய இரண்டும் வேறுபாடு காரணமாக அவற்றுக்கு அனுகூலமாக இருத்தல் என்பதாகும். இது நடுவில் உள்ள நிலையாகும்.

வ்யாக்யானம் – உதறுதல், கொண்டாட்டம் என்கிறவிரண்டாலும் இப்படி அனுகூலமாய்த் தோற்றியிருக்கிற ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் உபாயாத்யவஸாயமும் க்ரமப்ராப்தியே அமையுமென்று த்வரைக்கு நிவர்த்தகமாமளவில் த்வரை யிரண்டையு மதிக்ரமித்துப் போம்படியையும், அப்படி அதிக்ரமித்த காலத்தில் அந்த த்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்துக்கு முபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தோற்றுக்கையன்றிக்கே ச்லாக்யமா யிருக்கும்படியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ப்ராப்ய த்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயத் யவஸாயங்களை அதிக்ரமிக்கையும், அதுதான் ச்லாக்யமாகையுமாகிறவிது சரமதசை. ஆக ஸம்பந்தஜ்ஞாநம், உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்ய த்வரையாகிற அவஸ்தா த்ரயத்தினுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களை ஸர்வருமறிந்து அநுஸந்திக்கும்படி ஸங்க்ரஹேண தர்சிப்பித்தாராய்த்து.

விளக்கம் – உதறுதல், கொண்டாட்டம் ஆகியவற்றால் கூறப்படுவது – அனுகூலமாகத் தோன்றுவதான ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகியவை, ஸர்வேச்வரன் தானாகவே வந்து ஏற்பான் என்பதுவரை பொறுமையுடன் இருத்தலே சரியானது என்று பதற்றத்திற்குத் தடையாக உள்ளபோது, பேற்றில் பதற்றமானது ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகியவற்றுக்குத் தாழ்வு ஏற்படுத்துகிறதோ என்று எண்ண வைக்காமல், கொண்டாடத்தக்கபடியாக உள்ளதைக் கூறுகின்றன. இவ்விதம் பேற்றில்

பதற்றம் என்பது ஸம்பந்தஞானம் மற்றும் உபாயத்தில் துணிவு ஆகிய இரண்டையும் மீறுதல் மற்றும் அவ்விதம் மீறுதல் என்பதும் கொண்டாடத்தக்கது என்று உள்ளதும் ஆகிய இறுதி நிலையாகும். இதன் மூலம் - ஸம்பந்தஞானம், உபாயத்தில் துணிவு மற்றும் பேற்றில் பதற்றம் ஆகிய மூன்றின் செயல்பாடுகள் குறித்து அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும்படியாகச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார்.

அவதாரிகை - இவ்வவஸ்தா த்ரயத்தில், தாயென்றும் மகளென்றும் சொல்லுகிற அவஸ்தைகளில், ஸ்வஸ்வ சத்ருக்களும் பந்துக்களுமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்கக்ஷயிலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (தாயாரென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இந்த மூன்று நிலைகளில் உள்ளதான தாய் மற்றும் மகள் ஆகிய நிலைகளில், அவரவர்களுக்குப் பகைவர்கள், உறவினர்கள் என்று யாரைக் கூறுகிறார்கள் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

139. தாயார் ஏதலர் உற்றீர்களென்னும் ஸாத்ய ஸித்த ஸாதந நிஷ்டரை; மகள் நம்முடையேதலர் யாமுடைத் துணையென்னும் ஸித்த ஸாதந ஸாத்ய பரரை.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தாயாரான உபாயாத்யவஸாய தசையில், “ஏதலர் முன்னாவென் நினைந்திருந்தாய்” என்று சத்ருக்களாகவும், “உற்றீர்கட்கென் சொல்லிச் சொல்லுகேன் யான்” என்று பந்துக்களாகவும் சொல்லும் - ஸித்த ஸாதந நிஷ்டா ப்ரதிகூலரான ஸாத்ய ஸாதந நிஷ்டரையும், அநுகூலரான ஸாத்ய ஸாதநநிஷ்டரையும். மகளான ப்ராப்ய த்வாரா தசையில், “நம்முடையேதலர் முன்பு நாணி” என்று அந்தரங்க சத்ருக்களாகவும், “யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமார்” என்று ஸ்வஸமாந ஸுகதுக்கரான பந்துக்களாகவும் சொல்லும் - பகவதேக பரராயிருக்கச் செய்தே ததுபாய பாவத்திலே ஊன்றி நின்று, இத் த்வரை பாரதந்த்ரயத்துக்குச் சேராதென்று நிஷேதிக்கும் ஸித்த ஸாதந பரரையும், தன்னைப்போலே உபேயபாவத்திலே யூன்றி உடன்பாடராயிருக்கும் ஸாத்ய பரரையுமென்கை. கீழில் வாக்யத்திலே “சூழ்ச்சி” என்றும், இவ்வாக்யத்திலே “ஏதலர்” என்றும் மற்றையாழ்வார்கள் சந்தைகளையும் கூட்டி யெடுத்தது, ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏககண்டராகையாலே அருளிச்செயலுக்கெல்லாம் இந்த ஸ்வாபதேசம் ஒக்குமென்று தோற்றுகைக்காக.

விளக்கம் – (தாயார் ஏதலர் என்னும் நிஷ்டரை) - தாயான உபாயத்தில் துணிவு என்ற நிலையில், பெரியதிருமொழி (2-7-5) - ஏதலர் முன்னாவென் நினைந்திருந்தாய் - என்று பகைவர்களாகக் கூறுவது யாரை என்றால் ஸித்த ஸாதந நிலைக்கு விரோதமாக உள்ள ஸாத்ய ஸாதந நிஷ்டர்களை ஆகும் [ஸித்த ஸாதந நிஷ்டர் - ஸர்வேச்வரனே உபாயம் என்பவர்கள், ஸாத்ய ஸாதந நிஷ்டர் - ஸர்வேச்வரனைப் பலனாகக் கொண்டு நிற்பவர்கள்]. (தாயார் உற்றீர்கள் என்னும் ஸித்த ஸாதந நிஷ்டரை) - திருவாய்மொழி (5-6-7) - உற்றீர்கட்கென் சொல்லிச் சொல்லுகேன் யான் - என்பதற்கு ஏற்ப அநுகூலமாக உள்ள ஸித்த ஸாதந நிஷ்டர்களை உறவினர்களாகக் கூறும். (மகள் நம்முடைய ஏதலர் என்னும் ஸித்த ஸாதந பரரை) - மகளான பேற்றில் பதற்றம் என்ற நிலையில், திருவாய்மொழி (8-2-1) - நம்முடையேதலர் முன்பு நாணி - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தரங்க சத்ருக்களாக உரைப்பது யாரை என்றால், ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே பற்றியுள்ள போதிலும் அவனுடைய உபாயத்தன்மை என்பதில் நிலை நின்று, இத்தகைய பேற்றில் பதற்றம் அடைதலாவது, மற்றவர்களைப் பற்றி நிற்கும் தன்மைக்குப் பொருந்தாது என்று விலக்குபவர்களாகிய ஸித்தா ஸாதநத்தில் நிலைநிற்பவர்களை ஆகும். (மகள் யாமுடைத்துணை என்னும் ஸாத்ய பரரை) - திருவாய்மொழி (9-9-5) - யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமார் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது இன்பதுன்பங்களைத் தங்களுடையதாகவே கொள்ளும் உறவினர்களாக யாரைக் கூறுவாள் என்றால், தன்னைப் போன்றே அடையத்தக்கபொருளில் நிலைநின்று தனக்கு ஏற்புடைய விதத்தில் உள்ள ஸாத்ய நிஷ்டர்களை ஆகும். கடந்த சூர்ணையில் “சூழ்ச்சி” என்றும், இந்தச் சூர்ணையில் “ஏதலர்” என்றும் திருவாய்மொழி மட்டும் அல்லாமல், மற்ற ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களையும் சேர்த்து எடுத்தது ஏன் என்றால், ஆழ்வார்கள் அனைவருமே ஒரே போன்ற சொற்களைக் கூறுபவர்கள் என்பதால், அவர்களுடைய அருளிச் செயல்களுக்கும் இந்த மறைமுகமான கருத்துக்கள் ஏற்புடையதாகவே இருக்கும் என்பதை உணர்த்தவே ஆகும்.

140. நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்ட யாந்தர்யாமித்வ பரர்.

அவதாரிகை - இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அருளிச்செயலில் வரும் பல அந்யாபதேசங்களுக்கும் ஸ்வாபதேசங்களை அருளிச்செய்கிறார் மேல் பலவாக்யங்களாலே.

விளக்கம் - இந்த நேரத்தில் அருளிச்செயல்களில் காணப்படும் பல அந்யாபதேசங்களுக்கும் [தான் கூறுவதை நேரடியாகக் கூறாமல், மற்றவை மூலம் கூறுவது], மறைமுகமான கருத்தை இந்தச் சூர்ணை தொடக்கமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “நாலயலாரு மறிந்தொழிந்தார்” என்கிற நாலயலாரும், “அயற்சேரியீர்காள்” என்கிற அயற்சேரியாருமாகிறார் - கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய சதுஷ்டயத்திலும் ஊன்றியிருக்குமவர்களும், அர்ச்சாவதாராதிகளி லபேசையற்று அந்தர்யாமித்வத்திலே ஊன்றியிருக்கு மவர்களுமென்கை.

விளக்கம் - (நாலயலார் உபாயசதுஷ்டய பரர்) - நாச்சியார் திருமொழி (12-2) - நாலயலாரு மறிந்தொழிந்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப கூறப்படும் நாலயலார் என்றால் கர்மம், ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி ஆகிய நான்குவிதமான உபாயங்களில் நிலைநிற்பவர்கள் ஆவர். (அயற்சேரியார் அந்தர்யாமித்வ பரர்) - திருவாய்மொழி (7-3-2) - அயற்சேரியீர்காள் - என்பதற்கு ஏற்ப கூறப்படும் அயற்சேரியார் என்றால் அர்ச்சாவதாரம் போன்றவற்றில் நாட்டம் இன்றி, அந்தர்யாமி நிலையில் மட்டுமே நிலைநிற்பவர்கள் ஆவர்.

141. கீழை மேலை வடக்கிலவை புறம்பாகத் தன்பற்று உள்ளசல்.

அவதாரிகை - ப்ரபத்தி பரரையும் அசலாகச் சொல்லலாமோவென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (கீழையித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் ப்ரபத்தியில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களை அயலார் (கடந்த சூர்ணையில் உள்ள நாலயலார் - நான்கு அயலார்) என்று கூறலாமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “கீழையகத்துத் தயிர் கடைய” என்றும், “மேலையகத்து நங்காய் வந்து காண்மின்கள்” என்றும், “வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்து வைத்த” என்றும், க்ரியையும் தர்சநமும் அநுபவமுமாகிற

கர்மயோகமும் ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியோகமும் ஸித்த ஸாதந பரர்க்குப் புறவசலாய், அவ்விஷயந்தன்னில் ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் உள்ளசலா யிருக்குமென்றபடி.

விளக்கம் – (கீழை மேலை வடக்கிலவை புறம்பு அசல் ஆக) - பெருமாள் திருமொழி (6-2) - கீழையகத்துத் தயிர் கடைய - என்றும், பெரியதிருமொழி (10-7-2) - மேலையகத்து நங்காய் வந்து காண்மின்கள் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-1-2) - வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவம் செய்து வைத்த - என்றும் உள்ள பாசரங்களில் காணப்படும் செய்கை, காட்சி மற்றும் அனுபவம் என்பதான கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் ஆகியவை ப்ரபத்தியில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு வெளியில் பகைகளாக உள்ளபோது, (தன் பற்று உள்ளசல்) - ஸர்வேச்வரனைத் தான் பற்றியுள்ள பற்று என்பது உட்புறம் பகைகளாக இருக்கும்.

143. ஊரார் நாட்டாருலகர் கேவலைச்வர்ய காம ஸ்வதந்த்ரர்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஊராரிகழிலும்”, “ஊரவர் கவ்வை”, “நாட்டாரோடியல் வொழிந்து”, “எங்கள் கண்முகப்பே யுலகர்க ளெல்லாம்”, “இம்மடவுலகர்”, “ஊரும் நாடுமுலகமும்” என்கிற விடங்களில், ஊராரென்பது ஆத்ம ப்ராப்தி காமரான கேவலரை. நாட்டார் என்பது - புத்ர பச்வந்நாதிகளான இஹலோகைச்வர்ய காமரை. உலகர் என்பது ஸ்வர்க்காதி பரலோகைச்வர்ய காமரான ஸ்வதந்த்ரரையென்கை.

விளக்கம் - (ஊரார் கேவலர்) - சிறிய திருமடல் (77) - ஊரார் இகழிலும் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-3-4) - ஊரவர் கவ்வை - என்றும் உள்ளவற்றில் “ஊரார்” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது ஆத்ம அனுபவத்தை விரும்புகின்ற கேவலரை ஆகும். (நாட்டார் ஐச்வர்ய காமர்) - திருவாய்மொழி (10-6-2) - நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து - என்பதில் உள்ள “நாட்டார்” என்பதன் மூலம் புத்திரன், பசு, உணவு போன்றதான இந்த உலக இன்பங்களை மட்டுமே விரும்பியபடி உள்ளவர்கள் கூறப்பட்டனர். (உலகர் ஸ்வதந்த்ரர்) - திருவாய்மொழி (9-2-8) - எங்கள் கண்முகப்பே உலகர்கள் எல்லாம் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-7) - இம்மட உலகர் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-2) - ஊரும் நாடும் உலகமும் - என்றும் உள்ளவற்றில் “உலகர்” என்பதன் மூலம் ஸ்வர்க்கம் போன்றதான மறுமையில் உள்ள செல்வங்களை விரும்பும் ஸ்வதந்த்ரர்கள் கூறப்பட்டனர்.

143. இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூர் ஓக்குமே.

அவதாரிகை - கேவலரை ஓரூராகச் சொல்லுவானென் என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இறுகலித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் கேவலர் என்பவர்களை ஓர் ஊராக ஏன் உரைக்கவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அபரிச்சிந்த ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிக பரப்ரஹ்மாநுபவம் போலன்றிக்கே அனுபூதாத்மாநுபவமாத்ர மாகையாலே, “இறுகலிறப்பு” என்கிற ஸங்கோசரூபமான மோக்ஷத்துக்கும், “ஜரா மரண மோக்ஷாய” என்கிறபடியே ஜரா மரணாதிகளில் அந்வயமற்றிருந்து அநுபவிக்கும்போது ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கர்மீபவிக்கும் ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கு அவ்வருகான பரமாகாசத்திலே யிருந்து அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே, “யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷ காரிணாம்” என்கையாலே, “இறந்தால் தங்குமூரண்டமே” என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றால் போய் வலிக்கும் தேசமொக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - (இறுகல் இறப்புக்கும்) - எல்லையற்ற ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைக் கொண்டதான பரப்ரஹ்மத்தின் அனுபவம் போன்று அல்லாமல், அனு அளவே உள்ளதான ஆத்மாவை அனுபவித்தல் என்பதால் ஏற்பட்ட அனுபவம் என்பதால், திருவாய்மொழி (4-1-10) - இறுகல் இறப்பு - என்பதற்கு ஏற்ப சுருக்கமான ரூபமான மோக்ஷத்திற்கும், (இறந்தால் தங்கும் ஊர் ஓக்கும்) - கீதையில் (7-29) - ஜரா மரண மோக்ஷாய - வயோதிகம், மரணம் போன்றவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்காக - என்பதற்கு ஏற்ப வயோதிகம் மற்றும் மரணம் ஆகியவற்றின் தொடர்பு நீங்கப் பெற்று அனுபவித்தபடி உள்ளபோது, ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவை ஏற்படும் இடமான ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கும் அப்பால் உள்ளதான பரமாகாசத்தில் இருந்து அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதால், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-6-38) - யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷ காரிணாம் - ஜனகன் போன்ற யோகிகளுக்கு அமிர்தம் என்று கூறப்படும் இடம் எதுவோ அதுவே தனது ஆத்மாவை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி அதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் இடம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப,

பெரியதிருமொழி (10-2-10) - இறந்தால் தங்கும் ஊர் அண்டமே - என்னும்படி இந்தச் சரீரத்தின் தொடர்பு நீங்கப்பெற்றவுடன் சென்று வசிக்கும் தேசம் ஒப்புமையாகும் என்று கருத்து.

144. சிறுசீரார் சுளகுகள் உபய விவேக பரிகரம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சிறுசுளகு மணலுங் கொண்டு” என்றும், “சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா” என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில், சிறுசுளகாவது - பெருமணலையும் நுண்மணலையும் பிரிப்பதொன்றாகையாலே, தேஹாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணம். சீரார்சுளகாவது - இவளுக்கு இவ்வ்யாமோஹத்தை விளைத்தார் ஆரென்று ஆராய்கிறவளவிலே, “சிலநெல் பிடித்தெறியா” என்று தொடங்கி “பேராயிரமுடையா னென்றாள்” என்று தேவதாந்தரங்களன்று; ஸர்வேச்வரனென்று விவேகிக்கிற போதைக்கு உபகரணமாகையாலே ஆத்ம பரமாத்மா விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணமென்கை. உபய விவேகமாவது - த்யாஜ்யோபாதேய ரூபோபய வஸ்து விவேகமாகையாலே, ப்ரகரணோசிதமாக இப்படி சொல்லத் தட்டில்லை.

விளக்கம் - (சிறு சுளகு) - நாச்சியார் திருமொழி (2-8) - சிறுசுளகு மணலுங் கொண்டு - என்று கூறும் இடத்தில் உள்ள “சிறு சுளகு” என்பது, (உபய விவேக பரிகரம்) - பெருமணல் மற்றும் சிறுமணல் ஆகியவற்றைப் பிரித்தல் என்பதால், சரீரம் வேறு ஆத்மா வேறு என்று பகுத்தறிந்து உணர்வதற்கான ப்ரமாணம் ஆகும். (சீரார் சுளகு) - சிறியதிருமடல் (21) - சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தெறியா - என்பதில் கூறப்பட்ட “சீரார் சுளகு” என்பதன் பொருள் என்னவென்றால், இவளுக்கு இவ்விதம் தீர்க்க இயலாத காதல் நோயை ஏற்படுத்தியது யார் என்று ஆராயும்போது, சிறியதிருமடல் (21) - சிலநெல் பிடித்தெறியா - என்று தொடங்கி, சிறியதிருமடல் (22) - பேர் ஆயிரம் உடையான் என்றாள் - என்று, அவளைப் பிடித்துள்ள இந்த நோய்க்குக் காரணம் மற்ற தெய்வங்கள் அல்ல, ஸர்வேச்வரனே ஆவான் என்று அறிவதற்கு ஏற்றதாக உள்ளதால், ஆத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் பிரித்து உணரும் விவேகத்தினை ஏற்படுத்தும் ப்ரமாணம் என்று கருத்து. உபய விவேகம், என்றால் தள்ளத்தக்கது எது, ஏற்கத்தக்கது எது என்று பிரித்து

அறியக்கூடிய அறிவு என்பதால், இந்த இடத்திற்கு ஏற்றபடி இவ்விதம் பொருள் கொள்வதில் தவறில்லை.

145. மாலை கங்குல் காலை பகல் – ரஜஸ் தமஸ் ஸத்வ சுத்தஸத்வ ஜ்ஞாநங்கள்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “செங்களம் பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை”, “சொல்கதிர் மாலை” இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிற மாலையாவது - ராகோத்தரமாய் பதார்த்தங்கள் விசதமாக ப்ரகாசியாமை கொண்டு அந்யதா ப்ரதிபத்திக்கு உறுப்பாயிருக்கும் ஸந்த்யா காலமாகையாலே பதார்த்தங்களில் அந்யதா ப்ரதிபத்திக்குறுப்பான ராஜஸ ஜ்ஞாநம். “சூழ்கின்ற கங்குல்”, “செல்கின்ற கங்குல்”, “கங்குல் நாழிகை” இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற கங்குலாவது - பதார்த்தங்களொன்றும் தோற்றதபடியாய், ஏதேனும் தோற்றமதுமுண்டாகில் விபீதமாகத் தோற்றும்படியிருக்கும் திமிரோபஹத ராத்ரி காலமாகையாலே ஜ்ஞாத வ்யார்த்த ப்ரகாசமுமின்றியே விபீத ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவுமாயிருக்கும் தாமஸ ஜ்ஞாநம். “காலை யெழுந்திருந்து”, “காலை நன்ஞானத்துறை படிந்து” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற காலையாவது - ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தமாகையாலே பதார்த்த யதா ப்ரதிபத்திக்குறுப்பாகா நிற்கும் ஸாத்விக ஜ்ஞாநம். “பகல் கண்டேன்” இத்யாதியிற் சொல்லும் பகலாவது - பதார்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யயமற விசதமாக ப்ராகாசிப்பிக்கும் காலமாகையாலே, “நாரணனைக் கண்டேன்” என்கிறபடியே ஸமஸ்த குண விக்ரஹ விபூதி விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்யக் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற சுத்தஸத்வ ஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் அந்யதா ஜ்ஞாநம், விபீத ஜ்ஞாநம், யதா ஜ்ஞாநம், தத்பலமான ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞாந மென்கிறவற்றைச் சொன்னபடி.

விளக்கம் – (மாலை) – திருவிருத்தம் (77) - செங்களம் பற்றி நின்றெள்கு புன்மாலை – என்றும், திருவாய்மொழி (9-9-1) - சொல்கதிர் மாலை - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்படும் “மாலை” என்பது. (ரஜஸ் ஜ்ஞாநம்) – ஆசையை மேன்மேலும் வளர்ப்பதும், காணும் பொருள்கள் இன்னது என்று தெளிவாக உணர இயலாத காரணத்தால் வேறுவிதமாக எண்ணுவதற்குக் காரணமாய் உள்ள ஸந்த்யாகாலமாக இருப்பதால், பொருள்களைச் சரிவர அறியாமல் வேறுவிதமாக அறிவதற்குக் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ராஜஸ ஞானம் ஆகும். (கங்குல்) – திருவிருத்தம் (72) - சூழ்கின்ற கங்குல் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-4-10) - செல்கின்ற கங்குல் – என்றும், பெரியதிருமொழி (9-5-

3) - கங்குல் நாழிகை - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படும் “கங்குல்” என்பது. (தமஸ் ஜ்ஞாநம்) - எந்தவிதமான பொருள்களையும் அறிய இயலாதபடியும், ஏதேனும் தென்பட்டாலும் அதனைத் தவறாக உணரும்படியும் இருள் சூழ்ந்து கிடக்கும் இரவுப்பொழுது என்பதால், அறியத்தகுந்தபடி உள்ள பொருள்களைச் சரிவர உணர்த்தாமல் வேறு பொருள் என்னும் தவறான அறிவு ஏற்படக் காரணமாக உள்ள தாமஸ ஞானம் ஆகும். (காலை) - நாச்சியார் திருமொழி (9-8) - காலை யெழுந்திருந்து - என்றும், திருவிருத்தம் (93) - காலை நன்ஞானத்துறை படிந்து - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படும் “காலை” என்பது. (ஸத்வ ஜ்ஞாநம்) - ப்ரஹ்மமுகூர்த்த நேரம் என்பதால் ஸத்வகுணத்தை வளர்ப்பதாகவும், இருளை விலக்கியபடி வருகின்ற காலைப்பொழுது என்பதால் பொருள்களை உள்ளது உள்ளபடி உணர்த்தக் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ஸத்வ ஞானம் ஆகும். (பகல்) - இரண்டாம் திருவந்தாது (81) - பகல் கண்டேன் - என்பது போன்ற பாசுரங்களில் கூறப்படும் “பகல்” என்பது. (சுத்தஸத்வ ஜ்ஞாநம்) - பொருள்களை எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்றி மிகவும் தெளிவாக உணர்த்துகின்ற பகல்பொழுது என்பதால், இரண்டாம் திருவந்தாதி (81) - நாராணனைக் கண்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்தவனும், எழிலான திருமேனி உள்ளவனும், அனைத்து விபூதிகளையும் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, எந்தவிதமான ஐயமும் இன்றி தெளிவாக உணர்த்துகின்ற சுத்தஸத்வ ஞானம் ஆகும். ஆக இதன் மூலம் பொருளைத் தெளிவின்றி அறிதல், மாற்றி அறிதல், உள்ளது உள்ளபடி அறிதல், இறுதியாகக் கூறப்பட்டதான பலனாகிய தெளிவான அறிவு ஆகியவற்றைக் கூறினார்.

146. நிலா முற்றம் ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமென்னு மெல்லை நிலம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “நீணிலா முற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள்” என்கிற நிலாமுற்றமாகிறது, “ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹய அசோச்யச்சோசகாந் ஜநாந், பூமிஸ்த்தாநிவ சைலஸ்த்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞா: ப்ரபச்யதி” என்கிறபடியே உத்துங்கமாக நின்று ஸர்வத்தையும் தர்சிக்கைக்கு உறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய், அதிலே நின்று தர்சித்தவளவில் “காணுமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள்” என்கையாலே ததீய விஷயமே பரம ப்ராப்யமென்று பிறர்க்கும் ப்ரகாசிக்கும்படி சரமாவதியான புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமென்கை.

விளக்கம் – (நிலாமுற்றம்) - பெரியதிருமொழி (8-2-2) – நீணிலா முற்றத்து நின்றிவள் நோக்கினாள் - என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட “நிலா முற்றம்” என்பது. (ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதம் என்னும் எல்லை நிலம்) - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய அசோச்யச்சோசகாந் ஜநாந், பூமிஸ்த்தாநிவ சைலஸ்த்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞா: ப்ரபச்யதி – திருமந்த்ரத்தின் உயர்ந்த ஞானம் என்பதான மலையில் ஏறி, தன்னைக் குறித்த எந்தவிதமான வருத்தமும் இல்லாத ஞானி ஒருவன், அறிவின்றி வருந்தும் இந்த உலகில் உள்ளவர்களை, மலையில் உள்ள ஒருவன் கீழே நோக்குவது போன்று, காண்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்த இடத்தில் நின்று அனைத்துப் பொருள்களையும் காணும்போது, பெரியதிருமொழி (8-2-2) - காணாமோ கண்ணபுரமென்று காட்டினாள் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் தொடர்புடைய பொருள்களை அடைவதே மிகவும் உயர்ந்த பேறாகும் என்று அனைவருக்கும் விளக்கும்படியான எல்லை நிலமாக உள்ள பேற்றினைக் குறித்த ஞானம் ஆகும்.

147. கலை வளை அஹம் மம க்ருதிகள்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “கைவளையும் மேகலையும் காணேன்”, “கலையாளா வகல்குல் கனவளையும் கையாளா” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற கலையும் வளையுமான – பகவதநுபவ விரோதியான அஹங்க்ருதியும் மமக்ருதியுமென்கை. அஹங்கார மமகாரங்க ளிரண்டும் பகவதநுபவ விரோதியாகையாலேயிறே மத்யம பதத்தாலே இவையிரண்டையும் கழித்துக் கொண்டு த்ருதீய பதத்திலே பகவதநுபவம் சொல்லிற்று. “கழல்வளை பூரிப்ப யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ”, “ஈண்டிய சங்கும் நிறையும் கொள்வான்”, “தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும்” என்கிறவிடங்களில் த்யாஜ்யமான அஹம் மம க்ருதிகளன்றிக்கே “சேஷோஹம்”, “என்னுடைய திருவரங்கர்” என்றாப்போலே யிருந்துள்ள அஹம் மமதைகளைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளலா மாகையாலே, அங்குத்தைக்கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் – (கலை) திருநெடுந்தாண்டகம் (22) - கைவளையும் மேகலையும் காணேன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-5-2) – கலையாளாவகல் அல்குல் கனவளையும் கையாளா - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படும் “கலை, வளை” போன்ற சொற்கள். (அஹம் மம

க்ருதிகள்) - ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கத் தடையாக உள்ள அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் ஆகியவை ஆகும். அஹங்காரம், மமகாரம் என்ற இரண்டும் பகவத் அனுபவத்திற்கு விரோதிகளாக உள்ளதால், “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்பதில் உள்ள நடுப்பதமான “நம:” என்பதன் மூலம் இவை இரண்டையும் நீக்கிய பின்னர் ஏற்படும் பகவத் அனுபவத்தை மூன்றாவது பதமான “நாராயண” என்பது கூறுகிறது. திருவாய்மொழி (5-9-9) - கழல்வளை பூரிப்ப யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொலோ - என்றும், திருவாய்மொழி (8-2-2) - ஈண்டிய சங்கும் நிறையும் கொள்வான் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-6) - தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும் - என்றும் கூறுகின்ற இடங்களில் கைவிடவேண்டியதான அஹங்காரம், மமகாரம் என்ற பொருளில் வராமல், சேஷோஹம் - நான் அடிமை - என்றும், என்னுடைய திருவரங்கன் - என்ற இடங்களில் உள்ளது போன்று காணப்படும் பொருளில் அஹங்காரம், மமகாரங்களைக் கூறுவதாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே அங்கும் இது போன்றே மறைமுகமான பொருள் என்பதில் தோஷம் இல்லை

148. பட்டம் சூடகமாவன பராவர குருக்கள் பூட்டும் ஆத்மபூஷணங்கள்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “பட்டங் கட்டிப் பொற்றோடு பெய்து இவள் பாடகமும் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு” என்றும், “சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே பாடகமே யென்றனைய பல்கலனும் யாமணிவோம்” என்றும் சொல்லுகிற ஆபரணங்களாவன - “க்ருஷ்ணாங்கீரி துளஸீமௌலி: பட்டம் க்ருஷ்ணாபி வந்தநம், குண்டலே க்ருஷ்ண சரித ச்ரவணம் கங்கணோஞ்ஜலி:” என்கிறபடியே ப்ரதமத்திலே இவ்வாத்மாவை அங்கீகரித்த ஆசார்யனுண்டாக்கும் நாம ரூபங்களும், பகவத் வந்தநாதிகளும். பின்பு அவ்வாசார்ய வைபவத்தை உணர்த்தி, அவனுண்டாக்கும் சேஷத்வ ஜ்ஞாநாதிகளுமாகிற ஆத்மாலங்காரங்க ளென்கை.

விளக்கம் - (பட்டம் சூடகம் ஆவன) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-7-6) - பட்டங் கட்டிப் பொற்றோடு பெய்து இவள் பாடகமும் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு - என்றும், திருப்பாவை (27) - சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப்பூவே பாடகமே யென்றனைய பல்கலனும் யாமணிவோம் - என்றும் கூறப்படும் ஆபரணங்கள் எவை என்றால், (பர அவர குருக்கள் பூட்டும் ஆத்மபூஷணங்கள்) - க்ருஷ்ணாங்கீரி

துளஸீமௌலி: பட்டம் க்ருஷ்ணாபி வந்தநம், குண்டலே க்ருஷ்ண சரித ச்ரவணம் கங்கனோஞ்ஜலி: - க்ருஷ்ணன் தனது திருவடிகளில் அணிந்த திருத்துழாய் என்பது க்ரீடம், அவனை வணங்குதல் என்பது பட்டாடை, அவன் சரீரங்களைக் கேட்பது என்பது குண்டலங்கள், அவனை வணங்குதல் என்பது கைகளுக்கு இடப்படும் வளையல்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த ஆத்மாவை ஏற்றுக்கொண்டு அதனை ஒரு பொருளாக்கிய ஆசார்யன் முதலில் ஏற்படுத்தித் தருகின்ற பெயர் மட்டும் ரூபங்கள் [அதாவது இராமாநுசதாசன் என்பதும், பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளும்] மற்றும் பகவானை வணங்குதலும் ஆகும். தொடர்ந்து அந்த ஆசார்யனுடைய வைபவங்களை உணர்த்தி ஆத்மாக்கள் அனைவரும் ஸர்வேச்வரனுடைய அடிமைகள் என்று ஆசார்யனால் அளிக்கப்பட்ட ஞானம் போன்றவைகளும் ஆத்மாக்களுக்கு அலங்காரங்கள் ஆகும்.

149. பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன - குணத்ரய விசித்ர கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி லீலையாக ப்ரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் சுழன்றுழன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமா மவையுமாய் மதீயமென்னில் விட்டகலவும் ததீயமென்னில் இகழ்வறவும் முனிவதுமிக்கால மீதோ வென்னப்படும் பொய்கைம்புலனில் போக்யாதி ஸமுஹம்.

அவதாரிகை - இனி லோலோபகரணாதிகளாகச் சொல்லப்படுமவற்றுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிறார் (பந்து கழலென்று) தொடங்கி.

விளக்கம் - பலவிதமான விளையாட்டுப் பொருள்களுக்கு மறைமுகமான அர்த்தம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “பந்தும் கழலும் தந்து போகு நம்பீ”, “கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பதும்”, “குழகியெங்கள் குழமணன் கொண்டு”, “யாழ் நரம்பு”, “தைவந்த தண்தென்றல்”, “மேவுதண் மதியம்”, “இன்னடிசிலொடு பாலமுதூட்டி”, “சாந்தமும் பூணும்”, “சீருற்றவகில் புகை”, “எங்கள் சிற்றிலும்”, “வட்டவாய்ச் சிறுதூதை” இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற லீலோபகரண போக்ய போகோபகரணாதிகளாவன - “லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணாம்” என்கிறபடியே செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலினுடைய ஸ்தானேயான குண த்ரயத்தோடே “கர்மஸூத்ரோப்பாதிதை:” என்கிறபடியே விசித்ரமான

கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி, “ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி:” என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய லீலைக்கு உறுப்பாக “அஜ்ஞோ ஜந்துர நீசோயமத் மநஸ் ஸுகதுக்கயோ:”, ஈச்வர ப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம்வா ச்வப்ரமேவ வா” என்கிறபடியே அஜ்ஞனாய் அசக்தனான விவன் கர்மாநுகுணமாக உபரிதந லோகாதிகளிலே போவது மீளுவதாம்படி ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ப்ரேரிக்க,

விளக்கம் - (பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன) - திருவாய்மொழி (6-2-1) - பந்தும் கழலும் தந்து போகு நம்பீ, (6-2-7) - கன்ம மன்றெங்கள் கையில் பாவை பறிப்பதும் - என்றும், (6-2-6) - குழகியெங்கள் குழமணன் கொண்டு - என்றும், (9-9-7) - யாழ் நரம்பு - என்றும், (5-4-8) - தைவந்த தண்டென்றல் - என்றும், (9-9-4) - மேவுதன் மதியம் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (5-5) - இன்னடிசிலொடு பாலமுதாட்டி - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-7-3) - சாந்தமும் பூணும் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-9-7) - சீருற்றவகில் புகை - என்றும், (6-2-9) - எங்கள் சிற்றிலும் - என்றும், நாச்சியார் திருமொழி (2-8) - வட்டவாய்ச் சிறுதூதை - என்றும் உள்ள பல பாசுரங்களில் கூறப்படுகின்ற விளையாட்டுப் பொருள்கள், இனிய பொருள்கள், இன்பம் அளிக்கும் பொருள்கள் ஆகியவை. (குணத்ரய விசித்ர கர்ம ஸூத்ரத்தாலே கட்டி) - தைத்திரீயம் - லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணாம் - சிவந்தும் வெளுத்தும் கறுத்தும் உள்ளதான ப்ரக்ருதி - என்பதற்கு ஏற்ப சிவந்த நூல், வெண்மையான நூல் மற்றும் கறுத்த நூல் ஆகியவற்றிடம் மூன்று குணங்களுடன், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - “கர்மஸூத்ரோப பாதிதை: - கர்மம் என்ற கயிற்றால் கட்டப்பட்ட - என்பதற்கு ஏற்ப விசித்ரமாக உள்ள கர்மம் என்ற கயிறு கொண்டு கட்டி. (லீலையாக ப்ரேரிக்க) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஹரே விஹரஸி க்ரீடாகந்துகைரிவ ஜந்துபி: - விளையாடுவதற்கு ஏற்றதான இந்த உயிர்களைக் கொண்டு நீ விளையாடுகிறாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தனது லீலைக்கு ஏற்றபடி மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (12-36) - அஜ்ஞோ ஜந்துர நீசோயமத் மநஸ் ஸுகதுக்கயோ:”, ஈச்வர ப்ரேரிதோ கச்சேத் ஸ்வர்க்கம்வா ச்வப்ரமேவ வா - ஜீவாத்மா அறிவற்றவனாகவும், தனது இன்பதுன்பங்களைக் குறித்துக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் இல்லாதவனாகவும், ஸர்வேச்வரனால் தூண்டப்பட்டு மேலும் கீழும் சென்றபடி உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அறிவற்றவனாகவும், சக்தி அற்றவனாகவும் உள்ள ஜீவாத்மா, தான் செய்த கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி மேல்லோகம்

செல்லுதல், அங்கிருந்து திரும்புதல் போன்றவற்றைத் தனது ஸங்கல்பம் மூலம் ஏவுகிறான்.

வ்யாக்யானம் - “த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி:” என்கிறபடியே தாழ் விழுந்தும் உயரவெழுந்தும், “ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே” என்கிறபடியே சக்ர ப்ரம்ம் போலே சுழன்றும், “யமாலய மஹாகூலே மாதூர் ஜடரதோல்பத:, யாதாயாத ஸஹஸ்ராணாம் முகே ஜீவஸ்ய ஸாதநம்” என்கிறபடியே ஒருகால் போனதிலே அநேக பர்யாயம் போவது வருவதாயுழன்றும் போருகிற ஆத்மாவோட்டை அந்வயத்தாலே விழுந்தெழுகை முதலான ஸ்வபாவ யுக்தமாய், “பந்துயறித்து” என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய போகவிரோதியென்று வலிய விடுவிக்க விடுபட்டும்,

விளக்கம் - (விழுந்தும் எழுந்தும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி: - நீ விழுகின்றவற்றாலும் எழுகின்றவற்றாலும் - என்பதற்கு ஏற்ப கீழே விழுந்தும் உயரத்தில் எழுந்தும். (சுழன்றும் உழன்றும்) அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை - ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே - ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் நிலைத்து தான் செய்த கர்மங்கள் காரணமாகச் சுழன்றபடி - என்பதற்கு ஏற்ப சக்கரத்தின் சுழற்சி போன்று சுழன்றபடி இருந்தும், யமாலய மஹாகூலே மாதூர் ஜடரதோல்பத:, யாதாயாத ஸஹஸ்ராணாம் முகே ஜீவஸ்ய ஸாதநம் - முனிவரே! இந்த உயிருக்கு யமனிடம் உள்ள மஹாகூலம் மற்றும் தாயின் கர்ப்பம் ஆகியவற்றில் பலமுறை செல்வதற்கும் வெளியே வருவதற்குமான ஸாதனம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒருமுறை சென்ற காரணத்தால் [அதாவது ஸம்ஸாரத்தில் புகுந்து காரணத்தால்] பலமுறை வருவதும் போவதுமாக உழன்றபடி உள்ளதான ஆத்மாவின் சேர்க்கை காரணமாக விழுதல், எழுதல் என்ற இயல்புகள் சேர்ந்ததாக என்று கருத்து. (பறிபட்டும்) - பெரியதிருமொழி (10-7-5) - பந்துயறித்து - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தனது இன்பத்திற்குத் தடை என்று எண்ணி தானாகவே வந்து விடுவிக்கும்போது இதிலிருந்து விடுபட்டும்.

வ்யாக்யானம் - “அற்ப சாரங்கள்” என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தில் நின்று அகற்றுமதொழிய தன்பக்கல் புஜிக்கலாவதொன்றில்லாதபடி அல்ப ரஸங்களாயிருக்கும் மவையுமாய், மதீயமென்று ஸ்வஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பார்க்கும்போது “சிற்றில் மென் பூவையும் விட்டகன்ற” என்கிறபடியே த்யாஜ்யங்களாய், ததீயமென்று தத் ஸம்பந்தத்தை

யிட்டுக் காணும்போது “இகழ்வி லிவ்வனைத்தும்” என்கிறபடியே கட்டங்க உபாதேயமா மவையுமாய், “அன்னை முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும்” இத்யாதிப்படியையும், “பனிப்பியல்வாக வுடைய தண்வாடை, இக்கால மிவ்வூர் பனிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரி வீசும்” என்கிறபடியே அவனையொழியக் கண்டபோது ப்ரதிகூலங்களாகவும், “அவ்வாடை யீதோ வந்து தண்ணென்றதே” என்று அவனோடே சேர்த்துக் கண்டபோது அநுகூலங்களாகவும் சொல்லப்படுமவையான “பொங்கைம்புலனும்” என்கிற பாட்டில் சொல்லப்பட்ட போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ஸமுஹமென்றபடி.

விளக்கம் - (அல்பசாரமா மவையுமாய்) - திருவாய்மொழி (3-2-6) - அற்ப சாரங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவானிடமிருந்து அகற்றிவிடுதல் என்ற செயல் அல்லாமல் மற்றபடி தன்னிடம் உயர்ந்ததாக அனுபவிக்க ஏதும் இல்லாத படி தாழ்ந்த சுவை நிறைந்தவைகளாக இருப்பவையும். (மதீயம் என்னில் விட்டகலவும்) - “எனக்கு உடைமையானது” என்று தனது ஸம்பந்தத்தை முன்னிறுத்திக் காணும்போது, பெரியதிருமொழி (3-7-8) - சிற்றில் மென் பூவையும் விட்டகன்ற - என்பதற்கு ஏற்ப கைவிடத்தக்கவையாகும். (ததீயம் என்னில் இகழ்வு அறவும்) - “இது அவனுக்கு உடைமையானது” என்று அவன் ஸம்பந்தத்தை முன்னிறுத்திக் காணும்போது திருவாய்மொழி (3-4-1) - இகழ்வில் இவ்வனைத்தும் - என்பதற்கு ஏற்ப முற்றிலுமாக ஏற்கத்தக்கவையாகவும். (முனிவதும் இக்காலம்) - பெரியதிருமொழி (11-2-5) - அன்னை முனிவதும் அன்றிலின் குரல் ஈர்வதும் - என்றும், திருவிருத்தம் (5) - பனிப்பியல்வாக வுடைய தண்வாடை, இக்கால மிவ்வூர் பனிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரி வீசும் - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்பட்டபடி அவன் இன்றிக் காணும்போது பகையாக உள்ளவையாகவும். (ஈதோ) - திருவிருத்தம் (27) - அவ்வாடை ஈதோ வந்து தண்ணென்றதே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடன் சேர்ந்து காணும்போது இனிய பொருள்களாகவும். (என்னப்படும்) - என்று கூறப்படுபவையான. (பொங்கைம்புலனின் போக்யாதி ஸமுஹம்) - திருவாய்மொழி (10-7-10) - பொங்கைம்புலனும் - என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்டதான பொருள்கள், இன்பத்தை அளிக்கவல்ல பொருள்கள், இன்பம் தருகின்ற இடம் போன்றவற்றின் கூட்டம் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இதில் செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூலாலே சமைக்கப்பட்ட பந்தாகச் சொல்லிற்று, போகஸ்தானமான தேஹத்தையென்னுமிடம் மேலிவர் வர்ணித்ததிலே

தெரியும். கழலாவது - சிறுகி அஞ்சாயிருக்குமதாகையாலே போகோபகரணமான பஞ்சேந்திரியங்கள். பாவை குழமணங்களாவன - லீலோபகரண விசேஷங்கள். யாழ் தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூண் அகில் ஆவன - போக்யங்களான சப்தாதி விஷயங்கள். இதில் பூண் அகில் என்கிறவை ரூப கந்தங்களில் பிதை. சிற்றிலாவது - கொட்டகமாகையாலே போகஸ்தானம். தேஹமும் வாஸ ஸ்தானமான க்ருஹாதிகளும் போகஸ்தாந விசேஷமிநே. தூதையாவது - சிறு சோறடுகைக்கு உபகரணமாகையாலே இந்திரிய வ்யதிரித்தங்களான போகோபகரணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். போகஸ்தானமாக தேஹத்தையும், போகோபகரணமான இந்திரியங்களையும் பந்து கழலித்யாதியாலே லீலோபகரணமாகச் சொல்லுகிறது, லீலையாவது தாதாத்விக ரஸமான வ்யாபாரமாகையாலே தாத்ருச வ்யாபாரத்துக்கு இவை உபகரணமாயிருக்கையாலே. ஆகையால் இவையனைத்தும் “பொங்கைம்புலனில்” போக்யாதி ஸமூஹம் என்னக் குறையில்லை.

விளக்கம் - இந்தச் சூர்ணையில் சிவந்த நூல், வெண்மையான நூல் மற்றும் கறுப்பு நூல் ஆகியவை கொண்டு உண்டாக்கப்பட்ட பந்தாக உரைக்கப்பட்டது எதுவென்றால், இன்பத்திற்கு இடமாக உள்ள சரீரத்தையே ஆகும் என்பது மேலே இவர் உரைத்த வர்ணனை மூலம் தெளிவாகிறது. கழல் என்பது சிறியதாகவும், ஐந்தாகவும் உள்ளதால் இன்பத்திற்குக் கருவிகளாக உள்ள இந்திரியங்கள் ஆகும். பாவை, குழமணம் போன்றவை விளையாட்டுக் கருவிகளின் தன்மைகள். யாழ், தென்றல், மதியம், அடிசில், சாந்தம், பூண் அகில் போன்றவை இன்பம் அளிக்கவல்ல இனிய பொருள்களாகிய சுவை, ஒளி, உணர்தல், சப்தம், மணம் போன்றவை ஆகும். இவற்றில் பூண் மற்றும் அகில் என்பவை உருவம் மற்றும் மணம் ஆகியவற்றின் வேறுபாடு உணர்த்துவது ஆகும். சிற்றில் என்பது கொட்டகம் என்பதால், இன்பம் அளிக்கும் இடம்; சரீரம் மற்றும் வசிக்கும் வீடு ஆகியவை இன்பம் அளிக்கவல்ல இடங்கள் அல்லவோ? தூதை என்பது சிறு சோறு உண்டாக்க உதவுவது என்பதால் இந்திரியங்களைத் தவிர்த்து உள்ளதான இன்பம் அளிக்கவல்ல உபகரணங்கள் ஆகும். இன்பம் தரவல்ல சரீரம் மற்றும் இன்பம் அளிக்கவல்ல கருவிகளான இந்திரியங்கள் ஆகியவற்றை பந்து, கழல் மூலம் கூறி, அவை விளையாட்டுக் கருவிகளாக உள்ளதாகக் கூறுகிறார்; ஏனென்றால் விளையாட்டு என்பது அந்த நேரத்தில் ஏற்படுகின்ற இன்பமான செயல் என்பதால், அந்தச் செயலுக்கு ஏற்ற கருவிகளாக அவை உள்ளதால் ஆகும். ஆகவே இவை அனைத்தும் திருவாய்மொழி (10-7-10) -

பொங்கைம்புலனில் - என்பதில் இன்பம் முதலானவையாகக் கூறப்பட்டவை என்று உரைப்பதில் தவறில்லை.

ஆசார்யம் ஹ்ருதயம் இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்